DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sinning for Santa

A Dark Mafia Christmas Romance

Sarah JD

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu, Sarah JD'nin özgün bir yayınıdır. Telif

Hakkı © 2024 Sarah JD

Sarah Jane Duncan olarak da bilinen Sarah JD'nin bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, Avustralya Telif Hakkı Değişikliği (Manevi Haklar) Yasası 2000 uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Bu eserin telif hakkı saklıdır. *Avustralya Telif Hakkı Yasası 1968* kapsamında izin verilen herhangi bir kullanım dışında*, önceden yazılı izin alınmaksızın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, kopyalanamaz, taranamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz, kaydedilemez, iletilemez veya herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla aktarılamaz.*

Tüm sorular yazara yöneltilmelidir.

Tüm hakları saklıdır. Avustralya Telif Hakkı Yasası 1968 kapsamında izin verilen durumlar dışında (örneğin, çalışma, araştırma, eleştiri veya inceleme amacıyla adil bir anlaşma), bu kitabın hiçbir bölümü önceden yazılı izin alınmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya aktarılamaz. Tüm sorular yazara yöneltilmelidir.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

E-KITAP ISBN-13: 978-0-9756312-9-4

DAZED Designs tarafından kapak

Alfa ve Beta Okuyucularıma çok teşekkürler: Jen, Melissa, Anoesjka, Nikki, Stevie, Tiffany, Cheria ve Arriana.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Contents

İçerik Uyarısı
1. Jaxcen
2. Devon
3. Jaxcen
4. Devon
5. Jaxcen
6. Devon
7. Jaxcen
8. Devon
9. Jaxcen
10. Devon
11. Jaxcen
12. Devon
13. Jaxcen
14. Devon
15. Jaxcen
16. Devon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

17. Jaxcen
18. Devon
19. Jaxcen
20. Devon
21. Jaxcen
22. Devon
23. Jaxcen
24. Devon
25. Jaxcen
26. Devon
27. Jaxcen
28. Devon
29. Jaxcen
30. Devon
31. Jaxcen
32. Devon
33. Jaxcen
34. Devon
35. Jaxcen
36. Devon
37. Jaxcen
38. Devon
39. Jaxcen
40. Devon
41. Jaxcen
42. Devon
43. Jaxcen
44. Epilog 1 - 6 Ay Sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

45. Epilog 2 - Dört Yıl Sonra
46. Epilog 3 - Noel (birkaç hafta sonra) Sarah
JDs Kitapları
Bağlantıda Kalın
Sarah JD

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Content Warning

Lütfen bunun Marx Mafya dünyasından bağımsız bir Karanlık Mafya Noel romanı olduğunu unutmayın.
Bunu okumak için o dünyadan başka kitaplar okumanıza gerek yok.

Noel Baba İçin Günah İşlemek bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek konular içermektedir ve olgun izleyiciler için hazırlanmıştır.
Okuyucunun sağduyusu tavsiye edilir.
Lütfen web sitemdeki potansiyel tetikleyicilerin listesini okuyun:

https://sarahjdauthor.com/content-warnings

LÜTFEN DİKKAT:

Bu kitap Avustralya İngilizcesi ile yazılmıştır, bu nedenle bazı kelimeler sevgili ABD'liler için biraz farklı görünecektir.

okuyucular □

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birinci Bölüm

Jaxcen

Kaldırımdan atlarken gökyüzü tepemde aydınlanıyor, şimşeklerin yansıması etrafımı saran yüksek binaların yüzlerce penceresinden yansıyor. Kafamdan sayıyor, kendimi yaklaşan gök gürültüsüne hazırlamaya çalışıyorum, adımlarımı kalem eteğim kadar hızlandırıyorum izin verecektir.

Koşarken yoldan sıçrayan suyun soğukluğunu görmezden geliyorum, Tony Bianco'larımın daha sonra eve döndüğümde biraz bakıma ihtiyaç duyacağını biliyorum. Bu pompaları ne kadar sevsem de, şu anda en büyük önceliğim bu işi bir an önce bitirmek.

Doğruca eve gitseydin de fark etmezdi, Jaxcen.

Shoosh, koşarken içimden sessizce düşüncelerime kızıyorum, topuğumu kaptırıp düşmemek için tramvay raylarının üzerinden hızla geçerken dikkatli oluyorum.

Melbourne şehir sokaklarının Salı gecesi bu saatte kalabalık olmamasına şükrediyorum, karşıdan gelen arabaları sürekli kontrol etmek zorunda kalmıyorum, bunun yerine önümdeki kiliseye ve Avustralya'nın hiç görmediği ortaçağ zamanlarına işaret eden büyük metal kapılara odaklanıyorum.

St Catherine Kilisesi bu saatte asla açık olmaz, ama sokağın karşısında bulunduğum yerden birkaç adamın içeri girdiğini açıkça gördüm ve Peder Peters belli ki şu anda çalıştığı için bana biraz zaman ayırabileceğinden eminim.

Kilisenin önündeki caddede park etmiş iki karartılmış Land Rover'ın etrafından dolanarak kapıdan hızla geçip patikadan yukarı çıkıyorum, gökyüzü etrafımdaki her şeyi yeniden aydınlatırken nefesimi tutuyorum.

Kapıya ulaştığımda hafifçe gıcırdayarak açılıyor ve yağmurdan kurtulmak için hızla içeri daldığımda tam da o sırada gök gürültüsü üzerinde durduğum temeli sarsıyor.

Lanet olsun. Gökyüzü bu gece çok kızgın.

Bir an durup ayaklarımı ve kollarımı sallayarak küçük fuayede bulabildiğim kadar suyu dışarı atmaya çalışıyorum, daha önce işten çıkarken yağmurluğumu almayı akıl edemediğim için sinirleniyorum.

Elbette.... aklıma gelen tek şey bir palto değildi. Hayır.

Buna bir son vermelisin, Jaxcen.

Utanç içimde derinlere gömülüyor ve bana neden doğrudan eve gitmek yerine buraya uğradığımı hatırlatıyor.

Peder Peters yardım edecek.

Beyaz dantelli sütyenime yapışan fildişi bluzuma bakarak, ana binaya girmeden önce ince siyah blazer ceketimi daha sıkı çekerek kendimi olabildiğince örtmeye çalışıyorum.

İçeri girdiğimde, bir şimşek çakması daha kilisenin içini vitray pencerelerden gelen gökkuşağı renkleriyle aydınlatıyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum kendi kendime, güzelliğini takdir etmek için bir an ayırıyorum, gün içindeki düzenli ziyaretlerimde genellikle görmediğim bir şey.

Katedrali andıran tavanın yüksekliği, karanlığa gömüldüğünde, loş duvar ışıklarından gelen donuk parıltı güzelliğinin ipuçlarını göstermeden önce ürkütücü görünüyor. St Catherine's'in ne kadar etkileyici olduğunu ve duvarları arasında barındırdığı tarihi takdir etmek için bir an duruyorum.

Çok fazla sır var.

Özellikle de itiraflar.

Bu düşünce gözlerimi o yöne çekiyor ve bakışlarım koridorun diğer ucunda duran ve ön sırada oturan bir adamla konuşan Peder Peters'a takılıyor.

Buradan Peder Peters adama teselli veriyor gibi görünüyor, bu manzara dudaklarımı gülümsemeye itiyor.

O kadar nazik ve cömert bir adam ki, ağarmış saçları her zaman aynı saygın kısa arkaya ve yanlara doğru şekillendiriliyor ve bana bir büyükbabam olsaydı nasıl görüneceğini hatırlatıyor.

Yağmurdan sırılsıklam olmuş kıyafetlerimin arduvaz döşeli zeminde bıraktığı su birikintisini görmezden gelerek, buraya görmeye geldiğim adama doğru ilerliyorum,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Topuklarım göksel yapıda yüksek sesle yankılanarak varlığımı hissettiriyor.

Peder Peters ve kısık sesle konuştuğu adam başlarını bana doğru çevirince adımlarım yavaşlıyor ve bir an için burada olmamam gerektiğini hissediyorum.

Ama bu doğru olamaz, değil mi? Burası benim kilisem.

Peder Peters'ın kaşları gülümsemeye dönüşene kadar, görmemem gereken bir şeyin içine girdiğime dair içimi kemiren his azalmıyor ve tekrar aceleyle ilerliyorum.

Diğer adamı gerçekten görme şansım olmuyor, başını ön taraftaki sunağa çevirip bana arkasını dönüyor, ama nedense yaklaştığımda, az önce bir şeyi böldüğüm gibi garip bir hisse kapılıyorum.

"Bayan Summers. Ne güzel bir sürpriz." Peder Peters gülümsüyor ve beni karşılamak için öne çıkarken tüm dikkatini bana veriyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, baba. Bu kadar geç geldiğim için özür dilerim. Açık olduğunuzu gördüm ve ihtiyacım vardı..." Sözümü kesiyorum, bakışlarım ön sıralarda oturan ve beni kesinlikle duyabilen adama kayıyor.

Yanaklarım kızarıyor, içimdeki aşağılanma benimle alay ediyor.

Neden burada olduğunu bilse ne düşünürdü, Jaxcen? İğrenirdi.

"İhtiyacın var mıydı?" Peder Peters cümlemi bitirmek için dikkatimi tekrar çekerek ısrar ediyor.

"Ben-ah." Peder Peters'a yaklaşmadan önce gözlerim yine diğer adama kayıyor. "Günah çıkarma kabinini kullanmak istiyorum," diye fısıldıyorum ve Peder Peters başını sallıyor, gülümsemesi sıcak, bakışları anlayışlı.

"Elbette." Sol duvarın içine yerleştirilmiş günah çıkarma kabinlerini işaret ediyor. "Oraya gidin. Ben hemen geliyorum."

"Teşekkür ederim." İçimi çekiyorum, rahatlama hissi içimi kaplarken ona minnettar bir gülümseme gönderiyorum.

Bu iyi bir şey. Günah çıkarıp kefaretimi ödeyeceğim ve her şey yoluna girecek.

Peder Peters geçmem için kenara çekiliyor ve ben geçerken ön sıradaki adama ilk kez bakıyorum, bakışları sanki hareketlerimi periferisinde takip ediyormuş gibi bana doğru kayıyor.

Koyu renk saçları nemli, muhtemelen birkaç dakika önce koştuğum yağmur fırtınasından ve beyaz gömleği sırılsıklam, özellikle de geniş omuzları ve sırtı. Kumaş tenine yapışmış, koyu mürekkep rengini açıkça gösteriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Altındaki desenler, boynunun yan tarafında görünecek şekilde yukarı doğru uzanıyor ve kulağının hemen altında bitiyor.

Çene çizgisi koyu renk sakallarla kaplı. Ne kadar yontulmuş olduğunu göremeyeceğiniz kadar değil, ama dokunmanın nasıl bir şey olacağını merak etmemi sağlayacak kadar.

Gerçekten mi, Jaxcen? Bir kilisedesin!

Bundan daha fazlasını algılayamayacak kadar hızlı yürüyorum ve açıkçası biraz hayal kırıklığına uğradım çünkü varlığıyla ilgili ilgimi çeken bir şey vardı.

Kiliseye hep bu kadar geç mi gelir?

Kesinlikle fark ettiğim tek şey, onun etrafında dönen tehlike havası ve omurgamda bir ürperti dolaşıyor.

Belki de buraya gelmek kötü bir fikirdi.

Odak noktamı önümdeki günah çıkarma kabinine çevirerek aceleyle ilerliyorum, Peder Peters ve arkamda sessizce konuşan adamın derin gürültüsünü duyduğumda topuklarım bir kez daha gıcırdıyor.

Kulübenin ağır kapısını açıp içeri giriyorum ve Peder Peters bana doğru yönelirken gözlerim ön sıradaki adama takılıyor.

Adamın karanlık bakışları benimkileri yakaladığında nefesim kesiliyor, ön kollarını dizlerinin üzerine yaslamış, beyaz gömleğinin uzun kollarını kıvırarak her iki kolundan aşağıya ve ellerine doğru uzanan karmaşık dövmeleri ortaya çıkarırken dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme beliriyor.

Lanet olsun. Burası sıcak mı?

Kiliseye bilerek gelecek bir adama benzemiyor. Yüzümün kızarması yanaklarımı ısıtıyor ve bakışlarımı ele veriyor, bu yüzden kapıyı hızla kapatarak adamın beni, benim de onu görmemi engelliyorum ve sonra iç çekerek diz çöküyorum.

Peder Peters'ın diğer tarafa adım attığı anı duyuyorum, bizi ayıran duvardaki küçük yarık açılıp dekoratif bir havalandırma ortaya çıkmadan önce kapı tıkırdayarak kapanıyor.

Peder Peters "Bana katılın" diyor ve birlikte "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına" duasını okuyoruz ve ben de haçı imzalıyorum.

"Rab yüreğinizde olsun ve günahlarınızı kabul etmenize ve merhametine güvenmenize yardımcı olsun." O önden gidiyor ve ben yanıt veriyorum.

"Amin."

Sonra zihnimin neden burada olduğuma dönmesine izin verdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Günah işlediğim için beni kutsa Peder. Son günah çıkarmamdan bu yana bir hafta geçti."

"Bu akşam seni rahatsız eden nedir?" diye soruyor ve başlamadan önce boğazımı temizliyorum.

"Geri döndüm, baba."

"Bu ne zaman oldu?" diye soruyor, sakin ses tonu azarlayıcı değil, yine de yüzünü görebilseydim kesinlikle hayal kırıklığına uğramış görüneceğini biliyorum.

"Bu gece," diye itiraf ediyorum. "Ve Pazar gecesi."

"Geçen haftadan beri iki gece mi?" diye soruyor ve bu kez ses tonundaki şaşkınlığı duyabiliyorum.

"Ve Cuma gecesi," diye söze giriyorum, utancın tüm bedenimi ısıttığını hissederek. "Anlıyorum. Seni geri çeken şeyin ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Düşüncelerim," diye sessizce itiraf ediyorum. "Çok kirliler, Peder. Gittikçe kötüleşiyorlar ve korkuyorum."

"Neyden korkuyorsun?"

"Şımartmak," diye itiraf ediyorum.

Peder Peters boğazını temizliyor ve ilk defa benimle ve rahatsız edici arzularımla bir sorunu olup olmadığını merak ediyorum.

"Ayartma Tanrı tarafından kabul edilir, çünkü ona direnmek güçlü bir kişisel gelişim sağlayabilir, ancak geçen hafta konuştuğumuz gibi, Rab direnme kabiliyetimizin ötesinde ayartmalarla karşılaşmamızı istemez. O yerin sizin yeteneğinizin ötesinde olabileceğinden ve oraya gitme isteğinize boyun eğmeye devam ederseniz, özellikle de yaklaşan düğününüz göz önüne alındığında, sonunda kendinizi kaptıracağınızdan endişe ediyorum."

"Evet, baba. Neden döndüğümü açıklayamam," diyorum ama gerçek şu ki, neden döndüğümü biliyorum.

Merak
ettim.
Merak
ettim.
İstiyorum.

"Oraya gittiğinde ne hissettin?" diye soruyor ve düşüncelerim kulübe, karanlık atmosfere, maskelere ve işlenen eylemlere geri dönüyor.

Her ne kadar aşağılayıcı olsa da, tam ihtiyacımı ve tahrik olduğumu açıklamak üzereydim ki kiliseden gelen bağırışlar itirafımı aniden sonlandırmak zorunda bıraktı.

"Bu da ne böyle?" Peder Peters tam kapısını açarken mırıldanıyor, ben de hemen ayağa kalkıp aynısını yapıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yere yat!"

Derin komut, kilisenin diğer tarafında duran iki adamın bana doğru büyük silahlar doğrulttuğunu fark etmemden bir saniye önce geliyor ve ön sırada oturan adam bana doğru koşuyor.

Boğazıma bir nefes düğümleniyor ve gözlerim açılıyor; Peder Peters, sıradaki adam bana çarpıp bizi kabine geri göndermeden hemen önce ellerini önünde birleştirmiş bir şekilde gözümün önünde duruyor.

Yüksek sesli silah sesleri kilisede yankılanırken bir çığlık atıyorum, adam bizi küçük alana kapatırken kurşunlar kabin kapısına çarpıyor.

Aman Tanrım. Öleceğiz.

"Siktir," diye tıslıyor, uzun ve sert vücuduyla beni arka duvara yaslıyor, elleri dar alanda hâlâ omuzlarımı kavrıyor. "Bana bir iyilik yap aşkım. Arka cebime uzan ve telefonumu çıkar."

Ne soruyor? Neden şimdi bana bunu sorsun ki?

"Öleceğiz," diye inliyorum göğsüne karşı, parmaklarım gömleğinin önünü can simidimmiş gibi kavrıyor.

"Kapılar kurşun geçirmez. Burada güvendeyiz." Nefesi başımın üstünde dolaşıyor ve dudaklarında bir sırıtış görmek için risk alarak yukarı bakıyorum.

Ne diye gülümsüyor ki?

Ölmek üzereyiz.

Ve neden bir kilisenin günah çıkarma odasının kapıları kurşun geçirmez olsun ki? Eminim bunu beni daha iyi hissettirmek için söylüyordur.

"Cebim," diye tersledi, bir mermi daha kapıya çarparak beni kaotik düşüncelerimden sıyırdı.

Titreyen bir elle tişörtünü kavrayıp elimi yan tarafına götürüyorum ve altında spor salonunda geçirdiğim saatlerin izlerini taşıyan güçlü kas dalgalanmalarını hissediyorum.

"Peki Bayan Summers, ilk adınız nedir?"

Şu anda gerçekten havadan sudan mı konuşuyor? Dürüst olmak gerekirse, bundan memnunum çünkü sesinin derin çakılları, güçlü bir içkinin sıcaklığı gibi damarlarıma sızıyor ve bir şekilde beni sakinleştiriyor gibi görünüyor.

"Jaxcen." Parmaklarım arka tarafını okşayıp kumaşın altında sert bir cisim bulduğunda ses tonumdaki titreme korkumu ele veriyor.

"Jaxcen Summers. Ne kadar çarpıcı bir isim."

İltifatıyla alay ettikten sonra cebinin ağzını bulmaya odaklandım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sence de çarpıcı değil mi?" diye soruyor ve ben başımı hafifçe sallıyorum.

"Özel bir şey değil ama iltifatınız için teşekkürler," diye aceleyle çıkıyorum, hâlâ cep açıklığını bulmaya çalışıyorum.

"Çok iyi hissediyorsunuz Bayan Summers." Kıkırdıyor, bu kez kıçını hafifçe sallarken nefesi başımın yan tarafına değiyor.

"Kıpırdamayı kes," diye bağırıyorum, korkum beni kontrol ederken arka cebine girmeye çalışıyorum, sonunda açıklığı bulup parmaklarımı içeri kaydırıyorum.

Göğsünden derin bir kıkırdama yükseliyor ve telefonu olduğunu varsaydığım şeyi kavradığımda, kalçalarını öne doğru leğen kemiğime doğru eğiyor ve beni onun her şeyinden haberdar ediyor.

Kilisedeki silah sesleri kesildi ama gümbür gümbür atan kalbimin patlamaları kulaklarımdan hızla geçiyor, yanaklarımın sıcaklığı tüm bedenimi tutuşturan yanığın sadece başlangıcı.

Bu doğru değil Jaxcen. Her an ölebilirsin ve sen tahrik mi oluyorsun?

Bu adrenalin olmalı, değil mi? Kilisede silahlı adamlar olduğu gerçeğinden ziyade, bir adamın, *bu adamın* bana baskı yapmasının nasıl hissettirdiğine daha fazla odaklanamam.

Eddie'yi düşün. Bu adamı değil.

"Anladım," diye mırıldanıyorum telefonu arka cebinden çekmeye başlarken, sesim korkudan ve çatışmanın ortasındayken analiz etmeyi reddettiğim başka bir şeyden dolayı titriyor.

"Aferin kızıma." Sözleri bana tamamen uygunsuz bir şey yapıyor ve dar alanda aramıza sokmaya çalışırken neredeyse lanet telefonunu düşürüyorum.

Telefonu benden hızla alarak, kulağına götürmeden önce bir numara çeviriyor.

Çağırdığı kişinin cevap vermesini beklerken sessizce, "Sevecen ol ve belime soktuğum silahı getir," diye emrediyor.

Gözlerimi açıyorum, göz kırpıp dikkatini az önce çağrısına cevap veren kişiye çevirdiğinde bakışlarım onunkilere kayıyor.

Silah mı?

Hayır. Eminim başka bir şey söylemiştir.

"Hangi cehennemdesin?" diye telefona sarılıyor, sesi artık şakacı değil ama sonra kalçalarını bana doğru hafifçe oynatıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daha birkaç dakika önce yaptığı gibi, benden bir şey yapmamı istediğini hatırlattı.

Tekrar yukarı baktığımda, karanlık bakışlarının beni kıstırdığını gördüğümde başka tarafa baktığımı fark etmemiştim.

"Silah, Jaxcen. Şimdi."

Ses tonundaki talep çok açık. Karanlık.

Tehditkar.

Korkunç.

Zerre kadar şakacılık yok.

Aramızdaki havada bir şeyler değişiyor ve artık burada mı yoksa silahlı adamların sustuğu kilisede mi daha güvende olduğumdan emin değilim.

"Anla artık. Ateş altındayım. İki nişancı var." Adam telefonuna bağırıyor ve ben daha fazla gecikmeden tekrar sırtına uzanıyorum, bu sefer parmaklarım soğuk metale değene kadar yukarı çıkıyorum.

İçimden sessiz bir nefes kaçıyor. Nedenini bilmiyorum. Belki de silahı olduğunu söylediğinde ona inanmamıştım. Ya da belki de silah olduğu ve daha önce hiç dokunmadığım için. Avustralya'da insanların sadece silahları yok.

Ona dokunduğumda bir şekilde beni vuracağından biraz korkarak metalin kabzasını kavrıyorum, onu çekip kurtarırken avuçlarım terliyor. Düşündüğümden daha ağır. Vücudunun arkasıyla kapı arasında hızla kaydırmaya çalışırken de daha büyük.

"Bitir şu lanet işi." Adam aramayı sonlandırmadan önce telefona sarılıyor ve ben de titreyen bir elle, onu daha az sinirlendireceğini umarak silahını çıkarıyorum.

"Teşekkürler, aşkım." Tekrar göz kırpıyor.

Bu da ne... Yine şakacı. Benimle flört mü ediyor?

"Kabini aç!" diye bağırıyor kilisenin dışından bir ses ve başımı onun göğsüne eğerken içimden bir inilti kaçıyor.

"Şşşt." Adam kulağıma fısıldıyor, "Benimle güvendesin." "Belki de onu yakaladık," diyor başka bir ses.

"Dostum, kapıya bak. Kurşunlar geçmemiş. O içeride."

Daha önce doğruyu söylüyor muydu? Günah çıkarma kapıları gerçekten kurşun geçirmez mi?

"Görünüşe göre benim için dışarı çıkma vakti geldi," diyor adam sessizce küçük alanda yer değiştirerek, telefonunu göğsüme bastırmadan önce. "Buna benim için göz kulak ol, aşkım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne?" Fısıldayarak bağırdım. "Oraya gidemezsin. Ölürsün."

"Muhtemelen," diye kabul ediyor, hâlâ kanlı kanlı sırıtıyor. "Bize bir öpücük ver o zaman." "Ne!" Gıcırdıyorum ve o kıkırdıyor.

"Eğer öleceksem, son bir öpücük istiyorum." Daha yakına eğiliyor, dudakları benimkine yaklaşıyor.

"Ciddi olamazsın," diyorum nefes nefese, burnu burnuma değerken, ılık nefesi dudaklarımda gezinirken.

"Çok ciddiyim Bayan Summers. Ölmek üzere olan bir adamın son isteğini geri çevirmeyeceksiniz, değil mi?"

Kilisedeki adamlar hala dışarı çıkması için bağırıyor olsalar da, tek odaklanabildiğim şey bana doğru bastırması, baharatlı kokusunun beni sarması, dudaklarının sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımda gezinmesi.

Bunu yaparsam hile mi yapmış olurum? Bu onun son arzusu ve kesinlikle ölmek üzere. Eminim Eddie bunu kabul edilebilir bulacaktır.

"Hayır." Nefes alıyorum, çok kolay teslim oluyorum ve bir saniye sonra dudakları dudaklarıma yapışıyor.

Karşı koyduğum her şey, dürtülerim, günahkâr arzularım, geçmişim, sonunda günaha teslim olup kendimi kaptırdığımda yok olup gidiyor.

Bu adam son öpücüğünü alıyor olabilir, ama ben ilk öpücüğümü alıyorum.

En azından öyle hissediyorum, çünkü hayatımda daha önce hiç böyle öpülmemiştim.

Diliyle dudaklarımı ayırıyor, içeri dalıp dudaklarıma sürtünüyor ve ben onun ağzının içinde inlerken bacaklarımın arasında tanıdık bir acı hissediyorum.

Parmakları sarı saçlarıma dalıyor, ensemdeki telleri çekiştiriyor ve öpücüğü derinleştirmesine neden olacak şekilde başımın geriye eğilmesine neden oluyor.

Yanıyorum. Tepeden tırnağa etimin altında bir ateş yalıyor, verdiği her şeyi alırken gergin kaslarım tereyağı gibi eriyor.

Dizini bacaklarımın arasına doğru ittiği an, içimdeki sızı yeniden canlanıyor ve kendimi onun kalçasına sürtünürken buluyorum, içimden bir zevk dalgası geçiyor, nişanlımla ilgili tüm düşünceler yok oluyor.

Gürültülü bir tıkırtı ikimizin de kaskatı kesilmesine neden oluyor ve birinin kapıyı açmaya çalıştığını fark ediyorum.

"Siktir." Dudaklarıma doğru nefes alıp yavaşça geri çekiliyor. "Kilit çalıştığı için şanslısın, hey aşkım." Sırıtışı muzip, düz beyaz dişleri kaşlarını sallarken bana doğru parlıyor. "Artık benim için ölme vakti geldi. Hem de sertleşmiş bir şekilde." Kendi kendine kıkırdıyor, silahını yanında tutuyor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başını kaldırdı ve diğer elini silahı kontrol etmek için kaldırdı, çünkü insan küçük bir alanda silahı kontrol etmek için ne yaparsa onu yapardı.

"Bence oraya gitmemelisin," diye fısıldıyorum, gerçekler tekrar ortaya çıktıkça içime bir korku çöküyor.

"Merak etme aşkım, her şey bir anda bitecek."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum, ama çoktan arkasına uzanıp mandalı açmış ve ben ona kalması için bir kez daha yalvaramadan, silahını kaldırıp dönüyor ve kapıyı iterek açıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci Bölüm

Devon

İyi eğitilmiş bir hassasiyetle, kapı açıldığı anda Glock'umu ateşledim ve bir numaralı sik kafalıyı gözlerinin ortasından vurdum.

Bazen çok kolay oluyor.

İki numaralı sik kafalı farklı bir hikaye.

Ateş ediyor, benim 'tada' hareketim yüzünden nişan alamıyor ve ben iki el ateş etmeden önce mermi omzumu sıyırıyor, biri koluna girip silahını düşürmesine neden oluyor, ikincisi de bacağına giriyor, böylece herif kaçamıyor.

Sonra da mızmız bir kedi boğuluyormuş gibi ağlıyor.

"Kapa şu lanet çeneni!" Gümbürdeyerek ona doğru ilerledim ve silahını odanın öbür ucuna fırlatarak bir sıranın ucuna çarpıp durmasını sağladım.

"Lütfen beni öldürme," diye yalvarıyor ve ben onun cesaretine dudak büküyorum.

"Seni kim gönderdi lan?!"

"Söyleyemem."

Diğer bacağına ateş ediyorum ve bu sefer sadece onun çığlıklarını değil, arkamda hala günah çıkarma odasında olan tatlı küçük sarışın farenin iniltisini de duyuyorum.

Sikeyim.

Daha önce hiç bu kadar tatlı ama bir erkeğin oyuncağı olmak için yaratılmış bir kadın görmemiştim. Dolgun pembe dudaklarını sikimin etrafına sarılmış olarak hayal etmemi sağlayan şey bu olabilir. Ya da belki de saten gibi pürüzsüz teni o kadar parlak bir şekilde kızarıyor ki, uyarılmış olduğunu anlamak mümkün değil. Ya da belki de neredeyse patlamış irislerinden çok mavi ama çok karanlık olan, şehvetini ele veren o büyük geyik gibi gözler.

Önümdeki adam kendini diğer yöne sürüklemeye çalışıp başaramayınca ona yeniden odaklanıyorum ve küçük fareyi daha sonraya kadar aklımın bir köşesine koyuyorum.

"Küçük sikini mi seviyorsun?" Birkaç adım daha yaklaşarak köhne görünümlü sikiciye doğru tısladım. "Çünkü bir sonraki hedefim o olacak."

"Lütfen Bay Marx. Başka seçeneğim yoktu. Eğer bunu yapmazsam ailemi öldüreceğini söyledi."

"Kim lan bu?" diye çıkıştım. "Bana onun adını ver." Silahımı doğrultuyorum.

"Bilmiyorum!" diye atıldı adam, yaralanmamış tek elini kaldırarak. "Onunla hiç tanışmadım. Sadece telefonda konuştum. Ama kendisine Bay V. diyor."

"Peki emirleri neydi? Kelimesi kelimesine!"

"Salı akşamı St Catherine Kilisesi'nde Devon Marx'ı öldürün yoksa kız kardeşim ve üç çocuğu ölecek."

Bir an durup, basit kıyafetleri ve diş hijyeni eksikliği göz önüne alındığında muhtemelen düşük gelirli olan adamı inceliyorum. Gerçekleşmeden önce evsizliğe bu kadar yaklaşmış bile olabilir.

Onu tanımıyor olabilirim ama yalan söylediğini

sanmıyorum. "Adın ne?" Ben soruyorum, o

hıçkırarak ağlamaya başlıyor. "Phillip Randall."

Başımı sallayarak kalçalarıma doğru eğildim ve yaklaştım. "Kız kardeşinin ve çocuklarının güvende olduğundan emin olacağım."

Silahımın namlusunu kafasına dayayıp tetiği çektiğimde yüzündeki rahatlama ifadesi bir anda kayboluyor.

Silah sesi o kadar yüksek ki, boşlukta yankılanıyor ve duyma yetimin geri gelmesi bir an alıyor.

İşte o zaman adamlarım silahlarını kaldırmış bir şekilde kapıdan içeri daldılar.

"Ne oldu lan?" Diğerleri dağılırken Finn bana doğru hücum ediyor.

"Neye benziyor bu?" Düzelip silahımı pantolonumun kemerine geri sokarken ikinci adamım olan en iyi arkadaşıma soruyorum.

"Ahh, Dev?"

Soru askerlerimden biri olan Miles'tan geliyor ve ben de dönüp onu günah çıkarma odasının açık kapısında beklerken buluyorum. Ve sonra ona.

O büyük mavi gözler, büyük olasılıkla inançsızlık ve bir ton korkuyla yuvarlak, küçük farem açıkça az önce ne yaptığının şokunda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tanık oldum.

Hiçbirimizin zil sesi açık olmadığı için çalan bir telefonun sesi hepimizi geriyor ve kaynağı bulmak için etrafımıza bakıyoruz.

"Ölü adamdan geliyor." Finn, Phillip Randall'ın cansız bedenini işaret eder.

Eğilerek kaynağı bulmak için ceketini arıyorum ve ekranda "Bay V" isminin yanıp söndüğünü görüyorum.

Hay sikeyim. Vurulmamı emreden adam.

"Peder Peters'ı kontrol edin," diye bağırarak günah çıkarma kabinine en yakın olan ve saklandığını fark ettiğim sırayı işaret ettim.

Umarım koltuğun altında kıvrıldığı top onun saklandığı yerdir, aksi takdirde ya yaralanmıştır ya da ölmüştür ve benim yerime onun öldürülmüş olma ihtimalini aklım almıyor.

Adamlarımdan ikisi Peder Peters'ın bulunduğu sıraya doğru ilerlerken ben de telefonun hoparlöründen cevap tuşuna basıp bekliyorum.

"Sen öldürmesi zor bir adamsın."

Gözlerim Finn'inkilerle buluşuyor ve o da dinlemek için yaklaşıyor.

"En kutsal kurallarımızdan birini kimin çiğnediğini bana söylemek ister misin?" Ben tersliyorum ve adam kıkırdıyor.

"Peki bu hangi kural? Bir Marx aile üyesine karşı gelmeye cesaret etmek mi?" "Hayır. Kiliselerin kutsal topraklar olduğu ve bu topraklarda savaşlarımızı onlara getirin!"

"Mademki yaratılmış erkeklerin koyduğu kurallara göre yaşamıyorum, o zaman ne istersem onu yaparım."

Göğsümde alçak, derin bir hırıltı yankılanıyor ve sakin kalmak için mücadele ederken üzerime bir sıcaklık hücum ediyor.

Sicilyalı olmadığım ya da Amerika'da ikamet etmediğim için yaratılmış bir adam olmadığımı belirtmek istiyorum, ancak bu dersin daha sonraki bir lanet tarihi beklemesi gerekecek.

"Sen de kimsin lan?"

Yine kıkırdıyor. "Sevişmemen gereken biri."

"Bu seçenekleri çok da daraltmıyor," diye belirtiyorum ve Bay V dilini şapırdatıyor.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Belki de başkalarının hayatlarıyla oynamayı bırakmalısın."

Hay sikeyim. Bu hala sınırı daraltmıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ve kesinlikle insanların sevdiklerini öldürmemelisin," diyor adam karanlık bir sesle ve yine, yine daraltmıyor.

Victoria'nın en acımasız suç ailesinin bir parçası olmanın getirdiği bir şey bu. İnsanlar ölür. Bu kadar basit.

Eğer bizimle uğraşırlarsa ya da bu dünyada yürüyen pisliklerin en gerçek biçimleri olanlarla birlikte hareket ederlerse, evet, kendilerini bir Marx eliyle ölmüş olarak bulacaklardır.

"Pis işlerini yaptırmak için başkalarına şantaj yapıyorsan korkaktan başka bir şey değilsin demektir." Ben işaret ediyorum, o alay ediyor.

"Görünüşe göre sen de bir korkaksın, çünkü insanlara şantaj yapmak senin uzmanlık alanlarından biri."

"Başka ne benim uzmanlık alanım biliyor musun? Senin gibi sik kafalıları dünyanın öbür ucuna kadar kovalamak, ta ki merhamet dilenene ve benim elimde ölene kadar."

"Belki," diye tıslıyor, "ama o zamana kadar, omzunun üzerinden bakmaya devam etsen iyi olur, *Devon*." Adımı dilinde kötü bir tat varmış gibi söylüyor. "İşi ilginç kılmak için, sırf kendi ilacının tadına bakabilesin diye, sanırım sana ulaşmadan önce önemsediğin insanları öldürmeye başlayacağım." Hat boyunca kıkırdıyor. "Bilirsin işte, sırf eğlence olsun diye."

"İyi deneme, göt herif. Asla yeterince yaklaşamayacaksın."

"Gerçekten mi? Peki ya itiraf kabininde hâlâ titreyen küçük sarışın yan parçan? Eminim ona ulaşabilirim."

İri gözlerim korkudan titreyen, kollarını göğsünde kavuşturmuş arduvaz zemine bakan küçük fareye kayıyor, sonra tekrar Finn'e dikiyorum.

Sikeyim.

Bizi görebiliyor.

"Ve onu öldürmeden önce yapacağım şeyler," diye devam ediyor. "Hatta bunu kaydedeceğim ve işim bittiğinde sana videosunu göndereceğim. Hatta o seksi topuklu ayakkabılarını giymesi için ısrar bile edebilirim."

Gözlerim Finn'inkileri taklit ediyor, ağzımdan "kameralar" çıkmadan önce büyük bir şok yaşıyorum.

Finn'in yüzünde bir farkındalık beliriyor ve muhtemelen silah ve bıçak konusunda gerçekten yetenekli olmakla kalmayıp aynı zamanda bir hackleme sihirbazı olan Dominick'i bulmak için uzaklaşıyor.

"O benim kızım değil," diye çıkışıyorum, kendisiyle ilgili bir şeyler anlatması umuduyla bu herifi konuşturmaya çalışıyorum.

"Öyle değil mi? O zaman neden Peder Peters'ı değil de onu kurtardın? Sanki varlığın onun varlığına bağlıymış gibi o kabinin içine daldınız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O yanlış zamanda yanlış yerde olan masum bir kadından başka bir şey değil." İşaret ediyorum.

"Onun için ne büyük talihsizlik," diyor Bay V empatiyle, sonra sesi nefretle doluyor ve bağırıyor. "Görünüşe göre o da dokunduğunuz her şeyde yan hasar haline gelen bir başka seyirci!"

Ardından hat kesilir ve uzun, gergin bir an boyunca kilisede çıt çıkmaz.

Ne oldu lan burada?

Ona verdiğim sözü hatırladığımda bakışlarım Phillip Randall'a kayıyor. Söz almayı hak ettiğinden değil ama kız kardeşi ve üç çocuğu acı çekmeyi hak etmiyor.

"Lenny!" Bakışlarımı Phillip'ten ayırıp en kısa boylu ama en az diğerleri kadar sert askerimizin bana doğru geldiğini görünce bağırıyorum. "İkisinin de kimliklerini kontrol et," diye emrediyorum ve o yaklaştıkça Bay V'nin kiliseden ses alma ihtimaline karşı sesimi fısıltıya indiriyorum. "Ailelerinin kim olduğunu öğrenin ve sağlık kontrolü yapmaları için bir ekip gönderin. Onlara koruma da sağlamamız gerekebilir."

"Evet, patron."

Gözlerimi deviriyorum. "Kes saçmalamayı Lenny. Bunu daha kaç kere konuşmamız gerekiyor? Artık polis kuvvetlerinde değilsin. Sadece lanet olası adımı kullan."

Sırıtıyor, başını sallıyor. "Evet, patron."

Bakışlarım karşısında irkilmiyor bile, hiçbir şeyden korkmuyor. Benden bile.

Bundan hoşlandığımdan emin değilim.

Dom, Finn'le birlikte aceleyle içeri girerken kapı aralığından "Kameralar ve ses kesildi," diye sesleniyor ve bu gece vurulmamı emreden şerefsizin artık bizi görmediğini ya da duymadığını bilmek rahatlatsa da gerginliğimi azaltmıyor, çünkü bu da ne! Biri beni kutsal topraklarda öldürmeye çalıştı!

"Bu ikisi hakkında bulabildiğiniz her şeyi istiyorum," diye bağırıyorum Dom ve Finn önümde dururken. "Telefonlarına, bilgisayarlarına, rehberlerine, her şeylerine bakın ve bana Bay V'yi bulun!"

"Hallediyorum." Dom, Phillip'in vücudunu aramaya başlamadan önce başını sallar.

"Şimdi söyle bana, sokaktan buraya gelmek neden bu kadar uzun sürdü?" Finn'e çıkıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sana telefonda söyledim zaten. Arabadan çıkamadık." "Neden? Saçların yağmurda kabarır diye mi?" Ben tersledim ve Finn sırıtıyor.

"Bunun dışında." Şerefsiz ciddileşmeden önce kıkırdıyor. "Kapıları açamadık. İçeride kilitliydik ve camlar kurşun geçirmez olduğu için Lenny'nin bizi çıkarmak için arka koltuğu yarması ve bagaja girmesi gerekti."

"Lanet olsun. Kapılar neden açılmıyor?"

"Biliyorsam ne olayım. İki araba da kilitliydi."

Hay sikeyim. Bu hiç mantıklı değil. Bu nasıl olabilir?

"Diğerlerini de alın ve araçları tarayın. Bay V burada olacağımızı biliyordu. Bizi bir şekilde takip ediyordu. Belli ki araçlar ele geçirilmiş."

Finn başını sallar. "Katılıyorum. Conrad'dan birkaç araba göndermesini isteyeyim mi?"

Özellikle kuzenlerimi bu işe dahil etmek istemiyorum ama onlar Melbourne'da besin zincirinin en tepesinde yer aldıklarından, eğer onları bu işe dahil etmezsem, muhtemelen bu iş beni kıçımdan ısıracak.

"Siktir et, evet. Connie'yi ara."

Finn kıkırdar. "Ona böyle demeye devam edersen kıçına tekmeyi basacak." Omuz silkiyorum. "Denemesini görmek isterdim."

Conrad, ailemizin reisi Ewan Marx'ın doğurduğu on sekiz çocuktan biri. Ewan'ın erkek kardeşi Leon, ağabeyinin yönetimiyle tam olarak aynı fikirde değil, çünkü babam gittiği her yerde kaos yaratmayı tercih ediyor, Ewan ise itaat ve katı kurallara bağlılık talep ediyor. Kendi çocuklarından bazılarının uymakta başarısız olduğu kurallar.

"Hâlâ Tanrı'nın evindesin, Devon."

Peder Peters'ın sesi bakışlarımı Finn'den ayırıyor ve yaşlı adamın hiç görmediğim kadar çelimsiz göründüğünü fark ediyorum, ancak ifadesindeki çatıklık değişmiyor.

"Özür dilerim baba." Kullandığım kötü dil için özür dilerim. "İyi misin?" Beni başından savdı. "Sadece kafamda bir şişlik var. Ciddi bir şey değil." Çok rahatladım.

Ben bunu düşünürken bile Peder Peters ayaklarının üzerinde sallanıyor ve Miles onu yakalamak için aceleyle ileri atılıyor.

"Kahretsin. Doktoru çağır. Onu buraya getir," diyorum ve Finn bunu yapmak için acele ediyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Topuklu ayakkabıların kilisenin taş zemininde aceleyle çıkardığı tıkırtılar dikkatimi çekiyor ve günah çıkarma odasında arkadaşlık etmekten keyif aldığım küçük farenin kaçmaya çalışan ince bedeninin arkasındaki sarı saçları görüyorum.

"Miles," diye bağırarak dikkatini çekiyorum. "Durdur onu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üçüncü Bölüm

Jaxcen

İleriye doğru acele ederken kalbim çılgınca çarpıyor, fuayeye açılan cam kapı görüş alanımda. Buradan çıkmam lazım. Eve gitmeli, evimi kilitlemeliyim.

ve saklan.

"Dur bakalım." Bir adam duvarı yoluma çıkmadan hemen önce derin bir ses gürlüyor.

"Affedersiniz." Etrafından dolanmaya çalışarak yana doğru daldım ama yine yoluma çıktı.

Nefes nefese, bakışlarım o kadar uzun ve geniş bir adamın karanlık, tehditkâr gözlerine kilitleniyor ki kendimi cüce gibi hissediyorum.

"Üzgünüm hanımefendi. Gitmenize izin veremem."

"Lütfen," diye aceleyle çıktım. "Eve gitmem gerek."

Başını basit ve sinir bozucu bir şekilde sallayarak cevap verir.

Lanet olsun.

Eğer kaçmazsam, beni öldürecekler.

Seçeneklerimi tarttığımda, burada kalmanın teslim olmak istediğim bir seçenek olmadığını biliyorum, bu yüzden akıllı düşünen her kadının yapacağını yapıyorum.

Tony'minkinin topuğuyla adamın ayağına vuruyorum.

Adamın sesinin derin ahengi, dudaklarından kırık bir gıcırtı çıkarken kayboldu ve ben bir saniye daha kaybetmeden yana doğru fırlayıp kapılardan içeri daldım.

Ağır ayaklar arkamdaki taş zemini dövüyor, bu lanet topuklu ayakkabıların ve kalem eteğin izin verdiğinden daha hızlı hareket ediyorum, ancak ortaçağ görünümlü kapılar

Ben de ileri atıldım, kollarımı açıp onları itmeye hazırdım.

Elim kapıya değmeden bir an önce, güçlü bir kol arkamdan yılan gibi dolanıyor ve kaldırıldığım için ciğerlerimden bir çığlık yükseliyor ve kurtulmak için her şeyi deneyerek bacaklarımı çılgınca tekmelemeye başlıyorum.

"Hayır! Bırak beni!"

"Sakin ol, aşkım." Bu

o.

Onun derin sesini ilk kez birkaç dakika önce günah çıkarma odasında duydum ama üzerimde derin bir etkisi oldu.

Sağlıksız bir etki.

Nişanlandın, Jaxcen! Kafanı çukurdan çıkar.

"Lütfen bırak beni," diye inliyorum çırpınmaya devam ederken, tutuşunu kırma çabalarımın nafile olduğunu çabucak fark ediyorum.

Onu alt edemem. Onun gücü benimkinden çok daha fazla. "Gel

ve otur, küçük fare."

Bana ne dedi?

Hâlâ onun kollarında, sırtım göğsüne dayalı, bizi döndürüyor ve beni fuaye kapılarına doğru taşıyor, tüm gözler bize çevrilirken aşağılanma yanaklarımı alevlendiriyor. Daha çok, işe yaramaz bir oyuncak bebek gibi taşınırken bana dönüyorlar. "Gördüklerimi kimseye anlatmayacağım," diye yalvarıyorum, parmaklarım onunkileri kavramaya çalışıyor.

kolunu kaldırdı. "Lütfen. Sadece eve gitmek istiyorum."

Beni görmezden geliyor, beni kolayca yakındaki bir sıraya taşıyor ve ayağıma kadar indirip tutuşunu bırakıyor. Hemen onunla yüzleşmek için dönüyorum, bakışlarımız kilitleniyor. Benimki yalvaran. Onunki ölümcül.

Koyu renk gözler. Nemli saçlar.

Islak gömlek. "Otur."

"Ama-"

"OTUR!"

Soğuk talebi kıçımın sıraya yapışmasına neden oluyor ve dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor. Eğilip yüzünü benimkiyle aynı hizaya getiriyor ve gözlerimin içine bakıyor.

Sakladığım şeyi görebilir mi?

Gerçekte kim olduğumu görebiliyor mu?

Yutkunuyorum.

"Bunu benim için hallettiğin için teşekkürler." Göz kırpıyor ve telefonunu elimden alıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lanet olsun. Elimde olduğunu unutmuşum. Yardım çağırmak için kullanabilirdim. "Çanta" diyor.

"Ne?"

"Çantanı bana ver, aşkım."

Doğal olarak çantamı göğsüme sıkıştırıyorum, vermek istemiyorum. "Çantamdan ne istiyorsun? Fazla param yok."

Kıkırdıyor, ancak dudaklarını çekiştiren sırıtış gözlerine ulaşmıyor.

"Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum, küçük fare. Çanta. Şimdi."

Neden bilmiyorum ama içimdeki her şey ona vermemem için bağırıyor, bu yüzden göğsüme daha sıkı bastırıyorum.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor, tam da omzumdaki kayışı tutup çekiştirmeden önce. Sıkı tutuyorum, bu da homurdanmasına neden oluyor ve ne olduğunu anlamadan kıç deliği kaburgalarımı gıdıklıyor ve bir saniye sonra çantam artık benim elimde değil.

"Onu geri ver," diyorum ama tek yaptığı başını sallamak oluyor, sırıtarak koridora doğru bir adım atıyor ve çantayı karıştırmaya başlıyor.

Bir kez daha yanaklarım utançtan yanıyor.

Neden bu adamın çekici olduğunu düşündüm ki? Çekilmez biri.

Cüzdanımı açıp ehliyetimi çıkarmadan önce çantamı tutmak için kolunun altına sokarken bana bakarken gözleri eğlenceyle parlıyor.

Kahretsin.

"Jaxcen Isabelle Summers. Doğum tarihi..." diye devam ediyor, o karanlık gözler tekrar bana dönmeden önce kaşları havaya kalkıyor. "Yirmi dört yaşında. Sen daha genç görünüyorsun."

"Ama yine de beni öptün." İşaret ediyorum çünkü genç göründüğümü biliyorum. Bazıları çok genç diyebilir, özellikle de bu kadar az makyajla. Bu geceki gibi.

Annem bana bunun bir lütuf olduğunu ve yaşlandığımda kıymetini anlayacağımı söylerdi ama şu ana kadar tam bir baş belası oldu.

"Salı gecesi bu kadar geç bir saatte topuklu ayakkabılar ve kurumsal kıyafetlerle sokaklarda dolaştığınıza göre en azından reşit olduğunuzu varsayıyorum." Omuz silkiyor, yaşına rağmen sadece on sekiz yaşında olma ihtimalim sorun değilmiş gibi, benden çok daha büyük olduğu açık ve kalçasını bacaklarımın arasına nasıl bastırdı ve...

Lanet olsun. Yanaklarım ısınıyor ve o da fark ediyor, dudakları seğiriyor ve günah çıkarma odasında paylaştığımız birkaç hararetli dakikayı hatırladığımı bildiğini biliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bakışlarını tekrar kimliğime çevirerek biraz daha inceliyor. "Daireniz buradan sadece birkaç blok ötede."

"Evet." Umutla doğruluyorum. "Doğruca eve gideceğim. Söz veriyorum. Polise gitmeyeceğim."

Tek yaptığı sırıtmak. Cevap yok. Geri dönmek yok. İtiraz yok. O

sırıtışı suratından söküp atmak istiyorum.

Kolunun altından çantamı çekiştiriyor, cüzdanımı tekrar içine sokuyor, sonra telefonumu çıkarıp arka cebine sokuyor, itirazımı duymazdan geliyor.

"Lütfen telefonumu almayın. Ona ihtiyacım var."

"Birini yardıma çağırmak için bunu yaptığınıza eminim. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar aramamış olmana şaşırdım." O sırıtıyor ve ben omuz silkiyorum.

"Belki de öyle."

Kıkırdıyor. "İyi deneme Bayan Summers." Sonra, o çok iyi takındığı sinir bozucu sırıtışıyla çantamı bana uzatıyor, bakışları hâlâ elinde tuttuğu kimliğime yeniden odaklanıyor.

"Ne olmuş ona?"

Yine bir şey söylemiyor ama topuğunun üzerinde dönüyor ve adamlarından biriyle konuşmadan önce cebinde telefonum ve elinde kimliğimle uzaklaşıyor.

O ne yapıyor?

Zihnim bir sonuca varmak için yarışırken içimdeki korku açığa çıkıyor.

Bu işten yara almadan kurtulmamın imkanı yok. İki adamı kolaylıkla öldürdüğüne şahit oldum. Sanki bunu binlerce kez yapmış gibi canlarını alırken yüz ifadesinde zerre kadar pişmanlık yoktu.

Eminim öyledir.

Etrafındaki tehlike aurasını fark ettiğim anda oradan ayrılmalıydım. O kulübe bir daha asla gitmemeliydim. İşten sonra doğruca eve gitseydim ve içimi kemiren ateşi görmezden gelseydim, buraya gelip sapkın günahlarım için Tanrı'dan af dilememe gerek kalmazdı.

Vahşice öldürülmeden önce hayatı için yalvaran adam ona Devon Marx adını vermişti. Bu ayrıntı ve bir adamın o iki adama gelip onu öldürmelerini emretmesiyle ilgili kısım, kalbim o kadar çılgınca atmadan önce duyduğum tek şeydi ki kulaklarımdaki kan hücumundan başka her şeye sağır oldum.

Kiliseye günahlarımdan arınmak için gelmiştim ama onun yerine şeytanı buldum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tetikçiyi öldürdükten sonra koşarak gelen adamlardan biriyle sessizce konuşurken ikisi de bana bakıyor ve konuşmalarının benimle ilgili olduğunu saklamaya çalışmıyorlar.

Devon, bakışlarını bana çevirmeden önce adama ehliyetimi uzatıyor ve ben birden boğazıma düğümlenen yumruyu yutamıyorum.

Beni öldürecek.

O bakmaya devam ederken omurgamda bir ürperti dolaşıyor ve ağlama ihtiyacımla savaşırken gözlerimin arkasına sıcak yaşlar batıyor.

Görmesine izin verme, Jaxcen. Asla görmelerine izin verme.

Eğer öleceksem, bunu onurlu bir şekilde yapacağım.

Arkamdaki kapılar açıldığında korkuyla sıçrıyorum ve daha fazla adam alanı dolduruyor, sanki kaptanlarıymış gibi Devon'a doğru ilerliyorlar. Adamlar onu dinleyip emir alırken onun kesinlikle buranın lideri olduğunu anlamak sadece bir saniyemi alıyor.

İşte o zaman cesetleri çıkarmaya başlarlar.

İki adam onu bir muşambanın üzerine kaldırırken bir adamın cansız gözleri göründüğünde gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Alnının ortasında asla göremeyeceğimi bildiğim kanlı bir delik ve vücudunun daha önce taş zemine çarparken çıkardığı ses, hayatından koparılmıştı.

Midem bulanıyor.

Mutlu düşünceler düşünün. Mutlu düşünceler düşünün.

Aklıma kız kardeşim geliyor. Saçları ve görünüşü benimkine benzer, yaşça bana gerçekte olduğumuzdan daha yakın görünür. O daha yaşlı ve çok daha bilge ve her zaman her şeye hazırlıklı olmuştur.

Ördeklerim, kafamın içinde hiç bitmeyen bir savaş olan deşifre etmeyi zorlaştıran simetrik olmayan bir kaos zikzağıdır.

Asla sessiz değil. Asla huzurlu değil. Her zaman yıkıcı.

"İyi misiniz Bayan Summers?" Peder Peters'ın sesiyle göz kapaklarım açılıyor ve yanıma oturmasını izliyorum.

"Hayır, baba," diye fısıldıyorum, sesimin gözyaşlarıma ne kadar yakın olduğumu ele vereceğine güvenmiyorum. "O adam beni öldürecek."

Gülümsemesi sıcak, başını sallarken eli benimkinin üzerine geliyor, o kadar bariz bir şekilde titriyor ki şimdiye kadar fark etmediğime şaşırıyorum. "Hayır, yapmayacak."

"Nereden biliyorsun?" Komplocu bir tavırla eğildim ve o da beni yarı yolda karşıladı. "Bay Marx şeytan olabilir ama ününe rağmen ahlaklı biri."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaşlarım çatıldı. "Beni kandırabilirdin."

"Ondan korkmanıza gerek yok, Bayan Summers. Her şey yoluna girecek." Teklif etti ve şimdi yalan söylediğini biliyorum.

Yalan söylemenin günah olduğunu belirtmek istiyorum ama babamın bunu zaten bildiğinden şüpheleniyorum. "Odada yaptığımız tartışmaya devam etmek ister misin?

"Beklerken günah çıkarabilir miyiz?"

Bu gece seks kulübüne nasıl geri döndüğümü tartışmak istiyor muyum? Teslim olmaya ve katılmaya nasıl bu kadar yaklaştığımı?

Yaptığım şeyi nasıl itiraf ettiğimi ve daha geçen hafta ona Bulut 9'a dönmeyeceğime dair söz verdiğim için Peder Peters'ın ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını bildiğimden duyduğum utancı hatırlayarak, "Hayır," diye bağırdım.

Ama artık beni kurtarması için çok geç. Özellikle de o adamla kabinde olanlardan sonra.

Şeytan.

Gözlerim, hain oldukları için, otomatik olarak hayatımı ellerinde tutan adamı arıyor. Peder Peters'ın önerdiği gibi şeytan olmaya uygun bir adam.

Sanki ona ne zaman baktığımı biliyor, o karanlık havuzlar benimkilere doğru kayıyor ve uğursuz bir şeyle parlıyor.

Ben öleceğim.

Tam bu sırada daha fazla insan geliyor, sanki buranın sahibiymişler gibi kapıdan içeri dalıyorlar ve belki de pahalı takım elbiselerini giyme şekilleriyle bunu yapıyorlar. Onlara eşlik eden kadın bile güç sızdırıyor.

Neden kendimi Baba filminin setindeymişim gibi hissediyorum?

Birkaçı bana bakıyor, genç adamlardan biri hepsi yanımdan geçerken beni şakacı bir şekilde süzüyor, Devon'un derin çakıl taşlı sesi onu azarlamadan önce beni açıkça kontrol ediyor.

"Lanet gözlerini kendine sakla."

Hiç de endişeli görünmeyen yeni gelenlere sert bir bakışla bakıyor.

"Noel'e bu kadar az bir zaman kala bizi o huysuz kıçına yardım etmeye çağırıyorsun ama yine de bize bu kadar saygısızca davranıyorsun, öyle mi?" diye soruyor.

"Önemli işlerle meşgulmüşsün gibi davranma." Devon gözlerini devirir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Doğru söyledin." Buradaki diğer tek kadın kıkırdıyor, peruser'ın yanında duruyor. "Bir Noel partisinden Marick's'e tesadüfen gelen şaraptan sersemlemiş birkaç kadın üzerinde cazibesini konuşturmaya çalışıyordu. Cazibesi işe yaramıyordu."

"Lanet olsun, Liam. Fallon seni çok iyi tanıyor." Devon gülümsüyor ve vay be... o gülümseme.

Dudaklarının genişlemesi, beyaz dişlerinin parlaması ve gamzelerinin çenesini ve alt yanaklarını kaplayan koyu renkli yüz kıllarına gömülmesi görülmeye değer bir manzara. Gözleri bile gülümsüyor gibi görünüyor ki bu, onunla tanıştığımızdan beri geçen kısıtlı zamanın çoğunda taktığı acımasız maskeyle tam bir tezat oluşturuyor.

"Pfft. Kız kardeşim hiç hareket görmediği için kıskanıyor." Adının Liam olduğu anlaşılan saldırgan, olayı geçiştirmeye çalışsa da bir süre sonra eğilip kız kardeşinin kulağına bir şeyler fısıldaması onu ele veriyor.

Çok kızgın.

"Conrad." El sıkışırlarken Devon en yaşlı adama başıyla selam veriyor. "Uğradığın için teşekkürler."

"Arabaya mı ihtiyacınız var?" Conrad sorar ve Devon olanları anlatmaya başlamadan önce başıyla onaylar.

En azından kulak mesafesinden uzaklaştıkları için öyle yaptığını düşünüyorum.

Bir dakika sonra siyahlar giymiş başka bir adam içeri girdi, sanki bir tür Özel Harekatçı gibiydi. Bildiğimden değil. Bu sonuca sadece TV dizileri ve filmlerden varıyorum, ama kalçasındaki silahı ve kalçasının üstündeki kılıfta duran bir diğerini izlerken, neden böyle giyindiğine dair düşünebildiğim tek şey gerçekten bu.

"Bayan Summers." Peder Peters dikkatimi yeniden topluyor ve gözlerimi asker görünümlü adamdan ayırıyorum. "Marx ailesi... Şöyle diyelim, kanunların üstündedir."

Peder Peters yeni gelenlere başıyla işaret ederken, sözleri karşısında kaşlarım saç çizgimin içinde kayboluyor.

"Kimse kanundan üstün değildir," diye fısıldıyorum

ve o omuz silkiyor. "Bazı insanlar öyledir."

Alanı tekrar tarıyorum, birçok cesede bakıyorum ve burada olanların kanıtlarını temizlerken hepsinin sorunsuz çalıştığını fark ediyorum.

Onlar kanunların üstündedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belki de Godfather sahnesi burada olanlardan o kadar da uzak değildi.

Boğazımı temizliyorum, oluşan yumru aldığım her nefeste daha da büyüyor gibi görünüyor.

Dönüp Peder Peters'ı inceliyorum ve ilk geldiğim zamana kıyasla yaşlanmış gözlerinin ne kadar yorgun göründüğünü fark ediyorum.

"Yaralandınız mı, baba?"

"Hayır, hayır. Kafamdaki küçük bir şişlikten başka bir şey değil. Ben iyi olacağım. Ben senin için endişeleniyorum."

Kalın kalın yutkunuyorum. "Ondan korkmama gerek olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Ve sen yapmıyorsun. Endişelendiğim şey bu değil." Daha yakına eğiliyor. "Beni endişelendiren şey günaha karşı verdiğin mücadele."

Yanaklarım kızardı. "Şu anda bunun için endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum." Konuyu kapatacağını umarak endişelerini görmezden geliyorum.

Kabinde itiraf ettiğim kişinin o olduğunu biliyorum ama yüzünü görmek zorunda kalmamak için bunu bu şekilde yapmak daha kolay. Bu, tam burada, yüz yüze olmak benim için çok yüzleştirici.

"Tam tersine Bayan Summers, Bay Marx'la birbirinize nasıl baktığınızı izliyordum."

Aman Tanrım. Bu kadar belli mi?

Öldür beni şimdi.

"Baba, Riggs'i hatırlıyor musun?" Devon'ın sesi küçük baloncuğumuzu bozuyor ve bu sefer araya girdiği için gerçekten minnettarım.

"Elbette." Peder Peters kibarca ayağa kalkar.

Siyah giyimli asker Riggs, "Sabah ekibime yeni kameralar ve güvenlik önlemleri kurduracağım, Peder," diye açıklıyor. "Bu arada, bu gece arazide kalmaları için dört kişilik bir ekip bırakacağım." Peder Peters'a bir kart uzatır. "Herhangi bir endişeniz olursa beni arayın."

"Tanrı sizi korusun, Bay Riggs." Peder Peters başını eğerek teşekkür eder.

"Adamlarınızın Range Rover'ları atölyelerimizden birine götürüp ince bir taramadan geçirmelerine yardımcı olacağız." Riggs dikkatini başını sallayan Devon'a çevirirken açıklar.

"Mükemmel. Benim gitmem lazım. Connie'nin caddenin karşısındaki Corvette'lerinden birini bana ödünç vermesi ne kadar olası?"

Riggs sırıtıyor. "Noel'e doğru gidiyor, o yüzden dizlerinin üzerine çöküp yalvarırken bunu bir bahane olarak kullanabilirsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Devon alay ediyor. "Ben kimse için dizlerimin üzerine çökmem."

Ve ona inanıyorum. Kimsenin ona bunu yaptıracak güce sahip olabileceğini düşünemiyorum.

Adamlar arabalar hakkında tartışarak uzaklaştılar ve Peder Peters güvenlikle ilgili tartışmalarla uzaklaştırılarak beni sıranın üzerinde yalnız bıraktı.

Etrafa baktığımda herkesin meşgul olduğunu fark ediyorum. Kimse bana zerre kadar ilgi göstermiyor. Belki topuklularımı çıkarırsam, kimse fark etmeden gizlice ortadan kaybolabilirim.

Devon üzerinde adresim olan ehliyetimi aldı ama çantam hâlâ bende. Bu gece için bir otele ödeme yapacak kadar param var ve yarın ne yapacağıma karar verene kadar belki kız kardeşime gidebilirim.

Kafamda kabataslak bir planla, hafifçe yana eğilip topuklarımdan birini aşağıya uzanarak çıkarıyorum, sonra diğerini de aynı şekilde yapıyorum. Tekrar koşmaya çalışma düşüncesi bile kalbimin göğsümde gümbür gümbür atmasına neden oluyor, nabzım kulaklarımda o kadar yüksek atıyor ki kilisenin içinden gelen tüm sesler boğuluyor.

Bunu yapabilirsin.

Etrafıma tekrar bakıyorum, hâlâ herkesin meşgul ve dalgın olduğunu fark ediyorum.

Sadece git, Jaxcen!

Yavaşça ayağa kalkıyorum, kimse fark etmiş mi diye etrafa bakarken bacaklarım titriyor. Hiçbir şey yok.

Yana doğru bir adım atıp sıranın dışına kayıyorum.

Hâlâ bir şey yok.

İşte bu kadar.

Bakışlarım kapılara kilitleniyor ve koşuyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dördüncü Bölüm

Devon

"A O nefis sarışını elinde tutmayı mı planlıyorsun?" Liam sırıtarak soruyor ve ben de ona ters ters bakıyorum.

Kime ait olurlarsa olsunlar sürekli kız tavlamaya çalışıyor.

"O benim. Ona tatlınmış gibi bakmayı kes."

Sanki umurunda değilmiş gibi omuz silkiyor. "Sadece onun kaçtığını bilmek istersin diye düşündüm."

Gözlerim onu daha önce oturttuğum sıraya kayıyor, sıranın boş olduğunu fark ediyorum, sonra da sarı saçları lanet olası kapıların arasında kayboluyor.

"Siktir," diye bağırdım. "Gitme zamanı. Bebeklerinden birini ödünç alabilir miyim, alamaz mıyım?" Conrad'a aceleyle ilerlerken soruyorum ve koşmaya başladığımda "her neyse" cevabı kulaklarıma ulaşıyor.

Antredeki kapılardan hışımla içeri girdiğimde dış kapıların kapanmak üzere olduğunu görüyorum. Kapıları iterek açtığımda küçük faremin çıplak ayaklarıyla patikada olabildiğince hızlı koştuğunu görüyorum, dizlerinden içeri doğru daralan eteği adımlarını uzatmasını zorlaştırıyor.

Sırıtıyorum, hala yağmakta olan yağmur damlalarını görmezden gelerek avımı görüş alanıma alarak ilerliyorum.

Adımlarım onunkinin iki katı uzunluğunda, bu yüzden Liam arkamdan seslenirken ona yetişmem fazla zaman almıyor.

"Koş, koşabildiğin kadar hızlı koş! Şeytan adam Devon'dan kaçamazsın!" Onun kıçını tekmeleyeceğim.

Jaxcen telaşla ciyaklarken kahkahası kulaklarıma geliyor ve bir saniye sonra kollarımı tekrar ortasına doluyorum.

"Benden asla kaçamayacaksın, küçük fare," diye homurdanıyorum, tam da temasımla çığlık atmadan önce, daha önce yaptığı gibi çırpınıyor, ama bu sefer onu kollarımda döndürüyorum ve omzuma kaldırıyorum.

"İndir beni!" İtiraz ediyor, narin yumruklarından biri sırtıma vuruyor ve ben boktan bir sırıtışla kuzenlerime dönerken kıçına attığım tokadı haklı çıkarıyor.

"Tamam, Connie. Yeni aracıma giden yolu göster."

"Bana bir daha Connie dersen, binebileceğin tek araç cenaze arabası olur."

Yanında kardeşi Liam ve Liam'ın ikiz kız kardeşi Fallon'la birlikte kendi sırıtışını gizlemek için mücadele eden kuzenime kahkahalarla gülüyorum.

"İndir beni seni... seni... canavar!" Jaxcen sırtıma vurmaya devam ediyor, ben de tekrar avucumu kafama o kadar yakın olan şımarık küresine vuruyorum ki dişlerimi batırmak istiyorum.

Bu onu gerçekten ciyaklatacak.

Hay sikeyim. Bunu duymayı çok isterim.

"Kadınlarla gerçekten iyi anlaşıyorsun." Fallon sırıtıyor ve ben de dönüp önlerinde yürümeye başlıyorum, küçük faremin artık sessizleştiğini fark ediyorum.

"İyi misin?" Liam yürürken Jaxcen'a soruyor ve o da homurdanıyor.

"Sadece şeftali." Hepsi gülüyor.

Tehlike altındaki Land Rover'larımın yanından geçerken, birilerinin nasıl olup da onlara bu kadar yaklaşabildiğine hayret ederek dişlerimi sıkıyorum. Bu Bay V her kimse, ev ödevini yapmış ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Yolu ve tramvay raylarını aceleyle geçerek Conrad'ın performans arabası bayisinin yan girişine giden patikada sessizce yürüyoruz.

İçeri girdiğinde, showroomdaki arabaları göstererek alanı aydınlatır. "İyi olan nerede?" Küçük faremi ayağa kaldırırken soruyorum, sadece kendime sert bir bakış atmak için.

Kahretsin. Bana vurmak istiyor gibi görünüyor. Ne kadar eğlenceli.

"İyi olana ihtiyacın yok. Sadece bunlardan birini al," diye homurdanıyor Conrad ama ben başımı sallıyorum.

"Asla olmaz. Bana kırmızı Corvette'i ver."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Conrad gözlerini devirir. "Tamam. Arka tarafta, ama onu en ufak bir şekilde çizersen, seni mahvederim."

Kıkırdıyorum, Jaxcen'in elini elime alıp onu da kendimle birlikte çekiyorum. "Denediğini görmek isterim."

Conrad'ın homurdanmasını duymazdan gelerek küçük faremi bayinin arka bölümüne götürdüm ve hayatımda gördüğüm en seksi arabayı buldum.

Conrad'ın favorisi, tam da bu yüzden onu almakta ısrar ediyorum. Onu kızdırmak, sızlanmasına değer.

Anahtarları bana verirken Fallon'un Jaxcen'a baktığını fark ediyorum ve bir şeyler yapmaya başlayacağını biliyorum.

"Her zamanki tipi değilsin."

Ve işte orada. Fallon lanet Fallon oluyor. Her zaman sorun çıkarıyor. Jaxcen alay ediyor, "Ben onunla değilim."

"Yüz dolarına bahse girerim ki bir gün bile dayanamazsın." Fallon kıkırdıyor ve ben gözlerimi deviriyorum, günah çıkarma odasında paylaştıklarımızdan sonra bir gün yerine birkaç saat üzerine bahse girmek istiyorum.

"Onu rahat bırak, Fal." Liam kıkırdıyor, sonra bakışlarını benim küçük fareme çeviriyor. "Onu görmezden gel, ortalığı karıştırmayı seviyor."

Fallon gözlerini devirir. "Sanki en kısa zamanda taşaklarına kadar içine girmeyecekmiş gibi. Sen onu incelerken ne kadar korumacı davrandığına baksana."

"Doğru." Liam başını sallıyor ve ben o herifi yumruklamak istiyorum.

Küçük fareme bir bakışım, tüm bu konuşmadan ne kadar rahatsız olduğunu gösteriyor. Kuzenlerime katılıp ortalığı karıştırabilirdim, çünkü biz bazen böyle yaparız, ama arabaya binip buradan gitme ihtiyacım beni yiyip bitiriyor.

Belki de onu yalnız yakalamak istediğim içindir. Ama bir de şu Bay V denen herifin dışarıda bir yerlerde olduğu gerçeği var ve bu gece tekrar saldırmaya hazırlanıp hazırlanmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Yine de niyetini açıkça belli etti. Onu fark etti. Ona verdiğim tepkiyi fark etti. Ve şimdi sırtına bir hedef koydu.

"Hadi, aşkım." Kuzenlerimi görmezden geliyorum ve arabanın kapısını açıyorum. "Bin bakalım."

Telaşlı gözleri önce kuzenlerime, sonra da bana kayıyor ve ürkek yakarışı kulaklarıma ulaşıyor.

"Lütfen, sadece eve gitmek istiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dişlerimi sıkarak kuzenlerimin yüzlerindeki merakı kaçırmıyorum. Nasıl tepki vereceğimi görmek için bekliyorlar. Pes edip küçük faremi eve götürüp götürmeyeceğimi görmek için bekliyorlar. Ama bunu yapamam. İntikam peşinde olduğu belli olan birinin dikkatini çekmişken olmaz.

"Şimdilik evin benim söylediğim yerde. Bin şu lanet arabaya," diye bağırıyorum ve tedirgin bir şekilde geri adım atarken bir inilti duyuyorum.

"Bize ipucu vermek ister misin?" Conrad bu kez endişeyle kaşlarını çatarak soruyor. "Görüşürüz," diye bağırıyorum ve öfkeli bakışlarımı küçük fareme çeviriyorum. "İçeri girin,
Jaxcen."

Bir adım daha geri atıyor ve ben beş yüz bin dolarlık arabanın içindeki koltuğu işaret ederken göğsümde vahşi bir hırıltı yükseliyor.

"Ya kendi isteğinle binersin ya da seni oraya kendim koyar ve lanet koltuğa bağlarım."

"Bu daha da iyi olmaya devam ediyor." Fallon kıs kıs gülüyor ve ben de kuzenime yeni bir laf sokmak üzereyken Jaxcen benden önce davranıyor.

"Bu göt herifin beni kaçırıyor olması seni bu kadar eğlendirdiği için mutluyum!" diye tersliyor, bakışları sert ve lanet olsun, sadece görüntüsü bile sikimi kıpırdatıyor.

Çok masum ve tatlı görünüyor, ama içinde ateş var ve bu onu daha da fazla yiyip bitirmek istememe neden olmuyorsa lanet olsun.

Ben alıngan küçük fareme bakarken, Liam başını sallarken kuzenlerim kıkırdıyor. "Göt deliği kısmını doğru anladı, hey Dev."

Gözlerimi deviriyorum.

"O senin için biraz fazla alıngan, Dev. Onunla başa çıkabileceğinden emin misin?" Conrad soruyor ve ben alay ediyorum.

"Her şeyle başa
çıkabilirim." "Çok mu
ukalasın?"

Küçük farem, bulabildiği en keskin bıçağı gözüme saplamak istercesine bana dik dik bakmadan hemen önce cevap veriyor. Yine de oflaya puflaya arabaya biniyor.

Göt herif kuzenlerimin *ooooh'ları* kulaklarımı dolduruyor ama ben gözlerimi küçük faremden alamıyorum çünkü ellerinin koltuğun yumuşak derisi üzerinde kaydığını fark ediyorum ve pahalı arabanın lüksünün tadını çıkardığını biliyorum.

Kuzenlerimin Jaxcen'in kim olduğuna ve tam olarak neler olup bittiğine dair bana yönelttiği birkaç soruyu daha savuşturduktan sonra onunla birlikte arabaya kayıyor ve birlikte içeri giriyoruz.

Gözlerimiz kapalı alanda buluşuyor ve bir şey söylemek istediğini hissediyorum, ama sanki şimdi yalnız olduğumuz için kendini kaybetmiş gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sinirini.

Bu düşünce dudaklarımı çekiştiriyor ve sırıtışımı gizlemeye çalışıyorum.

"Emniyet kemeri," diyorum ve arabayı çalıştırıyorum, motor kükreyerek çalışıyor.

Sanki arabaya binmek üzere olduğumuzu yeni hatırlamış gibi, emniyet kemerini hızla bulup vücuduna geçiriyor, gözleri sanki bir rollercoaster yolculuğuna çıkacakmış gibi kocaman.

Cehennemde. Belki de öyledir.

Conrad garajın yan tarafındaki bir düğmeye basıyor ve ben kendi emniyet kemerimi taktığımdan emin olarak motoru birkaç kez çevirirken kapı açılmaya başlıyor. Gösterge panelinden gelen ışıklar kabini aydınlatıyor, Jaxcen'in narin yanaklarındaki kusursuz ten üzerinde dans eden sıcak parıltı onu insandan çok melek gibi gösteriyor.

"Eve gitmeme izin vermen için ne yapmam gerekiyor?"

Sorusu beni şaşırttı. Nedense burada olanlarla ilgili her türlü tartışmanın bittiğini düşünmüştüm ama o pes etmiyor.

Söylemek zorundayım. Bu yönünü

seviyorum. O bir savaşçı.

"Yapabileceğin bir şey yok. Benimle geliyorsun." "Nereye?"

Gözlerimiz kilitli kalırken dudaklarımda yavaş, sinsi bir gülümseme beliriyor ve cevap vermeden önce motoru birkaç kez daha çeviriyorum.

"Cehenneme kadar yolun var."

İşte o zaman vites değiştiriyorum ve ayağımı koyuyorum, bizi karanlık geceye fırlatıyor, yağmurla ıslanmış sokak, direksiyonu çevirirken kayan lastiklerin etkisini artırıyor.

Ondan bir ciyaklama sesi geliyor ve ben gaza basıp Melbourne sokaklarında hızla doğu banliyölerine doğru ilerlerken çılgınca gülüyorum.

Narin elleri koltuğun kenarlarını kavrıyor, can havliyle tutunduğu için parmak eklemleri bembeyaz oluyor. Mümkün olduğunca hızlı gidiyorum. Yasal olandan çok daha hızlı, bu da adrenalinimi yükseltiyor.

Beş yüz bin dolarlık bir arabayla otoyolda hız yapmanın, bu bebeğin ne kadar hızlı gidebileceğini görmek istememe neden olan bir yanı var.

"Lütfen yavaşla."

Küçük faremin sessiz yakarışı bakışlarımı onunkine çevirdi ve yüzüne kazınan korku, ayağımı gaz pedalından kaldırıp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

normal hıza yavaşlar.

"Hızlı gitmeyi sevmiyor musun?"

"Hızlı şeyler umurumda değil," diye mırıldanıyor, "sadece bir ağaca sarılmış başka bir istatistik olmamayı tercih ederim."

Kıkırdıyorum. "Otoyolun bu kısmında hiç ağaç yok."

"Beton bir baba o zaman." Alay ediyor ve bakışlarım onun göz devirmesini yakalamayı başarıyor.

Haklı. Ben de başka bir trafik kazası istatistiği olmak istemiyorum, bu yüzden yasal hız sınırını koruyor, takip edilmediğimizden emin olmak için aynalarıma bakıyorum.

"Evet, Jaxcen Summers. Salı akşamı bu kadar geç bir saatte günah çıkarmak için neden Peder Peters'ı kullanmak zorunda kaldın?"

Kabinin içindeki ışıklar daha iyi olsaydı, şu anda kızarmış olacağını biliyorum. Koltuğunda gergin bir şekilde kıpırdanıyor ve bir bakış atma riskini göze aldığımda, o güzel pembe dolgun dudaklarının, cevabını tutmaya çalışıyormuş gibi sıkı bir çizgi halinde birbirine yapıştığını fark ediyorum.

"Oh, hadi ama aşkım. Neden orada olduğunu söylemen gerçekten çok mu kötü olurdu?"

"Belki." Çabucak cevap veriyor ve ben kıkırdıyorum, bir kamyonun etrafından dolaşmak için şerit değiştirirken aynalarımı kontrol ediyorum.

"En azından bana ne tür bir itiraf olduğunu söyle." Devam ediyorum, pes etmeye hazır değilim. "Günah işlediğim için beni kutsa Peder, gibi bir şey miydi? Bugün sebzelerimin hepsini yemedim."

Bakışlarını tekrar pencereye çevirmeden önce bana 'gerçekten' der gibi bir bakış fırlatıyor.

"Yoksa 'Günah işlediğim için beni kutsa baba' mıydı? Birinin *beni* yemesine izin verdim.
bugün."

Bakışları şaşkınlık içinde bana dönüyor ve ben de bir kulağımdan diğerine sırıtıyorum.

"Hepsi buydu, değil mi? Bu gece oraya kesinlikle bir seks günahını itiraf etmeye gittin, değil mi?"

"Hayır, yapmadım." Panikle ses tonunu değiştirerek aceleyle konuşuyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Evet, öyle yaptın. Bu gece oraya tam da bu yüzden gittin." Alaycı bir şekilde kıs kıs güldüm. "Sorun ne küçük fare? Biriyle birlikte olduğun için kendini suçlu mu hissediyorsun?"

"Hayır! Öyle olmadı!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, sanırım tam olarak öyle oldu." Ben deadpan. "İş yerinden biri miydi? Belki de patronun?"

"Hayır, patronum değildi. Yani... hayır, öyle bir şey olmadı."

Başımı geriye attığımda Corvette'in dar alanında kahkaham yüksek sesle duyuluyor, bu da onu kızdırıyor gibi görünüyor, koltukta rahatsız bir şekilde kayarken ve kollarını öfkeyle göğsüne sararken dudaklarından bir alay geçiyor.

İşte o zaman gördüm. Parmağındaki elmas yüzüğün parıltısı.

Bir nişan yüzüğü.

"Biliyorsun, biraz işyeri romantizminde yanlış bir şey yok, küçük fare." Bakışlarımı küçük kayadan ayırıp onun bakışlarını üzerime çekerek alay ediyorum.

"Bana öyle demeyi keser misin?"

"Neden? Küçük farenin nesi var?" Ona göz kırpmadan önce masumca sordum. "Bence sana yakışıyor."

"Öyle değil. Beni zayıfmışım gibi gösteriyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Kahretsin, aşkım. Senin zayıf bir yanın yok.
Sen alıngan, ateşli küçük bir şeysin, sana bunu vereceğim."

Benim sözlerim üzerine kaşları bir an için havaya kalkıyor, sonra kaşları tekrar çatılıyor. "Beni nereye götürüyorsun?" diye sorarak konuyu değiştirmeye çalışıyor,

ve bu sefer kahkahamı geri çekiyorum.

"Bak sana ne diyeceğim." Otoyolda yalnız bir kamyonu daha geçerken sırıtıyorum. "Bu gece Peder Peters'ı görmeye neden gittiğini söylersen, seni tam olarak nereye götüreceğimi söyleyeceğim."

İnançsızlıkla alay ediyor. "İlk gördüğüm kişiye kilisede iki adam öldürdüğünü söylememe ne dersin?"

Ve yine gülüyorum. Bu kıza. Çok

komik.

Daha önce bu kadar çekingen, bu kadar şehvetli ve bu kadar alıngan olabilen biriyle tanıştığımdan emin değilim.

"Peki bu gece gördüklerini insanlara anlatırsan başına ne geleceğini düşünüyorsun?" diye sordum.

"Ne fark eder ki? Nasıl olsa beni öldüreceksin. Muhtemelen bunu yapmak için beni şehir dışına sürüyorsun," diye tersliyor. "Beni kafamdan vurmadan önce çalılıkların ortasında bir yerde kendi mezarımı mı kazdıracaksın?"

"Birileri çok fazla gerçek suç dizisi izliyor." Ben işaret ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu yüzden buna gerçek suç deniyor, çünkü gerçek hayatta oluyor." Karşı çıkıyor ve ben yine gülmekten kendimi alamıyorum.

"Beni çözdüğünü düşündüğüne göre, küçük fare, bu gece neden günah çıkarmaya gittiğini söyleyerek ne kaybedersin?"

"Peki ya haysiyetim?"

"Kalçamı bacaklarının arasına sıkıştırdığımda pek de haysiyetli görünmüyordun."

Bakışlarını tekrar yolcu penceresinden dışarı fırlatırken, yanaklarının büyük olasılıkla alev alev yandığı gerçeğini gizlemeye çalışırken koyu renk kirpikleri titriyor.

Kahretsin, keşke onları görebilseydim. Keşke kırmızının tenini nasıl renklendirdiğini görebilseydim. Acaba boynundan yukarı çıkıp kulaklarının ucuna ulaşıyor ve izleyen herkese duygularını ele veriyor mu?

"Hadi ama aşkım. Günah çıkarırken bu kadar utangaç görünmüyordun. Şimdi neden işler değişti?"

Başını bana doğru çevirdiğinde öfkesi alevleniyor, o iri mavi gözleri öfkeyle irileşiyor.

"Beni kandırdın," diye tersliyor. "Bana seni öpmemi söyledin. Ölmek üzere olduğunu söyledin ama ölmeyeceğini çok iyi biliyordun." Kendine kızmış gibi başını sallıyor. "Artık ölmeyeceğini bildiğini biliyorum."

"Ölebilirdim. O adamlar ben daha silahımı ateşlemeden beni öldürebilecek bir hamle yapmış olabilirler, dolayısıyla bu benim son öpücüğüm olabilirdi."

"Ama değildi."

Kaşlarımı çattım. "Yani ölmemi diliyorsun, öyle mi? Bana bir öpücük veriyorsun ve ölmemi diliyorsun." Yüz ifadesi utançla buruşuyor, ama ben bunu durduruyorum. "Ah, kadın. Çok acımasızsın." Elimi göğsüme vurarak yaralı bir kalp taklidi yapıyorum.

İşte o zaman dudaklarının hafifçe çekildiğini

gördüm. Neredeyse onu gülümsetiyordum.

"Söylemeliyim ki aşkım, son öpücükler arasında en ateşlisi buydu. Kanı doğrudan sikime gönderdi, bu da bir kahraman gibi dışarı fırlayıp o orospu çocuklarını vurmayı gerçekten zorlaştırdı."

Gözlerini deviriyor. "Oturduğum yerden pek sorun yaşamış gibi görünmüyordun."

Kaşlarımı sallıyorum. "Kıçıma mı bakıyordun?" "Hep

böyle kaba mısın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Omuz silkiyorum ve aynı anda başımı sallıyorum. "Şey, evet. Hemen hemen."

Hayal kırıklığı içinde ofluyor, gözleri yine ön camdan dışarı bakıyor, ama henüz ondan vazgeçmeye hazır değilim.

"Bir anlaşmaya ne dersin?" Otoyolun ışıkları bölgenin sınırına yaklaştıkça yavaş yavaş azalırken soruyorum. "Bir çeşit takas mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

Lanet olsun. Sesinde duyduğum bu merak mı?

"O itiraf kabininde Peder Peters'a tam olarak ne söylediğini bana anlatmaya ne dersin, karşılığında seni öldürmemeyi kabul ederim."

Fikrimin muhtemelen pek de iyi karşılanmayacağını bildiğim için gözlerimi önümdeki yola odaklıyorum ve bir an sonra gözlerinin başımın yan tarafını deldiğini hissediyorum. Şakağıma saplanan keskin bir bıçak gibiler.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Jaxcen Summers beni öldürürdü, ama neyse ki o güce sahip değil.

"Bence bu oldukça iyi bir anlaşma," diye devam ediyorum. "Yaşamak istiyorsun, değil mi?" "Beni yine de öldürmeyeceğini nereden bileceğim?"

Akıllı kız.

"Bilmiyorsun." Omuz silkiyorum. "Ama alternatifi ne? Sessiz kalırsan seni çalılıklara götürür, kendi mezarını kazdırır ve kafandan vururum."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye inliyor. "Yemin ederim kimseye söylemeyeceğim.

Lütfen eve gitmeme izin verin. Ailem çok endişelenecek."

O haklı. Ailesi endişelenecek. Özellikle de o yüzüğü parmağına kim taktıysa. Neden ortadan kaybolduğunu merak edeceklerdir, bu yüzden Finn ve Dom'un onun geçmişini araştırmasını ve bu boktan işi çözene kadar bir hikaye bulmamız gerekip gerekmediğini görmelerini ayarladım. Ne kadar genç olduğu göz önüne alındığında, nişanlısı olmasını düşünmemiştim.

Bu bir sorun ama adamlarımın üstesinden gelebileceği bir sorun, bu yüzden şimdilik ailesi onun Noel'i bir arkadaşıyla geçirmeye karar verdiğini düşünecek. Ya da belki yeni sevgilisiyle kaçmıştır.

Evet, bunu daha çok sevdim.

Yani, gerçeklerden o kadar da uzak değil, değil mi?

"Gitmene izin veremem, küçük fare, ama seni hayatta tutabilirim. Tek yapman gereken bana ne itiraf ettiğini söylemek."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kabin sessizleşiyor. Victoria kırsalına doğru yol alırken tek ses Corvette'in devir sesi.

İlk başta cevap vermeyeceğini düşündüm ve onu zorlamayacağım da. Sadece onu neyin harekete geçirdiğini öğrenmek için küçük bir şantaj kullanabileceğimi umuyordum. Ama boğazını temizleyip koltuğunda gergin bir şekilde kaymaya başladığında, sırrını açıklamak üzere olduğunu anladım. Aralık ayında, Noel'e sadece beş gün kala, ıslak ve fırtınalı bir Salı gecesi günah çıkarmaya gitmek zorunda kalacak kadar utandığı sırrını.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm Fl ve

Jaxcen

Cildimin kızarması normal olamaz. Evet, yapmak üzere olduğum şey yüzünden aşağılandım. Ama gerçekten bu yüzden mi yanıyormuş gibi hissediyorum?

içten dışa? Belki de bunları daha önce hiç yüz yüze itiraf etmek zorunda kalmadığım içindir. Ya da belki de bunları *bu* adama itiraf ettiğim içindir. *Şeytana*.

Ama alternatifi ne? Eğer ona söylemezsem, beni öldürecek. Bu yüzden haysiyetimin canı cehenneme. Bunu yapmak zorundayım. Hayatta kalmak zorundayım.

"Bu gece Peder Peters'ı görmeye gittim çünkü-"

"Hayır." Sözümü kesti. "Bana neden gittiğini açıklama. Tıpkı Peder Peters'a yaptığın gibi bana da itiraf et."

"Ne?" Gıcırdıyorum.

"Beni duydun, küçük fare. Bana itiraf et. Ben Peder Peters'mışım gibi davran. Günah çıkarma odasının diğer tarafında en kötü günahlarını itiraf edeceğin kişinin ben olduğumu farz et."

"Bunu yapmak istemiyorum. Fikrimi değiştirdim," diye başımı sallayarak acele ediyorum.

"Yani ölmeyi mi tercih ediyorsun?" diye soruyor, kara kaşlarını kaldırarak.

"Tamam o zaman."

Göstergeyi çeviren Devon, normalde tıka basa dolu olan trafiğin dört şeridine sapar ve bir çıkışa doğru hızlanır.

"Ne yapıyorsun?" Sertleştim, ön camdan dışarı baktım.

"Seni çalılığa götürüyorum." Omuz silkiyor, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "Ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Ama..."

Karanlık bir şekilde kıkırdar. "Ama hiçbir şey, küçük fare. Anlaşmamız şuydu: İtiraf edersen yaşarsın. Ama madem bunu yapmakta bu kadar zorlanıyorsun, o zaman bu saçmalığı keselim ve öldürme kısmını halledelim."

Aman Tanrım, ciddi olamaz. Gerçekten ona bir babaymış gibi davranmam için beni zorlayacak mı? Bir din adamı gibi mi?

Midem çalkalanıyor. Tedirginlik tüm vücuduma yayılıyor, avuçlarım o kadar terliyor ki kurutmak için eteğime silmem gerekiyor.

Çıkışın başında, koyu renk gözlerini bana çevirmeden önce şık kırmızı arabayı durduruyor.

"Peki ne olacak, küçük fare? İtiraf edecek misin? Yoksa sola dönüp sana sonsuza kadar dinlenebileceğin güzel bir yer bulmak için dağlara mı gidelim?"

Gözlerim doluyor. Bunu yapmak zorunda olduğumu bildiğim için yüreğimi saran korkudan göğsüm ağrıyor. Ona söylemek zorundayım.

"Peki," diye tersliyorum, elimi az önce çıktığımız otoyol yönünde sallayarak. "Sana söyleyeceğim. İtiraf edeceğim."

"Aferin kızıma." Sırıtıyor ve sonra ayağını gaza basıp kavşaktan hızla geçerek otoyola geri dönüyor.

"İtirafını uydurmayı aklından bile geçirme, küçük fare. Yalan söylediğini anlayacağım." Bana, tüylerimi diken diken eden bir uyarı bakışı fırlatıyor. "Bu da on iki büyük günahtan biridir. Bunu sakın unutma."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, öyle. Cinayetin de on iki büyük günahtan biri olduğunu unutmuş olmalısınız."

Bir sonraki nefesimi almadan önce beni öldürebilecek bir adama bunu söylediğime inanamıyorum. Ama sonra b a n a attığı hınzır sırıtış hiç de kızgın olmadığını gösteriyor. Aslında, birini öldürdüğü için çok gururlu görünüyor.

Ne tür hasta ve sapkın bir adam bu?

Dediğini yapmazsam beni öldürecek hasta ve sapkın bir adam.

"Günah işlediğim için beni kutsa Peder." Başlıyorum, o memnuniyetle başını sallarken sesim utançtan titriyor. Onu yumruklamak istiyorum. Tırnaklarımı maalesef çekici olan yüzüne geçirmek ve etini kemiklerinden ayırmak istiyorum. "Son itirafımdan bu yana bir hafta geçti."

"Bir hafta mı?" diye soruyor, bakışlarını bir an için yoldan ayırarak. "Hepsi bu kadar mı? Küçük bir *günahkâr* gibi görünüyorsun." Günahkâr kelimesini nefis bir ikrammış gibi söylüyor. Sanki gurur duyulacak bir şeymiş gibi. Sanki varlığımın felaketi değilmiş gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet." Meraklı bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak başımı sallıyorum. "Bir hafta. Devam edebilir m i y i m ?" Sırıtmasına rağmen başını sallıyor.

"Geri döndüm." Peder Peters'a söylediğim sözleri tekrarlıyorum ve Devon'ın kaşları havaya kalkıyor, karanlık bakışları yola dönmeden önce benimkilere yöneliyor.

"Nereye döndün, küçük fare?"

"O kısmı size söylememe gerek yok. Peder Peters zaten biliyordu."

Devon kıkırdıyor, alt dudağını ısırırken dişleri kısa bir süre parlıyor.

"Peder Devon bilmiyor. Peki sen bana anlatmaya ne dersin?"

Tanrım, bana bunu gerçekten yaptıracak, değil mi?

"Kulübe geri döndüm," diye acele ettim, bunun bir an önce bitmesini istiyordum. "Ne kulübü?"

"Bulut 9," diye itiraf ediyorum ve şehrin en seçkin seks kulüplerinden birinden bahsederken, ayağı gaz pedalından kalkarken kaşlarının havaya kalktığını ve ne olduğunu anlamadan önce arabanın yavaşladığını görmek için riskli bir bakış atıyorum.

Vay anasını. Az önce Devon Marx'ı şok mu ettim?

"Cloud 9'a mı gittin?" diye soruyor inanmayarak ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Evet, Bulut 9'a gittim ve ilk kez gitmediğimi de eklemeliyim."

Lanet olsun. Bunu neden gurur duyuyormuşum gibi söyledim ki? Gurur duymuyorum. Bu... yanlış.

"Vay canına, küçük fare, seks kulübüne gidecek bir kıza benzemiyorsun."

"Bir kitabı kapağına göre yargılamamak gerektiğini duymadın mı?" Karşılık veriyorum.

"Oh, hepsini duydum. Şimdi de küçük Bayan Jaxcen Summers ortaya çıktığında Cloud 9'da neler olduğunu merak ediyorum."

"Bu itirafımın bir parçası değil," diye çıkışıyorum, Tanrı'dan daha fazla bilgi istememesini umarak. Bu zaten yeterince küçük düşürücü.

"Tabii ki." Elini direksiyondan kaldırır ve havada sallar. "Bayan Summers, itirafınıza devam edin."

Gözlerimi öyle bir deviriyorum ki anında başım ağrıyor ve bu da ihtiyacım olan son şey.

Boğazımı temizliyorum. "Peder Peters olayın ne zaman olduğunu sordu, ben de bu gece oraya gittiğimi itiraf ettim. Ve Pazar gecesi. Ve Cuma gecesi."

Başını geriye atan Devon'ın kahkahası dar alanda yüksek sesle duyuluyor. "Vay canına. Sık sık uçuyormuşsun. Asla tahmin edemezdim." Başını sallıyor, geniş geniş sırıtıyor. "Lanet olsun, küçük fare."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sık uçan biri değilim. Sadece izlemeye giderim."

Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyor ve tamamen utanç içinde elimi dudaklarıma götürüyorum. Bu son derece aşağılayıcı bir durum ve bakışlarım kapının koluna yöneliyor.

Aç ve atla, Jaxcen.

İçimdeki iblisin isteğini yerine getiremeden, bakışlarım Devon'a dönüyor ve bana bakan en uğursuz bakışı görüyorum.

"Demek benim küçük farem bir röntgenci."

Dudaklarım inceliyor ve bunu itiraf etmek istemediğim için onları kapalı kalmaya zorluyorum, ancak Devon sadece başını sallıyor ve pencereden otoyolun kenarından geçtiğimiz bir yol işaretini gösteriyor.

"Bir sonraki çıkışta seni gömebileceğim daha iyi bir yer

var." Ugh. Bu adam.

Hayatımda hiç birini onu yumrukladığım kadar yumruklamak istememiştim.

"Peki." Öfkelendim. "Sanırım ben bir tür

röntgenciyim." Ve işte yine o bok yiyen sırıtış.

Lanet olsun.

"Ee, küçük fare, Peder Peters Bulut 9'a bu kadar sık gitmen konusunda ne dedi?"

"Beni geri çeken şeyin ne olduğunu sordu," diye açıklıyorum, artık gururumu önemsediğimden emin değilim.

"Lanet olsun, seni neyin geri çektiğini biliyorum." Başını sallıyor, "Ama lütfen devam et. Benim küçük faremi Bulut 9'a geri çeken şey nedir?"

Bir an için Corvette'in kapısını açmayı ve ölüme doğru kayıp gitmeyi düşünüyorum. Şüphesiz bu, en karanlık sırlarımı bu hayvana itiraf etmek zorunda kalmaktan daha az acı verici olurdu. Ama sonra yine, sahip olduğum düşünceler karşısında muhtemelen o kadar da şok olmayacağı hissine kapılıyorum. Nişanlı olmama rağmen beni birçok kez seks kulübüne geri götüren ihtiyaçlarımdan. Nişanlımın tahrik olduğum ve onunla daha fazlasını yapmak istediğim için beni utandırmasına rağmen.

Belki de Devon Marx bu tür günahları itiraf etmek için tam olarak doğru kişidir.

"Beni geri gönderen şey kirli düşüncelerim," diye itiraf ediyorum sonunda.

"Yani iffetsiz düşünceleriniz var ve biraz şımarmak için bir seks kulübüne gidiyorsunuz, ancak oradan ayrıldığınızda Tanrı'nın sizi affetmesi için bunu itiraf etme dürtüsü mü duyuyorsunuz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet."

"Neden?" diye çok ciddi bir şekilde soruyor ve bu sefer nedenini itiraf etmekten o kadar da utanmıyorum.

"Korkuyorum."

İşte. Bu kötü adama yüksek sesle söyledim. Bundan daha kötü bir şey olamaz.

Sanırım onun ellerinde ölmek olabilir.

"Neyden korkuyorsun, küçük fare?"

"Şımartmak," diye rahatça itiraf ediyorum. Sanki beni ele geçirmiş gibi. Sanki kontrol ettiği bir kuklayım.

Sanırım kendi hayatımı kurtarmak için gerçekten her şeyi yapardım.

"Peder Peters şımartılmak hakkında ne dedi?" Devon dürtüyor, sesi merakla karışık.

"Ayartılmanın Tanrı tarafından kabul edildiğine dair bir şeyler söyledi. Buna direnmenin güçlü bir kişisel gelişim getirebileceğini, ancak Rab'bin direnme gücümüzü aşan ayartmalarla karşılaşmamızı istemediğini söyledi. Ve sonra Bulut 9'un benim yeteneğimin ötesinde göründüğüne dikkat çekti."

"Peki sen bu konuda ne düşünüyorsun? Cloud 9'a gitmenin karşı koyamayacağın bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" Artık sert ya da şakacı değil, tamamen dikkatli olan ses tonunun derin çakılları etimin altına işliyor ve fısıltıyla cevap vermek için dudaklarımı araladığımda ikinci bir deri gibi üzerime yerleşiyor.

"Bazen, eğer ona teslim olmazsam cazibenin beni boğacağını düşünüyorum."

Göğsünden hırıltıya benzer bir ses yükseliyor ve ellerinin direksiyonu kavradığını fark ediyorum, boğmaya çalışıyormuş gibi parmak eklemleri bembeyaz. Sözlerime bu şekilde tepki vermesine neyin sebep olduğundan emin değilim ama bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum.

"Yani Cloud 9'a gidiyorsunuz. İzliyorsunuz ama günaha teslim olmuyorsunuz. Hangi küçük farenin cazibesine?" diye sorar. "Katılmanın mı? Önünüze serilen bir seks partisinin sancılarına adım atmanın mı? Dokunulmak için can attığınız yerlerinize başka erkek ve kadınların dokunmasına izin vermenin mi?"

"Dur." Bacaklarımın arasındaki sıcaklık havuzları bana sinsi arzularımı hatırlatırken aceleyle dışarı çıkıyorum.

"Bunda yanlış olan ne?" diye soruyor tüm ciddiyetiyle.

"Ne demek istiyorsun?" Ona inanamayarak bakıyorum. "Bu çok uygunsuz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tam olarak kimin için?" diye soruyor, dikkatini yola vermeden önce gözleri dikiz aynasından bir şeyi izliyor. "Orada olmak istedikleri için orada olan insanlar için mi uygunsuz? Şımarmak istedikleri için oradalar, küçük fare. Oradalar çünkü keşfedilmek ve keşfetmek istiyorlar. Sınırlarını zorlamak ve baştan çıkarıcı şeylere boyun eğmek için. Bu neden yanlış olsun ki?"

"Öyle işte," diye aceleyle söylüyorum, utanç üzerime çökerken alt dudağım titriyor. Eddie öğrenirse ne derdi? Nişanımızı iptal eder miydi?

Peder Peters ile danışmanlık konusunda ısrar eder miydi? Peder Peters'ın yaşadığım zorlukları bildiği için bunu birçok kez teklif ettiğini biliyorum. Evlenmek üzere olduğumu bilerek.

Eddie'nin nişanımızı iptal edeceğini biliyorum. Hiç şüphesiz.

Onu doğru düzgün öpmeme bile izin vermedi. Bir öpücükten fazlası değil. Bana dokunması için bile kaç kez yalvardım? Bazen neden evlendiğimizi bile merak ediyorum. Ve evet, bunun her zaman olması gereken bir şey olduğunu biliyorum. Birlikte büyürken ailelerimiz bizi hep bir araya getirir, gülümser ve evleneceğimiz günden bahsederdi. Bu yüzden mi ona evet dedim? Ailemi yatıştırmak için mi?

Bu düşünceye ilk kez kapılmıyorum ama ilk kez çığlık atmak istiyorum. Çünkü evet, sanırım tam da bu yüzden evet dedim. Yaptığım her şey, okulum, işim, arkadaşlarım, ilişkilerim, hepsi ailemi ve Eddie'yi memnun etmek içindi. Kimse bana ne yapmak istediğimi sormadı. Kimse bana evlenmek isteyip istemediğimi bile sormadı. Eğer kendim için istediğim gelecek buysa.

Her şey beklendiği gibi.

"Tepkinize bakarak nişanlınızla Cloud 9'a gitmediğinizi tahmin ediyorum."

Gözlerim onunkilere kayıyor ve bakışları elime kayarak nişan yüzüğümü fark ettiğini söylüyor.

Çok geç olmasına ve onun gördüğünü bilmeme rağmen, yine de elimi kalçamın altına sokuyorum, sanki bir şekilde bir fark yaratacakmış gibi kanıtı örtüyorum.

"Neden nişanlınla birlikte Cloud 9'a gitmiyorsun, küçük fare? Eminim ikiniz de bundan biraz zevk alırsınız ve sadece izlemek zorunda kalmazsınız. Tahminimce bu yüzden kenarda duruyorsun çünkü sen kabul edilmiş bir kadınsın ve zina işlemeyi istemediğin bir günah."

Kısa bir süre önce bu adamı nasıl öptüğümü hatırlayarak yanaklarım alevlendi.

Evet, bunun nedeni ona son arzusunu yerine getirdiğimi düşünmemdi, ama bu yaptığım gerçeği değiştirmiyor. Nişanlım olmamasına rağmen yine de teslim oldum ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

İçimden alay ediyorum. Eddie evlenmeden önce öpüşmenin günah olduğunu düşünüyor.

"Eddie öyle biri değildir," diye atılıyorum, nedense burada bile olmayan, beni bu kadar çabuk otobüsün altına atacak ve düşüncelerim ve arzularım yüzünden beni utandıracak bir adamı savunmaya çalışıyorum. Böyle bir kulübe katıldığım için.

"Nişanlın seks kulüplerini sevmiyor mu?" Devon soruyor, ses tonunda şaşkınlık var, sanki saçma bir şeymiş gibi.

"O çok dindar bir adam." Ben işaret ettim.

"Bu yüzden mi kiliseye gidiyorsun, küçük fare? Nişanlın için mi?"

Hayır demek istiyorum ama işin aslı tam da bu yüzden kiliseye gidiyorum. On dört yaşımdan beri kiliseye gitmemin nedeni de bu. Eddie için. Ailesi için.

"Dediğim gibi, o çok dindar bir adam."

Araba artık karanlıkla çevrili, ülkenin içlerine doğru ilerlerken görünürde tek bir ışık bile yok. Beni öldürmeyeceğine dair sözüne güvenip güvenemeyeceğim konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok ama beni götürdüğü yerin mezarım olmamasını ummak zorundayım.

"Nişanlınız dindar bir adam olduğu için evlilik öncesi sekse de inanmıyor mu?"

Aman Tanrım, gerçekten oraya mı gidiyor?

Bunu merak ettiğim için kendimi tokatlamak istiyorum çünkü tabii ki oraya gidiyor. Bu arabaya bindiğimiz andan beri kafamın içine girmeyi, en karanlık düşüncelerimi görmeyi görev edinmişti.

"Bunu bilmenize gerek yok. İtirafımın bir parçası değil." Ben azarlıyorum ama o sadece kıs kıs gülüyor.

"Madem hayatın benim ellerimde, küçük fare, o zaman bana bilmek istediklerimi söyleyeceksin," diye tersledi, ses tonunda tehlikeli bir hava vardı.

Lanet olsun.

"Peki," diye hayıflandım. "Eddie evlilik öncesi sekse inanmıyor, tamam mı? Mutlu musun? Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?"

"Siktir, hayır. Bu beni sadece senin için üzüyor. Şerefsiz nişanlının senden uzak durması. Bir kulübe gitmene şaşmamalı."

"Kulübe bu yüzden gitmiyorum."

"Öyle değil mi?"

Bunu düşünürken dudağım endişeleniyor. Kulübe kesinlikle bu yüzden gidiyorum. Merakım beni ele geçirdi. İnternette bir şeyler izlemek artık beni kesmiyordu. Gerçek olsun istedim. İnsanların bir sahneyi çeken bir kameranın önünde olmadıklarında gerçekte nasıl davrandıklarını görmek istedim. Tecrübe ettiğim her şeyden çok uzak göründüğü için bunu canlı olarak görmek istedim.

"Sanırım gitme nedenimin bir parçası da bu," diye itiraf ediyorum ama ona bakmaya cesaret edemiyorum.

Arada bir gözlerini yoldan ayırıp beni izlediğini görebiliyorum. Ama o karanlık gözleri görmeye dayanamıyorum. İçten içe yanan, günahkâr karanlık gözler.

"Bakire misin, küçük fare?" diye soruyor ve bakışlarım tekrar ona doğru yönelirken neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyorum.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tersliyorum ve o da kıkırdıyor.

"Aslında şu anda bu benim işim. Cevap ver bana," diyor ve omurgamda bir ürperti daha oluşuyor.

Ondan nefret ediyorum.

"Peki, bilmen gerekiyorsa, hayır, bakire değilim." "Huh. Neden yalan söylüyormuşsun gibi hissediyorum?"

Utanç yanaklarımı kaplıyor, anılar beni sarıyor. Bunu hiç kimseye söylemedim. Herkesin bildiği kadarıyla ben bakireyim ve düğün gecemizde bunu Eddie'ye nasıl açıklayacağımdan tam olarak emin değilim.

Kan eksikliğini fark edecek mi?

Sadece bir kez olduğu için hala bir dereceye kadar acı vereceğinden eminim, ama nişanlıma söyleyemedim. Kız kardeşime söyleyemedim. Kimseye söyleyemedim.

"Bunu neden bilmen gerektiğini anlamıyorum," diye çıkışıyorum, kollarımı tekrar göğsümde kavuşturarak. "İtiraf ettim. Peder Peters'ı görmeye ne için gittiğimi söyledim."

"Evet, ama bu çok daha fazla soruya yol açıyor, küçük fare." O işaret ediyor. "Kendin söyledin. O kulübe düzenli olarak gidiyorsun. Nişanlısın. Evlilik öncesi seks yapmıyorsun ama bakire olmadığını iddia ediyorsun. Öyleyse neden nişanlını birazcık yakınlık için zorlamıyorsun?"

"Bilmiyor," diye itiraf ediyorum, bunu yüksek sesle söylediğim için neredeyse kendimden nefret ediyorum

"Senin bakire olmadığını bilmiyor mu?" Devon soruyor ve buna şaşırdığını anlamak için ona bakmama gerek yok. Ses tonundan anladığım kadarıyla başımı sallıyorum. "Ne kadar ilginç, küçük fare."

"Ben buna ilginç demezdim." Bu yalanın ağırlığının içime çöktüğünü hissederek dudak büktüm.

Eddie öğrendiğinde, evliliğimizin iptalini isteyecek mi? Evliliğimizin feshedilmesini talep edecek mi?

Peki umursayacak mıyım?

Bazen tek beklediğim bu mu diye merak ediyorum. Eddie'nin gerçeği öğrenmesini. Eddie'nin benim saf olmadığımı öğrenmesi için. Masum olmadığımı. Çekimser olmadığımı.

Onun benden uzaklaşmasını kabullenmek benim için bunu kendim yapacak cesarete sahip olmaktan daha kolay. Bu da beni korkak yapıyor, gerçekten.

Bu beni zayıf, küçük bir fare yapıyor.

"Oturduğum yerden, bu çok ilginç. Çok dindar bir adamla evleniyorsunuz. Evlilik öncesi seksten kaçınan ve karısının düğün gecesi bakire olacağını varsayan bir adamla. Bundan tam olarak nasıl kurtulacağını düşünüyorsun, küçük fare? Çünkü garanti ederim, fark edecektir."

"Yapacak mı?" Gerçekten merak ederek sordum. "O bir bakire. Nasıl fark edecek?

Karşılaştıracak bir şeyi yoksa bunu nasıl bilecek?"

Devon'un başını salladığını görmek için ona bakıyorum. "Haklısın, eğer gerçekten bakirse fark etmeyecektir. Ama bakire olduğunu nereden biliyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Çocukluğumuzdan beri birlikteyiz. Resmi olarak on dört yaşımızdan beri. O kimseyle birlikte olmadı."

"Ama yapabilirdi." Devon devam ediyor ve gerçekten de insanların duygularıyla oynamayı sevdiği hissine kapılıyorum. "Nereden biliyorsun? Sen Cloud 9'dayken onun başka bir kadınla birlikte olmadığını nereden biliyorsun? Çünkü senin de sırların var, biliyorsun küçük fare. O neden bilmesin ki?"

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Sonra da böyle hissettiğim için kendimi tokatlamak istiyorum çünkü Eddie'ye çok uzun zamandır yalan söylüyordum.

İçten içe onunla evlenmek bile istemediğimi bildiğim halde Eddie'nin başka biriyle birlikte olması neden umurumda olsun ki? Onu öpmek isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Artık istemiyorum. Eskiden istediğim gibi değil. Ama yıllar boyunca beni o kadar çok geri çevirdi ki, artık ona sadece kardeşimmiş gibi bakıyorum. Bu da birkaç ay sonraki düğünümüzden önce üstesinden gelmem gereken bambaşka bir sorun.

"Sanırım bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, kelimeleri yüksek sesle söylemekten nefret ediyorum. "Kaç yaşında?" Devon sordu.

"Benimle aynı yaşta. Birkaç ay daha büyük. Yeni yılda yirmi beş yaşında olacak."

"İkiniz de üniversiteye gittiniz mi?"

Başımı salladım. "Evet. Şehirdeki üniversitelere gittik ama aynı üniversiteye gitmedik."

"Yani bir bakıma, ilişkinizin dışında kendi hayatlarınız var." "Evet, herkesin öyle değil mi?"

"Bir dereceye kadar, ama sana söyleyeceğim şey, küçük fare, kendini bok gibi hissetmeni sağlamak için değil. Çoğu zaman öyle olsam da bunu kötü bir orospu çocuğu olmak için söylemiyorum." Ciddi bakışları bir dakikalığına benimkilere kilitleniyor ve sonra tekrar yola dönüyor. "Dürüst olmak için söylüyorum."

Yutkunuyorum, söyleyeceklerini duymaya hazır olup olmadığımdan emin değilim.

"Nişanlınızın uzun süredir bakire olmama ihtimali yüzde doksan beş."

"Bunu bilemezsiniz. Onu tanımıyorsun. O... farklı biri."

"Çirkin bir piç değilse, sana hemen söyleyeyim, çoktan günaha boyun eğmiş ve senin üzerinde kullanmayı reddettiği aletini şehirdeki bir orospuya sokmuştur. Biraz aptal olsa bile, muhtemelen bunun bedelini ödemiştir."

Nefesim kesildi. "Eddie asla bir fahişeye gitmez."

Devon gülerek başını geriye atar. "Ah küçük fare, öğrenmen gereken çok şey var. Muhtemelen 18 yaşına bile gelmeden bir fahişeye gitmiştir."

"Eğer durum buysa, o zaman neden benimle seks yapmak istemesin ki?" Onun teorisine bir çomak soktuğum için gurur duyarak patlıyorum. Ta ki o konuşana kadar.

"Bunun birkaç nedeni olabilir." Bana bakıyor ve ben yine o sinir bozucu sırıtışını bekliyorum ama tek gördüğüm sempatiye çok benzeyen bir şey. "Bir, çünkü muhtemelen yalancı bir pislik. İki, çünkü eşcinsel olabilir ve sen onun sakalısın. Ve üç, bazı erkekler karısını çocuklarının annesi olarak görür ve fahişelere yapmaktan hoşlandıkları şeyleri karılarına yapmayı hayal bile edemezler. Kirli arzularını evlilik yatağının dışında başka bir yerde arıyor olabilir."

Kendimi hasta hissediyorum.

Sözleri yalan olduğu için değil, gerçeğe çok yakın olduklarını hissettiğim için.

Beni gerçekten istemeyen biri için gerçekten çekimser mi kalıyordum?

Arzularıma boyun eğmek ve kendimi şımartmak gerçekten günah olur mu?

Bir an için bunu düşündüm. Bu gece neredeyse yapıyordum. Cloud 9'da bir kadın ve erkeğin yanına gittim ve bana dokunmalarına izin vermek üzereydim ve bir saat geçmeden günah çıkarma odasında nişanlım olmayan bir adamı öptüm.

Zaten günah işledim ve karşılığında neredeyse vuruluyordum ve bir şekilde kendimi şeytanın kucağında buldum.

Göstergenin sesiyle ön cama bakıyorum ve otoyoldan çıktığımızı, *üzerinde Timber Valley bölgesine hoş geldiniz* yazan bir tabelanın bulunduğu çıkışa girdiğimizi görüyorum.

Daha önce bu yoldan hiç geçmedim ama çam ağaçlarıyla çevrili olduğunu biliyorum. Bir sürü çam ağacı ve çalılık. Birini gömmek için bir sürü güzel yer var.

"Nereye gidiyoruz?" Tekrar soruyorum, bu sefer bana gerçeği söyleyeceğini umarak.

Hınzırca kıkırdar. "Sana zaten söyledim, küçük fare. Cehenneme gideceğiz."

Birdenbire, büyük olasılıkla son istirahatgâhım olan bir yere bu vahşiyle birlikte gitme fikri dayanılmaz bir düşünce haline geldi. Beni öldürecekse, bunun için uğraşmasını sağlayacağım. Savaşmadan ölmeyeceğim.

Karanlık çam ormanı camın önünden geçerken, bir yandan emniyet kemerimi çözerken bir yandan da kapı koluna uzanıyorum. Kemerin kilidi açılır açılmaz arabadan bir uyarı sesi geliyor ve Devon şaşkın bir '*hey*' diye bağırırken kapıyı açıp atlamaya hazırlanıyorum.

Bölüm S□x

Devon

T Ne yapıyor bu?

"Jaxcen!" diye bağırıyorum, kapı ardına kadar açılırken elim blazer ceketini yumruklamak için uzanıyor. İçgüdüsel olarak ayağım gaz pedalından kalkıyor ve lanet olası çam ormanı hızla geçerken arabanın hızını yavaşlatıyorum.

"Bırak beni!" diye bağırıyor, tutuşuma karşı mücadele ediyor.

"Eğer atlarsan, ölürsün kadın! Neyin var senin?"

"Beni mezara götürüp kafamdan vurmanızdansa bu şekilde ölmeyi tercih ederim!"

Tanrım, aklını mı kaçırdı?

Blazer ceketi hâlâ elimdeyken, kaçmak için silkelenmeye çalışmamasına şaşırıyorum. Belki de bunu yapabileceğini hiç düşünmemişti ya da belki de gerçekten atlamak istemiyordu. Her iki durumda da, bir elimle onu tutarken diğer elimle direksiyonu kırıyorum ve arabayı yolun kenarında durduruyorum.

Onu bıraktığım anda kaçıyor.

Tanrı aşkına, bu gece daha fazla acı verici olabilir mi?

"Kahretsin, Jaxcen," diye tıslayarak kapımı açıyorum, neredeyse emniyet kemerinde boğuluyordum çünkü o lanet şeyi çıkarmayı unutmuşum. Arabadan güreşerek çıktığımda, onu yolun kenarındaki hendekte çıplak ayaklarla gezinmeye çalışırken görmek için ön tarafa fırladım, onun lanet olası Gözlerini karanlık ormana dikerken bir elinde topuklarını tutuyor.

"Delirdin mi sen kadın? Çam ormanında beş dakika bile dayanamazsın. Şimdi kıçını arabaya geri sok!" Ses tonum ölümcül.

"Hayır. Seninle gelmiyorum. Beni öldüreceksin." Sete tırmanmaya çalışırken çamurda kaymadan önce ağlıyor.

Ona doğru hışımla yürümeden önce "Lanet olsun!" diye bağırdım.

Mesafeyi kapatırken bir kez daha adımlarım onunkinin iki katı uzunluğunda.

Bu kadın o lanet topukluları sanki üzerlerine çamur bulaşmasına dayanamıyormuş gibi yüksekte tutarken çok komik ve bu kadar sinir bozucu olmasaydı gülerdim.

"Dur, Jaxcen!" Onu kovalamaktan yorulduğum için bağırıyorum ama bu talebim onu çamurda daha fazla debelenmeye itiyor.

Ona bir kez daha yetişmem sadece iki adımımı daha alıyor. Bu gece üçüncü kez kollarım onu arkadan sarıyor ve koşmasını engelliyorum.

Ciğerlerinden bir çığlık kopuyor, o kadar yüksek ki etrafımızda yankılanıyor, çam ormanının derinliklerinde kanatları olan bir şeyi rahatsız ediyor.

Kanat çırpma sesini duyunca küçük farem durgunlaşıyor, dudaklarının arasından sessiz bir inilti geçiyor ve artık bu senaryoda muhtemelen benim daha iyi bir şeytan olduğumu anlamaya başladığını biliyorum.

"Bir anlaşma yaptık, değil mi küçük fare?"

"Evet, ama..." Kollarımda kıvranıyor, hâlâ kaçmaya çalışıyor ama ben sıkı sıkıya tutuyorum, dudaklarımı kulağına bastırıyorum ve onun sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum.

Meyvemsi ama tam olarak çıkaramadığım bir baharatı var. Her neyse, sikimi kıpırdatıyor ve dudaklarıma çok yakın olan lobunu ısırma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum.

Teslim olmak ve onu tam burada, hemen şimdi, setin karşısındaki çamurun içinde almak için tüm cinsel dürtülerime karşı savaşırken göğsümde derin bir gümbürtü duyuluyor.

Şanslıydı ki, kurtuldum.

"Ama hiçbir şey, küçük fare. Bir anlaşma yaptık." Ona hatırlatıyorum ve inlese de kulağını dudaklarıma yaklaştırdığına yemin edebilirim.

"Sana güvenebilir miyim bilmiyorum," diye mırıldanıyor nefes nefese, onu bir kez daha arabaya taşırken ses tonunu korku kaplıyor.

Bütün bunlar deja vu gibi geliyor ve bir an için kaçmayı seviyor mu diye merak ediyorum. Kovalanmayı seviyor mu? Çünkü kovalamayı sevdiğime adım gibi eminim.

Onu ayağa kaldırıyorum, döndürüyorum ve avuçlarımı omuzlarına bastırarak arabaya geri itiyorum. İşte o zaman ağlamaya başlar. Koca koca gözyaşları

bana yalvarırcasına bakan o büyük mavi gözlerden fırlıyor.

"Bunu neden yapıyorsun? Lütfen, ölmek istemiyorum. Onları nefsi müdafaa için öldürdün ve söz veriyorum gördüklerimi kimseye anlatmayacağım."

Kıkırdıyorum. "İlk adam nefsi müdafaaydı. İkincisini ise yapabildiğim için yaptım."

Solgunlaşıyor.

"Anlaşma anlaşmadır. Bana itirafını söyledin, küçük fare. Seni öldürmeyeceğim."

Zaten öyle değildim. Bunu ona söyleyip korkularını hafifletebilirim ama bu, şu anda uğraşacak sabrım olmayan başka dramlara yol açacaktır. Hedef haline geldiğini bilmemesi daha iyi. Onu korumak için buraya getirdiğimi bilmemesi daha iyi.

"Eğer beni öldürmeyecekseniz, neden buradayım? Neden eve gidemiyorum?"

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, o mavi havuzlar her hareketimi takip ediyor, pembe dudakları o kadar dolgun ve öpülesi ki, eğilip dudaklarına tekrar sahip olmamak için içimdeki her lanet dürtüyle savaşmak zorunda kalıyorum.

"Seni öldürmeyeceğimi söylemiş olabilirim, küçük fare. Ama bu seni bir süre daha tutmak istemediğim anlamına gelmiyor. Noel zamanı burası çok sıkıcı oluyor." Kayıtsızca omuz silkiyorum. "Çam ormanlarında yapacak bir şey yok ve ben de oynayacak yeni bir şey istiyorum."

Sözlerim karşısında alt dudağı titriyor, imalarım açık.

"Yani bana tecavüz edeceksin, öyle mi?" diye çıkışıyor, içindeki o küçük ateş geri dönüyor.

"Aşkım, o güzel kalçalarını benim için açtığında, bunun nedeni sikim için bana yalvarman olacak."

Dudakları şok olmuş bir solukla ayrılmış olsa da, yanaklarından süzülen ateş bu senaryoyu ne kadar seveceğini düşündüğümü ele veriyor.

"Ben nişanlıyım!" Sanki yaklaşan düğünü onun tatlı, seksi küçük bedenini doyasıya almamı engelleyecekmiş gibi protesto ediyor.

"Nişanlı olmak evli olmak demek değildir, küçük fare. Yani o zamana kadar. Sen tamamen benimsin."

Bunu daha önce bir kadına hiç söylememiştim. *Sen benimsin.* Hiçbir kadının benim olduğunu iddia etmedim. Hiç istemedim. Ama nedense onu benim yapma fikri sikimi sertleştiriyor, taşaklarımı sıkıyor ve kalbimi hızlandırıyor.

Bugün bundan daha garip olabilir mi?

"Emniyet kemeri, küçük fare. Neredeyse varış noktamıza geldik," diye bağırıyorum ve tartışmak ister gibi görünse de koltuğunda geriye kayıyor ve emniyet kemerini çekiştirmeye başlıyor.

"Cehennemi kastetmiyor musun?" diye çıkışıyor ve ben onun bu çıkışına gülerken dudaklarımı aralıyor.

Ne kadar cesur bir Katolik kız.

Ayağa kalkıp kapıyı kapatıyorum ve arabanın ön tarafına geçerken onu izliyorum.

Şık Corvette'in içine geri döndüğümde, kemerimi tekrar takıyorum ve ilk fark ettiğim şey küçük faremin beraberinde getirdiği çamur oluyor.

Connie bu konuda mutlu olmayacak.

Bir sonraki fark ettiğim şey ise Jaxcen'in elinde hâlâ o lanet topuklu ayakkabıların olduğu. Beni onlarla bıçaklamaya çalışmadığına şaşırdım. Belki de stiletto'nun bir silah olarak kullanılabileceğini düşünmemiştir. Şu anda bıçaklanmaya hevesli olmadığım için bunu kendime saklıyorum ve ayağımı bir kez daha gaza basıp önümdeki karanlığa doğru hızlanıyorum.

Woodall Ridge, Timber Vadisi'ne bakan kayalıkların üzerinde yer alan küçük bir değirmen kasabasıdır. Birkaç yıl önce bu küçük kasaba benim oldu.

Yıkık dökük ve eskiydi. Kasabanın kalan sakinleri artık çalışamayacak kadar yaşlıydı. Ne iş imkanı ne de turizm vardı. Hızla ölmekte olan bir hayalet kasaba haline geliyordu ki bu da benim gibi birinin evini araması için mükemmel bir yerdi.

Ben de satın aldım. Ana binaların çoğunda ve bazı evlerde bazı iyileştirmeler yaptım ve burayı bir tür kapılı topluluğa dönüştürdüm.

O zamanlar, kalan on kadar yaşlı sakin kalmaktan mutluydu. Zaten burada ölmek istiyorlardı ve ben de sorun çıkarmayacaklarını biliyordum, bu yüzden kalmalarına ve evlerini yenilemelerine izin verdim ve o zamandan beri, kalan günlerini rahatça geçirebilmeleri için yeterli yiyecek ve ilaç olduğundan emin oldum.

Şeytan bunu neden yapsın ki?

Dedikleri gibi. Bildiğin şeytan daha iyidir.

Woodall Ridge'e yaklaşırken, bakışlarım ormanda saklandığını bildiğim her silahlı karakola doğru yöneliyor. Normalde gecenin köründe gelen tanımadıkları bir arabanın lastiklerine ateş ederlerdi. Ancak Finn'in önceden arayıp hangi arabayla geleceğimi ve yanımda bir misafirim olduğunu bildireceğini zaten biliyorum.

Kasabanın sınırına yaklaşırken Woodall Ridge'in kapıları beliriyor, kapıları koruyan askerler tepeden tırnağa silahlı ve biz yaklaşırken tetikte bekliyorlar.

"Doğru yerde olduğumuza emin misin?" Jaxcen mırıldanıyor, ben de bakışlarımı ona çeviriyorum ve o iri mavi gözlerin ilerideki silahlı adamları süzdüğünü görüyorum.

"Elbette, küçük fare. Burası cehennem."

Mavi bakışları benimkilere yöneliyor. "Woodall Ridge cehennem mi?"

Sırıtarak omuz silkiyorum. "Kime sorduğuna bağlı. Ama ben buraya evim demeyi tercih ediyorum."

Büyük kapılar yavaşça gıcırdayarak açılırken arabayı yavaşça durdurduğumda yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor, bakışları pencereden dışarı bakıyor.

Beklerken nöbet tutan adamlarıma başımla selam veriyorum ve kapılar yeterince açılır açılmaz içeri girip ana kasabaya giden karanlık ve dik yoldan yukarı çıkıyorum.

Bazılarının gece geç saat diyebileceği sabahın erken saatleri göz önüne alındığında, ilçeyi korumakla görevli olanlar dışında etrafta kimse yok. Bütün evler karanlık. Tüm işyerleri karanlık. İlerideki büyük bina hariç hepsi.

Saray.

Palace Hotel benim evim oldu. Burası aynı zamanda insanların toplandığı, içki içtiği, yemek yediği ve kutlama yaptığı ilçedeki ana faaliyet merkezi. Ama üst katların hepsi benim.

Arabayı barın dışında durdurduğumda Jaxcen sessizliğini koruyor. Kendi içine büzülmüş gibi görünüyor. Korkudan mı yoksa bilinmezlikten mi, emin değilim ama çok yorgun ve açlıktan ölmek üzere olduğum için onu yatıştıracak gücüm yok.

Arabadan inip etrafından dolanıyorum ve kapısını açıp dışarı çıkmasını beklediğim ana kadar her hareketimi izlediğini fark ediyorum, ancak emniyet kemerini sıkıca bağlayarak oturmaya devam ediyor.

"Dışarı çıkma zamanı, küçük

fare." Başını sallar.

"Tanrı aşkına, Jaxcen. İn arabadan."

İri mavi gözleri bana dikildi. "Bana tecavüz etmeyeceğine söz ver." "Lanet olsun, kadın. Kalçalarını ayırdığında sana bunu zaten söylemiştim, sen istediğin için olacak. Şimdi siktir git arabadan."

Alay ediyor, emniyet kemerini çözüp o lanet olası topuklu ayakkabılar hâlâ elindeyken arabadan yavaşça inerken bana hain hançerlerinden birini fırlatıyor.

Elimi sırtının küçük kısmına bastırarak onu eski otelin merdivenlerinden yukarı çıkarıyorum. Büyük kapıların iki yanında nöbet tutan adamlarım bana

Bizi içeri almak için kapıları açtıklarında başını salladı ve Jaxcen her şeyi anladı, omzunun üzerinden arkamızdan kapıları kapatan adamlarıma baktı.

Sonra bakışları yolumuzdaki her şeyin üzerinde geziniyor.

"Buranın sahibi kim?" diye fısıldıyor, sanki birini uyandıracağımızdan endişeleniyormuş gibi.

"Ben bu sarayın kralıyım, küçük fare." Bakışları benimkilere kayınca sırıtıyorum ve kaşlarımı ona doğru sallıyorum.

"Bu senin mi?" diye tekrar fısıldıyor ve ben başımı sallıyorum. "Evet. Saray benim. Burası cehennem."

Kaşları, evimin lanet bir zindan olmamasına şaşırmış gibi havaya kalkıyor ve bir parçam onu mahzene götürüp gerçek bir zindanımın olduğu yeri göstermek istiyor, ama bu gece yaşadığı her şey göz önüne alındığında, ölüm mağaramı o kadar takdir edeceğini sanmıyorum, bu yüzden onu çok yorgun görünen Mabel'ın durduğu otelin mutfağına götürüyorum.

"Bay Marx." Gülümsüyor, Jaxcen'e sıcak bir gülümseme göndermeden önce bana hoş geldin anlamında başını sallıyor.

"Mabel, lütfen bana yataktan sadece benim için kalkmadığını söyle?"

Beni başından savdı. "Zaten uyuyamadım ve geldiğinizi duydum, bu yüzden akşam yatmadan önce belki biraz akşam yemeği istersiniz diye düşündüm."

Gülümseyerek Jaxcen'e bakıyorum, dudaklarını ayırmış ve kaşları saç çizgisinin içinde kaybolmuş olduğu için afallamış görünüyor.

"Aç mısın, küçük fare?"

"Oh, umm." Koyu renk kirpikleri trans halinden yeni uyanmış gibi dalgalanıyor. "Zorla kabul ettirmek istemiyorum."

Kıkırdıyorum. "Belki sadece biraz sandviç, Mabel. Onları odama getirebilir misin lütfen?"

"Elbette, Bay Marx. Sıcak çikolata da ister misiniz?"

"Misafirim sıcak çikolata ister mi?" Gözlerimi yavaşça başını sallayan Jaxcen'e çevirirken alaycı bir şekilde soruyorum.

"Zahmet olmazsa çok iyi olur, teşekkür ederim." Kahretsin, çok kibar.

Çok kibar. Çok tatlı.

Ve tek yapmak istediğim onu bozmak.

Mabel görevine başlarken, Jaxcen'ı mutfaktan çıkarıp süitime çıkan merdivene doğru yönlendiriyorum. Eski ve görkemli bir merdiven, korkulukları koyu maun ve halı yollukları bir saraya yakışan kraliyet kırmızısı.

Yukarı çıktıkça duvarlarda büyük boyalı portreler sıralanıyor ve Jaxcen'in bakışları sanki benim hakkımda bir şeyler öğrenmeye çalışıyormuş gibi her birini inceliyor.

Ne yazık ki bu portreler benim soyumdan gelmiyor. Mekanı devraldığımda buradaydılar ve kasabanın tarihi ve pub'ın önceki sahipleri hakkında bir şeyler söylüyorlar, bu yüzden kalmayı hak ettiklerini düşündüm.

Merdivenin üst kısmında bir dizi çift kapı ve her iki yanda da tek bir kapı bulunmaktadır. Tek kapılardan biri personel asansörüne erişim sağlamaktadır. Diğer kapının arkasında ise tavan arasına çıkan bir başka merdiven gizlidir.

Ama hemen ilerideki çift kapı benim süitime açılıyor, Jaxcen'i de oraya götürüyorum.

İçeri girerken sessizliğini koruyor ve ana yaşam alanının açık planını inceliyor. Gözleri şaşkınlığını gizleyemiyor ve ben de bir an içinde yaşadığım alanı inceliyorum.

Duvarlar, griler, kremler ve boz kahverengi ile neredeyse keten lifine benzeyen bir dokuyla kaplanmış. Tüm kapılar zengin bir kahverengi, neredeyse siyah renkte ve ışık düğmeleri merkezle uyumlu, paslanmaz çelik görünümlü. Zeminler açık kumlu kahverengi ahşap görünümlüdür ve yemyeşil gri kanepenin dibinde ve zengin kahverengi dairesel yemek masasının altında büyük halılar vardır.

Perdeler ağır, grimsi bir siyah ve arkalarında Jaxcen'in güneş doğduğunda bir anlığına göreceği beyaz tüller olduğunu biliyorum.

Gözleri, yatak odamın kapısının ardında bekleyenler bir yana, süitimin en sevdiğim bölümlerinden biri olan mutfakta geziniyor. Taş tezgahlar zemini sarıyor, koyu granit benekleri gümüşle parıldıyor. Dolap, süitteki kapılara göre daha açık bir ahşaptan yapılmış ve siyah kulplar ve buzdolabı da dahil olmak üzere şık siyah aletlerle bir kontrast oluşturuyor.

"Şok mu oldun küçük fare? Yoksa evimin bir zindana benzememesinden dolayı gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığı mı?"

Boğazından bir kahkaha fokurduyor ve sanki bu hareket onu şok etmiş gibi elini ağzına kapatıyor, bu durumda mizah bulduğu için hayal kırıklığına uğramış gibi gözleri açılıyor.

"Burada benimle güvendesin, Jaxcen. Gülmekte sorun yok." Sırıtıyorum ve o da elini ağzından çekiyor.

"Beni kaçırdın. Bunda komik bir şey yok." Bakışlarını benimkilerden çekerek tam bir daire çiziyor, gözleri süitimin üzerinde geziniyor. "Sanırım biraz sayıklıyorum."

O haklı. Onu kaçırdım ama iyi bir sebebim vardı.

"Peki, ne düşünüyorsun? Yeni hapishaneniz standartlarınıza uygun mu?"

Sözlerim ona gerçekten de benim tutsağım olduğunu hatırlatırken gözleri kısılıyor, ateş gözlerine geri dönüyor.

"Kaçmak için yeterince kolay görünüyor." O karşı çıkıyor ve ben gülüyorum.

"Deneyebilirsin, küçük fare." Çift girişli kapıları işaret ediyorum. "Ama unutma ki bu binanın içinde silahlı adamlarım var. Bu binanın dışında da silahlı adamlarım var. Ve kasabanın her çıkış noktasında silahlı adamlarım var. Yani bu binadan çıkmak senin için yeterince kolay olsa da, cehennemden çıkabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Biliyor musun, bazen iyi bir adam gibi görünüyorsun ve sonra bana bir pislik olduğunu hatırlatan böyle şeyler söylüyorsun."

Ses tonundaki zehre şaşırarak gülerek başımı geriye atıyorum.

"Pislik olmadığımı hiç söylemedim, Bayan Summers. Ama iyi bir adam olduğumdan da pek emin değilim. Sanırım beni başka biriyle karıştırıyorsunuz. Belki de şu sadık nişanlınızla?"

Yanakları öfkeyle parlıyor ama onu görmezden geliyorum, beyaz gömleğimin düğmelerini çözmeye başlarken yatak odama geçiyorum.

Bu lanet şey mahvolmuş. Sadece sırılsıklam olmakla kalmadı, öldürdüğüm hayvanların kanı ve bu küçük vahşi kediyi çam ormanında kovaladığım için çamur da var üzerinde.

Ayakkabılarıma bakıp iç geçiriyorum. Aquillalarım çok kötü görünüyor. Mabel'ın onları parlatıp parlatamayacağını ve kurtarılabilir olup olmadıklarını görmem gerekecek.

"Nişanlımı tanımıyorsun. Tanıyormuş gibi onun hakkında konuşmayı kes." Jaxcen'in sözleri tekrar dikkatimi çekiyor.

"Özür dilerim." Dönüp misafirime alaycı bir selam veriyorum, bu onu daha da kızdırıyor gibi görünüyor, ama gömleğimin son düğmesine ulaşıp kumaşı sıyırarak açtığımda öfkesi kayboluyor gibi görünüyor.

Dudakları ayrılıyor, bakışları göğsümde gezinirken yakıcı bir hal alıyor.

Gömleğimi omuzlarımdan indirip yere bırakmamı izlerken sanki bir tür transa girmiş gibi. Sonra kemerimin tokasını yavaşça çözüyorum, itiraz etmesini bekliyorum ama o yine de olduğu yerde kalıyor, yaptığım şeyi hipnotize olmuş gibi izliyor.

Şimdi görebiliyorum. İçindeki röntgenciyi. Melbourne'un en seçkin seks kulüplerinden biri olan Cloud 9'a giden kadın. Taktığı maskeyi hayal edebiliyorum,

Muhtemelen tanınmak istemediği için yüzünün büyük bir kısmını kapatıyordu.

Bu akşam sırılsıklam bluzunun altında gördüğüm beyaz dantelli sutyenin altında meme uçlarının ne kadar sıkı olduğunu hayal ediyorum. Bahse girerim külotu sırılsıklamdı ve yağmur yüzünden değildi.

Şu anda ona doğru yürüsem, kalem eteğini beline kadar sıyırsam ve elimi külotunun içine soksam ne yapardı?

Onu tamamen doymuş hisseder miydim?

Bu düşünce sikimi kıpırdatıyor ve Jaxcen Summers'ın ne kadar kaygan olabileceğini öğrenmek için dudaklarımı yalıyorum.

Şu anda sertleşen sikimi çıkarsam ne yapardı? Dehşet içinde dönüp solur muydu? Yoksa dizlerinin üzerine çöküp o güzel dolgun dudaklarını aletimin etrafına sarmak için çırpınır mıydı?

Kemerimi yavaşça çıkararak yere bırakıyorum ve onun bu hareketi ağır çekimdeymiş gibi nasıl izlediğini izliyorum. Sonra bakışları karanlık ve aç bir şekilde ellerimin fermuarımı indirdiği yere dönüyor.

"Aç mısın, aşkım? Tadına bakmak ister misin?"

Yedinci Bölüm

Jaxcen

"Yes." Benim üfürüm o Sessiz ol, ve o alır Ben a Sıcak ikinci ne yaptığımı anlamak için.

Gözlerim dehşet içinde dönerken dudaklarımdan bir nefes kaçıyor ve ben elimi ağzıma kapattım.

Şu anda ne oluyor?

Burada, bu son derece şahane süitte duruyorum, ki bu adamın bu kadar zevkli olması en hafif tabirle sinir bozucu ve ben onun soyunmasını izliyorum.

Yanaklarım yanıyor, ama bakışlarım tekrar çıplak göğsüne düşüyor ve aman Tanrım, sanki bana meme uçlarını sallıyormuş gibi o gagalama hareketlerinden birini yapıyor.

Gözlerimi kapatıyorum.

"Dur. Hayır." Aceleyle dışarı çıktım, yaptığım büyük hatayı örtbas etmeye çalışıyordum.

Derin ve hırıltılı kıkırdaması kulaklarımı dolduruyor, utancımı çok komik bulduğu belli.

"Emin misin? Biraz aç görünüyorsun." Ses tonu alaycıydı, topuğumun üzerinde dönerek ona sırtımı döndüm.

Şu anda ne haltlar dönüyor? Ona yumruk atmalıyım. Ya da taşaklarına diz atmalıyım ama nedense aramıza mesafe koymak istemediğim için olduğum yerde sabit duruyorum.

Süitin ana kapısının çalınması beni zıplatıyor ve Devon'ın fermuarını çekerken arkamdan gelen sesi duyuyorum. Bir saniye sonra Devon yanımdan geçip gidiyor, sırtının bronzlaşmış mürekkepli derisi dalgalanırken

hareket ediyor. Gözlerimi ondan alamıyorum, sonunda sırtının büyük kısmını ve kollarının aşağısını kaplayan derisini süsleyen karmaşık tasarımı görebiliyorum.

Onu takip etme ve parmaklarımı dövmelerinin üzerinde gezdirme dürtüsü neredeyse beni ele geçiriyor ama o kapıyı açmak için hamle yaptığında, daha önce mutfakta tanıştığım ve Mabel adını verdiği küçük yaşlı kadın ortaya çıktığında bir şekilde ayaklarımı olduğum yerde sabit tutmayı başarıyorum.

"Buyurun, Bay Marx." Ona sıcak bir şekilde gülümsüyor ve neden ondan korkmuş gibi görünmediğini merak ediyorum. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Neden özür dilediğinden emin değilim. Çok uzun sürmedi ama Devon özrünü elinin tersiyle iterken bunu çok sık yapıyormuş gibi bir hisse kapıldım, bu da bana onun geçmiş travmaları olduğunu düşündürüyor.

"Özür dilemene gerek yok, Mabel. Çok teşekkür ederim." Devon ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

Garip. Onu medeni biri olarak görmemiştim.

Mabel yemek tepsisini yuvarlak yemek masasının üzerine bırakıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor, kapıdan çıkmadan önce bana sıcak bir gülümseme daha atıyor.

Sonra koku beni çarptı. Pastırma gibi bir şey mi? Belki de tavuk?

Emin değilim ama odanın içinde süzülüyor, beni içine çekiyor. Benimle alay ediyor.

Beni çağırıyor.

Kokuyu takip etmek istiyorum. Yanına gitmek, tepsinin kapağını kaldırmak ve altındakileri mideye indirmek. Ama yapmıyorum. Birkaç dakikadır olduğum yerde sabit bir şekilde duruyor ve Devon'un masaya doğru ilerleyişini izliyorum.

"Gel ve biraz yemek ye." Cenneti ortaya çıkarmak için tepsinin kapağını kaldırmadan önce ona katılmamı işaret etti.

Büyük bir servis tabağı küçük kızarmış sandviç üçgenleriyle dolu.

Aman Tanrım, bunlar BLT mi?

Ağzım sulandı.

"Hayır, hayır, teşekkürler. Aç değilim." Yalan söylüyorum, salyalarım akacak ve kendimi ele vereceğim diye korkuyorum.

Bana 'gerçekten' der gibi bakarken kara kaşları çatılıyor.

"Gel ve biraz yemek ye, Jaxcen. Bu seni daha iyi hissettirecektir."

Başımı sallıyorum. "Yine de teşekkür ederim ama bugün erken yedim."

Kaşlarını çatıyor. "Dün demek istemedin mi? Bugün zaten Çarşamba."

"Bilemem ki. Telefonumu aldın ve ben saat takmıyorum." Şakayla karışık söyledim ve dudağı yukarı kıvrıldı.

"Sakın bana sadece günün belli saatlerinde yemek yiyen ve yediği yemekler de tavşan yemeği olan kadınlardan biri olduğunu söyleme."

Yanaklarım

kızardı.

Lanet olsun.

Nereden biliyor?

"Tanrım," diye mırıldanıyor. "Kadınların kendilerine bunu yapması beni hayrete düşürüyor. Resmen kendini aç bırakıyorsun. Hepsi ne için? Sana dokunmayan bir adama daha ince görünmek için mi?"

İma karşısında nefesim kesildi ama henüz bitirmemişti.

"Bir kadının kıvrımlarını takdir etmiyorsa gerçek bir erkek olmadığını bilirsiniz. Bu onu bir pislikten başka bir şey yapmaz." Cevap vermek için dudaklarımı araladığımda parmağını kaldırıyor ve sözlerimi yarıda kesiyor. "Ve sen söylemeden önce söyleyeyim, evet, ben de bir pislik olduğumu biliyorum, ama ben *o* tür bir pislik değilim."

"Hayır, sen sadece kadın kaçıran bir pisliksin." Başını

sallıyor ve aynı anda omuz silkiyor. "Evet. Kesinlikle."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu bir iltifat değildi."

Kıkırdıyor, beyaz dişlerini gösterdikten sonra tabaktan bir şey alıp ağzına atıyor.

"Bayan Summers." Yemeğini çiğnerken başlıyor. "Aşçım bizim için çok lezzetli BLT sandviçleri hazırladı. En azından bir tanesini yemezseniz büyük kabalık etmiş olursunuz."

Lanet

olsun. O

haklı.

Yenilgiyi kabul etmenin en iyi yolunu düşünürken dudağımı kemiriyorum, ama tabaktan biraz daha yemek alıp kokusu beni kızdırınca omuzlarım çöküyor.

"Haklısın, bu kabalık olur." Aynı fikirdeyim ve ona doğru ilerliyorum.

Yanından geçerken, eli topuklu ayakkabılarımı avuçlarımdan kapıyor, onlara uzanırken bir nefes alıyorum.

"Onları geri ver."

"Onlara burada ihtiyacın yok." Başını sallayarak giriş kapısına doğru ilerliyor. "Sakin ol. Onları kapının yanına koyacağım."

Sakinleşmek mi? Az önce Tony'mi aldı. Hiç

merhameti yok mu?

Yüz ifademi görünce kıs kıs gülüyor ve beni işaret ediyor.

"Çantan hâlâ yanında, canım. Şimdi gel ve otur. Bir sandviç ve sıcak çikolata al. Seni daha iyi hissettirecektir." Yanındakine oturmadan önce çektiği koltuğu işaret ediyor.

İsteksizce ona katıldım, bakışlarım BLT'ye
sabitlenmişti. Pastırma.

Pastırmaya bayılırım.

Yememeliyim, çünkü yediğimde sadece daha fazlasını istiyorum, ama nasıl da seviyorum. Kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde yiyebilirim ve hatta atıştırmalık olarak kullanmanın bir yolunu bulabilirim ve yine de yeterli olmaz.

Günaha karşı savaş, Jaxcen. Oburluk bir günahtır.

"Bir üçgende kaç kalori olduğunu mu saymaya çalışıyorsun, küçük fare?" Devon dikkatimi çekerek alay ediyor.

"Hayır."

Homurdanıyor. "O zaman bakmayı bırak ve ye."

Ama yapamıyorum. Eğer başlarsam,
duramayabilirim.

Belki marul ve domatesi içinden çıkarıp sadece onu yiyebilirim. "Jaxcen,
eğer o lanet sandviçi hemen yemezsen
boğazına kendim sokacağım."

Biraz dramatik davranıyor ama işe yarıyor, çünkü bir saniye sonra dudaklarıma götürmeden önce üçgenlerden birine uzanıyorum.

Önce bir ısırdım, fazla kaçırmaktan korktum.

Oburluk görülebilir, Jaxcen, vücudunun dışına giyilir, dünyaya ağzına ne koyduğun konusunda kendini kontrol edemediğini gösterir.

Eddie'nin sesi kafamı dolduruyor, onaylamayan tonu omzumdaki bir casus gibi, her zaman orada beni hizada tutuyor.

Devon'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve bana tekrar bağırmak üzere olduğunu biliyorum, bu yüzden bu sefer daha büyük bir ısırık alıyorum. Tatlar dilimde patlıyor ve kendimi tutamayacağımı anladığımda gözlerim açılıyor.

İşte bu kadar.

Günaha girme ve şımarma sınırını aşıyorum.

Bir sonraki ısırıkta, elimde değil. İnliyorum. Lezzet patlaması inkar edemeyeceğim kadar fazla ve çiğnerken göz kapaklarım kapanıyor, tıka basa yemekten başka bir şey istemiyorum.

Yemek yerken tüm korkularım ve endişelerim yok oluyor. Tek endişem bir sonraki ısırığım ve benim için iyi olmadığını bildiğim bir şeyi yemenin ne kadar iyi hissettirdiği.

Yemek yerken Devon sessizliğini koruyor. Ona çok fazla bakmamaya çalışıyorum, ama her baktığımda karanlık bakışları dudaklarımda, kendi yemeğini yerken beni izliyor. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Yüz ifadesinden kızgın mı yoksa tahrik mi olduğunu anlayamıyorum. Belki ikisi de.

İşimiz bittiğinde Devon tepsiyi paketliyor ve bir otelde olduğu gibi kapının dışına koyuyor. Sanırım Mabel ya da başka biri onu kaldıracak.

Süitin ışıklarını kapattığını ve geriye kalan tek ışığın yatak odasından yayılan parıltı olduğunu fark etmem bir anımı alıyor.

"Yatma vakti, küçük fare," diyor ve ben sandalyemde kaskatı kesiliyorum.

"Yatağım nerede?" Başka bir kapı bulmak için etrafıma bakınarak soruyorum. Ama yok. Oturma odasından değil.

Sadece bir yatak var. Ve bir kanepe, ki mecbur kalırsam üzerinde uyumaktan mutluluk duyarım.

"Yatağın tam burada." Omzunun üzerinden yatağını işaret ediyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Peki nerede uyuyacaksın?" Yatak odasına dönüp dört direkli büyük yatağa bakıyorum, ahşap kalın direkler zeminle benzer bir kum kahverengisi.

"Yatağımda." Gözlerim açılırken, panik içime hücum ederken o da lafı ağzında geveliyor. "Ama gitmeyeceğini söylediğini sanıyordum-"

"Sana tecavüz etmeyeceğim!" diye gürlüyor, belli ki beni rahatlatmak zorunda kalmaktan bıkmış, ama başka ne düşünebilirim ki?

"Ama..."

"Ama hiçbir şey! İkimize yetecek büyüklükte bir yatak var," diye mırıldanıyor, burnunun kenarını sıkarken kendini sakinleştirmeye çalıştığı belli. "Artık yoruldum ve uyumak istiyorum, o yüzden dalga geçmeyi bırakalım."

Onunla aynı yatakta uyuyamam. Bu adıma karşı işlenmiş bir başka günah olur. Eddie beni asla affetmez, bu umurumda mı bilmiyorum ama nedense bunu kabul edip başka bir adamla aynı yatakta yatarsam yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum.

"Sorun değil," diye aceleyle çıktım. "Ben kanepede uyurum."

Aniden, bana doğru hışımla gelirken karanlık gözleri parlıyor ve sandalyede daha da geriye çökmeye çalışırken bir gıcırtı beni terk ediyor, çarpışmaya hazırlanırken gözlerimi sıkıyorum.

Beklediğim darbe asla gelmiyor, ancak kendimi sandalyeden kaldırılırken bulduğum için utanç verici bir gıcırtı daha beni terk ediyor.

daha önce kilisede yaptığı gibi.

Bu kez, yumruklarım sırtını dövdüğünde, teninin yakıcı sıcaklığıyla buluşuyor.

"Dur! İndir beni!"

"Yumruklarının benim için bir çeşit ön sevişme olduğunu biliyorsun, değil mi?

Sikimi sertleştiriyorlar."

Sözleri kayda geçtiğinde, saldırımı çabucak durduruyorum, bu sadece onun kıkırdamasına neden oluyor, beni çevirirken dünyamı doğru şekilde bulmadan önce, üzerimde dururken sırtım yatağından sıçrıyor.

"Aynı yatakta uyuyoruz, küçük fare. Seninle bu konuda tartışamayacak kadar yorgunum. Sana uyuman için bir tişört getireceğim, sen de duş almak ve daha önce oynamaya karar verdiğin çamurdan arınmak için banyoyu kullanabilirsin." Başparmağıyla omzunun üstünü işaret ediyor, orada açık bir banyo kapısı görüyorum. "Ve sonra, küçük fare, bu lanet yatağa girip uyuyacaksın. Anlatabildim mi?"

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama bana fırlattığı vahşi bakış dudaklarımı kapatmama neden oluyor.

Hayatın onun ellerinde, Jaxcen. Şeytanı kızdırmayı bırak.

Ne olduğunu anlamadan beni yüzüstü çeviriyor ve ağırlığını üzerime yerleştiriyor, olacaklara hazırlanırken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

İşte bu, bana tecavüz edecek.

"Şu anda senden duymak istediğim tek kelime evet." Kulağımı tırmalıyor, nefesi sıcak, omurgamdan aşağı istenmeyen bir ürperti gönderiyor.

Yatağa doğru başımı salladım, "Evet."

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, sonra ağırlığı üzerimden kalkıyor ve avucunun içiyle kıçımı tokatlıyor.

Ciyaklıyorum, hızla geri dönüp gömme dolaba benzeyen başka bir kapıdan girerken geri çekilişini izliyorum. Kısa bir an için açık yatak odası kapısından oturma odasına bakıyorum ve kaçmanın benim için ne kadar kolay olacağını merak ediyorum.

Bu gece bu adamdan kaçmayı defalarca denedim, hepsi başarısız oldu ve şimdi etrafım sadık takipçileriyle çevrili olduğu için kaçma olasılığımın ulaşılamaz olduğunu hissediyorum.

Ben yatakta doğrulmaya çalışırken, Devon elinde beyaz bir tişörtle yeniden içeri giriyor. Bana doğru fırlatıyor, yüzüme çarpıyor ve ben ona ters ters bakarken kıkırdıyor.

bir huff, onun banyoya girmesini izliyor.

Lavaboda yüzüne su sıçratmaya başlıyor ve ben de pis ayaklarımı ve ellerimi içine çekerek yatağında sabırla bekliyorum.

Ew. Ellerim. Yemekten önce yıkamadım bile.

Bunun ne kadar iğrenç bir şey olduğu beni utandırıyor. Yemekten önce ellerimi yıkamayı asla unutmam. Muhtemelen az önce o kadar çok mikrop yuttum ki yarın hasta uyanacağım.

Yaklaşan hastalığımın düşüncelerinden sıyrılan bakışlarım, eğilip dişlerini fırçalamaya başlayan Devon'ın sırtında dalgalanan sert kas düzlüklerine geri dönüyor.

Cloud 9 dışında, böyle bir adamı hiç bu kadar çıplak görmemiştim.
Babam hariç tabii ki, o sayılmaz.

Eddie'nin vücudunu kıyafetlerinin altında hiç görmedim. Benim önümde tişörtünü hiç çıkarmadı. Yüzerken bile, gövdesini örten bir raşi giyerdi. Ve şimdi fark ediyorum ki belki de evleneceğim adamı gerçekten hiç tanımıyorum.

Belki de bu yüzden ona karşı olması gerektiği gibi bir bağ hissetmiyorum. Belki de ona dokunmama izin vermemesi ya da onu kıyafetsiz görmeme izin vermemesinden daha fazlasıdır. Ama belki de onu tanımama izin vermemesi, bunun için hayatımızın geri kalanına sahip olacağımızı söylemesidir.

Her zaman böyle değildi elbette. Çocukken en iyi arkadaştık. Ve o korkunç üç yıl için 'tesise' gönderildiğimde bile, kız kardeşim dışında güvenebileceğim tek kişi oydu.

Birbirimize yazıp duruyorduk, gerçi her zaman yazacak durumda olmadığım için mektuplarıma cevap almam biraz zaman alıyordu ama çoğunlukla Eddie'yle aramız iyiydi. En azından ben öyle sanıyordum, ama on dört yaşına geldiğimizde bir şey oldu.

Bana bir gün onun karısı olacağımı söyledi ve her aptal küçük kızın hayali gibi, beyaz düğünümün ve beyaz çitlerimin olacağı gün için heyecanlandım. Onunla evlenmekten başka bir şey istemiyordum. Onun karısı olmak ve bu hayali birlikte yaşamak.

Ama şimdi düşünüyorum da, hayallerimizin uyuştuğundan pek emin değilim.

Elbette, o bir eş istiyor ve ben de on dört yaşımızdan beri kendimi hep onun kız arkadaşı olarak gördüm, ama birlikte takılmak ve bir yerlere gitmek dışında, bir erkek ve kız arkadaşın yapacağı türden hiçbir şey yapmadık.

Bir keresinde elini tutmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Hemen elini çekmiş ve bana bunun uygunsuz olduğunu söylemişti.

Devon'ın daha önceki sözleri aklıma geliyor ve müstakbel kocamı benden daha iyi tanıyıp tanımadığını merak ediyorum.

Eddie sadece bir pislik mi? Bunu sadece beni kontrol etmek için mi yapıyor?

Yaptığım her şeyi kontrol etmeyi sevdiği için belki de bu yüzden olabilir. Kilise tarafından kabul edilmeyen bir şey yaparsam, bunu bilmemi sağlamayı kendine görev ediniyor. Bazen mecbur kalırsa beni günah çıkarmaya kendisi götürüyor.

Ama ya bundan daha fazlasıysa? Ya sadece bir pislik değilse? Ya gerçekten eşcinselse ve Devon'un dediği gibi ben onun sakalıysam? Ya bir kadın yerine bir erkeği öpmeyi tercih ettiği için bana baktığında iğreniyorsa?

Bu düşünce gözlerimi yaşartıyor. Beni o şekilde sevmeyebileceği için üzüldüğümden değil, bana yalan söylemeyi ve gerçeğini itiraf etmek yerine beni tutkusuz, sevgisiz bir hayata mahkûm etmeyi tercih ettiği için.

Ve tabii ki Devon'un önerdiği başka bir neden daha var.

Belki de Eddie beni sadece karısı ve çocuklarının annesi olmaya uygun biri olarak görüyor ve çocuk sahibi olmak için gereken yakınlık dışında benimle cinsel ilişkiye girmek istemiyor olabilir.

Hâlâ bakire mi?

Seks için para ödedi mi?

Benimle yapmayı asla düşünemeyeceği neyi başka kadınlarla yapmaktan hoşlanıyor?

"Seni bu kadar derin düşündüren nedir?"

Devon'ın sesinin derin gürültüsüyle irkiliyorum, gözlerim zihin okuma gibi süper bir güce sahip olduğu endişesiyle açılıyor.

Banyonun kapısında durmuş, bir kolunu kapı çerçevesine dayamış beni izlerken, gergin vücudunu incelemekten kendimi alamıyorum. Pantolonunun kalçalarına doğru kayışını. Karın kaslarının belirgin çıkıntıları ve damarlarının kumaşın altında kayboluşu.

Bunu daha önce Cloud 9'da erkeklerde görmüştüm elbette, ama bu adamda görmemiştim ve bir an için o kulüp hakkında bu kadar çok şey biliyor gibi göründüğüne göre belki de o kulüpte yollarımız kesişmiştir diye düşündüm.

"Sadece bir şeyler," diye belli belirsiz cevap verince kaşları çatıldı. "Hâlâ sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun, küçük fare?"

"Hayır." Başımı sallıyorum, ama sonra omuz silkiyorum, "Evet... Emin değilim." Kendi kararsızlığım yüzünden kafam karışmış bir şekilde geveliyorum.

"Bana şu anda gerçekten ne düşündüğünü söyle. Çünkü benimle ilgili olmadığını hissediyorum."

"Bu itiraf değil." Ben işaret ediyorum ve o sırıtıyor.

"Doğru. Ama sizi buradaki eski kiliseye götürebilirim. İçeride eski bir günah çıkarma kabini var. Peder Peters'ın St Catherine'deki kadar güzel değil ve kurşun geçirmez de değil ama sizi oraya götürebilirim." Sırıtışı uğursuzlaşıyor. "İçeri girebilirsin. Kapıyı kapat. Dizlerinin üstüne çök. Ve dua et. Ve sonra, küçük fare, günahlarını itiraf edebilirsin."

"Burada bir rahip var mı?" Burada bir din adamı olduğunu bilmenin beni daha iyi hissettirip hissettirmeyeceğinden emin olmadan soruyorum.

"Burada Tanrı'ya en yakın şey benim. Bu yüzden diz çöküp günah çıkardığında bana itiraf etmiş olacaksın."

Yanaklarım kızarıyor ve bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor, çünkü bu adam etrafımdayken bütün lanet gece uzak durmaya çalıştığım bir ağrı kendini bir kez daha belli ediyor.

Neden benim bir günah çıkarma kabinine girmem ve onun da diğer tarafta beni dinlemesi fikri kulağa bu kadar... cazip geliyor?

"Ah, bu fikri sevdiğini görüyorum, değil mi?" "Hayır," diye geveliyorum ve o da kıkırdıyor.

"Evet, biliyorsun." Beni incelemek için başını eğiyor. "Bana yalan söylemen konusunda sana ne demiştim? Yalan söylemenin günah olduğunu tekrar hatırlatmama gerek var mı?"

"Cinayetin günah olduğunu tekrar hatırlatmama gerek var mı? "Öldürmeyeceksin."

Cevap vermeden önce bana kıkırdıyor.

"Yalancı dudaklar Rab için iğrençtir, ama sadakatle davrananlar O'nun hoşuna gider."

Atasözleri 12:22'yi tekrarladığında kaşlarım havaya kalktı.

"Yani sen de dindar bir adamsın?"

"Evet, küçük fare, başka neden bir kilisede olayım ki?"

"Oh, bilmiyorum. Kurşun geçirmez kapılar olduğu göz önüne alındığında, belki de birinden saklanıyordunuz."

Kıs kıs gülüyor. "Orada günahlarımın bağışlanmasını istediğime inanabiliyor musun? Tıpkı senin gibi."

"Ne için?" Tek bir kaşımı kaldırarak soruyorum ve o da iç çekiyor.

"Şu anda bunu konuşmak için çok geç. Yatmak istiyorum." Başparmağını omzunun üzerinden uzattı. "İçeri gir ve bir duş al."

Emrettiği şeyi yapmak için yataktan kaymama rağmen talebine ters ters bakıyorum.

Banyonun kapısına doğru ilerliyor, sadece geçebilmem için kenara çekiliyor, hala kapıda beliriyor.

Kaşlarımı çatarak gitmesini bekliyorum ama gitmiyor, kollarını göğsünde kavuşturup kapının çerçevesine yaslanırken hınzır bir sırıtış dudaklarını bir kez daha çekiştiriyor.

"Peki, gitmeyecek misin?" Tersledim.

"Bana biraz gösteri yaparsın diye umuyordum."

Şok içinde ağzım açık kaldı. "Bunu neden yapayım ki? Gitmeniz gerekiyor. Acele et ve kapıyı kapat."

Kıkırdıyor. "Yani Cloud 9'a gidiyorsun. Muhtemelen iç çamaşırlarınla dolaşıyorsun ama seni soyunurken izlediğimi düşününce yüzün kızarıyor."

"Bu uygunsuz. Sen benim nişanlım değilsin."

"Bu tartışma eskidi, küçük fare. Ve senin tamamen benim olduğunu çoktan kabul ettik. En azından şimdilik."

"Bana tecavüz etmeyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Hırlarken havayı bir ürperti dolduruyor. "Şu lanet kelimeyi söylemeyi kes. Bunu asla yapmayacağım!"

"Kapı aralığında gizlenip kıyafetlerimi çıkarmamı bekleyerek beni kandırabilirdin."

Bir saniye önceki hırıltının korkutucu olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi ondan gelen ses tamamen hayvani, beni tezgâha yaslayarak ileri atılmadan önce.

"Benim için soyunmak istemiyormuş gibi davranma, küçük fare. Bunu gözlerinde görebiliyorum, tenimin üzerinde şehvetten başka bir şey hissetmeden nasıl gezindiklerini." Elini boynuma dolayarak nazikçe sıkıyor. "Bunu yanaklarında görebiliyorum, uyarılmanla nasıl canlandıklarını. Ve ses tonunda duyabiliyorum, tıpkı daha önce, sikimi tatmak istediğini itiraf ettiğinde olduğu gibi nasıl biraz boğuklaştığını."

Boynumu serbest bırakıyor, güçlü eli çenemi kavrıyor, gözlerini gözlerime dikerken başımı geriye yatırıyor, dudakları o kadar yakınımda duruyor ki nefesinin sıcaklığını çenemde hissedebiliyorum.

"Seninle eğleneceğim, küçük fare. Tatil boyunca beni meşgul edecek küçük bir Noel ikramı."

O yer değiştirirken inliyorum, beni bir şekilde inciteceğinden endişeleniyorum, ama sonra başparmağı dudaklarımın üzerinde kayıyor ve bakışlarının dudaklarımı şimdiye kadar karşılaştığı en nefis görünümlü tatlı olarak bulduğu gibi hareketi izlediğini izliyorum.

Başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar derimin altında bir ısı tutuşuyor, başımı belaya sokacağını bildiğim bir özlemle içimde ateşli bir sızı dolaşıyor.

"Günahların üzerinde çalışmaya başlamamız gerekecek, küçük fare. Özellikle de yalan söylemeye devam ettiğinizde."

Başparmağı dudaklarımı geçip ağzımın sıcaklığına batıyor ve ben tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. Yapmamam gerektiğini bildiğim tek şeyi yapmamak için çaresizim.

Ben emiyorum.

Ve hırlıyor.

"Aferin kızıma, küçük fare. Şimdi elbiselerini çıkar."

Bölüm E ghtI

Devon

I bunu yapmamalıydım. Jaxcen bazen çok masum görünüyor, ama şu anda koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakan gözleri öyle
itaatkar ve çok fazla ihtiyaçla dolu, beni teslim etti.

Bakire olmadığını söylüyor ama ben o kadar emin değilim. On dört yaşından beri o şerefsizle birlikte olduğu göz önüne alındığında deneyimi çok az gibi görünüyor. Ama bakire olmadığını söyledi, bu da ya bu konuda yalan söylediği ya da nişanlısını aldattığı anlamına geliyor. Her iki durumda da, bunu öğreneceğimi hissediyorum.

"Kekeledim mi, küçük fare, yoksa beni duymadın mı?" Tersledim. "Kıyafetlerini çıkar dedim."

Geri çekiliyor, başparmağımın dolgun dudaklarından kurtulmasına izin veriyor, talebimin ciddi olduğuna inanmıyormuş gibi gergin görünüyor.

"Yapmamalıyım." Neredeyse fısıldıyor, ama gerçek şu ki, gerçekten yapmalı ve bunu biliyor.

"Burada senden ve benden başka kimse yok, Jaxcen. Evimin içinde neler olduğunu kimsenin bilmesine gerek yok."

"Ama Tanrı bilir," diye tekrar fısıldıyor ve ben gözlerimi devirerek alay ediyorum.

"Buna gerçekten inanmıyor musun?" Tek bir kaşımı kaldırarak soruyorum. "Hadi ama, Jaxcen. Bunu bir düşün. Tanrı gerçek değil. O sadece bir inanç. Yani bir şeyi yapmayacaksan, yapmak istemediğin için yapsan iyi olur. Yaptığın her şeyi yargılayacak yüce bir varlığın seni izlediğini düşündüğün için değil."

Yanakları kızarıyor ve bunun kızgınlıktan mı yoksa utançtan mı olduğundan emin değilim ama sormuyorum. İnsanların duygularına dikkat eden biri olarak bilinmem.

"Hadi ama aşkım. Daha önce günah çıkarırken hissettin. Doğru hissettirmiyor mu? Yapmaman gereken bir şeyi yapmanın çok ateşli bir yanı yok mu?" Başparmağımı tekrar alt dudağının üzerinde gezdiriyorum, çekiştiriyorum, aşağı doğru çekiyorum, böylece ağzı açılıyor ve bana pembe dilini gösteriyor.

Başını sallayan Jaxcen'in bakışları, muhtemelen dudaklarını nasıl hırpaladığımdan konuşamadığı için, duygularına teslim olurken yumuşuyor ve ben de sırıtıyorum.

"Gördün mü? Günah işlemek o kadar da kötü değil." Kaşlarımı sallıyorum. "Günah işlemek eğlencelidir, küçük fare. Sence de öyle değil mi?"

Dudağını serbest bıraktığında, konuşmadan önce tutuyormuş gibi bir nefes aldığını duyuyorum.

"Anlamıyorum." Başını hafifçe sallıyor. "Eğer bu şeyler bu kadar yanlışsa, o zaman neden bu kadar iyi hissettiriyorlar?"

Sırıtışım tam bir gülümsemeye dönüşüyor. "Milyon dolarlık soru bu değil mi?" Parmak uçlarımı boynunun sütunundan aşağı ve köprücük kemiğinin üzerinden geçirirken mırıldanıyorum, göğüslerinin kabarıklığına yaklaştıkça göğsünün daha hızlı yükselip alçalmasını izliyorum.

"Seni buraya neden getirdiğimi anlamadığını biliyorum. Ama bir süre buradan ayrılmayacağını bilmen gerek. Ve Noel'i birlikte geçireceğimize göre, neden oynamıyoruz?"

"Oyun mu?" diye soruyor, kaşları içe doğru çekiliyor, şaşkın ifadesi onu yirmi dört yaşından bile daha genç gösteriyor. Hatta bazen neredeyse on sekiz yaşında gibi görünüyor.

"Evet, aşkım. Oynayalım. Bilirsin işte. Biraz rol oyunu."

"Rol yapmak mı?" diye soruyor, bu sefer kaşları havaya kalkıyor ve ne demek istediğimi anladığını biliyorum.

"Evet, aşkım. Rol yapma oyunu."

"Peki tam olarak hangi rolleri oynayacağız?" Sırıtmamaya çalışıyor ama dudaklarının dışa doğru çekilmeye çalıştığını görebiliyorum.

"Noel yaklaştığına göre, ben Noel Baba olsam, sen de benim küçük yardımcım olsan nasıl olur?" Noel'i pek sevmediğim halde bu fikirden neden bu kadar hoşlandığımı bilmiyorum ama dizlerinin üzerine çökmesini gerektiriyorsa bu fikri kesinlikle kabul edebilirim.

Yavaşça dudaklarını aralıyor, artık sırıtmasına engel olamıyor, dişleri ortaya çıkmadan ve gülerek başını geriye atmadan önce.

"Bana mı gülüyorsun lan?" Tersliyorum, ama yine de gülmeye devam ediyor, sanki bir şekilde kontrol edecekmiş gibi elini ağzına kapatıyor, ama öyle olmuyor.

Bir an bile düşünmeden elim boğazına dolanıyor ve burun buruna gelmemiz için onu kendime çekerken boğazını sıkıyorum.

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Ben çok ciddiyim Bayan Summers. Ve eğer bunu canlı atlatmak istiyorsanız, benimle alay etmeyi bırakacaksınız!"

Sahip olduğu tüm mizah duygusu kayboldu, yerini korku ve birkaç dakika önce sahip olduğu sıcaklık karışımı geri döndü.

Kahretsin, korkusu onu tahrik mi ediyor? Korku sapkınlığı mı var? Belki de bu yüzden henüz çığlık atmamıştır.

"Kalbin hızlı mı atıyor, Jaxcen? Göğsünde öyle çılgınca çarpıyor ki göğüs kafesinden fırlayıp yere düşeceğinden mi korkuyorsun? Ya da belki de duracağından ve bir daha hiç atmayacağından korktuğun kadar hızlı çarpıyor?"

Hızlıca başını salladığında, bakışlarının yüz hatlarımı taramasını ve her küçük ayrıntıyı almasını izlerken tembel ve sinsi bir sırıtış yüzümü buruşturuyor.

"Korkuyor musun, Jaxcen?"

Başını sallıyor ama sonra omuz silkmeden önce başını sallıyor ve ben de kıkırdıyorum. "Korkuyorsun, değil mi? Sana zarar vereceğimden mi korkuyorsun?"

Yavaşça başını sallıyor, bakışları dudaklarıma düşüyor. Doğal olarak onları yalıyorum ve arzu gözlerini doldurup maviyi neredeyse siyaha çevirirken dudaklarının nasıl ayrıldığını izliyorum.

"Seni iyi hissettireceğimden ve bundan çok hoşlanıp hiç durmak istemeyeceğinden mi korkuyorsun?"

Dudaklarından iniltili bir mırıltı dökülüyor, göğsü benimkine yaslanıyor, sanki göğüsleri büyümüş, dokunulmak için can atıyor gibi genişliyor.

Boynunu serbest bırakarak ceketini hızla omuzlarından çekip kollarının yarısına kadar indiriyorum. Sonra onu aynaya bakacak şekilde döndürüyorum, böylece ikimizin de yansımasını görebiliyor ve ceketini çekiştirip kollarını geriye doğru çekerek onu küçük tutsağım haline getiriyorum.

Dudaklarından sersemlikten uyanır gibi bir nefes uçuyor, ani hareket onu şehvetinden bir anlığına koparıyor ve "*sik beni lütfen*" diye bağıran ifadesiyle yüz yüze geliyor.

"Aynadaki şu kadına bak," diye törpüledim. "Benim tarafımdan dokunulmayı ne kadar istediğine bak. Daha fazlası için ne kadar acı çektiğine bak.

Bir sorun var."

Çenesini kabaca kavrayarak burnumu boynunun sütununda gezdiriyor, tatlı ama baharatlı kokusunu içime çekiyor ve mırıldanıyorum.

"Kahretsin, kadın. Neden bu kadar güzel kokuyorsun?"

Ona bir şey yapmam için çaresizce yaklaşırken omurgasında bir ürperti dalgalanıyor. Koymaya çalıştığı ama koruyamadığı çizgiyi aşmam için çaresiz.

"Seni çözülürken izlemek istiyorum." Kulağına doğru inliyorum ve onun iniltisi banyomun boşluğunu doldururken açık bir şekilde duyuluyor.

Kendimi onun kıçına bastırarak, sert uzunluğumu hissedebildiğinden emin olmak için kalçalarımı hareket ettiriyorum. Bana ne yaptığının farkında olduğundan emin olmak için.

"Bunu hissediyor musunuz, Bayan Summers?" Ben soruyorum, o inliyor, bakışları aynadaki yansımasıyla benimki arasında gidip geliyor. "Sikimin dar amının derinliklerine battığını hissetmek çok güzel olmaz mıydı?"

Bir inilti daha çıkarıyor ve bu kez kıçı boyuma daha sert bastırıyor, sırtının kavislenmesine ve göğsünün öne doğru itilmesine neden oluyor, meme uçlarının sert çakılları bluzunun kumaşını zorluyor, sivri hatları çok belirgin.

Bir adım geri çekilerek ceketini çıkarıyorum ve ardından eteğinin arkasındaki fermuarı bulup hızla açıyorum. Ani hareket karşısında nefesi kesilse de itiraz etmiyor, beni durdurmaya çalışmıyor. Kumaşı kalçalarının üzerinden aşağıya, çamurlu ayaklarının etrafında, karo zemin üzerinde biriktirmeme izin veriyor.

Eteğin olduğu yerde beyaz dantelli bir külot buluyorum. G string değiller ama geniş bir arka kısımları da yok ve yanaklarının kürecikleri yanlardan dışarı fırlayarak beni deli ediyor. Avucum kıçına geliyor, şımarık kürenin üzerinde sürtünüyor, pembe, dolgun dudaklarından bir inilti daha çıkarıyor.

"Ellerimi üzerinde hissetmek hoşuna gidiyor mu, Jaxcen?"

"Evet," diye fısıldıyor, sanki kelimeleri yüksek sesle söylemekten çok korkuyormuş gibi, çünkü bu onları doğru yapardı.

"Ellerimi nereye koymamı istersin?" Aynadaki gözlerini yakalayarak soruyorum, ama dudaklarını içeri doğru çekerken inceliyor, sanki kendini konuşmaktan alıkoymaya çalışıyormuş gibi.

TOKAT!

Avuçlarımın kıçına çarpması odada yankılanıyor ve bir çığlık atıyor, mavi gözleri kocaman, neredeyse paniklemiş.

"Cevap ver bana Jaxcen! Ellerimi nerede istiyorsun?"

Titreyerek, bir an için bunu burada, hemen şimdi durdurup durdurmayacağını merak ediyorum. Geri çekilip 'hayır, dur, bunu yapamayız' diyecek mi? Çünkü aklından geçtiğini biliyorum. Sadece biliyorum. Ama sonra konuşuyor, beni şaşırtıyor.

"Ellerini her yerde istiyorum."

"Aferin kızıma, küçük fare." Sırıtıyorum, sadece söylediği kelimelerden değil, ses tonundaki inançtan da memnunum. "Bluzunu çıkar."

Emrimle hızla hareket ediyor, fildişi kumaşın düğmelerini açıyor, sonra da çekiştirerek çıkarıp ayaklarımızın dibine bırakıyor.

Şimdi beyaz dantelli sütyeni ve ona uygun külotuyla karşımda dururken, yüzünü örten bir maskeyle bu şekilde giyinmiş bir görüntüsü gözümün önüne geliyor.

"Bu gece Cloud 9'da bunu mu giydin?" Başını

sallıyor.

Fuuuck.

"Bu iç çamaşırının içinde bu kadar masum görünmen neredeyse yasadışı olmalı, Jaxcen." Konuşurken burnumu boynunun sütunu boyunca gezdiriyorum. "Yine de çağrıştırdığı iğrenç düşünceler bunun tam tersi."

Kokusuna bağımlıymışım gibi onu koklamaktan kendimi alamıyorum. Sanki kokain çekmek istiyorum.

Elimi ön tarafına götürdüğümde, büyük avucum neredeyse karnını kaplıyor ve benim iri cüssemle kıyaslandığında onun ne kadar küçük ve narin olduğunu hatırlatıyor.

Sanki parmaklarım onu gıdıklıyormuş gibi midesi alçalıyor ve çantasını bırakması için tek yapmam gerekenin bu olduğu önceki kiliseyi düşünmeme neden oluyor. Bu bilgiyi daha sonrası için hafıza bankasında tutmaya değer sanırım, onun bu kadar gıdıklandığını bilmek.

"Önce nereye dokunmamı istersin, Jaxcen? Buraya mı dokunmamı istersin?" Elimi yavaşça göğüslerine doğru kaydırmaya başlıyorum, nefes alış verişiyle hızlı bir şekilde yükselip alçalıyor, "yoksa buraya mı inmemi istersin?" Yönümü değiştiriyorum, parmaklarımı göbek deliğinden aşağıya, muhtemelen şu anda doymuş olduğunu bildiğim etine doğru kaydırıyorum.

"Her ikisi de." Nefes alıyor. "İkisi de... Bilmiyorum."

Kararsızlığına kıkırdıyorum. "Benim küçük farem açgözlü, görüyorum. Ama üstesinden gelebileceğini düşünüyorsan kesinlikle ikisini de yapabilirim."

Bir kez daha inliyor, muhtemelen bunu kaldırıp kaldıramayacağı konusunda kendini sorguluyor, ama diğer elim bacaklarının arasındaki tümseğinin üzerinde gezinirken, avucumdaki ağırlığı kavramadan önce diğer elim de ona katılıyor ve göğüslerinin şişmesine doğru kayarken, ona bunu düşünmesi için fazla zaman vermiyorum.

"Evet." İnliyor ve kekeliyor, duruşu bana daha iyi erişim sağlamak için daha geniş hareket ediyor ve aynı anda sütyeninin kumaşından meme ucunu sıyırırken ve külotunun kumaşından muhtaç küçük klitorisine aynısını yaparken gözlerini benimkileri izlerken izliyorum.

Dokunuşumla sarsılıyor, sanki bunu beklemiyormuş ya da buna alışık değilmiş gibi. Eğer nişanlısı hakkında söyledikleri doğruysa bu gerçek olabilir.

Ona dokunmadı. Neden ona dokunmasın ki?

"Hoşuna gitti mi, küçük fare?" Kulak memesini dudaklarımın arasına alıp dilimi yumuşak derinin üzerinde gezdirmeden önce kulağını törpüledim.

"Evet," diye yüksek sesle pantolonunu indiriyor, artık kelimelerini fısıldamaya çalışmadığı için tüm utancı yok oluyor.

Parmaklarımı iki bölgenin üzerinde gezdirmeye devam ederek kumaşın altına girmeye can atıyorum ama onun buna hazır olduğunu sanmıyorum. Eğer gerçekten bir erkek tarafından dokunulmadıysa, hiç ya da belki de uzun zamandır.

Aletim pantolonumun içinde zorlanıyor, serbest kalmak ve parmaklarımın ucunda hissettiğim kumaşın ıslaklığından sırılsıklam olduğunu zaten bildiğim kıvrımların arasından kaymak için can atıyor.

Eminim çok sıkıdır.

Vücudunun verdiği sinyallerden yola çıkarak hızımı artırıyorum, zevki hızla yükselirken parmaklarım daha hızlı çalışıyor.

Kendimi övmeye falan çalışmıyorum ama hayatımın çoğu alanında çok yetenekli bir adamım. Ve konu seks olduğunda, yatağıma giren bir kadından henüz bir şikâyet duymadım. Yine de hiçbirinin dokunuşuma bu kadar çabuk karşılık verdiğinden emin değilim. Hiçbiri Jaxcen Summers'ın şu anda olduğu gibi bu kadar kısa bir süre içinde doruk noktasına bu kadar yakın olmamıştı.

"İşte böyle, Jaxcen. Kendini bırak. Ellerimin üzerinde olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini görmene ve kucaklamana izin ver." Yine lobunu ısırıyorum, dişlerim bu sefer sıyırıyor ve bu hareket onu fırlatıyor gibi görünüyor, çığlıkları hızlı, yüksek ve tiz bir şekilde kenara yaklaşıyor.

Kalçaları kendi kendine hareket ediyor. İtiyor. Gıcırdatıyor. Öyle bir çaresizlikle zevkinin peşinden koşuyor ki, göz kapakları kapanıyor ve melek yüzü neredeyse acı çekiyormuş gibi buruşuyor.

"Gözlerini aç!" İstiyorum ve neredeyse siyah olan o mavi gözler, emrim üzerine kapakları hızla açılırken genişliyor. "Kendine dikkat et, Jaxcen. Ne kadar güzel olduğuna dikkat et. Ne kadar egzotik olduğunu. Boşaldığın her anı izle."

Sözlerim işe yarıyor, bacaklarının arasındaki elim o kadar hızlı hareket ediyor ki, tekrar bağırmadan önce sarsılıyor ve titriyor ve ıslaklık külotunun kumaşından ve uyluklarından aşağı sızıyor.

Hay sikeyim.

Gerçekten yetenekliyim.

Doruk noktası azalırken, bacakları gevşiyor ve onu tutuyorum, yüksek sesli nefesleri odayı doldururken sikim kıçının vadisine bastırıyor.

"Ne kadar iyi bir günahkârsın, değil mi?" Bir kez daha kulağına doğru mırıldanıyorum, ki bu şimdiye kadar karşılaştığım en seksi kulaklar olmalı.

Lanet olası bir kulak fetişistim mi var? Böyle bir şey var mı? Kim bilir, ama ben onunkini yutmak istiyorum.

Jaxcen soruma cevap olarak bir ses çıkardı. İnler gibi bir ses, ama ben sırıtmaktan kendimi alamıyorum.

Göz kapakları titreyerek açılıyor, bakışları bana kayıyor ve kendi sırıtışı dudaklarını çekiyor.

"Sadece becerdin görünümü, size çok yakışıyor Bayan Summers."

"Beni becermedin," diye işaret ediyor, kelimeleri neredeyse sarhoş gibi geveliyor.

"Henüz değil, ama yaptığımda neye benzeyeceğini hayal et." Kıkırdıyorum ve sırıtmasına rağmen gözleri büyüyor, sanki bir kez daha trans halinden uyanıyor ve çok yaramaz bir Katolik kız olduğunu fark ediyor.

Ellerimi onun etrafından çekerek kendi ağırlığını taşımasına izin veriyorum ve geri çekilip duşu açıyorum. Suyu test ediyorum, sıcak olduğundan emin oluyorum ve sonra ısıyı biraz daha yükseltiyorum, kızların bunu o kadar azarlayıcı sevdiğini biliyorum ki neredeyse bir erkeğin derisini soyuyor.

"Bir duş al, küçük fare. Sonra gömleğimi giy ve o tatlı kıçını yatağıma sok." Yanından geçip kapıyı arkamdan kapatırken o tatlı kıçına bir tokat atarak onu içeri kapatıyorum.

Oraya geri dönmek, o beyaz masum külotu etinden yırtmak ve kalçalarını ayırmaktan başka bir şey istemiyorum, böylece horozum kendi serbest bırakılmasını bulabilir. Ve normalde yapacağım şey tam olarak buydu. Ama bir şey beni oyalıyor. Muhtemelen Noel'e kadar benimle kalacağını ilan ettiğim içindir. Ve normalde, bir kadınla yatarsam, bu sadece bir gece için olur. Bu geceki kadının gerçek evimde olmasından bahsetmiyorum bile. Genelde sevişmeler şehirde olur. Oradaki dairemi bazen iş için bir üs olarak kullanıyorum ve rahatlamak istediğimde kadınları götürmek için uygun bir yer.

Peki neden bu kadını evime getirdim ve yatağıma girmesi için ısrar ettim? Neden bunu daha fazla sorgulamıyorum, bunun yerine rahat boxer'larımı giymeyi tercih ediyorum, muhtemelen bu gece yatakta komando olmamam gerektiğini biliyorum ve Jaxcen Summers'ın banyomda duşunu bitirmesini bekliyorum?

Bunlar cevabını bilmediğim sorular, bu yüzden şimdilik yatağıma girip Jaxcen'in bana katılmasını beklerken bunları masaya yatıracağım.

Çok uzun sürmüyor, şükürler olsun, çünkü yorgunum ve huysuzlanmaya başlıyorum, ama beş dakika sonra dışarı çıktığında, ışığı kapatıp sadece başucumdaki okuma lambasını ortalığı aydınlatması için bırakırken kapı aralığında etrafına buhar yayılıyor, yemin ederim bir meleğe benziyor.

Yatağımın yanında tedirgin bir şekilde kıpırdanan Jaxcen'in adım atıp benimle yatağa girmesi için benim talebime ihtiyacı olduğunu fark ederek kıkırdıyorum.

"Yorganın altına gir, Jaxcen. Şimdi."

İstediğimi yapıyor, tişörtümü giyerek hızla içeri kaymadan önce örtüleri geri çekmek için hareket ediyor.

Kahretsin, onun benim kıyafetlerimi giymesinde sikimi tekrar sertleştiren bir şey var.

Aman Tanrım. Bu gece hiç uyuyabilecek miyim?

Yer değiştirerek lambamı kapatıyorum ve yüzümü ona dönmek için yan dönüyorum. Gözlerim yavaşça karanlığa alışıyor, perdelerdeki aralıktan gelen zayıf bir ışık Jaxcen'in yanımda bir tahta gibi kaskatı kesildiğini, gözlerini kocaman açmış tavana baktığını görmeme yetiyor.

Bu işe yaramaz, çünkü o uyumazsa ben de uyumayacağım, bu yüzden nefes nefese kalmasına aldırmadan uzanıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, küçük bedeni kolayca manevra yapabiliyor, böylece onu kaşıklayabiliyorum, büyük bedenimi narin bedeninin etrafına koruyucu bir şekilde sarıyorum.

"Uyu, Jaxcen. Hepsi bu kadar. Uyu."

Sözlerim ona belli ki ihtiyacı olan güvenceyi veriyor olmalı ve benim elimde hızla rahatlıyor. Birkaç dakika içinde nefes alış verişi düzleşiyor, derinleşiyor ve vücudu gevşiyor, çünkü benimki onun arkasında hazır bekliyor. Doymak için can atıyor.

Ne kadar süre uyanık kaldığımı ve bu gece olan her şeyi gözden geçirdiğimi bilmiyorum ama sonunda göz kapaklarım kapanıyor ve uykuya yenik düşüyorum, beni saatlerce sürüklemesine izin veriyorum ve rüyalarım tatlı küçük sarışın bir baştan çıkarıcı ve dolgun pembe dudaklarını ayıran muhtaç küçük inlemelerle doluyor.

Birkaç saat sonra uyanıyorum, parlak Aralık güneşinin kalın perdelerin arasından sızmaya çalışmasına bakılırsa muhtemelen sabahın ortası olduğunu zaten biliyorum.

Yuvarlanarak uzanıyorum, zihnim uyku halinden uyanmış gerçekliğe geçmeden önce bir inilti çıkarıyorum ve bana dün gece bir yatak partnerim olduğunu hatırlatıyor.

Jaxcen'i bulmak için başımı yana çevirip gözlerimin doğru gördüğünden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum.

Yatağım boş.

Bakışlarım açık banyo kapısına yöneliyor, ışığın kapalı olduğunu fark ediyorum, bana içeride olmadığını söylüyor.

Doğrulup bir elimi yüzüme sürüyorum ve yorganın altından sıyrılıp oturma odasına doğru ilerliyorum, onu ilk geldiğinde umutsuzca yapmak istediği gibi kanepede uyurken bulacağımdan neredeyse eminim.

"Jaxcen?" Boş kanepeyi görünce kaşlarımı çatarak sesleniyorum ve odamdaki yaşam alanına bakarken bir daire çiziyorum.

Burada saklanacak hiçbir yer yok. Alan açık bir plan. Büyük dolaplar yok. Gardırobum dışında başka bir oda yok, bu yüzden ayaklarım oraya doğru acele ediyor.

Bir köşede kıvrılıp kalmadığından emin olmak için her ışığı yaktığımda hiçbir şey bulamıyorum ve gardırobum bozulmamış oluyor.

Siktir!

Gitmiş!

Gardırobumdan fırlayıp yatağımın üzerinden atlıyorum, komodinden telefonumu kapıyorum ve Finn'in numarasını tuşluyorum.

İlk zil sesinde cevap veriyor.

"N'aber dostum?" diye soruyor tembelce, sanki yeni uyanmış gibi. "Gitmiş amına koyayım. Her yeri kilitleyin!" Havlıyorum.

"Ne?" Finn hâlâ uyuyormuş gibi mırıldanıyor. "Jaxcen
gitmiş! Her yeri kilitleyin. Hemen!"

Talebim telefondan yüksek sesle geliyor ve telefonu kapatıp pantolonumu giymek için acele etmeden önce küfrettiğini duyuyorum.

Eğer aday olursa ne olacağını söyledikten sonra tekrar aday olduğuna inanamıyorum.

Dikkat et, Jaxcen Summers. Bu sefer şeytanla gerçekten tanışmak üzeresin.

Bölüm NI ne

Jaxcen

Alt kattan gelen bağırış beni kaskatı kesiyor, Devon'ın kükremesi açıkça tanınabiliyor. Sanırım artık onun süitinde olmadığımı fark etti. Kendini kaybetmemesi için aşağı inmeliyim ama ben Bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyorum.

Şeytan kaçmama nasıl karşılık verecek?

Elbette kaçmadım. Tehdidini ciddiye aldım ve kasabasının etrafındaki güvenlik seviyesini uydurmadığını biliyordum. Arabayla gelirken gördüm.

Her yerde silahlı adamlar var.

Buradan, çatı katından ilçenin güney tarafının tamamını görebiliyorsunuz. Çok büyük bir kasaba değil, ama aşağıda, bazıları çalışan, diğerleri ayak işlerini yapan veya başkalarıyla sohbet eden insanlarla yeterince hareketli görünüyor.

Uyandığımda ve o fark etmeden yataktan sıvıştığımda, biraz keşif yapmaya karar verdim.

Üzerimde sadece Devon'un tişörtü olduğundan ve kıyafetlerim yağmur ve çamurdan mahvolduğundan, keşiflerimi binanın içinde sürdürmeye karar verdim.

Devon'ın süitinin hemen dışında duran silahlı bir muhafız olmadığını görünce biraz şaşırdım, ama parmaklıkların üzerinden ve merdivenlerden aşağı bir bakışta zemin katta dolaşan bazı silahlı adamlar gördüm, bu yüzden Devon'ın süitinin her iki tarafındaki diğer iki kapının arkasında ne olduğunu kontrol etmeye karar verdim.

Bir taraf bir asansöre ve bir depoya, diğer kapı ise yukarı çıkan bir merdivene açılıyordu. Ben de o yöne gittim ve kendimi burada, Devon'un dairesinin üstündeki geniş, açık bir tavan arasında buldum.

Aşağıdaki sokakta bir hareketlilik dikkatimi çekiyor ve işte orada. Söz konusu adam. Ya da belki de söz konusu şeytan.

Onu bu kadar uzun boylu, kaslı ve günahkâr bir çekicilikle görünce tüylerim diken diken oluyor. Gençken güzel bir çocuk olduğunu hayal ediyorum, ama şimdi güzelliği yerini öyle erkeksi özelliklere bırakmış ki Eddie'yi bir erkekten çok bir çocuk olarak görmeme neden oluyor.

Dün gece bana yaptığı şeyler aklımın bir köşesindeydi ve dürüst olmak gerekirse, kaçmak için daha fazla çaba göstermememin nedeni de bu olmalı, çünkü beni kaçırmış olmasına rağmen kendimi güvende hissetmiyorum.

Kendimi tapılmış gibi hissediyorum.

Sanırım bende bir sorun var.

Devon'ın bir grup adamı etrafında toplanıyor ve ne kadar hareketli olduğundan kızgın olduğunu anlayabiliyorum. Sorular soruyor ve emirler yağdırıyor gibi görünüyor. Adamlardan bazıları başlarını sallıyor ve sonra Devon'un dün gece ehliyetimi verdiği adam gruba doğru yürüyor ve Devon'a tablet gibi görünen bir cihaz uzatıyor.

Devon onlar konuşurken ekranı inceliyor, sonra dönüp binaya bakıyor ve diğerleri de bakıyor.

Hah. Sanırım etrafta kameralar var. Sanırım saraydan ayrılmadığımı biliyor.

Onun odasına geri dönmeliyim, değil mi? Gidip af dilemeli ve beni kafamdan vurmamasını ummalıyım.

Mesele şu ki, bunu yapacağını sanmıyorum ve neden böyle düşündüğümü bir türlü anlayamıyorum.

Belki de hüsnükuruntudan başka bir şey değildir.

Bu düşünceye kıs kıs gülüyorum.

Tavan penceresinde otururken beni göremeyeceklerinden oldukça eminim, bu yüzden yerimden kıpırdamıyorum ve beni bulmasının ne kadar süreceğini ve bulduğunda ne yapacağını merak ediyorum.

Ateşle oynuyorsun, Jaxcen.

Belki de öyleyimdir. Sanırım dün geceki orgazmla beynime kısa devre yaptırmış olmalı çünkü açıkçası sağlıklı düşünemiyorum. Bu kesinlikle bana bir şeyler yaptı, bir parçam suçluluk duygusuyla kıvranıyor.

Nişanlım olmayan bir adam bana dokunuyor, ama diğer yanım onun elinden daha fazlasını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyor.

Dudakları gibi. Aleti gibi.

Ama korkaklara, inançsızlara, katiller gibi iğrenç olanlara gelince. Cinsel ahlaksızlar, büyücüler, putperestler ve bütün yalancılar, onların payına ölümden sonra gelecek olan ateş ve kükürtle yanan göl düşecektir.

Vahiy 21:8 bana doğru geliyor, beni suçluluk, utanç ve korkuyla sarıyor ve dün gece Devon'un yapmasına izin verdiğim şeyle mücadele ederken gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyor.

Ama çok iyi hissettirdi.

Devon ve bazı adamlar Saray'a çıkan merdivenlere doğru hücum ediyor ve Devon'ın beni bulmasını beklerken kalbim hızla çarpıyor.

Neyin var senin, Jaxcen? Seni öldürecek. Hayır,

öldürmeyecek.

Ya da belki yapacaktır ve benim istediğim de bu.

Ah, şimdi iç sesimin bile kafası karışık ve karanlık ve üstesinden gelmek için çok mücadele ettiğim düşüncelerle beni sarmallara sokuyor.

Pencere kenarında oturmaya devam ederek aşağıdaki sokağı ve Devon'un adamlarının hızla uzaklaşmasını izleyen yerlilerin meraklı bakışlarını izliyorum.

Daha yeni fark ettiğim bir şey var ki, eski konutlar dışında, diğer yerlilerin çoğu kadın ya da çocuk gibi görünüyor.

Ne garip.

Bekle... Bir tarikat yerleşkesine mi getirildim? Yoksa burası çok eşli bir koloni gibi ve tüm bu kadınlar tek bir adama mı ait?

Bu düşünce kaşlarımı kaldırmama neden oluyor ve bir an için Devon'un kocaları olup olmadığını merak ediyorum.

Ağır ayaklar aşağıdaki katları dövüyor ve birkaç farklı ses tarafından adımın söylenmesi kaskatı kesilmeme neden oluyor.

Kahretsin. Çok fazla drama neden oluyorum, değil mi?

Bakışlarım sokağın sonundaki şapele yöneliyor, ya da en azından görebildiğim kadarıyla.

Devon'un bahsettiği kilise bu olmalı. Oraya koşup af dileme ihtiyacım beni o kadar şiddetli bir şekilde rahatsız ediyor ki gözlerimden yaşlar akıyor.

Belki de ihtiyacım olan tek şey günahlarımın affedilmesidir. Belki de itiraf edip tövbe edersem her şey yoluna girecek.

"Jaxcen!"

Devon'ın öfkeyle bağıran sesi irkilmeme neden oluyor ve ağır botların tavan arasına çıkan merdivenlere vurduğunu duyduğumda kendimi destekliyorum, başımı eğiyorum ve sakin kalmak için şu anda yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Dua ediyorum.

"Tanrım, sevgini ve lütfunu kabul etmeye hazır, açık bir kalp ve zihinle huzuruna geliyorum."

"Jaxcen!" Devon gürlüyor ve odaya giriyor olması gerektiğini anlıyorum. "Tanrım, kalbimden, aklımdan ve ruhumdan tüm korkuyu söküp atmanı istiyorum."

"Siktir." Devon arkamdan pantolonunu indiriyor ve ben daha da sertleşiyorum ama başımı eğiyorum.

"Yaşamım için bir planın olduğunu bilerek, kusursuz sevgine güvenmeme yardım et."

"Finn, evet, onu tavan arasında buldum," diyor Devon arkamda bir yerden, belli ki telefonuyla konuşuyor.

"Korkularımı sana teslim ediyor ve onların yerine inanç ve umut koymanı istiyorum."

"Jaxcen." Devon tekrar konuşuyor ve bu sefer tam arkamda olduğunu biliyorum ve garip bir nedenden dolayı gözlerim doluyor ve anında yanaklarımdan aşağı süzülen yaşlarla doluyor.

"Tanrım, senden rehberim ve koruyucum olmanı diliyorum. Bana zorluklarla yüzleşme cesareti ver ve asla yalnız olmadığımı ve sevginin beni her zaman kuşattığını hatırlamama yardım et."

Devon'ın parmaklarının sıcak dokunuşu saçlarımın bir kısmını geriye atıp kulağımın arkasına takarken bir hıçkırık kaçıyor içimden.

"Küçük fare, bana bak."

"Tanrım, beni her gün ayakta tutan koşulsuz sevgin ve lütfun için sana şükürler olsun. Bu sevgiyi başkalarıyla paylaşmama ve dünyada bir ışık olmama, korkuyu kovup umut ve huzur getirmeme yardım et."

Bu kez Devon'ın benimle birlikte pencere kenarına geldiğini hissediyorum ve duamı bitirirken beni zahmetsizce kucağına kaldırırken içimden bir ciyaklama sesi yükseliyor.

"Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına. Amin." Sessizliğe gömülmeden önce haçı imzalıyorum.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım." Devon'ın derin sesi kulağımın hemen yanında gürlüyor. "Eğer Lord derken gerçekten Devon'ı kastediyorsan, tamam. Ama eğer gerçekten rehberiniz ve koruyucunuz olacak sihirli bir varlık olduğunu düşünüyorsanız, o zaman size hatırlatmama izin verin, böyle bir şey yok." Sert bir parmakla kulağımı

Yüzümü görebilmesi için başımı çeviriyorum, gözlerindeki karanlık beni korkutmalı ama nedense kendimi güvende hissediyorum.

"Ben senin rehberin ve koruyucun olacağım, Jaxcen. Efsanevi bir adam değil."

Göz kapaklarım titriyor, daha fazla yağlı gözyaşını dışarı itiyor ve konuşmadan önce kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Delirdin mi sen?"

Uzun bir süre öylece bana bakıyor ve neredeyse cevap vermeyeceğini düşünüyorum ama sonra sırıtıyor.

"Bütün bu zaman boyunca burada izliyordun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, o da kıkırdıyor ve inanamayarak başını sallıyor.

"Adamlarıma karşı soğukkanlılığımı kaybetmemi, onları seni ellerinden kaçırmakla suçlamamı izledin ve belki de aşağı inip durumu yatıştırman gerektiğini düşünmedin mi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Merak ettim," diye mırıldanıyorum. "Neyi merak ediyordun?"

"Nasıl sonuçlanacağını görmek için," diye itiraf ediyorum ve o da homurdanıyor. "Tanrım, kadın, en iyi adamlarımdan bazılarını vurmaya hazırdım." Gözlerim şok içinde açılıyor.

"Hayır, değildin... değil mi?"

"Öyleydi." Arkamızdan bir ses geliyor ve Devon kıkırdamadan önce başını o yöne çevirip bizi kaydırıyor, böylece adamı ben de görebiliyorum.

"Jaxcen, bu Finn. Benim sağ kolum."

Finn gülümsüyor, tüm yüzü onunla birlikte şekil değiştiriyor ve ben de kendimi tutamayıp gülümsüyorum.

"Bana sağ kolum diyor ama aslında en iyi arkadaşım demek istiyor."

"En iyi arkadaş unvanı güne ve beni ne kadar kızdırdığına bağlı." Devon kıs kıs güler.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Finn." Gözyaşlarımı silerek gülümsedim. "Ehliyetimi ne zaman geri vereceksin?"

Kaşları havaya kalkıyor ve sırıtıyor. "Ondan hoşlandım." Sonra elini arka cebine attı ve kimliğimi çıkardı.

Geri almamın gerçekten sorun olup olmadığını sorar gibi Devon'a bakıyorum ve Devon'un bana olan tutumu gevşediğinde, ayağa kalkmak ve Finn'in elinden almak için acele ediyorum.

"Teşekkür ederim."

"Sana bir tavsiye," diyor ve ben de kendimi azarlanmaya hazırlıyorum. "Eğer Dev'i gerçekten panikletmek istiyorsan, daha iyi saklanmaya çalış. Seni Anderson'ların çocuklarıyla tanıştırayım, o iki sekiz yaşındaki çocuk saklanılacak en iyi yerleri bilirler."

"Hayır, yapmayacaksın." Devon arkamdan yakınıyor ve Finn gülümseyerek karşılık verince dudaklarım havaya kalkıyor.

"Bu adam beni emirler yağdırarak uyandırdığı için birkaç saat daha uyumak üzere yatağıma dönüyorum," diyor Finn ve ben kaşlarımı çatarken başını eğerek veda ediyor.

"Ah. Üzgünüm."

Finn gülüyor, Devon ise nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve ben de ona dönüyorum.

"Neydi o?" diye sordum.

Sırıtıyor. "Üzgün olacaksın dedim."

Ona bakıyorum ve bakışları hiç değişmiyor.

"Beni burada mı öldüreceksin? Çünkü teknik olarak kaçmadım. Sadece keşif yapıyordum ve burayı buldum." Etrafımızdaki tavan arasını işaret ediyorum. "Ve sonra kasabayı merak ettim, bu yüzden insanları izliyordum."

"Madem insanları izliyordun neden dua ediyordun?" Devon bana yaklaşarak soruyor ve gözlerimi onunkilerden ayırmamak için başımı biraz geriye eğmek zorunda kalıyorum.

"Dua ettim çünkü şeytan benim için geliyordu."

Eğer onun şeytan olduğuna inanmıyorsam bile, sırıtışının ne kadar kötü olduğunu görünce artık inanıyorum.

"Her zaman senin için geleceğim, küçük fare."

Gözlerimi deviriyorum. "Beni bir gündür bile tanımıyorsun. Seni öpmem için beni kandırdın. Gözlerimin önünde iki adam öldürdün. Beni isteğim dışında tuttunuz. Kimliğimi ve telefonumu aldın, beni bir patates çuvalı gibi taşıdın, beni zorla bir arabaya bindirip ıssız bir yere götürdün ve senden önce bütün o yemekleri bana yedirdin... sen..."

Kulaktan kulağa sırıtıyor. "Söyle aşkım. Ne yaptım ben?" Daha yakına eğiliyor. "Seni içten dışa mı yaktım?"

Yüzüm

kızardı.

Lanet

olsun.

Kıkırdadı, ben de el salladım.

"Demek istediğim, birbirimizi çok az tanıyorken beni koruyacağını söyleyemezsin. Beni korumak neden umurunda olsun ki? Ve muhtemelen korunmaya ihtiyacım olan kişi sensin."

"Tabii ki korunmaya ihtiyacın olan kişi benim." Öne doğru atıldı ve beni kalçalarımdan tutup kaldırdı, dudaklarımdan şaşkın bir ciyaklama çıkarken bacaklarımı beline doladı.

Şunu yapmayı kes. Sana fare demesine şaşmamalı, Jaxcen.

"Ama mesele şu ki," diyor, bizi tekrar pencere kutusuna doğru götürürken dudakları benimkilerin önünde geziniyor. "Gerçekten benden kurtulmak istiyor musun?"

Kıçımı kutu koltuğa indiriyor ve üzerime eğilerek beni neredeyse arkaya doğru yatmaya zorluyor.

"Yakında bir gün, seni tam burada, bu pencerenin önünde becereceğim. Bütün kasabanın, amının sikimi ne kadar arzuladığını görmesine izin vereceğim."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Sözleri çok kaba ama bana bir şeyler yapıyor. Tenim yanıyormuş gibi hissediyorum. Çekirdeğim korktuğum bir ihtiyaç seviyesiyle çırpınıyor ve kendimi hareketsiz kalmaya ve hareket etmemeye zorlamak zorundayım, çünkü eğer yaparsam ve uzanıp ona dokunursam, pes edeceğim.

"Bu dudaklar," diye inliyor, sanki ona fiziksel acı veriyormuşum gibi, "Sikimin bunların arasından kayboluşunu izlemek istiyorum." Başparmağı dün gece olduğu gibi alt dudağımın üzerinde geziniyor ama bu kez başparmağını içeri kaydırmıyor.

Bana bakışı, istendiğimi hissettiriyor. Arzulandığımı. Değer verildiğimi. Eddie'nin benim için yapmadığı her şeyi.

Neden daha çok Devon gibi olamıyor? Neden beni istemiyor?

"Şu anda cehennemde olduğunu hatırlamalısın, küçük fare. Tanrı sana burada yardım edemez."

"Peki ya kilisede? Sokağın sonundaki şapeli gördüm." Dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Tabii ki gördün."

"Kilise kutsaldır." İşaret ediyorum. "Şeytan oraya giremez."

Kıkırdıyor. "Dün gece ne olduğunu unuttun mu? Dün gece St Catherine'in içinde şeytanın kapıları açıldı ve şeytan kazandı."

Yutkunuyorum, ölen iki adamı hatırladıkça suçluluk duygusu içimi kaplıyor. Peder Peters'ın kafasını nasıl çarptığını. Neredeyse nasıl öldürüldüğümü.

Bunu nasıl unutabilirim?

Kız kardeşimi aramam lazım. Ailemi.

"Lütfen telefonumu geri alabilir miyim?"

Kaşlarını çatıyor, sanki hayal kırıklığına uğramış gibi. "Hayır."

Beni geri iterken ses tonunda biraz öfke var ve aniden onun tarafından sıkıştırılmayı özlüyorum.

Neyin var senin, Jaxcen? Kendine gel.

"En azından kiliseye gidebilir miyim?" İri cüssesinin geri çekilip merdivenlere yönelmesini izleyerek soruyorum.

"Günah çıkarma bu gece geç saatlere kadar değil. O zaman gidebilirsin." Omzunun üzerinden bakmadan önce homurdanıyor. "Gel ve biraz brunch yap, ben de sana kıyafet ayarlayayım, böylece daha sonra dışarı çıkıp kasabamı keşfedebilirsin."

Dışarı çıkıp keşif yapma düşüncesi beni canlandırıyor, ben de pencere kenarından atlayıp onun peşinden süitine iniyorum, o da duş almadan önce mutfağı arayıp yiyecek bir şeyler gönderiyor.

Neden bilmiyorum ama o duştayken kendimi defalarca kapının önünden geçerken buluyorum, sanki bilinçaltımda kapının menteşelerinden düşmesini ya da ara sıra x-ray görüşü elde edip odanın içini görmeyi umuyorum. Çıplak bir Devon.

Dün gece bir anlığına gördüm. Üstsüzdü ve ben duş alıp yatmak için yatak odasında ona katıldıktan sonra üzerinde sadece boxer'ı vardı.

Söyleyebileceğim kadarıyla, onda tek bir kusur bile yok. Boyu, geniş omuzları, kollarını ve bacaklarını dolaşan kas ipleri, bana sorarsanız hepsi mükemmele yakın ve yatakta kollarını arkamdan sardığında, beni kendine çekip sardığında eridim ve içten içe hiç ayrılmamayı diledim.

Kapının önünden tekrar geçerken, altından derin, çakıllı bir inilti yükseliyor ve donup kalıyorum.

Duyduğumu sandığım şey bu olamaz... değil mi?

Ayaklarımın ucuna basarak, halısının kalın havında yürürken beni bir şekilde duyacakmış gibi, kulağımı hafifçe kapıya dayayıp dinliyorum.

Tokatlıyor. Islak tokat sesleri duyuyorum ve internette izlediğim müstehcen videolardan ne yaptığını çok iyi anlıyorum.

O... O... Aman

Tanrım.

Kalbim hızla çarparken yanaklarım kızarıyor ve bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor.

Onu hayal ediyorum, çıplak, güçlü parmakları pompalarken boyuna sarılmış...

Kapının altından bir inilti daha yükseliyor, ardından derin sesi sessiz de olsa net bir şekilde konuşuyor.

"Fuuuck." Homurdanıyor ve pantolonunu indiriyor, ne olduğunu anlamadan önce benden muhtaç bir inilti kaçıyor ve elimi ağzıma kapatarak geri sıçrıyorum.

İşte o an kıvrılıp ölmek istiyorum. "Affedersiniz

Bayan Summers, kapıyı çaldım."

Mabel. Kanlı Mabel oturma odasında duruyor, elinde bir tepsi yemek, yüz ifadesi bana okul çantamdan lolipop yerken yakalayan ikinci sınıf öğretmenimi hatırlatıyor.

Utanç. Utan. Utan, Jaxcen.

Banyonun kapısı açılıyor, Devon beni bulmak için aceleyle dışarı çıkarken yüzünde bir ifade beliriyor, bakışlarımı onunla Mabel arasında gezdirirken muhtemelen far ışığında kalmış bir geyiği andırıyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor ve şimdi lanet bir balığa benziyorum, ağzım açılıp kapanıyor, kelimeler kayboluyor. "Mabel?" İç çekiyor, belli ki benden bir cevap beklemekten vazgeçmiş.

"Yemeğiniz bende Bay Marx," diye cevap veriyor kibarca.

"Bunu görebiliyorum. Ama burada neler oluyor?" Benimle Mabel arasında bir işaret yapıyor ve ben de beni ele vermemesi için ona sessizce yalvarıyorum.

Tepsiyi masaya bırakan Mabel elini önlüğüne siler ve Devon'a bakmadan önce boğazını temizler.

"Görünüşe göre misafiriniz banyo aktivitelerinizi gizlice dinliyormuş."

OH. BENİM. S.KTİR. TANRIM.

Onuncu Bölüm

Devon

Daha önce sadakatini hiç sorgulamamış olsam da bir an Mabel'ın dürüst olacağından emin olamadım. Ama Jaxcen'ın burada olması yeni bir şey. Farklı. Ve son derece sempatik, bu beni rahatsız eden bir gerçek çünkü askerlerimle arkadaş olabileceğinden ve onları kendi tarafına çekebileceğinden hiç şüphem yok.

gitmesine izin vermeleri için onları ikna etmeye çalışıyordu.

Kadınların, özellikle de benim şehrimdekilerin bir araya gelme eğiliminden bahsetmiyorum bile, bundan nefret etmiyorum ama zaman zaman gergin anlara yol açabiliyor. Yani gerçekten, Jaxcen'in Mabel'ı kendi tarafına çekmesi çok muhtemeldi, ama öyle görünmüyor.

Görünüşe göre Mabel hala sadece bana sadık.

"Öyle mi?" Etrafımda sadece bir havluyla dururken, bakışlarım Jaxcen'in yüzünü buruşturan mahcup ifadeye kilitlenmişken, ifademi nötr tutarak soruyorum. "Duşta beni mi dinliyordun, küçük fare?"

Kaşlarım havaya kalkıp yalan söylemeye devam etmesi için ona meydan okumadan önce bana hafifçe başını sallıyor, işte o zaman omuzları çöküyor ve yenilgiyle başını eğiyor.

"Teşekkür ederim, Mabel. Hepsi bu kadar."

İşten çıkarılmam üzerine Mabel başını sallayıp odadan çıkıyor ve beni misafirimle baş başa bırakıyor. Ya da tutsağımla. Kime sorduğuna bağlı sanırım.

"Otur. Hemen geliyorum." Emrediyorum ve ne kadar çabuk itaat ettiğini fark ediyorum.

Aramızdaki bu güç oyunundan hoşlanan bir yanım var ve bu oldukça büyük bir yanım. Baskın bir kişiliğim olduğunu biliyorum, ancak kendimi bir Dom olarak görmüyorum veya bu tür rollere katılmıyorum. Sadece talep ediyorum ve itaat bekliyorum.

Ama Jaxcen'in itaatinde içime sinmeyen bir şeyler var.

Beni yanlış anlamayın, onun teslimiyetinden hoşlanıyorum, ancak rahatsız edici faktör bunun n e r e d e n geldiğidir.

Giyindikten sonra masada Jaxcen'e katılıyorum ve onun yemeğe dokunmadığını fark ediyorum. Sadece oturuyor ve söylenildiği gibi bekliyor.

"Ye," diye bağırıyorum ve ses tonumdaki ısırıktan sıçramasını bekliyorum ama onun yerine bana ters ters bakıyor.

Lanet olsun. Elimde değil ama sırıtıyorum.

"Neden bana ters ters bakıyorsun? Burada başı dertte olan ben değilim." Ona hatırlatıyorum ve gözleri kucağına düşüyor. "Ye, Jaxcen."

İsteksizce bir elma alıyor ve tabağına ince ince dilimlemeye başlıyor.

Kendime not. Yarın Mabel'dan Jaxcen için büyük bir porsiyon yağlı pastırma ve yumurta iste. Çok zayıf ve biraz ete ihtiyacı var.

"Yani sen saçak-"

"D e ğ i l d i m . Yemin ederim. Bir ses duydum ve düşmüş olabileceğini düşündüm.

Hepsi bu kadar."

Sadece ben konuşurken sözümü kesmekle kalmadı, aynı zamanda yalan söyleme cüretini de gösterdi.

Meyve suyumdan bir yudum aldıktan sonra bardağı masaya geri koyuyorum ve yavaşça sandalyeme oturup sırıtarak ona bakıyorum.

"Burada kesinlikle günahları biriktiriyorsunuz, Bayan Summers. Bu gece günah çıkarma uzun sürecek," dediğimde kaşlarını çattı. "Bana yalan söylemek en sevdiğiniz günahlardan biri gibi görünüyor."

Gözlemim karşısında yanakları alevleniyor ve kıkırdıyorum, çatalımı alıp ona doğrultuyorum.

"İkimiz de kulak misafiri olduğunu biliyoruz, küçük fare. Söyle bana, bitirdiğimi duydun mu?"

Bu kez allığı tüm yüzünü kaplıyor ve boynundan aşağı inerek kendini ele veriyor.

"Bu kızarıklığa bakarak evet diyebilirim." Gözlerimi tabağımdaki avokadoya dikerek alay ediyorum.

"Özür dilerim..." Sözleri kesiliyor ve dudağını ısırdığını görmek için tekrar bakıyorum.

Siktir, bu çok seksi.

Söyleyecek söz bulamıyor gibi görünüyor.

Bu konuda baskı yapabilirim. Gerçekten yüzüne vurabilirdim ama sanırım bunu itiraflarına bırakacağım.

"Seni bu gece kiliseye götüreceğim. Orada tövbe edebilirsin, aşkım." Sözlerim üzerine, sanki en kabul edilebilir sonuç buymuş gibi başını sallıyor. Kefaretini kabul edilebilir bulup bulmayacağını merak ediyorum.

Tabağıma sırıtıyorum ve ben ona duş almasını söyleyene kadar sessizce yemek yerken her yönden fikirler bana doğru gelirken yemeğime odaklanıyorum.

O duştayken kulak misafiri olmak yerine Finn'i süite buyur ediyorum ve Jaxcen'in kişisel eşyalarının olduğu çantayı alıyorum.

"Bay V'den bir iz var mı?" Ben tersleyince Finn başını sallıyor.

"Kameralar henüz herhangi bir hareketlilik tespit etmedi."

Dün gece Jaxcen'le birlikte ayrıldıktan sonra onu ve bir ekibi Jaxcen'in evine gönderdim. Ondan Jaxcen için bir çanta dolusu kıyafet ve gerekli eşyaları toplamasını ve Bay V'nin ortaya çıkma ihtimaline karşı eve göz kulak olabilmemiz için bazı gizli kameralar yerleştirmesini istedim.

Ondan Jaxcen hakkında bilgi toplamasını da istedim, umarım başarılı olmuştur. "Pekâlâ. Misafirim hakkında ne öğrendiniz?" Soruyorum, emin olmak için

Banyo kapısı görüş alanımda kalıyor, böylece açıldığı anı görebiliyorum.

"Sabit telefonda eski tip bir telesekreteri var ve Eddie adında bir adam tarafından bırakılmış bir sürü mesaj var."

Başımı salladım. "Nişanlısı."

"Onun mekânı sade. Gardırobunu açana kadar abartılı bir şey yok." Finn açıklıyor ve kaşlarım havaya kalkıyor.

"Nasıl yani?"

Finn sırıtıyor. "O kadının yüzlerce ayakkabısı var, hepsi de şeffaf kutularda saklanıyor. Yığınla var ve Miles onların pahalı türden olduğunu düşünüyor gibi görünüyor." Omuz silkiyor. "Onu bunu bilmem ama asıl ilginç olan o ayakkabı kutularının arkasında ne olduğuydu."

"Arkalarında ne vardı?" Zihnim olasılıklarla dolup taşarken soruyorum.

"Bir dizüstü bilgisayar."

Kaşlarım havaya kalktı.

"Dizüstü bilgisayar mı?" Onaylamak için soruyorum ve Finn başını sallıyor. Hay sikeyim.

Neden dizüstü bilgisayarını saklasın ki?

"Üzerinde ne olduğunu görmek için baktın mı?" Sanki bakmasını istemediğim bir şey bulmuş gibi tersliyorum.

"Hayır, dostum. Benim uzmanlık alanım değil."

Neden acele ediyorum ki?

"Üzgünüm dostum," diye mırıldanıyorum, kendi lanet davranışıma başımı sallayarak.

"Her şey yolunda." Finn kıkırdıyor. "Şimdiden seni etkisi altına aldı. Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda." Sinirli bir nefes veriyorum ve en yakın arkadaşıma b a k ı y o r u m . "Başka bir şey buldun mu?"

Finn bir an beni inceliyor ve yalanımı anladığını biliyorum ama bana bunu söylemiyor. "Hayır, sadece dizüstü bilgisayarı. Dom'da. Ona sadece içine bakmasını ve olağandışı bir şey olup olmadığına bakmasını söyledim."

"Tamam, teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve başımla bavulunu işaret ediyorum. "Onun süslü ayakkabılarından birini aldın mı?"

Başını sallıyor. "Birkaç çift, askılı sandaletler ve şimdiye kadar gördüğüm en şık koşuculardan bir çift."

"Şu biraz platformda duran, üzerinde mücevherler olanlardan mı?" Sırıtıyor.

"Evet, aynen öyle."

"Hmmm, ayakkabılarını gerçekten çok seviyor," diye mırıldanıyorum ve Finn gülüyor.

"Yok artık, bir baksana." Telefonunun ekranını kaldırıyor ve Jaxcen'ın gardırobunun içinde neden bahsettiğini görüyorum. O kadar çok ayakkabı var ki, her şeyden çok bir saplantı gibi görünüyor ve sırıtıyorum.

Başka bir günah, Bayan

Summers. Açgözlülük.

Finn'e "O fotoğrafları bana gönder," diye emrediyorum ve o da başını sallayarak gitmeden hemen önce bunu yapıyor.

Jaxcen'in büyük valizini alıp yatağımın üzerine koyuyorum ve fermuarını açıyorum, ortaya gelişigüzel paketlenmiş kıyafetler, ayakkabılar ve banyo malzemeleri çıkıyor. Çantanın kenarlarına sıkıştırılmış külotların hepsi dantelli ve eşleşen birkaç sütyen görüyorum, bu yüzden leylak rengi bir set seçiyorum ve başucuma geçip ona bir not yazmak için not defterimi çıkarmadan önce yatağa koyuyorum.

İşte eşyalarından bazıları, küçük fare.
Ne istersen giy, ama tek şartım mor külot ve sutyen giymen.
Ve bana itaatsizlik etmeyi düşünmeyin, çünkü kontrol edeceğim.
Hazır olduğunda aşağı gel.
Cliff Top Bar'da olacağım.
x D

Kağıdı ikiye katlayıp, çıkmadan önce leylak rengi külot ve sütyenin üzerine bırakıyorum.

Palace personel ve müşterilerle dolup taşıyor ama barın kendisi o kadar kalabalık değil. Bugün parlayan ılık Aralık güneşi göz önüne alındığında, çoğu muhtemelen bira bahçesinde, içeride kalan birkaç kişi sadece dışarı için içki alıyor ya da barın sonuna tüneyen birkaç olağan gündüz içicisi açılıştan kapanışa kadar.

Onlar karı koca ve inanılmaz kayıplar yaşadılar. Bırakın birbirlerini, kimseyle konuşmuyorlar bile, yine de her gün el ele girip el ele çıkıyorlar ve ben sık sık işlerin onlar için kolaylaşıp kolaylaşmayacağını ya da aynı günü tekrar tekrar yaşayarak burada ölüp ölmeyeceklerini merak ediyorum.

"Hey Dev." Ronnie başını sallıyor, ben yaklaşırken Noel Baba şapkası takmış başıyla uzak köşeyi işaret ederken barı siliyor. "Melissa seni görmeye geldi."

Bakışlarım köşeye kayıyor ve muhtemelen Jaxcen'e yakın bir yaşta olan genç kadını görüyorum; kollarını göğsüne sarmış, neredeyse üşüyormuş gibi kendi üzerine kıvrılmış.

Soğuk değil.

"Ne zamandır bekliyor?" Ronnie'ye soruyorum, o da omuz silkiyor.

"Açmak için geldiğimde kapıda bekliyordu ve o zamandan beri gitmedi. Sadece şeytanla görüşmek istedi."

Şeytan. Bu aptal lakabın kalıcı olduğuna inanamıyorum.

Bunun için kuzenlerime teşekkür edebilirim, şerefsizler.

Çoğu zaman benim lehime çalışmadığından değil.

İnsanlar sizin şeytan olduğunuzu düşündüklerinde, dikkatli adım atma eğiliminde olurlar.

"Teşekkürler, Ronnie. Onu ofisime götüreceğim. Doğru yerde olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi görünen sıska bir sarışın içeri girerse, ona oturmasını söyle ve bir içki ikram et. Adı Jaxcen."

Ronnie sırıtıyor. "Tamamdır."

Sırıtışına gözlerimi deviriyorum. Ne düşündüğünü biliyorum. Buraya sikişmek için piliç getirmiyorum, bu yüzden onun gözünde daha anlamlı olmalı.

Her neyse. Neredeyse Noel geldi ve ben de bir şeyler yemek istedim.

Melissa'ya yaklaştığımda beni görünce gözleri açılıyor, omurgası dikleşiyor.

"Beni görmek için mi bekliyordun?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Evet, Bay Marx. I..." Alt dudağı titremeye başlıyor ve gözleri cam gibi oluyor, ben de yan taraftaki ofisimin kapısını işaret ediyorum.

"Hadi ofisime gidelim."

Hızla başını sallıyor ve gözlerinden akan yaşları silerken bar taburesinden kayıyor.

Onu ofisimin kapısına götürürken, lanet olası şeyi çerçeveleyen çelenklere dişlerimi gıcırdatıyorum, anahtarlığa ulaşmak ve kapının kilidini açmak için kodumu yazmak için bir kısmını kenara fırçalamak zorunda kalıyorum.

İçeri girip Melissa'nın girmesi için kapıyı açık tuttuğumda, bakışlarım tekrar barın üzerinde geziniyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Çelenkler, cicili bicili süsler, ışıklar. Aklınıza ne gelirse barımda var; ben ona her şeyi çoktan bitirdiğini söyledikten sonra kesinlikle daha fazla süsleme ekleyen arsız bir genç sayesinde.

"Ronnie," diye sesleniyorum ve kafasını barın arkasından bana doğru çeviriyor. "Allegra'yı buraya getir. Onunla talimatlara uyma konusunda konuşmam gerekiyor."

Ronnie'nin dudakları aralanır, başını sallarken bıyığının köşeleri yukarı doğru kıvrılır.

"Yapacağım."

Lanet olası genç kızlar ve onların aşırı dekorasyon fikirleri.

Ofisimin kapısını kapatmak için döndüğümde, hâlâ masamın üzerinde asılı duran şeye bakıyorum.

Benimle dalga geçiyor olmalı.

Ökseotu.

Lanet ökseotu kırmızı bir kurdeleyle masamın üstündeki lambanın gölgesine bağlanmış.

Allegra lanet ofisime nasıl girdi? Ona buranın dekorasyona k a p a l ı olduğunu söyledim ama ökseotu asılı.

Söylenmek istiyorum ama Melissa'nın hıçkırıkları bana burada yardımıma ihtiyacı olduğunu hatırlatıyor, bu yüzden kapıyı kapatıyorum, lanet ökseotunu görmezden geliyorum ve masamın arkasına oturuyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum. Melissa'ya gözyaşlarını şiddetle silmeye çalıştığını, ancak yerine daha fazlasının düştüğünü, yüzünün sol tarafındakilerin sol gözünden çene çizgisine kadar uzanan kalın yara izinden aşağı aktığını soruyorum.

"Söylediğiniz her şeyi yaptım. Eski sosyal medya hesabımı kullanmıyorum. Yenisinde sahte bir isim ve resim var. Geçmişimle ilgili hiçbir şeyden bahsetmiyorum ama..." Yüzü acı çekiyormuş gibi b u r u ş u y o r ve göğsünü tutuşuna bakılırsa öyle de olabilir. "Bana öldüğünü söylemiştin."

Kaşlarım çatıldı. "O öldü. Onu ben öldürdüm," diye tersliyorum, kendimi biraz aşağılanmış hissederek.

Eski erkek arkadaşı şehirdeki boktan bir çete üyesiydi. Deliliğinin bir yöntemi yoktu, sadece tamamen kafayı yemişti ve Melissa bir şekilde onun kaosuna kapılmıştı. Ona "Fit Nick" diyorlardı. Bir spor salonu bağımlısıydı ve o kadar çok steroid almıştı ki, bahse girerim sikini bulamıyordu. Ama gerçek adı Nicholas Ballen'dı ve onunla işim bittiğinde beyni sokağı boyamıştı.

"Ama bana mesaj attı. Messenger'da yeni gizli profilimde. Onun profiline y ö n l e n d i r i y o r ."

Siktiğimin sosyal medyası.

"Göster bana," diye bağırıyorum ve aceleyle ayağa kalkıyor, telefonunu masamın üzerinden bana doğru kaydırıyor.

Aldım ve mesajı okudum.

Seni küçük sürtük. Gerçekten benden saklanabileceğini mi sandın? Omzunun üzerinden bakmaya devam et, çünkü senin için geliyorum.

Kahretsin. Biri onu taciz ediyor. Eski sevgilisi değil, onun hesabına erişimi olan ya da onun kimliğini kullanarak yeni bir sahte hesap açan biri.

Telefonumu çıkarıp mesajın fotoğrafını çekiyorum, sonra profile gidip bir fotoğraf daha çekiyorum ve telefonunu ona geri veriyorum.

"Cevap verme ve aldığın her şeyin ekran görüntüsünü bana gönder," diye emrediyorum ve o da başını sallıyor. "Dom'a cihazında izleyici olmadığından emin olmak için yeniden tarama yaptıracağım."

"Teşekkür ederim." Başını sallıyor, hızla ayağa kalkıyor ve gözyaşları hala akıyor olsa da bana utangaç bir gülümseme sunuyor.

"Burada güvendesin, Melissa. Bir daha kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Ona hatırlatıyorum ve o da hızla başını sallayarak kapıya doğru ilerliyor.

"Teşekkür ederim, Bay Marx."

Gözlerimi devirip onu takip ediyorum. "Bana Devon demeni daha kaç kere hatırlatmam gerekiyor?"

Omuz silkiyor. "Bayan Barber ilk adınızı kullanmanın saygısızlık olduğunu ve sizi bu şekilde çağırmamızda ısrar etseniz bile size Bay Marx diye hitap etmemiz gerektiğini söylüyor."

"Bayan Barber tam bir baş belası değil mi?" Alay ediyorum ve Melissa kıkırdarken gülümsemesi daha da büyüyor.

Etrafından dolanarak kapıyı açıyorum ve dışarı çıktığımızda bakışları ikimizin arasında dans eden sarışın tanrıçamla yüz yüze geliyoruz

daralmadan önce.

Huh.

O bakışı bilirim.

Küçük farem kıskanıyor.

Olmamalı, sadece Melissa'dan hoşlanmadığım ya da aramızda hiçbir şey olmadığı için değil, Jaxcen'la aramızda bir şey olmadığı için, yani fark etse de etmese de bana kartlarını gösterdi.

İstediğin kadar inkar etmeye çalış, küçük fare, ama benden hoşlanıyorsun.

Bu düşünce beni gülümsetiyor ve Melissa Jaxcen'in yanından geçip bardan çıkarken kapı çerçevesine yaslanıp rahatlıyorum.

"Kimdi o?" Soracak cesareti var.

"Seni ilgilendirmez." Bakışlarım vücudundan aşağıya iniyor ve yukarı çıkıyor, askılı sandaletleriyle birlikte giymeyi seçtiği askılı elbisesini inceliyor ve elbisenin askıları göz önüne alındığında fark edilmesi gereken leylak rengi sütyen askısını göremediğim için gözlerim kısılıyor. "Görüyorum ki bana çoktan itaatsizlik etmişsin."

Kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun? Hayır, görmedim."

Kapının çerçevesini iterek ofisime doğru bir adım atıyorum ve başımla onu takip etmesini işaret ediyorum. İçeri adım atmadan önce sadece bir an tereddüt ediyor, meraklı bakışları gördüğü her şeyin üzerinde geziniyor.

Masama yaklaşıp bana doğru dönmeden önce parmağının ucuyla zengin meşe ağacının üzerinde gezinmesini izliyorum.

"Demek burası senin-" diye yakınlığım karşısında soluk soluğa kalıyor, ben kendimi onun önüne doğru bastırıp kıçını masama yerleştirmek için onu kaldırırken bile. "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermiyorum, gözlerimi onunkilere kilitliyorum ve elimi göğsüne götürüp meme ucunun dokunuşumla titrediğini hissediyorum.

Fuuuck. Sadece bu basit dokunuş bile sikimi uyandırdı.

"Sütyen nerede?" Şak diye söyledim, o da sertleşti.

"Ben... şey, eğer onu giyseydim askıları görürdünüz," diye açıklıyor, "bu yüzden sütyensiz gitmeye karar verdim."

"Bütün erkeklerimin bunları görmesi için mi?" diye homurdandım. Meme ucunu çimdikliyorum ve çığlık atıyor, sırtını eğiyor, böylece göğüsleri dokunuşuma karşı daha sert baskı yapıyor.

"Hayır... nedeni bu değil," diye nefes alıyor, meme ucunun uyarılması hissinden açıkça etkilenmiş ve itiraz etmek istiyorum, ama tek düşünebildiğim meme ucunun sıkı tepesi ve ağzımda olması.

Pes ederek eğildim ve sert tomurcuğu ağzıma aldım, elbise kumaşı ve her şeyiyle, ve bir inilti kaçtı.

Dişlerimi meme ucunun üzerinde gezdirirken tırnakları omuzlarıma batıyor ve ben aralarında dururken bacakları beni daha da yaklaştırmak için aralanıyor. Meme ucunu serbest bırakarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve elbisesinin kumaşını yukarı çekerek onun için seçtiğim leylak rengi dantelli külotu ortaya çıkarıyorum.

Açlıktan ölüyorum, sadece külotunun saten kasıklarını karartan ıslak lekeyi görmek bile beni ileri fırlatıyor ve onu içime çekmek için burnumu onun göbeğine bastırıyorum.

"Ben... ne... oh..." Söyleyecek söz bulamıyor ve daha önce bacaklarının arasına bir erkeğin yüzünü alıp almadığını merak ediyorum.

Sadece ilk olabileceğim düşüncesi bile külotunu parmaklarımın arasına alıp bacaklarından çekmek için yer değiştirmeme neden oluyor.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes alıyor, ses tonunda panik var.

"Neye benziyor, küçük fare?" Bacaklarını biraz daha açıyorum, bakışlarım pembe saten ete kayıyor, çoktan şişmiş ve uyarılmayla ıslanmış, küçük, özenle taranmış bir kıl oku klitorisine doğru işaret ediyor, sanki 'buraya bastır' diyor.

Fuuuck. Bakımlı kadınları severim ve biraz kıla da aldırmam. Kadınların amlarının çıplak olması bana doğal ve çocuksu gelmiyor ve sikimin havasını söndürüyor.

Ama Jaxcen değil.

Sadece yirmi dört yaşında olabilir ama tam bir kadın.

Tek yapabildiği bana gözlerini dikip bakmak olduğunda, üstümüzü işaret ediyorum ve üstümüzdeki ökse otunu fark ettiğinde başının geriye eğilmesini izliyorum.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor, bakışları benimkine dönüyor. "Ökseotunun altında öpüşmeniz gerekiyor."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp dilimi onun muhtaç klitorisinin üzerinde gezdirmeden önce hınzırca sırıtıyor ve başımı sallıyorum.

"Ah!" diye haykırıyor elini ağzına götürmeden önce, kocaman gözleri kapıya kayıyor, belli ki birileri duyacak diye endişeleniyor.

Sanki sikimdeymiş gibi.

"Dur, Devon. Bu bir öpücük değil."

Başımı itmeye çalıştığında bileğini yakalayıp hırlıyorum. "Öyle değil mi? Islak amcığın öpüşme şeklimi seviyor gibi görünüyor."

On Birinci Bölüm

Jaxcen

A Devon kafasını bacaklarımın arasına gömüp amıma vurmaya başladığında boğuk bir iniltiye dönüşen yüksek sesli bir nefes alıyorum.

Evet, gerçekten yapıyor. Tam bir öpüşme seansı gibi ve yemin ederim, yemin ederim, yıldızları görüyorum.

Sadece önümde diz çöktüğü için değil, ki Devon Marx'ı böyle bir şey yaparken göreceğimi hiç düşünmemiştim, ama her şey çok... pis olduğu için gözümü alamıyorum.

Sıcak dudakları beni kemiriyor, ısırıyor ve emiyor, dili ise doldurulmak için yanıp tutuşan yerimin içinde geziniyor, kayıyor ve dalıyor.

Teslim olmaktan başka çarem yok, bileğimi çekiştirirken ısı tepeden tırnağa tüm vücudumu tutuşturuyor, arkama yaslanıp ona daha iyi erişim sağlayabilmem için serbest kalmasını istiyorum.

Sessizce ne demek istediğimi anlayan Devon bileğimi serbest bırakıyor ve ben ellerimi masanın üstüne yaslarken, onun tutuşu kalçalarıma kayarak beni yerimde tutuyor.

Vay canına. Sıcak dilinin en mahrem bedenimin üzerinde süzüldüğünü hissetmek daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Bunun izlediğim yetişkin filmlerinde ve Cloud 9'da olduğunu görmüştüm, ama şimdiye kadar hiç kişisel olarak deneyimlememiştim.

Seks konusunda çok fazla deneyimim yok, ama bunun şimdiye kadarki en sevdiğim şey olması gerektiğini zaten biliyorum.

HİÇ!

Nefes alıp verirken ve haykırırken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor ve ne kadar gürültülü olduğumu bile söyleyemiyorum ama şu anda özellikle umurumda değil.

Tek bildiğim eğer durursa cinayet işleyeceğim.

"Evet." İnliyorum, kalçalarım yüzüne doğru sürtünmeye başlamadan önce içimdeki bu acıyı kovalamak için kendi istekleriyle çalışırken kayıyor.

Evet, aslında öğütüyorum. Bunu ancak bu şekilde açıklayabilirim. İçimdeki ihtiyaç pençelerini çıkarıyor ve beni ele geçiriyor, sanki içimdeki karanlık ve uğursuz bir iblis binlerce yıllık uykusundan uyanmış gibi.

Ve şimdi aç. Çok,

çok aç.

Patladığımda boğazımdan bir çığlık kopuyor, soğuk bir karıncalanma bacaklarımdan, kalçalarımdan ve başıma kadar yayılıyor, içim şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmla nabız gibi atıyor.

Masanın üstüne yığılıyorum, kollarım artık beni taşıyamaz hale geliyor ve duyma yetimi kaybediyorum.

Vücudum uyuşmuş olmalı, çünkü Devon'un bacaklarımın arasından kaydığını bile hissetmiyorum, sonra görüş alanımda beliriyor ve üzerimde geziniyor.

"İyi misin, küçük fare?"

"Ben... ah..." Omuz silkiyorum. Düşünüyorum. Hâlâ

bir şey hissedemiyorum. Devon kıkırdıyor. "Peki sen

ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?" Fısıldıyorum, çevredeki sesler tekrar içeri girmeye başladığında göz kapaklarım hızla kırpışıyor.

"Öpücüğüm." Sırıtıyor ve benden şu anda onun için her şeyi yapmamı isteyebilir ve sanırım tartışmadan itaat ederim.

"Sanırım..." Nefes alıyorum, tembel bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. "Sanırım ökseotunu seviyorum."

Devon başını geriye atarak gülüyor, derin ve zengin sesi göğsüme sızıyor ve rahat bir battaniye gibi oraya yerleşiyor.

Devon ellerini sırtımın altından geçirerek doğrulmama yardım ediyor ve baş dönmemin geçmesi bir an alıyor. Masasından bir mendil alıp çenesine yaptığım pisliği silmeden önce, o çok iyi takındığı bok yiyen sırıtışıyla bana bakıyor.

Ve işte yanaklarım bir kez daha yanıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum ve o

başını sallıyor.

"İhtiyacınız olanı aldığınız ve geride bir karmaşa bıraktığınız için asla özür dilemeyin. Bu pisliği sahiplen." Israr ediyor ama tek hissettiğim utanç.

Eddie'nin *bunu* yapmak isteyeceğini hayal bile edemiyorum. Bana bunun kirli bir pislik olduğunu söylerdi. Ahlaksızca. Bunu yapmayı düşündüğüm için bile utanmam gerektiğini. Ondan bunu yapmasını istemekten.

Şu anda ondan nefret ediyorum.

Bu kadar iyi hissettiriyorsa, bunları yapmak istemek neden bu kadar kötü?

Sanırım eroin de insanları iyi hissettiriyor, değil mi? Ama seks yasadışı değil. Doğal bir şey.

Öyle değil mi?

Doğal geldi. Devon dursa vücudum ölecekmiş gibi hissediyordum. Şimdi bile bacaklarımın arasında şişlik hissediyorum ama kötü hissetmiyorum. Ve daha fazlasını istediğimi hissediyorum.

Devon'a bakarken, bakışlarım siyah tişörtünden aşağı iniyor ve kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş göğsünü ve karın kaslarını nasıl sardığını görüp pantolonunun içinde saklanan sert çıkıntıya yerleşiyor.

Kalçalarını öne doğru itiyor ve beni bakarken yakaladığı için utanarak geri çekilip göz kırpmaya başladığımda gülüyor.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

"I-ah." Dilim tutuluyor, derin bir nefes alıyorum, dudaklarımı yalıyorum ve tekrar deniyorum, başımla kasıklarını işaret ediyorum. "Yapmalı mıyım?" Kelimeleri yüksek sesle söyleyemiyorum, çünkü pısırığın tekiyim, ama belki benim beceriksizliğimi anlamamıştır diye kasıklarını işaret ediyorum ve anlayacağını umuyorum.

"Sikimi öpmek ister misin, Jaxcen?"

İster miyim?

Kahretsin, bu fikir bacaklarımın arasında yeniden küçük bir sızı oluşturmaya başladı, bu yüzden sanırım var, ama omuz silkiyorum çünkü bunu kabul etmek şu anda çok fazla.

"Hmmm. Gördüğüm kadarıyla bana bir kez daha yalan söylüyorsun," diye mırıldanarak bir adım geri çekildi. "Sorun değil, küçük fare. Sikimi lolipop gibi emmek istediğin gerçeği şimdilik küçük sırrımız olarak kalacak, çünkü bununla başa çıkmaya hazır olmadığından oldukça eminim."

Bana sırtını dönerek kapıya doğru ilerliyor ve beni elbisem belime dolanmış bir şekilde masasının üzerine yayılmış halde bırakıyor.

"Bekle!" Çığlık atıyorum ve o da geri dönüyor, sırıtmaya başlamış bile. "İç çamaşırıma ihtiyacım var."

"Oh, bunları mı kastediyorsun?" Dantelleri parmağından sarkan leylak rengi kumaşı havaya kaldırıyor, ben de başımı sallayarak hızla masasından kalkıyorum. "Hayır," diyor ve onları cebine sokuyor.

"Dur. Onlara ihtiyacım var," diye itiraz ediyorum, ama sonra dönüp kapıyı sonuna kadar açıyor ve cebinde külotumla bara doğru adım atıyor.

Onun peşinden bara tekrar girdiğimde, Devon barmenle sessizce sohbet etmeye başladığında üzerimde birkaç çift göz fark ettiğimde duruyorum.

Neye bakıyorlar?

Kendime bakarak elbisemin yerinde olduğundan ve farkında olmadan herkese teşhir etmediğimden emin oluyorum, altımdaki kumaş olmadan kendimi çıplak hissediyorum.

Devon'ın ofisinde ne yaptığımızı söyleyebilirler mi?

Bu düşünceyle tekrar kafamı kaldırdığımda bir adamın birasına bakarak sırıttığını gördüm.

Oh. Benim...

Hepsi beni duydu, değil mi?

Sıcaklık bir kez daha yanaklarımı sarıyor ve bir insanın içten dışa doğru güneş yanığı olup olamayacağını merak ediyorum.

Böyle bir şey var mı?

Şu anda bunun bir şey olmasını istiyorum, çünkü kendi kendime yanmak ve küle dönmek, bu insanların beni duyduğunu bilmekten çok daha iyi geliyor... Tanrım, orgazm olduğumu duydular.

Bu insanların Devon'ın ofisinde az önce ne olduğunu bildikleri çok açık. Belki de barın sonunda oturan ve içkilerine bakarken yüzlerinde ciddi bir ifade olan çift hariç hepsi.

"Jaxcen," diye sesleniyor Devon, karanlık bakışlarını bana çevirerek. "Bu Ronnie. Susadıysan o senin adamın ama o meyveli kokteyllerden yapmıyor. Eğer onlardan istersen, Bayan Barber Cuma ve Pazar öğleden sonraları evinde servis yapıyor. Beklediği tek ödeme bir tabak ikram."

Kalmayacağım için bunu neden bilmem gerektiğinden emin olmasam da başımı sallıyorum.

Sonra beni bir kez daha vurdu.

Beni buraya isteğim dışında getirdi. Beni

kaçırdı.

Ve şimdi beni kendi oyuncağı haline getiriyor.

Bir an kendimi kullanılmış hissettim, ama sonra bir kez bile bedenimi kendi zevki için kullanmadığını hatırladım. Sadece bana verdi.

Kafam çok karıştı.

"Gel canım. Sana etrafı göstereyim."

Devon yürümeye başlıyor ve ben kapıdan gelen hafif esintinin elbisemden yukarı çıkıp bacaklarımın arasındaki çıplak etin üzerinden geçtiğini hissederek çıldırıyorum. İki elimi kalçalarımın yanlarına bastırarak, lanet şeyin patlamamasını umarak aceleyle ilerliyorum.

"Devon!" Ona yetişerek fısıltıyla bağırıyorum. "İç çamaşırsız dolaşamam."

Kıkırdıyor. "Elbette yapabilirsin."

"Dur. Bu hiç komik değil." Beni Saray'ın önündeki verandaya götürürken şikayet ediyorum.

"Benim için."

Koluna bir tokat atıyorum, bu da onu yine kahkahalarla güldürüyor ve merdivenlerden inip patikaya doğru yürümeye devam ediyorum.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Beni gerçekten iç çamaşırsız dolaştıracak, değil mi?

Omzumun üzerinden büyük giriş kapılarına bakarak, binaya geri dönmeyi ve giymek için yeni bir çift almak için süitine çıkmayı düşünüyorum, ama beni yakalayabileceği ve beni tekrar omzunun üzerinden atabileceği düşüncesi bu fikri ortadan kaldırıyor.

Bunu yaparsa çıplak kukum kesinlikle fark edilir. Lanet olsun.

Kabul ediyorum ve arkadan takip ediyorum.

Yan yana yürürken, elbisemi elimde tutuyorum, esintiyle uçma ihtimali olmadığından emin oluyorum.

Devon bana bakkalı, fırını, kasabı ve küçük bir taşra kasabasını oluşturan tüm küçük dükkanları gösterdikten sonra beni tepeye, hepsi Noel giysileriyle süslenmiş evlerin sıralandığı sokaklara götürdü.

Kimin nerede yaşadığını anlatırken kendimi keyifle dinlerken buluyorum, sesinin derin tınısı üzerimde analiz etmek istemediğim sakinleştirici bir etki yaratıyor.

Muhtemelen ona tüm bunları asla hatırlamayacağımı ya da bu bilgilere ihtiyacım olmayacağını söylemeliyim ama konuşurken sesi çok gururlu geliyor. Bunu kendinden emin adımlarından ve sesinin tonundan da anlayabiliyorum. Bu küçük topluluk onun için çok şey ifade ediyor.

Bir kez daha dikkatimi çeken sakinlerin çoğunun kadın olması ve görünürdeki tek erkeğin çelik yelek giymiş ve silahlı olması.

Barda içki seanslarına erken başlayan yaşlı adamlar ve kasap dükkânını işleten orta yaşlı bir adam.

Devon'un buranın kralı olduğu ve buranın da onun sarayı olduğu açık.

Bunun mümkün olduğunu düşünmek bile istemiyorum ama bu kadınların onun olduğuna eminim.

Sanki onların sahibiymiş ya da onlar onun eşiymiş gibi. Ona öyle bir saygı ve hayranlıkla bakıyorlar ki, kilisede tanıştığım ukala herifle hiç uyuşmuyor.

Bana yaptığı gibi hepsini kaçırdı ve hayranlıkları bir tür stockholm şeyi mi? Onu sevmeleri için onları tımar mı etti? Onlara da mı kör edici bir zevk verdi? Ağını böyle mi örüyor?

Sonsuza dek burada kapana mı kısıldım?

Bu düşünce kalbimi daraltıyor ve ruh halimi bozuyor. Ona sormak istiyorum ama tepkileri o kadar öngörülemez ki. Bir silah çekip beni kafamdan mı vuracak, yoksa herkesin önünde vücudumu kullanabilmek için durduğum yerde soyunmamı mı isteyecek emin değilim.

Onu durdurabilecekler mi?

Hayır. Mabel bunu bana çoktan kanıtladı.

Ona sadıklar ve bu ya ona saygı duydukları ya da ondan korktukları için. Sadece davranışlarını hangisinin yönettiğini bulmam gerekiyor.

"Kıyafetlerimi ve eşyalarımı kim aldı ve buraya getirdi?" Sokaklarda dolaşırken soruyorum, bir an için bir ağacın gölgesinde duruyoruz.

"Finn ve Miles'a toplattım." Kolayca itiraf etti ve nedense gerçekten cevap vereceğini düşünmemiştim.

"Neden beni toparlanmam için eve götürmediniz?"

Bana *'gerçekten' der gibi* bakıyor ama ben sadece ona bakıp uygun bir yanıt bekliyorum.

İç geçiriyor. "Seni dairene geri götürseydim ne olurdu? Kendi isteğinle bir çanta hazırlar mıydın? Çığlık atar mıydın? Bir komşuyu uyarmaya çalışır mıydın?"

Yutkunuyorum. Kesinlikle çığlık atardım ve yaşlı komşum Bay Hickock'un duymasını umardım.

Yüzümdeki gerçeği gören Devon başını sallıyor ve yaklaşıyor. "Bir komşuyu ya da görgü tanığını olaya dahil ettiğin an, onlara ölüm cezası vermiş olursun, Jaxcen. İzlerimizi örtbas etmek zorundayım ve bunu yapmanın tek yolu da onları öldürmek."

Ses tonundaki sertlikten gözlerim yaşarıyor ve bana bir kez daha şeytanla birlikte olduğumu hatırlatıyor. İyi bir adam değil.

"Ben neden buradayım? Bana ihtiyacın yok. Yemin ederim kimseye söylemeyeceğim. Lütfen eve gitmeme izin ver."

Sanki sözlerim onu hayal kırıklığına uğratmış gibi omuzları düşüyor.

"Buradasın çünkü istediğim bu ve eğer burada geçireceğin zamanın kolay olmasını istiyorsan, küçük fare, bir daha ayrılmak istememeni öneririm."

Topuklarının üzerinde dönen Devon, beni burada yalnız bırakma konusunda en ufak bir endişe duymadan şehir merkezine doğru fırlıyor.

Bir an için korkmuş gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum, yalnızlığın içime işlemesini bekliyorum. Ama gelmiyor.

Şehrin koşuşturmasını pek özlemiyorum. Yüksek sesli araba kornalarını ve kalabalık caddeleri. Kendime izin verdiğim birkaç konfor dışında dairemi özlemiyorum. Ve kesinlikle Eddie'yi de özlemiyorum.

Yanımda vızıldayan bir arıyı izlerken, ben küçükken büyükbabamın çiftliğindeki kovanları hatırlayarak gülümsüyorum, bu da bana ailemi düşündürüyor.

Babamı gerçekten özlemiyorum ve annemle aramızda gergin bir ilişki var.

Son zamanlarda neler yaptığımı bilselerdi ailem ne derdi merak ediyorum. Bir seks kulübüne gitmem hakkında ne derlerdi? Devon Marx hakkında ne düşünürlerdi?

Sanırım annem bayılırdı.

Bu düşünce yüzüme bir gülümseme getiriyor ve gözlerim Timber Vadisi'ne bakan sırtta yer alan bu tuhaf ama sevimli küçük kasabanın çevresine geri dönüyor.

Yavaşça şehrin kalbine doğru ilerliyorum, her şey sarayın etrafında dönüyor. Devon'un kalesi.

Ana Cadde'nin sonunda büyük bir açıklık var, çimleri o kadar yeşil ki günde iki kez sulanması gerekiyormuş gibi görünüyor. Bir yanda bir çocuk oyun alanı, diğer yanda bir plaket var, ancak bunun ötesinde çimler, sekiz kadar park bankının vadinin muhteşem manzarasına baktığı uçurumun kenarına kadar uzanıyor.

Aşağıdaki ilçelerin güzelliğini seyrederek uçurumun kenarına doğru ilerliyorum.

Fox Pines ve Redfield en yakın mesafede olup Redfield Gölü uzaktadır.

Yakınlarda bir göl daha var. Dağa çıkarken bir tabela görmüştüm. Woodall Gölü. Ve aşağıda, diğerleri yüzerken göl kenarında piknik yapan küçük insan noktaları var.

"Umarım atlamayı düşünmüyorsundur."

Sesi duyunca irkildim ve dönüp baktığımda kırklı yaşlarında, spor pantolon ve bluz giymiş, alnında ter damlacıklarıyla koşan bir kadın gördüm.

"Oh, ah... Hayır." Beceriksizce gülüyorum ve o da başını sallıyor.

"Güzel. Devrilen cesetleri geri almak zorunda kalmak korkunç bir şey. Bazıları bunun onları anında öldüreceğini düşünüyor, ancak birçoğu düşmenin onları çarpma anında öldürmediğini, aldıkları yaraların onları tekrar ölmüş olmayı dilemelerine neden olduğunu keşfetti."

"Oh." Şeffaf perspeksle çevrili çıkıntıyı daha iyi görebilmek için biraz eğildim ama sanırım biri gerçekten çıkmak istiyorsa tırmanıp atlayacaktır. "Bu çok oluyor mu?"

Kadının omuz silkerek kondisyon saatini kontrol ettiğini ve hâlâ yerinde koştuğunu görmek için geriye dönüp bakıyorum. "Bir ya da iki kez. Bazı kadınlar bunu kaldıramıyor, biliyor musun?"

Bazı kadınlar mı?

Hayır, bilmiyorum ama bunu ona söylemeyeceğim.

Soğuk bir ürperti omurgamda dolaşıyor, sözleri bu kadınların buraya gönüllü olarak gelmediklerine dair bir başka ikna edici faktör.

"Özür dilerim, isminizi duyamadım." Sahte bir şekilde gülümsedim ama tek yaptığı kaşlarını çatmak oldu.

"Ben teklif etmedim. Ama sanırım sen Devon'un küçük faresisin?"

Sözleri karşısında neredeyse boğuluyordum, kendi tükürüğüm bana karşı çalışıyor, boğazımın arkasında sıkışıp kalıyordu.

"Ne? Nasıl?"

Kıs kıs gülüyor, koşmaya başlamadan önce gözleri beni tepeden tırnağa geziyor ve omzunun üzerinden sesleniyor. "Ailemize hoş geldin."

Aile mi?

Kalbim

sıkışıyor.

Haklıydım.

Burası bir çeşit tarikat ya da çok eşli bir topluluk ve Devon da onların kocası. Ve muhtemelen onun olmak istedikleri için değil, onları da kaçırdığı ve burada bir yaşamı kabul etmeleri için onları yetiştirdiği için.

Uçurumun kenarından tekrar bakıyorum, bana oldukça ölümcül görünen dik düşüşe bakıyorum.

Tek çıkış yolu bu muydu? Bazı kadınlar ölüme atlamanın tek seçenekleri olduğunu mu düşündüler?

Geri çekiliyorum, birden manzaranın düşündüğüm kadar güzel olduğundan emin olamıyorum.

Aklımı başıma toplamalı ve Devon'un iddia ettiği gibi bir kadın olmadan önce bu kasabadan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım.

Ana Cadde'ye geri dönerken Saray'a baktığımda, kasabadaki diğer her şeyle kıyaslandığında devasa boyutunu görüyorum. Kasabanın geri kalanı üzerinde nasıl yükseldiği göz önüne alındığında uygun bir şekilde adlandırılmış, bir sonraki en büyük yapı caddenin sonundaki kilise.

Ayaklarım beni oraya götürüyor, içinde bulunduğum durumun gerçekliği içime yerleşirken kalbim göğsüme çarpıyor. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım. O adamdan uzaklaşmak için.

Küçük taş döşeli patikadan hızla yukarı çıkıyorum, eski ferforje kolu kavrayıp çekiyorum ama kapı yerinden kımıldamıyor.

"Kilitli," diye sesleniyor bir kadın ve döndüğümde bir öncekinden daha genç bir kadının, içinde yürümeye başlayan bir çocuk olan bebek arabasını kilisenin önünden ittiğini görüyorum. "Anahtarı olan tek kişi Bay Marx."

Tabii ki öyle.

"Neden kilitli olduğunu biliyor musun?" Ona doğru ilerlerken gözlerim ağzında emzikle uyuyan siyah saçlı çocuğa takılıyor. Küçük bir çocuk.

Bakışlarım tekrar yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başında olması gereken kadına yöneliyor. Saçları kumral, koyu kahverengi değil, bu yüzden babası da koyu saçlı olmalı.

Bekle... Devon babası mı?

Acaba küçük çocuk Devon'un gözlerine mi sahip?

"Biz bu kasabada dinle ilgilenmiyoruz," diyor ve Devon dindar bir adam olduğunu söylediği ve biz de bir kilisede tanıştığımız için tuhaf bulduğum bu konuda endişeli görünmüyor.

"Neden olmasın?"

Omuz silkiyor, çocuk uyanırsa diye hareketi durdurmak istemiyormuş gibi bebek arabasını ileri geri itiyor. "Bay Marx bu şekilde olmasını tercih ediyor. Yasaklamadı. Evlerimizde ibadet edebileceğimizi ve istediğimizi yapabileceğimizi ama bunun ortak bir şey olmayacağını söylüyor."

Şimdi kafam karıştı. Bir tarikatta bir çeşit ibadet olurdu ve bildiğim kadarıyla çok eşlilik de dini bir şey, yani eğer burada ibadet bir faktör değilse, o zaman geriye tek bir sonuç kalıyor.

Devon Marx kadınları çalıp kendi zevki için saklayan bir canavardır.

Oh ama ne büyük bir zevk.

Kapa çeneni iç ses.

"Doğru." Sanki açıklaması çok mantıklıymış gibi başımı sallıyorum.

"Peki, teşekkürler." Gitmek istiyorum ama kadın konuşmaya devam ediyor.

"Ben Marilda, bu arada. Oak Tree Lane'de yaşıyorum. Üç numara." Gülümseyerek bana elini uzatıyor, ben de tutuyorum çünkü şu ana kadar karşılaştığım en az tehditkâr kişi o olmalı.

"Merhaba Marilda, ben Jaxcen."

"Vay canına, ne güzel bir isim. Marilda'dan çok daha havalı." Burnunu yukarı kaldırıyor.

"Çoğu insan ismimi okuduğunda erkek olduğumu sanıyor. Bazen onlara adımın Jac olduğunu söylüyorum, onlar da Jacquie'nin kısaltması falan sanıyorlar."

Başını sallıyor. "Küçükken insanlara adımın Matilda olduğunu söylerdim. Genç aklım, ismimi bu şekilde değiştirerek büyünün bana doğru geleceğini umuyordu."

Kıkırdıyorum. "Peki işe yaradı mı?"

Gülümsemesi biraz azalıyor. "Hayır. Sanırım küçük Damon oldukça büyülü ve onu ben yarattım..." Omuz silkiyor.

"Evet," diye gülümsüyorum uyuyan çocuğa, adının tıpkı Devon gibi D ile başlamasına takılmamaya çalışarak. "Bu oldukça büyülü."

"Cuma öğleden sonra Bayan Barber'ın evine gelmelisiniz. Çok güzel kokteyller yapıyor ve biz hanımlar çok eğleniyoruz."

"Bayanlar mı?" Devon'ın bana Bayan Barber'ın kokteyl seanslarından nasıl bahsettiğini hatırlayarak soruyorum.

"Evet, bayanların çoğu gidip rahatlıyor. Burası erkeklerden arındırılmış bir bölge, böylece tüm küçük kirli sırlarımızı özgürce konuşabiliyoruz." Göz kırpıyor.

"Oh, bilmiyorum..."

"Oh hadi ama. Yapmak zorundasın. Artık ailenin bir parçasısın." Kalbim duracak gibi olurken, omzumu sıkmak için uzanarak gülümsüyor. "Yürümeye devam etsem iyi olacak. Damon uykudan uyandığında oldukça huysuz oluyor. Tıpkı babası gibi."

Yüzündeki gülümseme kayboluyor ve birini arıyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyor, ama tekrar bana döndüğünde, sanki bir şeyden korkmuyormuş gibi gülümsüyor.

"Umarım Cuma günü görüşürüz." Gülümsüyor, bebek arabasını patikada etrafımda dolaştırıyor ve uzaklaşıyor.

Görünüşe göre ben de ailenin bir parçasıyım. On dakika içinde iki kadın bunu söyledi ve bunun tek bir anlamı olabilir.

Haklıydım. Ya Devon'un cazibesiyle beyinleri yıkandığı için mutlular ve itaat ediyorlar ya da hayatlarından endişe ediyorlar.

Buradan çıkmam lazım.

Sarayın arka sokağını çevreleyen patikadan hızla yukarı çıkıp geldiğimiz yola doğru ilerlerken panik beni sarıyor. İç çamaşırı giymediğim gerçeğini tamamen unutmuştum, kaçma ihtiyacım bir çift külot kadar basit bir şeyden daha önemliydi.

Geldiğimiz yol tahmin ettiğimden daha dik ve eğer bugün yağmur yağıyor olsaydı, ayaklarımın yokuş aşağı ne kadar hızlı kaydığından dolayı kayabileceğimden hiç şüphem yok.

Kapıda silahlı adamlar olduğunu biliyorum ama belki onları gitmeme izin vermeleri için ikna edebilirim. Devon'un tüm bu kadınları burada tutmasından memnun olamazlar.

Bu adamlarla hiç paylaşıyor mu yoksa sadece nöbet tutup izliyorlar mı? Bu düşünce, Devon'un buradaki tüm kadınları tuzağa düşürdüğü düşüncesi kadar midemi bulandırıyor, işte bu yüzden kaçmak zorundayım. Bir yere gitmeliyim. Telefon edip polisi arayın ve bu kadınları kurtarın.

Bir virajı dönerken, ilerideki kapılar dün gece arabada geçerken olduğundan daha büyük görünüyor. Adamlar henüz beni fark etmedi, bir şeye gülerken duruşları rahat, yaklaştığımda derin kıkırdamaları kulaklarımla buluşuyor.

"Oh kahretsin." Birinin kaskatı kesilip diğer muhafızın ayağına tekme attıktan sonra dik durduğunu ve omuzlarını geriye atarak biraz önce rahatlamış halinden üç kat daha büyük göründüğünü duyuyorum.

Diğer muhafız omzunun üzerinden bakıp beni fark ediyor ve eli belindeki silahında, yaklaşmamı izleyerek ayağa kalkıyor.

Sahte bir gülümseme takınarak ikisine de dostça el sallıyorum. "Merhaba," diyorum neşeyle. "Burası çok sıcak olmalı."

Yoğun bakışlarını bana geri çevirmeden önce birbirlerine bakıyorlar, ben yaklaştıkça boyları daha da belirginleşiyor.

"Size yardımcı olabilir miyiz, Bayan Summers?"

Kahretsin, adımı biliyorlar. Bahse girerim Devon'un kaçırdığı tüm kadınların isimlerini biliyorlardır.

"Olamaz. Bu güzel havada yürüyüşe çıkmıştım ve yanlış bir yola sapmış olmalıyım."

Başlarını sallıyorlar ve arkadaki adamın omuzlarının bir parça düşmesiyle biraz rahatladığını fark ediyorum.

Beni bir tehdit olarak görmüyor. Ki değilim. Onlarla boy ölçüşemem. Hayatımda aptalca şeyler yaptım ama bu adamları alt edebileceğimi düşünmem onlardan biri değil.

İlk muhafız bana göz kırparak, "Geri dönüp bu yoldan gidersen, kasabaya dönüş yolunu bulursun," diyor.

Oh. O biraz flörtöz.

Bununla çalışabilirim.

"Yürüyüş için bana katılmak ister misin?" Ona elimden geldiğince tatlı bir şekilde gülümseyerek soruyorum. "Bana eşlik etmene ihtiyacım var."

"Öyle mi?" O sırıtırken, arkasındaki adam nefesinin altında küfrediyor.

"Evet. Sadece biraz yalnız hissediyorum, anlıyor musun?" Gülümsememi bırakıp ona yavru köpek gözleriyle bakıyorum. "Burada yeni olduğum için falan. Gerçekten arkadaş edinmek istiyorum."

Muhafız sırıtarak bir adım daha yaklaşıyor. "Ve sen benim arkadaşım mı olmak istiyorsun?" Başımı sallıyorum. "Evet. Arkadaşın olmayı çok isterim."

Ugh. Neden bunu yiyor? Kulaklarıma yapmacık geliyor, belli ki flört etmeye alışık değilim, ama gözleri göğüslerime kayıyor ve meme uçlarımın dış hatlarını fark ettiğini biliyorum. Belki de bir şeyler almak için eğilmeli ve ona elbisemin altında popomu örtmeyen şeyi göstermeliyim.

"Yeni arkadaşlar her zaman işime yarar." Arkamı işaret ediyor ama dudağımı ısırıyorum ve omzunun üzerinden kapıların ötesine bakıyorum.

"Her zaman şu taraftan gidebiliriz. Bilirsin, güvende olmak için, kimse bizi görmesin diye." Önerim üzerine kaşları çatıldı ve omzunun üzerinden kapalı kapılara baktı.

"Sınırın dışında mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum ama gözleri biraz kısılıyor. Kahretsin.

Onu kaybediyorum.

Panikleyerek kendimi yelpazelemeye başlıyorum ve başımla kapıları tekrar işaret ediyorum. "Şurada büyük, yaşlı bir ağaç var. Eminim altı güzel ve serindir. Yere." Arkama uzanıp uzun saçlarımı topluyorum, sarı saçlarımı tutuyorum.

Diğer elimle ensemi yelpazelemek için başımın üzerine kilitleniyor ve gözleri, elbisemin kumaşı altında kaybolmadan önce bir ter damlasının etimden aşağı aktığını bildiğim köprücük kemiğime dalıyor.

Bir silahın namlusu muhafızın şakağına dayanmadan hemen önce yanımda çakılların çıtırtısı duyuluyor.

"Sana diğer insanları dahil etme konusunda ne demiştim, küçük fare?"

Nefesim kesilirken gözlerim açılıyor ve Devon Marx'ın karanlık ve uğursuz bakışlarına kilitleniyorum.

Lanet olsun.

On İkinci Bölüm

Devon

"I ... BEN... BEN..."

Söyleyecek bir şey bulamıyor, o kocaman mavi gözleri korkudan kocaman olmuş, bakışları Bruno'nun şakağına saplanan silahımın arasında dans ediyor

hemen şimdi, ve bana geri dön.

"Bruno ile ağacın altında ne yapmak istiyordun, küçük fare?" "Hiçbir şey... Ben..."

"Sen ne?" Birden irkildi, korku onu sardığı için omuzları öne doğru yuvarlandı.

Verdiği tek yanıt, gözleri cam gibi olurken başını sallamak oluyor.

"Onun için diz çökmek mi istedin?" "Efendim, ben-"

Bruno'nun kendini savunmaya çalışması üzerine, bakışlarımı Jaxcen'den ayırmadan namluyu şakağına doğru daha sert itiyorum.

"Hayır," diye fısıldıyor, alt dudağı titriyor ve lanet olsun, onu ağlatmak istemiyorum ama ona gidemeyeceğini hatırlatmam gerekiyor. Burada kalması gerekiyor.

"Peki, sana defalarca kaçmamanı ve karıştığın insanların başına neler geleceğini söylememe rağmen neden telefonuma harekete duyarlı kameradan bir uyarı geldi ve seni adamlarımın yanına gelip onlarla flört ederken buldum?"

Sessiz kalıyor.

"Yine kaçmaya mı çalışıyorsun?" Soruyorum ve bu sefer başını sallıyor.

"Evet."

"Belli ki başkalarına ne olduğu umurunda değil, değil mi?" Sözlerim üzerine korkmuş gözleri öfkeli yarıklara dönüştü. "Tekrar soruyorum, senin dahil olduğun insanlara ne olduğunu söyledim?"

"Ölüyorlar," diye yüksek sesle fısıldıyor.

"Aynen öyle. Onlara ölüm cezası veriyorsun. Şimdi en iyi adamlarımdan birini öldürmek zorundayım." Bruno kekelerken dudakları protestoyla aralanıyor.

"Ama Dev-"

"Dur!" Silahımın baskısı altında titreyen muhafız arkadaşına dik dik bakarken Jaxcen'in ciyaklamasına ve Aaron'ın arkamdan küfretmesine neden olarak bağırıyorum.

Jaxcen duymasın diye eğilerek Bruno'nun kulağına fısıldıyorum. "Bunu kabul edersen, benim olana göz diktiğin ve onun lanet teklifini değerlendirdiğin için seni dövmem."

Bruno hızla başını sallıyor, muhtemelen benimle gel derken neyi kastettiğimi merak ediyor ama şu anda bunu açıklayacak vaktim yok. Jaxcen'in yaptıklarının sonuçlarını anladığından emin olmak için çok meşgulüm.

"Lütfen yapma." Hıçkırmaya başladı. "Kimsenin başını belaya sokmak istememiştim."

"Yine de yaptın. Ve şimdi, bencil olduğun için, o ölecek." Sanki ateş etmeye hazırlanıyormuşum gibi duruşumu değiştiriyorum ve o da sıcak çakıllı yolda çıplak dizlerinin üzerine çöküyor.

"Lütfen Bay Marx. Ona zarar vermemeniz için size yalvarıyorum. Ben hatalıyım. Beni cezalandırın, onu değil."

Aletim anında sertleşti, onun dizlerinin üzerine çökmüş, melek gibi yüzünden akan gözyaşlarıyla bana baktığını görmek bile beynimdeki tüm kanı sikime gönderdi.

"Lütfen. Ne istersen yaparım. Sadece lütfen onu öldürme."

Ellerini dua eder gibi önünde birleştirmiş, neredeyse burada ikimizden başka kimse olmamasını diliyorum, böylece ona bu gece neyi beklediğimi gösterebilirim.

"Bir şey var mı?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor, kendini tamamen cevabına adamış.

Silahımı Bruno'nun kafasından çektiğimde rahatlayarak iç geçiriyor, ben de herifi yumrukluyorum ve Jaxcen'in dudaklarından bir ciyaklama dökülürken geri sendelemesini izliyorum.

"Bu, kızım hakkında aklından geçen tüm o lanet şeyler için!" Aramıza daha fazla mesafe koymak için yerde geriye doğru çabalarken öfkemi görmesine izin vererek patladım, sonra bakışlarımı

Aaron ve işaret et. "Bunu durdurmalıydın. Seninle sonra ilgileneceğim."

Tartışmıyor, sadece başını sallıyor, kaderini kabulleniyor, ben de Jaxcen'a dönüyorum, hala yerde diz çökmüş, gözleri yanımdaki silahıma dikilmiş.

Bir adım daha yaklaşarak silahı ileri geri hareket ettirdim ve iyice bakmasını sağladım. "Silahımı beğendin mi, küçük fare?" Silahı gözlerinin önünde tutuyorum ve korku dolu bakışlarının elimdeki ağır metalden benim sert bakışlarıma kayışını izliyorum. "Onu benden alıp beni vurmak ister misin?"

"Evet." İtirafı hızlı oldu ve ben de sırıttım.

"Ne yazık ki senin için bugün o gün değil." Kıkırdıyorum, namluyu nemli yanağına bastırmak için öne doğru uzanıyorum ve irkiliyor.

Bana bakışında bir şey var. O büyük mavi gözleri bana nefret dolu hançerler fırlatıyor, sanki ölümümü hayal ediyor.

Metali yavaşça yanaklarının üzerinden geçirip ağzına götürüyorum; ucu dolgun dudaklarına değdirmeden önce ağzını ayırıyorum.

"Aç," diyorum ve dehşete kapılmış bir halde başını hafifçe sallarken vücudundaki titreme artıyor.

Konuyu zorlamayı düşünüyorum ama mesajı gayet açık ve net bir şekilde aldığından eminim, bu yüzden sırıtarak silahımı yeniden kılıfına koyuyorum.

"Ayağa kalk." İki parmağımla işaret ediyorum ve o da gözlerini benimkilere kilitleyerek hemen itaat ediyor.

İşte böyle küçük fare, avcıyı gözünün önünden ayırma.

"Bunları tekrar giyelim," diyorum, cebime uzanıp daha önce ondan çaldığım leylak rengi dantelli külotu çıkarıyorum.

Muhafızlar arkamdan küfrediyor ama onları duymazdan geliyorum, gözüm Jaxcen'in parmağımdan sarkan külotunu görünce yanaklarını saran kızarıklığa takılıyor.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum ve ayak bileğinin iç kısmına dokunuyorum. "İçeri gir."

Şimdi dizlerimin üzerinde ona bakan benim ama kendimi daha az güçlü hissetmiyorum.

Burada patronun kim olduğunu biliyor, bu yüzden itaat ediyor, sandaletli ayağını kaldırıyor, böylece kumaşı her iki bacağından kaydırıp elbisesinin altından geçirebiliyorum, sonra da kıçına hafifçe vuruyorum.

"Aferin kızıma."

Şu anda ne düşündüğünü bilmek zor. Bakışları üzerimde kalıyor, ancak parlama yok ve şu anda korku olduğundan bile emin değilim.

Keşke kafasının içinde neler olup bittiğini görebilseydim.

Pantolonumu fırçalayıp ayağa kalkmadan önce çakıllı yolda diz çöktüğü için dizlerine batan kiri ve küçük çakıl taşlarını temizliyorum.

"İkinizle de sabah ofisimde görüşürüz." Jaxcen'e dönüp onu kollarımın arasına almadan önce başlarıyla onaylayan korumalarıma dönüp ters ters bakıyorum.

Dudaklarından daha çok küçük fareme yakışan bir ciyaklama sesi çıkıyor ve ben onu göğsüme bastırıp lanet olası dağa doğru yürümeye başladığımda narin eli tişörtümün önünü yumrukluyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor, sanki konuşmaya izni olup olmadığından emin değilmiş gibi.

"Neye benziyor?"

"Yürüyebilirim," diye itiraz ediyor ama ben sadece omuz silkiyorum.

"Ve seni taşıyabilirim. Ayrıca, bu dağa geri dönmen sonsuza kadar sürer ve benim seni bekleyecek vaktim yok."

Yürüdüğüm yere odaklanmış olsam da, bakışlarının yakıcılığını hissedebiliyorum.

"Belki de bir centilmen olmaya çalışıyorumdur."

Alay ediyor. "Sende hiç centilmenlik yok."

"Hmmm, dün gece seni külotuna kadar ıslattığımda bir centilmen değil miydim?" Ona bakarken sırıtıyorum ve o hızla başka tarafa bakıyor. "Ya da bu sabah masamda olanlara ne demeli? Bir centilmen tabağındaki her şeyi yer. Sanırım başardım. Sence de öyle değil mi?"

"Çok kabasın."

"Hoşunuza gitmemiş gibi davranmayın Bayan Summers. Ben sadece ökseotunun altında sizi öpmeye çalışıyordum. Tatlı öpücüğümü alan ve onu çılgınca becermeye başlayan sizdiniz."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor ve bu sabah yüzüme vuruşunu bile inkâr edemeyeceğini bildiğim için düz ses tonuyla sırıtıyorum.

Çok ateşliydi.

Ben yürürken, Jaxcen başını boynumun kıvrımına yaslıyor ve bir parçam onun saldırmasını bekliyor. Isırmasını ve kaçabilmek için dişlerini boynumun sütununa geçirmesini. Ama tepeye geri dönüp Saray'a doğru ilerlediğimde, hiçbir şey denemeyeceğini biliyorum.

Jaxcen'i taşırken yerlilerin bakışlarını üzerimde hissediyorum ama onları görmezden gelerek onu bara götürüyorum ve bira bahçesine çıkarken birkaç içki sipariş ediyorum.

Kollarımda doğrulan Jaxcen'in ilgisi artıyor, bu yüzden onu Taylor ve Alice'e yaklaştırırken ayaklarını asfalt zemine indiriyorum, Natasha arkalarında gitar çalarken onlar mikrofonlara şarkı söylerken melek sesleri etrafımızı sarıyor.

"Bu da ne?" Jaxcen dalgın dalgın soruyor.

"Bira bahçesi. Kasım ayından Nisan ortasına kadar yerel halk şarkı söylemek ya da izleyip atmosferin tadını çıkarmak için buraya gelir." Jaxcen'i küçük bir masa ve tepesinde gölgelik bir şemsiye bulunan salonlardan birine götürüp oturması için ısrar ediyorum, sonra da yanına kayıyorum.

Kolumu omuzlarına koyup onu yanıma çektiğimde bile irkilmiyor, bakışları çevresini inceliyor, yüz ifadesinde şok ifadesi beliriyor.

"Sorun ne, küçük fare? İnsanların benim kasabamda eğlenmeyeceğini mi düşündün?"

Sonra bana baktı, kaşları içeri doğru çekildi. "Şey... hayır aslında. Eğer eğlenirlerse belki de yerel halkın kafasına sıkarsınız diye düşünmüştüm."

Onun alıngan ses tonuna kıkırdıyorum.

"Sadece çok fazla eğleniyorlarsa." Alay ediyorum, o da gözlerini deviriyor ve bakışlarını şarkı söyleyen kadınlara çeviriyor.

"Neden burada bu kadar çok kadın var?" Kaşlarını tekrar bana çeviriyor.

Bu soruyu bekliyordum. Ya kadın cinsinin bu kasabadaki erkek nüfusundan fazla olduğunu yeni fark etti ya da şimdiye kadar sormaya korkuyordu.

"Bana ait olana dokundukları için adamlarımı öldürmek zorunda kalıyorum, bu yüzden artık daha az erkek var." Yalan söylüyorum ve bakışları sertleşiyor, tek bir kaşı havaya kalkıyor. Sırıtıyorum. "Sorun ne, küçük fare? Kanunlarımdan hoşlanmıyor musun?"

Alay ediyor. "Onlar barbar. Yaptığınız şey yasadışı." Omuz silkiyorum. Haksız değil. Yaptığım çoğu şey yasadışı.

"Geceleri nasıl uyuyorsun bilmiyorum," diye tersliyor ve bu sefer tek kaşını kaldıran ben oluyorum.

"Eğer ben bir canavarsam, bana bu kadar yakın oturmaya nasıl dayanabiliyorsun?" "Sanki başka seçeneğim varmış gibi."

Sözleri sinirlerimi bozuyor ve haksız olmadığını biliyorum ama bu duymamı kolaylaştırmıyor.

Benim bir canavar olduğumu düşünmesi, gerçeği öğrenip kendi başına bir şeyler yapabileceğini düşünmesinden daha iyidir.

Ronnie o sırada içeceklerimizle birlikte geliyor ve onları bir kase kuruyemiş ve simitle birlikte küçük masaya yerleştiriyor. "Finn yeni bir gelişme olduğunu size bildirmemi istedi," diyor Ronnie ve başıyla omzunun üzerinden Finn'in kapının yanında durduğunu fark ettiğim yeri işaret ediyor.

Sanırım ön kapıda Bruno ile karşılaşmamla ilgili haberler ortalığa yayıldı ve en iyi arkadaşım sıradaki olmak istemiyor.

Bazen gerçekten isterse beni göz açıp kapayıncaya kadar kıçımın üstüne oturtabilecek yeteneğe sahip olduğunu unutuyor. Benzer boy ve yapıda olabiliriz, ancak askeri özel operasyon eğitimi göz önüne alındığında onun becerileri benimkileri açık ara geride bırakıyor.

Becerilerimi, beni ve ailemi kum torbası olarak kullanmaktan hoşlanan acımasız bir babadan ve Ewan amcama hizmet etmekten, Melbourne'daki suçluların hangi ailenin onlara hükmettiğini bilmelerini sağlamaktan aldım.

Ronnie'ye, "Ona buraya gelmesini söyle," diyorum ve arkamı döndüğümde Jaxcen'in Finn'i izlediğini görüyorum.

Ondan hoşlanıyor. Bu sadece yüzünün yumuşamasından değil, Finn oturup başıyla selam verdiğinde gergin bedeninin rahatladığını hissetmemden de anlaşılıyor.

"Ne oldu?" Bağırıyorum ve Finn dikkatini bana veriyor.

"Yerleştirdiğimiz kameralar bir ziyaretçi tespit etti." Tekrar Jaxcen'a bakıyor, ben de sözlerimi belirsiz tutuyorum ve onun dairesine yerleştirdiğimiz kameralardan bahsettiğini anlıyorum.

"Dost mu düşman mı?"

"Kesinlikle düşman. Kendi kameralarını yerleştirmiş ama bizimkilerden hiçbirini bulamamış."

Jaxcen'i uyarmamak için sözlerimi düşünerek başımı sallıyorum. "Kimlik aldık mı?"

Finn başını sallar. "Hayır. Kar maskesi takıyordu. Tamamen siyah giyinmiş. Silahlı ve öldürmeye hazır bir şekilde geldi ama orada kimseyi bulamayınca kameraları yerleştirdi."

Bu Bay V şerefsizi şaka yapmıyor ve kesinlikle blöf yapmıyordu. Jaxcen'in peşinden geleceğini söylemişti ve şimdi onu orada bulamayınca kameralar yerleştirerek bunu denedi.

Sikeyim.

"Yani hâlâ elimizde bir şey yok mu?" Şak diye söyledim ve Jaxcen vahşi ses tonum karşısında yanımda kaskatı kesildi.

"Hiçbir şey değil. CCTV'den yolunu takip edebildik. Elimizde kısmi bir plaka var, Dom bunun üzerinde çalışıyor. Dizüstü bilgisayarla da işi bitti."

Jaxcen'a yan gözle bakıyorum ve onun şarkı söyleyen kadınları izlediğini görüyorum.

Dairesinden ve dizüstü bilgisayarından bahsettiğimiz hakkında hiçbir fikri yok. "Bu da hazır." Bana siyah bir poşet uzattı, ben de onu alıp kolumu Jaxcen'in etrafından çekip içeri baktım.

Bu onun telefonu.

Başımı sallayarak Finn'e bakıyorum ve geri veriyorum. "Ofisimdeki kasaya koy. Sonra bakarım."

Başıyla onaylıyor, keseyi kabul ediyor ve ayağa kalkıyor. "Diğer istihbaratı görüşmek üzere saat yedide bir toplantımız daha var." Finn bana Peder Peters'ı Jaxcen ve nişanlısı Eddie hakkında bildiği her şeyi anlatmaya zorladıkları gerçeğini hatırlattı.

Hepsi onu güvende tutmak adına tabii ki.

"Öğleden sonranın tadını çıkarın." Finn, gülümseyen Jaxcen'a başıyla selam veriyor ve lanet olsun, onun da bana böyle gülümsemesini istiyorum.

Bizi yalnız bıraktıktan sonra Jaxcen'i yakınımda tutmaya devam ediyorum ve sonunda tekrar rahatlıyor, ara sıra ona sipariş ettiğim limonatadan bir yudum almak ya da küçük bir avuç kraker almak için öne doğru eğiliyor.

Bir süreliğine ben de rahatlıyorum. Buraya gelmek ve bu kasabadaki yetenekleri dinlemek genellikle gevşemek için sevdiğim bir yoldur. Genellikle Finn benimle oturur ve birkaç bira içeriz, ama muhtemelen izlerken sessizce ölümümü planlıyor olsa bile misafirimle geçirmek güzel.

Allegra en yakın arkadaşı Eden'la bira bahçesine dalıyor ve gözleri hemen bana ve misafirime takılıyor.

Lanet olsun.

Onlar bize doğru gelirken rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum, Jaxcen onlar üzerimize gelene kadar onları fark etmiyor, şarkıcıları görmemizi engelliyorlar, kocaman gülümsemeleri var.

"Siz ikiniz ne istiyorsunuz?" Allegra gözlerini deviriyor, sonra ifadesi yavru köpek bakışlarına ve surat asmaya dönüşüyor.

"Tüm dikkatini kimin çektiğini görmek istedik." Allegra'nın lanet oyunculuk yetenekleri sansasyonel. Gerçekten öyleler. Ona bir ödül vermeliyim

En iyi palavracı.

"Bu Jaxcen," diye mırıldanıyorum ve iki kız bakışlarını şimdi dimdik oturan küçük fareme çevirirken ışıldıyorlar.

"Merhaba Jaxcen," diyor Allegra, Jaxcen'in yanında bir koltuk çekerken, Eden da Finn'in daha önce oturduğu, bana yakın olan koltuğa oturuyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyor Jaxcen, bakışları iki genç arasında dans ediyor. Lanet olası gençler. Özellikle bu ikisi benim ölümüm olacak.

"Ben Allegra, bu da Eden."

Eden el sallıyor ve Jaxcen onlara sıcak ama biraz garip bir gülümseme sunuyor.

"Bir süredir yeni biri gelmedi." Allegra devam ediyor ve ona doğru attığım ölüm bakışını görmezden geliyor. "Kasabaya yeni bir bayanın gelmesi her zaman heyecan vericidir."

Jaxcen'in bakışları öfkeyle bana yöneldi ve kaşlarımı çattım, çünkü ben ne yaptım ki?

"Şehre ne sıklıkla yeni bayanlar geliyor?" Jaxcen tersler ve Eden cevap verir.

"Genellikle ayda en az bir kez, ama uzun zaman oldu." Eden yeşil gözlerini bana çeviriyor. "Koşulların hiçbir zaman iyi olmadığını biliyorum, ama yakında eve başka bir genç getirme şansın nedir?"

Gözlerimi deviriyorum ve Jaxcen nefes nefese kalıyor.

Lanet olsun, bu lanet olası gençler kanımı nasıl kaynatacaklarını biliyorlar.

"Buraya gelmek için nelerden geçtiklerini unutma Eden," diye çıkışıyorum.

"Yine de Jaxcen burada olduğu için mutluyuz." Allegra gülümserken Jaxcen bana toplayabildiği en zehirli hançeri fırlatıyor.

Onun nesi var böyle?

"Peki ne zaman Devon'la vakit geçireceğim?" Allegra yine somurtarak soruyor. "Seni herkesle paylaşmak çok zor."

"Sen neden bahsediyorsun?" Eden alay ediyor. "Geçen hafta Devon'la vakit geçirdin. Ben en az üç haftadır hiç Devon zamanı geçirmedim."

Genç veletlere etrafta dolanmayı bırakmalarını söylemek üzereydim ki Jaxcen aniden ayağa kalktı.

"İkinizin davranış biçimine inanamıyorum. Bu hiç iyi değil." Bana dönmeden önce kızlara hırlıyor. "Bu hiç iyi değil, Devon. Sen iğrenç bir domuzsun!" Bağırıp çağırıyor ve herkesin lanet olası

Allegra ve Eden'ı kahkahalarla kıs kıs gülerken bırakıp gitmeden önce dikkat kesildi.

"Siz ikiniz gurur mu duyuyorsunuz?"

"Ne?" Allegra sanki yanlış bir şey yapmamış gibi soruyor. "Bu sadece biraz taciz. Bunu tüm yeni kızlara yaparız."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, Bayan Summers yeni bir kız değil. O sadece Noel için gelen bir misafir."

Yüzleri düşer. "Oh, biz düşündük-"

"Ne düşündüğünü biliyorum Allegra. Ve ben yokken kilitli ofisime nasıl girdin?"

Uğursuz bir sırıtış dudaklarını aralıyor. "Ökse otunu bulmuşsun. Henüz birini öpmek zorunda kalmadın mı?"

Ona ökseotunun altında kimi ve neyi öptüğümle ilgili gerçeği söyleyebilirdim, bu onu gerçekten sikerdi, ama Jaxcen ne düşünürse düşünsün, ben o kadar kaba biri değilim.

Allegra bir çocuk ve bu saçmalığa maruz kalmasına gerek yok. Özellikle de yaşadıklarından sonra.

"Uh, Dev?" Ronnie aceleyle dışarı çıkar. "Buraya gelmek isteyebilirsin."

Kızlara son bir bakış attıktan sonra ayağa kalkıp içeri giriyorum ve Jaxcen'i barın arkasında, önünde bir bıçak tutarken buluyorum.

"Bu da ne böyle?" Elindeki bıçağı önüne doğru uzatıp, yaklaşan herkese vurmaya hazır hale getirmesini izlerken sinirleniyorum.

"Barın arkasına geçti ve limonları dilimlemek için kullandığım bıçağı kaptı." Ronnie şöyle açıklıyor: "Sonra ona bir telefon vermezsem beni bıçaklayacağını söyledi."

Kaşlarım çatılıyor ve sırıtışımı saklamak için mücadele ediyorum. Çok becerikli, hakkını vermeliyim.

"Herkes dışarı!" Çağırıyorum ve her gün öğle yemeğinden önce gelen yaşlı adamlar, bıçaklı konuğumuzdan etkilenmeden taburelerinden kayarak bira bahçesine çıkıyorlar, yaşlı çift Burlingtonlar ise yaşayıp yaşamadıklarını umursamadan barın sonunda yerlerinde kalıyorlar.

Ronnie yanlarına gidip onları gitmeleri için teşvik etmeye çalışır, ama ona iki kafası birden büyümüş gibi bakarlar ve bakışlarını bira bardaklarına çevirirler.

"Bana bir telefon ver, Devon!" Jaxcen sertçe bağırıyor, gözleri vahşi bir şekilde etrafta geziniyor.

"Ronnie. Sen de git," diye iç geçiriyorum.

"Ama..." diye omzunun üzerinden yaşlı çifti işaret ediyor ve ben sadece omuz silkiyorum.

"Bu onların ayrıcalığı. Bira bahçesinin kapısında durun ve kimsenin içeri girmediğinden emin olun."

Ronnie başını sallayarak hızla dışarı fırladı ve beni barda deli gözlü Bayan Summers ve var olmamış olmayı dileyen yaşlı bir çiftle baş başa bıraktı.

"Kendine zarar vermeden önce bıçağı yere bırak," diye azarlıyorum ve o da alay ediyor. "Buraya gel de kimin canı yanacak görelim."

İç çekerek başımı geriye atıyorum ve lanet tavana bakıyorum.

Onu buraya getirmemeliydim. Onu kuzenlerime vermeli ve onların ilgilenmesini sağlamalıydım.

Bunu düşünürken bile, buna izin vermemin mümkün olmadığını biliyorum. Kiliseye girdiği andan itibaren dikkatimi çekti. Şimdi de bana yapıştı.

"Burada gerçekten neler oluyor?" Bakışlarımı tekrar aşağı indirip yaşlı çifte baktığını görüyorum. "Neden bir an müziğin tadını çıkarıyorduk, sonra sen hışımla çekip gidiyorsun ve bana domuz diyorsun?"

"Sen bir domuzsun. Burada ne yaptığına inanamıyorum. Bu iğrenç, Devon. Onlar genç kızlar."

Kaşlarım havaya kalktı ve nedense onun sözleri Burlington'ları harekete geçirdi.

"Onlar genç kızlardı," diye tıslıyor Edith. "Çok masum ve tatlıydılar ve o canavarlar bunu ellerinden aldı."

Lanet olsun. Bu hiç iyi değil.

Jaxcen'in ağzı bir karış açık kalıyor, bakışları yaşlı çiftten bana doğru kayıyor. "Gördün mü, hemfikirler."

"Neden bahsettiklerini bilmiyorsun, küçük fare. Şimdi bıçağı bırak ve buraya gel."

"Bıçağa ihtiyaçları vardı," diye homurdanıyor Gordon Burlington. "Hepsinin bağırsaklarını deşebilirlerdi. Taşlıklarını karınlarından kesebilirlerdi."

Jaxcen'in yüz ifadesi şaşkınlığa dönüşüyor, ben de bar taburesinden yavaşça kalkmakta olan Gordon'a yaklaşıyorum.

"Hey, Gordon. Onları yakaladık. Hatırladın mı?" Tekrar oturmasını işaret ediyorum, o da oturuyor ve karısı Edith başıyla onaylıyor.

"Hatırlıyorum." Normalde neredeyse sönmüş olan bakışları benimkilerle buluşuyor ve uzun zamandır ilk kez alevin hâlâ yandığını görüyorum. "Ama yeterli değildi."

Çok sık duygusallaşmam ama bu seferki çok zordu ve duygu dalgasının geçmesi için bir süre yere bakmam gerekti.

"Hayır, Edith. Bu yeterli değildi." Gözlerimdeki samimiyeti görebilmesi için başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Özür dilerim."

O sırada gözünden bir damla yaş akıyor ve Jaxcen Edith'e bir peçete uzatırken zarif bir el çevreme uzanıyor.

Edith ıslak yanaklarını silerken ve kocası yıkılmaya başlarken, Jaxcen'in gözyaşı dolu bakışları benimkilerle kilitleniyor.

"Bu insanlara ne yapıyorsunuz?"

Bir fısıltı ama duyuyorum ve yanlış sonuca vardığı için onu suçlayamam. Sonuçta onu ben kaçırdım. Muhtemelen burada yaşayan herkesi kaçırdığımı düşünüyordur.

İşte o zaman aydınlanmamın doğru olduğunu anladım. Hay sikeyim.

O da aynen böyle düşünüyor.

"Bıçağı bana verir misin lütfen?" diye kibarca soruyorum ve o da bana burun kıvırıyor.

"Cehenneme git."

Bu baştan çıkarıcı kadının beni sürekli sınamasından dolayı hüsrana uğramış, yorgun ve azgın bir halde burnumun kenarını sıkarak daha sabırlı olmaya çalışıyorum.

Kafamı kaldırdığımda, bütün günümü sabır dileyerek geçirebileceğimi ama bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum.

"Unutup duruyorsun, küçük fare. Burası cehennem ve sen de benimle birliktesin."

Sözlerim onun şaşkınlıkla soluk soluğa kalmasına neden oluyor, dikkatini dağıtıyor, böylece ben barın üstünü yarılayana kadar geldiğimi görmüyor, gözlerim ona dikili.

Dönmeye çalışıyor. Kaçmak için.

Yeterince hızlı değil ve elimi saçına attığım anda çığlık atıyor.

Bölüm Th rteenI

Jaxcen

Elimi kanatlandırıp Devon'ın bacağına saplamaya çalışıyorum ama tek yaptığım kotunun üstünü kesmek oluyor, saçımdaki yumruğu sıkı ve inatçı.

"Dur!" diye kulağımı tırmalıyor, ben ona doğru bir hamle daha yapamadan güçlü eli bileğimi buluyor, bileğimi doğal olmayan bir şekilde bükerken tutuşu sıkılaşıyor. "Bırak şu lanet bıçağı."

Bileğimden acı fışkırırken haykırıyorum, bıçak ayağımın altındaki yapışkan fayanslara çarpıyor ve Devon'ın kolları beni arkamdan sararak arka tezgâha doğru bastırıyor.

"Buradaki bütün kadınları kaçırdığımı mı sanıyorsun, küçük fare?" diye yanağımı törpülüyor ve bakışlarını barın arka tarafındaki cam raflara dizilmiş düzinelerce şişeyle kaplı aynada yakalıyorum.

Gözleri çok karanlık. O kadar tehditkâr ki, omurgamda bir ürperti ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikmesine neden oluyor.

Neden, ah neden vücudum ona böyle tepki veriyor? O bir canavar. Bir yırtıcı. Gerçekten bir erkeğin dokunuşuna o kadar aç mıyım ki, en acımasız canavardan gelse bile eriyorum?

"Yoksa neden burada seninle olsunlar ki?" Küçümsememi görmesi için dudaklarımı kıvırarak sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

"Belki de burada olmayı onlar seçti. Belki burada benimle kendilerini güvende hissediyorlardır. Bunu hiç düşündün mü?"

Alay ediyorum. "Daha çok size gerçekte nasıl hissettiklerini söyleyemeyecek kadar korkuyorlar."

Sırıtıyor. "Sizin aksinize, Bayan Summers. Gerçekten ne düşündüğünü söyleme konusunda iyiye gidiyorsun. Ne yazık ki vücudunuzda

aklın bana bunu söylüyor."

Göğsümü avuçluyor, kurtulmaya çalışıyorum ama beni bankın üzerine hapsediyor, gücü benimle baş edemeyecek kadar fazla.

"Siktir, küçük fare. Bunu hissediyor musun?" Dudakları yanan tenimi sıyırırken sıcak nefesi yanağımda geziniyor. "Göğüs ucun elbisenin altında geriliyor." Sanki bana göstermek istercesine, çakıl taşlı haine bir çimdik atıyor.

"Dur." Nefes alıyorum ve o sessizce kıkırdıyor.

"Dur diyorsun ama vücudun lütfen durma diyor." Lanet olsun. Neden böyleyim?

"Elbiseni yukarı kaydırmanın benim için ne kadar kolay olacağını biliyor musun, Jaxcen?

Sikimi daracık amına sokmak benim için ne kadar kolay olurdu?" Sesimin beni ele vermesinden nefret ederek, "Kaba olmayı bırak," diye nefes alıyorum.

"Sen bu kadar zevk alırken neden bırakayım ki?" Dudakları yanağıma yapışıyor, öpücük nazik ama bakışları hâlâ aynada sert. "Sen çok pis bir kızsın, Jaxcen. Çok kirli ve pis ve bu çok güzel."

Gözlerimde yaşlar birikiyor.

Korktuğumdan ya da incindiğimden değil. Ama birinin beni görmesini ne kadar çok istediğim için. Gerçek beni. Ve iğrenmemesini.

Neden bu canavar olmak zorundaydı?

Çünkü canavarlar birbirini tanır, Jaxcen. Canavarlar birbirine aittir.

"Ben bir canavar değilim," diye fısıldadım, başımı sallayarak. "Öyle olduğunu hiç söylemedim."

Sesi beni ürkütüyor ve fark ediyorum ki, azabıma o kadar dalmışım ki, kelimeleri yüksek sesle söylemiş olmalıyım.

Aynada uzun süre birbirimize bakıyoruz ve rahatladığımı hissettiği anı biliyorum, çünkü o da rahatlıyor.

"Seni o kadar iyi hissettirmek istiyorum ki kendi adını unutacaksın, küçük fare. Ama bunu burada yapamam." Başıyla barın sonundaki yaşlı çifti işaret ediyor ve utancım içime işlerken üzerime çöken o çılgın sis bulutu dağılıyor.

Aman Tanrım... İnsanları bıçakla tehdit ettim. Devon'ı bıçaklamaya çalıştım. "Kahretsin. Özür dilerim," diye fısıldadım ve o da sırıttı.

"Beni bıçaklamaya çalıştığın için mi yoksa seni burada, barda, seyircilerin **arasında** becermemi istediğin için mi üzgünsün?"

İnsanların beni izlemesi fikri yanaklarımı ısıtıyor. Roller tersine dönüyor ve izlemek yerine izlenen ben oluyorum.

Kafamı kontrol ettirmem lazım.

"Hadi bunu yukarı çıkaralım."

Devon benden uzaklaşarak öneride bulunuyor ve lanet olsun, neden onun yakınlığını özlüyorum?

"Hayır," diye itiraz ediyorum sessizce, barın sonunda içkilerine bakmaya devam eden çifte bakıyorum. Onların nesi var?

"Hayır mı?"

Başımı kaldırıp Devon'ın önce bana, sonra da elindeki bıçağa kaşlarını çatarak baktığını görüyorum.

Onu bıçaklamaya çalıştığım.

Bakışlarım kalçasına kayıyor ve kotun biraz kesildiğini görüyorum ama fazla hasar yok ve kan olmadığına göre derisini delmediğimi varsayıyorum.

Lanet olsun.

"Seninle seks yapmak için yukarı çıkmayacağım," diye mırıldanıyorum, neden bahsettiğimi hatırlamaya çalışarak.

"Göreceğiz bakalım." Sırıtıyor, kolumdan tutup beni barın arkasından dışarı çıkarıyor, bıçağı tezgâhın üzerine koyduktan sonra sesleniyor. "Ronnie! Temiz!"

Dışarıya açılan kapı açılıyor ve Ronnie içeri girip gözleriyle etrafı tararken artık müzik çalmadığını fark ediyorum.

Kahretsin. Benim deli olduğumu düşünüyor olmalılar. Belki de öyleyimdir. Belki de yine aklımı kaçırmışımdır.

Tekrar.

Ailem ne diyecek?

Bir şeyler konuşuluyor ama Devon beni odadan çıkarıp merdivenleri geri götürmeden önce onları zar zor duyuyorum. Sanırım hala konuştuğunu duyabiliyorum, muhtemelen benimle, ama beynim Pazar Okulu'ndaki on yaşıma geri dönerken her şey boğuk. Yardım etmeye çalıştığım ama bunun işleri daha da kötüleştirdiği zamanlara. En korkutucu yetişkinlerin bile bana sanki onlar değil de ben canavarmışım gibi baktıkları zamanlara.

Onlar.

"Jaxcen?"

Devon'ın sesinin derin gürültüsü beni hafızamdan silkeliyor ve kendimi birkaç kez göz kırpıp onun süitinde, kanepesinde otururken, yanaklarımı okşarken buluyorum.

"Nereye gittin?"

"I..." Ağzımı kapatıyorum çünkü ona söyleyemiyorum. Bana aynı şekilde bakmalarını istiyorsam kimseye söyleyemem.

Ailem biliyor tabii ki. Kız kardeşim de öyle.

Ve Eddie.

O her şeyi bilir. Başka

kimse bilemez.

"Kafanın içinde neler oluyor?" Devon soruyor ve ben de onun en karanlık sırlarımı anlatmak için mükemmel kişi olup olmadığını merak ediyorum.

Canavarlar canavarları anlar, değil mi?

"Çok fazla boktan şey var," diye fısıldıyorum ve dudakları

yukarı kalkıyor. "Onları duymak isterim."

İç çekerek başımı sallamaya çalışıyorum ama elleri hala yüzümü çevreliyor, bu yüzden sonunda beni bırakıp kendi iç çekişiyle arkasına yaslanana kadar kıpırdamıyor.

"Çok fazla sorum var," diyorum onun

yerine. "Eminim vardır." Sırıtıyor.

"Onlara cevap verme şansın nedir?" "Zayıf, ama

sen bunu zaten biliyorsun."

Oflayarak gözlerimi deviriyorum. "Sadece bir şeye ihtiyacım var. Burada neler olduğunu anlamıyorum. Beni neden buraya getirdiniz? Bana ne olacak ve keşke bilmecelerle konuşmayı bırakıp bana gerçeği söyleseniz."

Bir kereliğine, genellikle yüzeyde gizlenen şakacı adam kayıp gidiyor ve onun yerine ciddi bir versiyon geliyor. Daha önce birkaç kez karşılaştığım ölümcül versiyonu değil, sadece ciddi. Palavra yok.

"Bana beş tane sorabilirsin."

Kaşlarım onun açıklamasıyla havaya kalkıyor ve omurgam umutla dikleşiyor.

Sonunda bazı cevaplar

alabiliyorum. "Birine cevap

vereceğim."

Omuzlarım çöktü.

Lanet olsun ona.

Yemin ederim duygularımla oynamayı seviyor. Her seferinde onları alıp engerek çukurunun üzerinde sallandırıyor.

"Neden böylesin?" Ben mırıldanıyorum, o omuz

silkiyor. "Çünkü öyleyim. İster kabul et ister etme,

küçük fare."

"Peki," diye homurdanıyorum, aklımdaki yüzlerce soruyu sadece beşe indirgemek için biraz zaman harcıyorum.

"Acele etme." Üzerine tünediği sehpadan kalkıp kanepede yanıma oturuyor, bir ayağını dizine koyup mindere yaslanıyor.

Bana tahtında tembel tembel oturan bir kralı hatırlatıyor. Sanırım bu sarayın kralı o.

"Yani ben beş soru soracağım ve sen de bunlardan birini seçip doğru cevap vereceksin öyle mi?"

"Evet, küçük fare. Doğru."

"Tamam o zaman. Neden ana nüfus kadınlardan oluşuyor?" İlk sorum olarak soruyorum, yüz ifadesinin değişmediğini görünce bir sonraki sorumu soruyorum. "Neden insanların dinlerini açıkça yaşamalarına izin vermiyorsunuz?"

Bu soru üzerine kaşları havaya kalktı ve garip bir nedenden dolayı kendimi muzaffer hissettim. Bunu bildiğimi bilmiyordu.

"Bütün kadınlar senin karın mı?"

Bu sefer dudakları yine o aptal bok yiyici sırıtışıyla aralandı. Ugh. Onu tokatlamak istiyorum.

"Marilda'nın küçük oğlu senin oğlun mu?"

Yine kaşları havaya kalktı. "Bugün çok meşguldün, değil mi küçük fare? Etrafı karıştırıp sorular soruyorsun."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum ve bir sonraki sorumu soruyorum.

"Kadınlar senin seks kölen olmaya dayanamadıkları için mi kendilerini uçurumdan atıyorlar?"

Bu soru onu sinirlendirir, kaşları çatılır, dik dik bakar ve koltuktan kalkıp volta atmaya başlar.

"Tüm sorularınız benim şehrimle ilgili. Neden burada olduğunuzu bilmek istemiyor musunuz?"

"Şey, der." Çocukça bir tavırla alay ediyorum, gözlerimi deviriyorum, ta ki onun sert bakışları benimkilere takılana ve ben kaskatı kesilene kadar. "Bunu daha önce de sordum ve cevap vermeyi reddediyorsun, bu yüzden boşuna soru sormak istemedim."

"Haklısın. Olabilirdi."

Ugh. Dayanılmaz biri. Tekrar volta atmaya başlıyor, belli ki cevap vermeden önce hangi soruya cevap vereceğini bulmaya çalışıyor.

"Dinin gereksiz gerginlik yaratma gibi bir geçmişi var. Burası küçük bir topluluk ve farklı dini inançların kasabayı bölmesine ya da burayı tarikatçı bir dini gruba dönüştürmesine ihtiyacımız yok."

Tabii ki cevap vermek için dini bir soru seçti. Sanki bana kadınlar hakkındaki gerçeği söyleyecekmiş gibi.

Lanet olsun. Sormak için başka bir şey düşünmeliydim. Mesela neden gençleri de kölesi yapıyor?

"Bu soruyu geri çekmek ve başka bir soru sormak istiyorum."

Adım atmayı bıraktığında ayakları duruyor, kıkırdarken bakışları bana yöneliyor. "Hiç şansın yok."

Gözlerimi deviriyorum.

Sanki mantıklı davranacakmış gibi.

"Peki," diye homurdandım. "Kendin dindarsan neden dini şeylere bu kadar karşı çıkıyorsun?"

"İnançlarımı ve ibadetlerimi kendime saklamayı tercih ediyorum. Bunu başkalarının yüzüne v u r m a y a gerek yok. Onların da kendi inançlarını benim yüzüme vurmalarını istemediğimden eminim." Tekrar volta atmaya başlar. "Dinin alenen uygulanmasının iyi bir fikir olmamasının birkaç nedeni daha var, ama ana nedene cevap verdim."

"Ne kadar hasta olduğunla ilgili soruları değil de bu soruyu seçmen çok komik."

Çileden çıkaran kıkırdamasını bekliyorum ama onun yerine kaşları çatılıyor.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor ve içimdeki iyiliksever adama bu adamın bir canavar olduğunu hatırlatarak onu uzaklaştırmak istiyorum ama işe yaramıyor.

Sözlerim onu üzdü.

"Burada her ne olduğunu düşünüyorsan," sert bakışlarını bana doğru çeviriyor ve ben de saklanabilmeyi dileyerek minderlere gömülüyorum, "yanılıyorsun amına koyayım. Sözümü tutmak ve seni öldürmemek dışında bana güvenmen için hiçbir sebep vermediğimi biliyorum ama ben sandığın gibi bir canavar değilim."

Daha uzun durarak, sanki bu mümkünmüş gibi, omuzlarını geriye atıyor ve ters ters bakıyor. "Ama kafandaki resmi çizmene yardımcı olacaksa o canavar olabilirim. Eğer haklı çıkmayı o kadar çok istiyorsan senin en kötü kâbusun olabilirim."

Canavarı çağırdığım için azarlanan ve bana saldıran on yaşındaki ben gibi hissederek irkildim.

"O canavar olmanı istemiyorum," diye fısıldıyorum ve öne doğru atılıyor, çenemi kavrıyor ve gözlerimin içine bakabilmek için başımı kabaca yukarı kaldırıyor.

"Neden olmasın?" diye soruyor ve tek yaptığım sızlanmak oluyor. "Sana neden o canavar olmamı istemediğini söyleyeyim, küçük fare. Çünkü gizliden gizliye hoşuna gidiyor. Seni nasıl hissettirdiğimi seviyorsun. Ne kadar çıldırırsan çıldır, lanet bir bıçak kullanıp beni bıçaklamaya çalışmanın beni korkutmayacağını seviyorsun." Daha da yaklaşıp dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Ahlaksızlıklarını ne kadar doğru hissettirdiğimi seviyorsun."

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışırken gözümün b i r i n d e n , oluştuğunu bilmediğim bir damla yaş fırlıyor.

"Sen bana karşı dürüst olmaya başlar başlamaz, ben de sana karşı dürüst olacağım ve sorularını yanıtlayacağım." Ayağa kalktı ve yüzümü sertçe iterek odanın diğer ucuna doğru yürüdü. "O zamana kadar benden nefret ediyormuş gibi davranmaya devam et. Birkaç saat içinde seni günah çıkarmaya götürmek için geri geleceğim."

Kapıyı ardına kadar açarak koridora çıkıp bana bakarken itiraz etmek üzere ayağa fırlıyorum. "Mabel'a akşam yemeği için bir tepsi getirmesini söyleyeceğim."

Sözlerine kaşlarını çatarak kapıyı kapatıyor ve sonra o sesi duyuyorum. Beni içeri kilitlerken kilidin şakırtısını.

Bölüm On Dört

Devon

W Jaxcen'in telefonu masamdayken, Dom'un pin kodunu çoktan devre dışı bıraktığını bilerek açıyorum ve misafirimi daha yakından tanımaya başlıyorum.

önce onun mesajlarını açmak.

Darmal'dan *(iş)* nişanlısının neden sürekli patronunu arayıp durduğunu soran bir mektup var.

Andrea'dan (iş patronu) bir tane daha var, neden işe gelmediğini soruyor ve sonra Eddie'den bir sürü daha var.

Tam olarak otuz üç.

Mesajları hemen hemen aynı soruları tekrarlıyor.

Neredesin?

Neden telefonuma cevap vermiyorsun?

Ama bazıları da var ki, beni cani yapıyor.

Eddie

Bu sabah aramanı bekliyordum. Bekletilmekten hoşlanmıyorum.

Eddie

Aramalarımı görmezden gelmek için iyi bir sebebin olduğunu umuyorum, Jaxcen. Karım olarak senden beklenen görevleri tekrar gözden geçirmemiz gerekiyor mu?

Eddie
Binanın dışındayım, Jaxcen. Beni içeri al yoksa babanı aramak zorunda kalacağım.

Lanet olsun, bu göt herif tam bir baş belası.

Elbette, Jaxcen'a hıyarlık ettim, ama aslında yardım etmeye çalıştığımı anlamasın diye onunla dalga geçiyorum. Bu orospu çocuğu tam bir sik kafalı.

Arama uygulamasını açtığımda birkaç farklı numaradan on dokuz cevapsız arama ve sekiz sesli mesaj görüyorum.

Şimdi bu herifin sesini duymam lazım.

Mesaj Gönderen: Eddie
"Günaydın, Jaxcen. Bu aramayı yapmak zorunda kaldığım için biraz şaşkınım. Eminim zaten biliyorsunuzdur, bu oldukça rahatsız edici bir durum, bu yüzden neden böyle davrandığınızı bilmiyorum. Kurallar değişmedi. Beni her sabah 9'da arıyorsun ama saat 11'e geliyor. Nişanlınızı arayamayacak kadar meşgul olmanızın nedenini öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Mesaj Gönderen: Eddie
"Jaxcen, bunu neden yaptığından emin değilim. İnternette yine o iğrenç videoları mı izliyorsun? Onların ne kadar yozlaştırıcı olduğunu biliyorsun, Jaxcen. Umarım tekrar başlamamışsındır. Peder Peters'ın bunu duyduğuna sevineceğini sanmıyorum. Aslında, belki de davranışlarını babanla konuşmalıyız. Bu yola başvurmak istemiyorum ama beni en kısa zamanda aramazsan bunu yapacağım."

Mesaj Gönderen: Eddie
"Yakında ne olduğunu anlamıyor musun Jaxcen? Bana davranışlarından iğreniyorum. Bu saygılı bir eşin davranışı değil. Bu, katı bir ceza gerektiren olgunlaşmamış çocukça bir davranış. Geliyorum."

Mesaj Gönderen: Eddie
"Beni görmezden gelmeyi bırak, Jaxcen. Zili duyabildiğini biliyorum ve işte olmadığına göre orada olmalısın. İşte bu kadar. Babanı arıyorum."

Mesaj Gönderen: Baba
"Jaxcen, ben baban. Edward aradı ve davranışların karşısında şok olduğumu söylemeliyim. Seni bundan daha iyi biri olarak yetiştirdim. Eğer önümüzdeki otuz dakika içinde onu ya da beni aramazsan, Dr. Xavier'i devreye sokmak zorunda kalacağım."

Mesaj Gönderen: Annem
"Jaxcen tatlım, ben annen. Baban bana neler olduğunu anlattı. Lütfen yaramazlık yapmayı bırak. Bu kabul edilemez. Evlenmek üzeresin, tatlım. Müstakbel kocana böyle davranamazsın. Ve o müstehcen web siteleri... Oh Jaxcen. Neden onlara baktın ki? Edward babana linkleri gönderdi. Neden böyle ahlaksızca davranışları izliyorsun? Uyuşturucu mu alıyorsun? Öyle olmalı. Aman Tanrım. Dr. Xavier'i aramamız gerekecek."

Mesaj Gönderen: Presley
"Jax, ne oluyor lan? Yaşlılar çıldırmış durumda ve seni küçükken gönderdikleri psikopat doktora telefon ediyorlar. Ne yaptığın umurumda değil biliyorsun, hatta pornoya bayılıyorum ama seni tekrar ele geçirmelerine izin verme. Senin kıvılcımını öldürmelerini görmeye dayanamam. Bir daha olmaz. Bir daha asla.
"Onları kendi tarafımda oyalamaya çalışacağım, ama bir çanta hazırla ve bir yere git. Seni bulamayacakları bir yere. Banka kartınızı kullanmayın. Eğer polise haber verirlerse bunu takip edebilirler.
"Kahretsin, Jax. Seni seviyorum kardeşim. Lütfen güvende kal."

Alınan Mesaj: Bilinmeyen Numara

"Merhaba Jaxcen, ben Doktor Alfred Xavier. Gençken Holly River Malikanesi'nde seni tedavi etmiştim. Hatırlıyor musun?

"Babanızdan gelen bir telefon beni şok etti. Kendisi son derece sıkıntılı. Özellikle bir yetişkin olarak tesise dönmenin ne kadar zor olacağını size hatırlatmama gerek olmadığını biliyorum. Yetişkinlere yönelik programımız çok daha yoğun ama belki sizin de faydalanabileceğiniz bir program. Bir kilise ile birleştik ve birlikte hastalarımıza yardım etmek için Tanrı'nın işini yapıyoruz. Bunun düğününüzden önce size büyük fayda sağlayacağını düşünüyorum. Lütfen beni arayın. Aksi takdirde, yarın muhtemelen bir toplum tedavisi emriyle geleceğim."

Bu ne lan?

Sadece Eddie sik kafalı değil, ailesi de ucube. Ona cüzzamlı gibi davranıyorlar. Nişanlısı neler olduğunu bile bilmezken, sanki yanlış bir şey yapan oymuş gibi.

O kaçırıldı, seni sik kafalı! Onu suçlamak yerine, onu aramalısın. Onun güvenliği için endişelenmelisin, her şeyi kendine dert etmemelisin.

Onun ne halt ettiğini sanıyor? Bütün gün dairesinde oturup mastürbasyon yapıyor.

Siktir, o salakla evlenecekse muhtemelen evlenmeli.

Sadece keşfettiğim şeye değil, Jaxcen'in benim kadınları benimle evlenmeye ve seks kölem olmaya zorlayacak türden bir canavar olduğumu düşünmesine de çok kızgınım.

Ve evet, ona beni hayal ettiği canavardan başka bir şey olarak düşünmesi için daha iyi bir neden vermediğimi biliyorum, ama lanet olsun, suçluluğu kanıtlanana kadar masum olana ne oldu?

Hah. Bu düşünce beni tekrar onun telefonundaki sesli mesajlara bakmaya itti.

Burada bir hikaye var. Jaxcen ve ailesinin ona güvenmemesini içeren bir hikaye. Şu anda bile, hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadıkları bir durumu yargılıyorlar. Onun kötü davrandığı sonucuna varıyorlar. Neden ilk düşünceleri onun güvenliği olmasın? Belki de başına kötü bir şey gelmiştir?

Şimdi onun buradan gitmesini istemiyorum, asla.

"Bu kaş çatmalar ne için?" Finn ofisime girip kapıyı kapatarak soruyor.

"Nereden başlasam?" Büyük boy ofis koltuğumda arkama yaslanarak mırıldanıyorum.

"Misafirinle ilgili seni bu kadar heyecanlandıran şeye ne dersin?" Finn sırıtıyor ve ben de başımı sallıyorum, sırıtarak karşılık veriyorum çünkü beni çok iyi tanıyor.

"İçki?" Öne doğru oturup masamın alt çekmecesini a ç a r a k Glenfiddich Grand viski şişemi ve iki bardağımı çıkarıp soruyorum.

"Elbette." Finn masamın diğer tarafındaki sandalyeye oturuyor ve ben kendime de bir bardak doldurmadan önce kehribar rengi sıvıyı kabul ediyor. "Dökül bakalım dostum. Ne haltlar dönüyor?"

"Noel'deyiz. Bir şeyler ısmarlamak istedim." Yalan söylüyorum ve Finn bir yudum alırken gözlerini deviriyor.

"Tekrar dene. Eğer o bir muamele olsaydı, şimdiye kadar onu şehirdeki dairende her yöne götürürdün, burada gerçekten yaşadığın yerde kefaletle serbest bırakmazdın. Siktiklerini asla buraya getirmiyorsun."

Siktir et. En iyi arkadaşıma asla yalan söyleyemem.

"Ne olduğunu anlayamıyorum." Kendimi her zamankinden daha da keyifsiz hissederek itiraf ediyorum. "Sadece onu buraya getirmem ve yanımda tutmam gerekiyordu. Bunu açıklayamıyorum."

"Onu kaç kez becerdin?" Finn soruyor, bu soruyu geçiştirmeyi çok isterdim ama yüz ifademi görmüş olmalı ki kaşları havaya kalkıyor. "Kaç kere, dostum?"

"Yok."

Bir an için nefes aldığından bile emin olamıyorum. Gözleri açık, bakışları üzerimde ama kırpmıyor. Hareket etmiyor.

"Tekrar söyle." Sonunda cevap

verir. "Bu kadar büyütme."

"Sik gibi." Finn bardağını masama bırakarak ışınlanıyor. "Normalde şimdiye kadar en az on kez bir hatuna çakmış olman gerekirdi. Yani bana bir kez bile aletini ıslatmadığını ve bunu büyütmemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

"Ondan hoşlanıyorsun. Yani, ondan gerçekten hoşlanıyorsun. Değil mi?"

"Bu seni ilgilendirmez!" Ben bağırıyorum ve Finn gülerek başını geriye atıyor.

"Peki ona ne zaman söyleyeceksin?" Sırıtıyor. "Neyi

söyleyeceğim?"

"Onu elinde tutmak istediğini." Şerefsiz kaşlarını sallıyor.

"Şu anda daha büyük sorunlarım var." Bir yudum almadan önce bardağıma homurdanıyorum.

"Evet, senin onu kaçırdığını düşünmesi gibi." Yine sanki bu büyük bir şakaymış gibi kıkırdıyor. Ve sanırım onun için öyle.

En iyi arkadaşlar neden arkadaşlarının rahatsızlığından bu kadar keyif alırlar?

"Hayır, benim sorunum nişanlısının kontrolcü bir narsist olması. Ailesi de çok uzakta değil. Mesajları okudun mu?" Masamda duran telefonu işaret ediyorum ve Finn başını sallıyor.

"Evet. O hıyarın iyi bir dayak yemeye ihtiyacı var gibi görünüyor."

"Gerçek bu değil mi?" diye mırıldandım. "Sesli mesajları da dinledin mi?"

"Evet."

"Ne düşünüyorsun?"

"Bence burada bizimle ailesinden daha güvende, bundan eminim."

"Evet. Katılıyorum. Çok dindar ama bence bu ona zorla kabul ettirilmiş. Nişanlısının ihtiyaç duyduğu için kendisini kötü hissetmesine neden olan arzuları var. Bakire olduğunu düşünüyor ve düğün gecesi bakire olmadığını öğrenmesinden endişe ediyor ama cinsel açıdan o kadar acemi ki bakire olmadığına inanabilir miyim bilmiyorum."

Finn sözlerime kaşlarını çattı. "Sence saldırıya mı uğradı?"

Aklımdan geçmişti, bu da bende sırf bu yüzden gördüğüm her pisliği öldürme isteği uyandırmıştı. Daha önce seks yaptığı konusunda kararlıydı ama yine de çok belirsizdi.

"Olabilir. Aldatacak birine benzemiyor ve on dört yaşından beri o herifle birlikte olduğunu iddia ediyor, yani ya bekâretini ondan önce kaybetti ya da onun haberi olmadan daha sonra kaybetti."

"Yani, şu anda onu seninle aldatıyor gibi."

Alay ediyorum. "Pek sayılmaz. Ona fazla seçenek bırakmıyorum."

"Bu ofisten daha önce duyduklarıma bakılırsa, sesi sıkıntılı gelmiyordu, bu yüzden ona bir seçenek sunduğunuzu varsaymak zorundayım. Eğer senden durmanı isteseydi, sanki gerçekten istiyormuş gibi, dururdun. Yani muhtemelen hisleriyle savaşmaya çalışıyor olsa da, bıçakla yaptığı patlamayı göz önüne alırsak, hala seni istiyor."

"Şey, evet. Vücudu öyle. Ve savaşamıyor gibi göründüğü bir geri dönüşü olmayan nokta var."

Finn'in dudakları kıpırdadı. "Biraz şüpheli rıza her zaman eğlencelidir."

Öyle, ama çok ince bir çizgi var ve bunun çok bulanık olduğunu biliyorum, umarım haddimi aşmamışımdır.

Kahretsin, öyle mi?

"Buraya tam uyum sağlayacaktır." Finn devam ediyor: "Ona gerçekte neler olduğunu anlatmak o kadar da kötü bir şey olmayabilir."

"Bay V ile mi yoksa bu kasabada neler oluyor?" Kehribar rengi sıvıyı bardağımda döndürdükten sonra kalanını içiyorum.

"İkisi de. Hepsi. Zaten onu burada zorla tutuyorsunuz. Ona söylersen ve hala gitmek isterse, o zaman tek ihlal onu kalmaya zorlamak olacaktır. Geri kalan her şeyle nasıl başa çıkacağı ona bağlı."

"O zaman onu öldürme tehdidini kullanamam." Ben işaret ediyorum.

"Doğru, ama en azından senin olduğunu iddia ettiği canavardan o kadar korkmaz. Bu ona seni tanıma şansı bile verebilir. Bunda ne yanlış olabilir ki?"

"Her şeyi."

Başını gülerek arkaya atıyor, avuç içi masaya çarpıyor. "Tanrı korusun, o lanet duvarı yıkıp bir kez olsun bir hatuna açıldın. Birinin senden gerçekten hoşlanabileceği ne kadar saçma."

Şerefsiz.

Haklı olmasından nefret ediyorum.

"Kapa çeneni. Dom ve ekip hazır mı?" "Evet.

Gidelim."

Sandalyelerimizden kalkarak Jaxcen'in telefonunu kasaya geri koyuyorum, çıkmadan önce kilitliyorum ve şapele doğru giden patikaya yöneliyorum.

Neden yıkmadığımı bilmiyorum. Bazı nedenlerden dolayı bunu yapmaya kendimi bir türlü ikna edemedim. Şimdi bile kilidini açarken ve adamlarım beni takip ederken, kendimi eski yapıdan nefret etmek yerine ona hayranlık duyarken buluyorum.

Bakışlarım doğruca en uçtaki eski okul günah çıkarma odasına yöneliyor ve ilk kez bu odada kaç sırrın ifşa edildiğini merak etmiyorum.

Şehirdeki St Catherine's'in duvarına inşa edilmiş olana benzemiyor. Burası daha çok bir elbise mağazasındaki soyunma odasına benziyor, her girişi kaplayan koyu kadife bordo perdeler ve arada ince bir duvar var.

Sanırım soyunma odalarının arasında buradaki gibi konuşmak için küçük bir ekran yok.

Adamlarım sıraları dolduruyor, ben de sanki lanet bir vaizmişim gibi önlerinde duruyorum ve sanırım bir bakıma öyleyim. Bu kasabanın lideriyim ve yönlendirme için bana bakıyorlar. Sadece diğerlerinden biraz daha farklı vaaz veriyorum.

"Pekâlâ, bildiğiniz gibi şehirdeki ziyaretim planlandığı gibi gitmedi ve bazı şerefsizler beni öldürmeleri için vasıfsız adamlar gönderdi." Başlıyorum, gözlerim adamlarımın üzerinde geziniyor, hepsinin gözleri bana çevrilmiş. "Ölmemi isteyen adam

Bay V'nin kendisi ve Bayan Summers'ı kurtardığım için onu yeni hedefi yapmaya karar verdi, çünkü görünüşe göre onun için değerli birini öldürmüşüm."

Bakışlarımı adamlarımdan ayırarak yavaşça volta atmaya başlıyorum, ellerim arkamda, düşünceli bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "O iki adama beni öldürmeleri için şantaj yaptı, ailelerinin güvenliğini kullanarak onları zorladı." Tekrar ekibime bakıyorum. "Aileleriyle ilgili bir gelişme var mı?"

"Evet." Miles temkinli bir şekilde ayağa kalkarken boğazını temizler. "Lenny'nin ekibini aileleri kontrol etmeleri için gönderdim."

Konuşurken gözlerinin yere düşmesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor ama hepimizin bu sözleri duymaya ihtiyacı var. Hepimizin bu durumun ciddiyetini kavramaya ihtiyacı var.

"Hepsi ölmüştü. Görünüşe göre bir süredir ölüymüşler."

Dişlerimi sıkarak, konuşmadan önce sakin kalabilmek için derin bir nefes alıyorum. "O zaman Bay V'nin iki saldırganın yaşamasına izin vermeye niyeti yoktu zaten."

Bu bilgi her şeyi değiştirir. Pazarlık yapma ihtimali yok demek. Jaxcen'e yönelik tehdidinin gerçek olduğu ve dairesine gittiğinde onu bulsaydı öldüreceği anlamına geliyor.

"Kaç kişi öldürüldü?" Ben bağırınca Miles dışarı fırladı.

"Toplamda iki kadın ve beş çocuk."

Öfkeleri gizlenemez hale geldikçe adamlarım sıraların üzerinde kayıyor.

"Bu pisliği katletmeliyiz." Miles yanındaki sıraya yığılırken Finn homurdanıyor ve diğer adamlarım da homurdanarak onaylıyor.

"Bayan Summers'a yönelik tehlikenin gerçek olduğu açık. Telefonu ve dizüstü bilgisayarı elimizde ama Bay V'nin kim olduğunu bilmediğimiz için Jaxcen'in ailesi hakkında bilgi toplayacağından endişeleniyorum." Ona söylemem gerektiğini bildiğim için burnumun kenarını sıkıyorum. Artık bunu ondan saklayamam.

"Riggs'le bağlantı kurmamı ister misin? Belki ekibi ailesine gizli koruma sağlanmasına yardımcı olabilir." Lenny önerdi ve ben de başımı salladım. "Evet, öyle yap. Ben kuzenlerimle ilgilenirim."

Her şeyi bilmek isteyeceklerdir ve sanırım hıyarlığı bırakıp onlara anlatmalıyım çünkü bana yapılan bir saldırı aslında tüm Marx hanedanına yapılmış bir saldırıdır.

"Bay V hakkında bir şey var mı?" Ben soruyorum ve Dom ayağa kalkıp başını sallıyor.

"Kısmi plaka hala işleniyor, ancak Honda'nın izlediği yolu takip etmek için CCTV'ye girmeyi başardık, ancak batıya, şehir dışına gittiğinde onu kaybettik."

"Ballarat'a doğru mu?" Ben soruyorum ve

Dom başını sallıyor. "Bu genel yön."

"Bu Bikie ile ilgili olabilir mi?" Finn soruyor ve ben bunu düşünerek kaşlarımı çatıyorum. "Bildiğim kadarıyla hayır, ama her ihtimale karşı Ringo'ya ulaş ve Bikie'nin

Güneyli Sadistler her şeyi bilir."

Finn başını sallar. "Yapacağım."

"Bu şerefsizle ilgili başka bir şey var mı?" Kimse cevap vermeyince onları kovuyorum.

"Bu iş bitene kadar çevre güvenliğini iki katına çıkaralım." "Sen ve Finn geride kalın ve benimle Bayan Summers hakkında konuşun."

Dom bir dizüstü bilgisayar açıp bana uzatırken adamlarım hiç oralı olmadan gidiyorlar.

"Ailesi ve nişanlısının ona davranış biçimi dışında Bayan Summers'ın hiçbir sorunu yok. Bu onun kişisel bilgisayarı gibi görünüyor, yani burada gerçek bir iş yok. Yazdığı bazı hikayeler ve normalde sistem klasöründe bulunmayan bir kurulum klasörüne kaydedilmiş birkaç dosya buldum."

Dom'un neyi kastettiğini anlamak için ekrana bakarken kaşlarım çatılıyor.

Dom, "Sistem klasörü genellikle kullanıcılar tarafından yalnız bırakılır, çünkü tüm arka plan dosyalarını içerir, bu yüzden oraya bir şeyler kaydederek, kişisel dosyalarına rastgele bakan biri tarafından bulunmalarını istemedi" diye açıklıyor ve klasöre tıkladığımda birkaç word belgesi, bazı PDF'ler ve yarım düzine resim görüyorum.

Hay sikeyim. Her resim kişiselleştirilmiş küçük resmine dönüştüğünde, bu resimlerin küçük faremin kışkırtıcı pozisyonlarda, neredeyse hiçbir şey giymeden çekilmiş olduğunu açıkça görebiliyorum.

"Bunlara baktın mı?" Ters ters bakarak Don'un iri gözlerine çarpıyorum.

"Hayır, efendim. Asla bakmayacağımı biliyorsunuz." Başını telaşla sallıyor.

"Ben açtım

Sadece ne olduklarını görmek için word dokümanları ve PDF'ler de vardı, ancak ilk küçük resim göründüğünde ve bunların kişisel resimler olduğunu gördüğümde gözlerimi resimlerden uzak tuttum."

"PDF'ler nedir?" Sıkılmış dişlerimin arasından tıslıyorum, öfkemin mantıksız olduğunu biliyorum, yine de Jaxcen'in güzel çıplak vücuduna onun ya da benim iznim olmadan bakması fikri beni öldürüyor.

"Cloud 9 için üyelik sözleşmeleri. İki yıllık."

Kahretsin, sandığımdan daha uzun süredir gidiyormuş. Onunla daha önce karşılaşmış olma ihtimalim çok yüksek. Muhtemelen beni sikişirken izlemiştir.

Dudaklarım bu düşünceyle tekmeleniyor ve sikimin olduğundan daha fazla şişmemesini istiyorum.

Adamlarımla toplantı yaparken yarı çıplak dolaşmak hiç de ideal değil.

"Ailesini onun yakasından nasıl düşürebileceğimize dair bir fikrin var mı?" Dizüstü bilgisayarı kapatarak soruyorum.

"Yani, ona neler olduğunu anlatabilir ve onları aramasına izin verebilirsin. Onları geri çekmesi için bir hikâye uydurmasına izin ver." Finn öneriyor ve ben de ona gözlerimi kısıyorum.

"Onlara kaçırıldığını söyleyecek ve bir de bakacağız ki polisler kapımıza dayanmış."

"Peder Peters bizi korumaya yardım eder mi?" Dom soruyor, ben de Finn'in tepkisini bekliyorum ama kaşlarını çatınca Peder Peters'la yaptığı küçük sohbetin pek de iyi geçmediğini anlıyorum.

"Hayır diyeceğim." Finn omuz silkiyor. "Yaptığım tehditten memnun kalmadı."

Sikeyim.

Uzun zamandır bize göz kulak olanlara otoritemizi kabul ettirmek zorunda kalmamız asla iyi bir şey değildir.

"Ne oldu?" Çıtlattım.

"Bize Jaxcen ve nişanlısı hakkında bir şey söylemeyi reddetti, ben de ısrar etmek zorunda kaldım." Finn sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ama hepimiz önemli olduğunu biliyoruz.

Peder Peters en büyük müttefiklerimizden biri.

"Lütfen bana işe yaradığını söyle? Ona karşı boş yere tehditler savurmak istemiyorum."

"İşe yaradı ama mutlu değil." Finn omuz silkiyor.

"Ne dedi?" Sıraları işaret ediyorum ve Dom ile Finn tekrar oturuyorlar. "Biraz ısrar ettikten sonra, Bayan Summers ve kızının nişanlısı St Catherine'in orijinal üyeleri değil. Her ikisi de şehre okumak için gelmiş ve tam zamanlı işlerde çalışarak burada kalmışlar. Aileleri, her ikisinin de büyüdüğü yer olan eyalet sınırına yakın. Birkaç yıl önce bölgelerinde yeni bir kilise açılana ve Eddie'nin ailesi din değiştirene kadar yerel Katolik kilisesinin üyeleriydiler."

Gözlerim Finn'e kayıyor ve Finn bilerek başını sallarken dudakları inceliyor. "Peder Peters, Eddie ona söylemeyi reddettiği için kilisenin adını bilmiyor, sadece evlendiklerinde Jaxcen'in kendi kilisesine geçeceğini ve kutsal cemaatlerine daha yakın olmak için taşınacaklarını söylüyor."

"Siktir." Ben tıslıyorum ve Finn başını sallıyor.

"Evet, lanet olsun. Sürekli ortaya çıkan şu tarikat kiliselerinden biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle görünüyor." Dom'a bakarak dişlerimi sıktım. "Lenny'nin bağlantılarıyla çalışıp şu Eddie denen herif hakkında bilgi topla. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Ne yediğini. Nerede yediğini. Gerekirse kiminle yattığını. Her şeyi."

"Tamamdır." Dom ayağa kalkıyor ve beni en iyi dostumla baş başa bırakarak aceleyle dışarı çıkıyor. "Bana bir iyilik yapar mısın?" diye soruyorum ve Finn kıkırdıyor.

"Bir iyilikten çok bir emre benziyor."

Gözlerimi deviriyorum, "Tamam, bu lanet bir emir." Sabrın beni yutmasını dileyerek burnumun kenarını sıkıyorum. "Süitime git, misafirimi al ve buraya getir."

"Gerçekten mi? Onu kilisede mi becereceksin?"

"Hayır, onun kefaretini kilisede ödeyeceğim." Sırıtıyorum.

"Yani, başka bir deyişle, onu becereceksin."

"Sadece onu al ve beni kızdırmayı bırak." Ben tersliyorum ve Finn dışarı çıkarken kıkırdıyor.

"Sanki seni kızdırmak çok zormuş gibi."

Ona sert olan tek şeyin sikim olduğunu söylemek istiyorum ama onun için sert olmadığı için bunu kendime saklıyorum ve omzumun üzerinden eski günah çıkarma odasına bakıyorum.

Benim küçük farem kötü bir kız oldu ve tövbe etmesi gerekiyor.

Bölüm F on beşI

Jaxcen

TKapıya vuran parmak sesleri bana gelenin Devon olmadığını söylüyor, ama kısa bir süre önce elinde bir tepsi yemekle buraya gelen Mabel olamayacak kadar zor geliyor.
dokunmadım.

Kapıya gitmeye zahmet etmiyorum. Açamıyorum. Devon beni içeri kilitledi, Mabel da yemeğimi getirdikten sonra aynısını yaptı.

Kilitte bir anahtar sesi duyduğumda kaskatı kesiliyorum, koltukta daha uzun oturuyorum, şimdi bana atılmak üzere olan şeye kendimi hazırlamaya çalışıyorum, ama iri yarı Finn'in nazik gözleri göründüğünde rahatlıyorum.

"Başka birini mi bekliyorsun?" diye sırıtıyor.

"Sadece bir canavar." Omuz silkiyorum ve o
da kıkırdıyor.

"Sözü açılmışken, sizin varlığınızı talep etti."

Benim varlığım, sanki o lanet bir kral ve ben onun pek de mütevazı olmayan hizmetkârıyım.

"Ekselanslarına, beni görmek isterse, beni buraya kilitlediği için nerede olduğumu bildiğini söyleyebilirsiniz."

Finn'in gülümsemesi düşer ve yerini sert bir ifade alır.

"Yanlış anlamış olmalısınız, yeniden ifade edeyim." İçeri girer, bakışları korkunçtur ve bu adam ilk kez o kadar da dost canlısı görünmemektedir. "Gidelim, Bayan Summers."

Oflayarak ayağa kalkıyorum, elbisemi düzeltiyorum ve Devon beni kasabasında pantolonsuz dolaştırdığında hissettiğimden biraz daha iyi hissediyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Gerçekten bir yanıt beklemeden soruyorum ama Finn beni şaşırtıyor.

"Kiliseye."

Kaşlarım havaya kalkıyor ve daha hızlı yürüyorum, çünkü eski şapelin içinin nasıl göründüğünü görmek için can atıyorum.

Finn kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyor ve beni alt kata, ılık gecenin içine götürüyor.

Timber Vadisi'nde güneş batarken parıldayan Noel ışıkları geceyi sarmaya başlayan dükkanlar göründüğünde yüzümde anında bir gülümseme beliriyor.

"Vay canına, dün gece ışıkları fark etmemiştim," diye mırıldanıyorum dalgınca patikadan yukarı doğru yürürken.

"Tüm Noel neşesi gece yarısı kapanıyor." Finn açıklıyor, ben de başımı sallıyorum ve kuaför salonunda Meryem, Yusuf ve yemlikteki bebek İsa'nın yer aldığı bir doğum sahnesine bakarken ona aldırmıyorum.

Hah. Şimdiye kadar hiç düşünmemiştim ama Noel dini bir kutlamadır. Nesiller arasında aktarılan bir Hristiyan bayramı. Paskalya da öyle. Belki de bunu canavar krala göstermeliyim, kasabası zaten dini uyguluyor.

Kendini beğenmiş bir gülümseme, onu yüksek atından indirme düşüncesiyle dudaklarımı çekiştiriyor.

Finn, "İçeride," diye mırıldanarak beni kötü düşüncelerimden uzaklaştırıp şapelin kapısına giden yolun başında durdu. "İyi akşamlar Bayan Summers."

Finn başını eğerek dimdik duruyor ve hareket etmemi bekliyor, ben de ne olduğunu anlayamadan başımı sallıyorum ve patikadan yukarı çıkıyorum.

Kapıyı iterek açıyorum, omzumun üzerinden baktığımda Finn'in hâlâ beni izlediğini görüyorum, sanki içeri girdiğimden ve kaçmaya çalışmadığımdan emin olmak ister gibi.

Nereye kaçabilirim ki? Devon beni hep yakalar.

İç çekerek ona sırtımı dönüyorum ve içeri süzülüyorum; dar koridorun her iki yanında sıralanmış mumlara dikkat ederek, uzun boylu, esmer ve ne yazık ki libidom için yakışıklı bir adamın ellerini önünde kavuşturmuş sabırla beklediği günah çıkarma kabinine kadar ilerliyorum.

Omurgamda ürkütücü bir ürperti dolaşıyor, sanki vücudum içinde bulunduğum tehlikeyi anında fark ediyor.

Şuradaki şeytan ve iki parmağıyla beni işaret ederek yer değiştiriyor. Sanki ayaklarımın kendi aklı varmış gibi, ona doğru yürümeye başlıyorum, cehenneme giden yolumu çizen yanan fitillerin ortasından.

Eğer burası cehennemse, o zaman burada olmam gerekiyor çünkü hiçbir kilisede kendimi şu anki kadar rahat hissetmemiştim.

Sen hastasın, Jaxcen. Sana sadece Tanrı yardım edebilir.

İçimdeki ses bana bağırıyor ama bu ses, beni bir tetik çekişiyle sona erdirme gücüne sahip olan adama daha da yaklaştıran cazibenin fısıltısı kadar bile yüksek değil.

Önünde dururken Devon konuşmuyor ama gözleri konuşuyor. Boynumdan aşağı inip köprücük kemiğimin üzerinden geçmeden önce dudaklarımda geziniyorlar. Sanki göğüslerim biliyormuş gibi, çakıl taşları gibi oynuyorlar ve ben de onları ona doğru iten bir nefes çekiyorum.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?"

Konuşurken sesi çok derin ve çakıllı, gözleri göğüslerimin kabarıklığına dikilmiş ve sonunda benimkilere kilitlenmiş.

"Hayır," diye fısıldıyorum, normal ses tonumla konuşmaya çalışmaktan çok korkuyorum çünkü o zaman ses tonumu duyacak.

Benim

isteğim.

İhtiyacım.

Benim

arzum.

"En son kiliseye gittiğinizde günahlarınızı Tanrı'ya itiraf etmeye gittiniz. Bu gece benim evimdesin. Şeytanın evinde. Ve burada günahlarımızı itiraf etmeyiz." Elini uzatıyor, çenemin altına bir parmağını sokuyor ve yaklaşırken parmağını kaldırıyor. "Burada günahlarımızı kutluyoruz."

Dudaklarımı dudaklarıma bastırdığında dudaklarım sessiz bir nefesle ayrılıyor. Yumuşak ve nazik bir öpücük, karşımda duran canavarla tam bir tezat oluşturuyor ama geri çekilip arkasındaki günah çıkarma odasını işaret etmeden önce bunu çok fazla düşünecek zamanım olmuyor.

"İçeri gir küçük fare ve tüm günahlarını açıkla."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve bir an için durduğunu bile düşünüyorum. Bu da ne böyle?

Heyecanlı mıyım?

Daha önce günah çıkarma kabinine girerken hiç heyecanlanmamıştım. Sadece bu işi bitirmek için endişeliydim ama şimdi kalbim küt küt atıyor ve beklenti pençelerini geçirip beni ileri itiyor.

Yapma bunu, Jaxcen. Tanrı'nın affına giden yol bu değil.

Hâlâ kafamın içindeki fısıltıya kulak veriyor, bilinmeyenin heyecanına kapılıp her şeyi riske atma isteğimin çığlığından daha yüksek olması için yalvarıyorum.

"Yapabilirsin, küçük fare." Sıcak nefesi yanağımda gezinirken, parmağının sıyrıkları kulağımın arkasındaki saçlarıma takılıyor. "İçeri gir. En derin, en karanlık arzularını açığa vur ve şeytanın sana vereceği cezanın tadını çıkar."

Onun sözleri, çok karanlık. O kadar uğursuz ki, kadife perdenin arkasından içeri süzülmek ve sıcaklık tenimde küçük kıvılcımlar gibi titreşirken tüfeğin üzerine dizlerimin üzerine çökmek için ihtiyacım olan son itici güç.

Göğsüm kalbimin atışıyla inip kalkıyor, nefeslerim çok gürültülü ama yine de onları kontrol edemiyorum. Onları durduramıyorum ve önümdeki ekranın kapağı açılıp diğer tarafta oturan bir adamın gölgesini ortaya çıkardığında daha da duyulabilir hale geliyorlar, kasıkları gözlerimle aynı seviyede, elleri önde kenetlenmiş, görmeyi en çok istediğim yeri saklıyor. Dokunmayı. Tadına bakmayı.

Bu düşünceyle içimden bir inilti kaçıyor, bu tamamen günahkâr durum beni canlı hissettirirken bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor.

Çok canlı.

Tıpkı Cloud 9'da olduğum zamanki gibi.

Tıpkı dün gece Devon'ın beni öptüğü gibi.

Ya da banyosunda ben parçalanana kadar bana
dokunduğunda. Ya da bugün, masasında, başı bacaklarımın
arasındayken.

"Bekliyorum," diye homurdanıyor, çakıl taşları omurgamdan aşağı bir
ürperti gönderiyor. "Günah işlediğim için beni kutsa Peder."

"Uh, uh, uh," diye bağırır. "Artık Tanrı'nın evinde değilsin, küçük fare, hatırladın mı? Şeytanın evindesin. Benden sonra tekrar et." Yer değiştiriyor ve ben de o iri, güçlü ellerin çözülüp kalçalarının üstünde durmasını izliyorum. "Benim şeytanım."

"Şeytanım," diye tekrarlıyorum, sesim uyarılmamdan
dolayı boğuk çıkıyor. "Sana bahşediyorum." O devam
ediyor, ben de tekrarlıyorum.

"Sana bahşediyorum."

"En karanlık
günahlarımı."

Boğazımı temizliyorum. "En karanlık günahlarım."

"Ve benim sefahatimle yıkanmanı istiyorum."

Bunun itiraf etmek ve kefaret ödemekten ne kadar zıt olduğunu bildiğim için bir an tereddüt ediyorum. Günah çıkarmamı ve kutlama yapmamı istiyor ve bana öğretilen her şey her yönden üzerime geliyor, yine de parmaklarının sabırsızlıkla kalçalarını kavrayışına kilitlenen gözlerim ağzımı açmamı ve sadece kelimeleri söylememi değil, onları anlamamı sağlıyor.

"Ve benim sefahatimle yıkanmanı istiyorum."

"Şimdi hepsini birlikte söyleyin, ben de size daha yumuşak davranayım."

Sözleri karşısında nefesim kesiliyor ve ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Beni zevkle mi yoksa acıyla mı cezalandıracak?

Korkmalıyım, değil mi?

Korkmuyorum.

Bazı nedenlerden dolayı, sonuçları ne olursa olsun kendimi tamamen ona teslim etmek istiyorum.

"Benim şeytanım. Sana en karanlık günahlarımı bahşediyorum ve sefahatimle yıkanmanı istiyorum."

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ve dudakları köşeden yukarı kalkıyor.

Bu sözleri söylediğim için kendimi tamamen kötü hissediyorum. Tamamen günahkar. Bunlar sadece kelimeler, ama çok şey ifade ediyorlar. Çok, çok fazla.

"Günahlarını açıkla, Jaxcen. Bana yaptığın her kötü şeyi anlat." "Zina yaptım." Aceleyle dışarı çıktım.

"Peki hoşuna gitti mi?" diye soruyor, avuç içleri kalçalarında bir aşağı bir yukarı gezinirken. "Evet," diye itiraf ediyorum. "Hem de çok."

"Seni iyi hissettirirken bile kötü hissettirdi mi?" "Evet." Başımı salladım. "Ama..."

"Ama ne, küçük fare?"

"Ama duramadım."

"Yani günaha teslim oldunuz ve zevkle ödüllendirildiniz. Eğer dursaydın, sence ne olurdu?"

Sorusuna göz kırpıyorum, cevap bulmak için beynimi zorluyorum ama aklıma gelen tek şey pişmanlık oluyor.

"Sanırım sinirlenirdim. Sadece nasıl bir şey olacağını görmek için bunu yapmadığıma pişman olurdum."

"Ama sen teslim oldun. Günaha düşkün olmak için sana öğretilen her şeyi bir kenara ittin." Bu kez öne doğru eğildiğini dirseklerinin dizlerinin üzerine gelmesinden anlayabiliyorum. "Söyle bana, Jaxcen. Buna değdi mi?"

"Evet." Kelimeyi durduramadan ağzımdan kaçıyor ve itirafımla yanaklarımdaki sıcaklığın alevlendiğini hissedebiliyorum.

"Nişanlının bu konuda ne diyeceğini düşünüyorsun?"

"Memnun olmayacağını tahmin ediyorum," diye itiraf ediyorum.

Devon ellerini tekrar kucağının önünde kavuşturmak için arkasına yaslanarak, "Sanırım yapmazdı," diye onaylıyor. "Ona söyleyecek misin?"

Bu soru karşısında kaşlarımı çattım. Bunu gerçekten düşünmemiştim ama muhtemelen düşünmeliyim.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Neredeyse fısıldıyorum ama o duyuyor ve cevap veriyor.

"Devam et."

"Sence ona söylersem hâlâ benimle evlenmek ister mi?" Dudağımı ısırıyorum, endişeyle cevabını bekliyorum ama tek aldığım başka bir soru oluyor.

"Hala seninle evlenmek istemesini mi istiyorsun, yoksa senden ayrılacağı umuduyla cevabın hayır olmasını mı bekliyorsun?"

Sorduğu soru karşısında içimi bir korku kaplıyor ve bunun sebebinin beni terk etmesini ve yalnız bırakmasını istemem olduğunu fark ediyorum ama bunu yapmama ihtimali çok yüksek.

Bu aydınlanma karşısında dudağım titriyor.

Eddie beni kontrol etmeyi seviyor. Devon gibi değil. Ekranın diğer tarafındaki canavarın bana her şeyden daha çok meydan okuduğunu hissediyorum, Eddie ise beni itaatkâr tutmak için küçümsüyor, sadece yüzünü kurtarabilmek için.

"Jaxcen?" Devon'ın derin gürültüsü iyi bir kırmızı şarap gibi. Pürüzsüz, içimi sıcaklıkla dolduruyor. Rahatlık. Memnuniyet.

"Onunla evlenmek istemiyorum," diye fısıltıyla itiraf ediyorum.

"Hayır mı? O zaman ne yapmak istiyorsun? Bulut 9'a gidip çizgiyi aşmak mı?"

"Evet..." Başımı salladım. "Bekle, hayır. Ben

sadece..." "Sen sadece ne?"

Dudaklarım sımsıkı mühürleniyor ve istediğim her şey serbest kalmakla tehdit ederken kalbim ağrıyor, ama onlara sahip olamayacağımı biliyorum. Ailemin asla onaylamayacağını biliyorum.

"Cevap ver bana!" diye gürlüyor ve korku içinde sıçrayıp dizlerim tüften kayarken dudaklarımdan bir çığlık uçuyor.

"Sadece yapmak istediğim şeyleri yapmak ve bu konuda kendimi kötü hissetmek istemiyorum," diye bağırıyorum, gözlerimden daha fazla yaş akıp yanaklarıma dökülürken itirafım içimden patlıyor.

"O zaman neden yapmıyorsun?" diye soruyor, ben kendimi tüfeğin üzerinde yeniden konumlandırırken elleri yine kalçalarını kavrıyor.

"Ailem bunu onaylamaz. Onlar çok dindar. Onları zaten çok utandırdım. Onlara bunu tekrar yaşatmaya dayanamam."

"Neden hayatını başkalarını memnun etmek için yaşıyorsun, küçük fare? Neden sadece istediğini yapmıyorsun ve eğer beğenmezlerse, o zaman başka tarafa bakabilirler."

"O kadar basit değil." Hıçkırarak ağlıyorum, akmaya devam eden gözyaşlarımı tokatlıyorum. "Neden olmasın? Sadece bir hayatınız var. Eğer hayatından tatmin olmuyorsan

başkalarının beklentilerine hizmet ederken, neden kendiniz için yaşamıyorsunuz?"

"Senin gibi mi? Beni rahatsız eden herkesi vurmak mı? Masum insanları zevk için kaçırmak mı?"

Yıldırım hızıyla, yanımdaki perde geri çekilmeden önce Devon görüş alanımdan kayboluyor. Nefesim kesiliyor, boyu üzerimde yükselirken duvara yaslanıyorum.

"Vurduğum adamların bizi öldürmeye çalıştığını unutmuş görünüyorsun. Hayatını kurtardığım için bana teşekkür ettiğini henüz duymadım." Benimle birlikte günah çıkarma odasına giriyor, beni duvara sıkıştırıyor, ben kocaman gözlerle bakarken önünde diz çöküyor, yanaklarım aptal gözyaşlarımla ıslanıyor.

"Teşekkür ederim," diye geveliyorum ama o sadece kıkırdıyor ve kemerini çözmeye başlıyor. "Ve evet, seni kaçırdım ama düşündüğün sebeplerden dolayı değil, küçük
fare." Kemerini yavaşça çıkarıyor, bakışlarım bu hareketle onun beni delip geçen karanlık bakışları arasında dans ediyor. "Ve eğer doğru hatırlıyorsan, zevk alan tek kişi sensin. Ben değil. Ama bunu değiştirelim."

"Ne?" Kafam o kadar karışık ki, fermuarını yavaşça indirmeden önce kot pantolonunun düğmesini açışını izliyorum.

"Tıpkı senin Hıristiyan Tanrın gibi, şeytan da cezalandırmayı sever, küçük fare, yeter ki birileri bundan zevk alsın."

Ses tonu tamamen hınzırca ama artık yüzüne bakmıyorum, bakışlarım kot pantolonunun içine girip sertleşmiş aletini çıkaran eline ve ardından taşaklarının ağırlığına kilitlenmiş durumda.

Nefesim kesildi, daha önce bu kadar büyük bir penis gördüğümden emin değildim.

Belki de ona bu kadar yakın olduğum için bu kadar büyük görünüyor, ama yine de büyüklüğü beni korkutmuyor.

Hayır, bunun yerine ağzım tükürükle doluyor ve külotum ıslanıyor, çünkü onun cezasını istediğimi fark ediyorum, ne şekilde verirse versin, canımı acıtsın ya da tam tersini yapsın.

Neyim var benim?

"Şimdi seni cezalandıracağım, küçük fare. Boğulmaya ve öğürmeye başlayana kadar sikimi emmeni sağlayacağım ve ancak boğazından aşağı boşaldığımda duracağım. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum, sıcaklık tüm bedenimi sararken kalbim göğsümde fır fır dönüyor. "Seni neden cezalandırdığımı biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, sert ifadesini görmek için yüzüne bakma riskini göze alarak, çok şiddetli. Çok çiğ.

"Hayattan istediğin şeyi almadığın için seni cezalandırıyorum. Nasıl yaşayacağını başkalarının belirlemesine izin verdiğin için seni cezalandırıyorum. Seni cezalandırıyorum

Gerçekten istediğin şeyi uzun zamandır inkar ediyorsun." Elini önümde sallanan sikinin etrafına sarıp pompalıyor. "Ve bu sabah duşuma kulak misafiri olduğun için seni cezalandırıyorum." Aletini bırakıp kemerini iki eline alıyor ve beni öne doğru çekerken kayışı hızla başımın arkasına sarıyor. "Aç."

Talebi acımasız, yine de dudaklarım ayrılıyor, gözlerim sert horozuna odaklanıyor, ta ki ileri doğru fırlayana kadar ve artık güzelliğine odaklanamıyorum, bunun yerine yavaşça içeri girerken ucunun dudaklarıma ipeksi baskısını hissediyorum.

"Gözler yukarı," diyor ve yemin ederim bedenim onun kuklası olmuş, başka seçeneği yokmuş gibi emrettiği her şeyi yapıyor.

Belki de öyle değildir ve ben bu konuda kızgın bile değilimdir.

"Çok tatlı dolgun dudakların var, Jaxcen. Onları kaç kez sikimin etrafına sarılmış olarak hayal ettiğimi biliyor musun?"

Cevap vermek için geri çekilmeye çalışıyorum ama kemeri sıkı tuttuğu için geri çekilemiyorum. "Retorik bir soruydu."

O daha da içeri iterken hızla gözlerimi kırpıştırıyorum, dilimi aletinin alt tarafına sürtüyorum, ağzımı aletinin boyuna göre uzatıyorum.

"Gagger mısın, Jaxcen?" diye geveliyor, cevabını gerçekten istemediğini bildiğim bir soru daha soruyor. Ayrıca, deneyimli olmadığımı zaten biliyor. Bu ağzıma aldığım ilk alet, sanırım bunu öğrenmek üzereyiz.

Sanki bir işaretmiş gibi, öğürüyorum ve beni yerimde tutan kemeri bırakmak yerine kıkırdıyor.

"Burnundan nefes al, küçük fare. Akşam yemeğinde sikimi boyaman için henüz hazır değilim."

Burnumdan hızlıca nefes alıp, yardımcı olması umuduyla dilimi olabildiğince dışarı çıkarırken bile gözlerim açılıyor.

"Biraz daha alabilirsin." Daha fazla itiyor ve yine öğürüyorum, bu sefer hareket tüm vücudumu içe doğru kıvırıyor, bu da onu daha da ileri götürüyor ve tekrar öğürmeme neden oluyor.

"Kahretsin, Jax. Bunu görmelisin," diye mırıldanıyor ve ben gözyaşlarımı kırpıştırarak yüzüne odaklanıyorum, bana Jaxcen değil de Jax demesi hoşuma gidiyor. "Bu hayatımda gördüğüm en güzel manzara."

Daha da ileri atılıyor ve yine öğürüyorum, siki boğazımın arkasına çarpıyor ve hızlıca nefes alıyorum, kendimi sikinin üzerine kusmamaya zorluyorum.

Bu çok utanç verici olurdu.

"Tamam. Vakit geldi," diye mırıldanıyor ve ardından kafamdaki soruyu yanıtlıyor. "Bu güzel ağzı sikmemin zamanı geldi."

Zaten öyle olduğunu düşünmüştüm, ama yarıya kadar çekip hızla geri girdiğinde ne demek istediğini hemen anladım.

O sesten zevk alırken ben öğürüyorum, ses yüksek çıkıyor. "Evet, Jax. Çırpınışını duyayım."

Oh benim.... Tekrar tekrar öğürüyorum ve ağzıma girip çıkmaya başlıyor, başım kemerle yerinde tutuluyor ve ellerim uyluklarına geliyor, onu geri itmeye hazırım çünkü bunu yapabileceğimden emin değilim... ama sonra yüzünü görüyorum.

Bükülme şekli. Zevk ve acının birbirine karıştığı bir ifade ve bana bir şeyler yapıyor.

Islaklık bacaklarımın arasına hücum ediyor ve onun acımasız itişlerine teslim oluyorum, gevşeyen kaslarım onu daha da fazla barındırıyor ve sadece her üçüncü veya dördüncü itişte öğürüyorum.

"İşte bu kadar. Sen çok iyi bir öğrencisin, Jaxcen. Çok iyi bir pis Katolik kızsın." Daha hızlı itiyor ve tıkacım biraz gurulduyor, kusacağımdan korkmama neden oluyor, ama o anı geri çekmek için kullanıyor, pantolonunu çıkarırken aletini serbest bırakıyor.

"Ağzını sikmem hoşuna gidiyor mu, küçük fare?" Başımı

salladım, nefes nefese kaldım. "Evet."

Parmakları çenemi kavrıyor, başımı eğerek tekrar ona bakmamı sağlıyor.

"İğrenmedin mi?"

Başımı sallıyorum.

"Peki ya seni kusturduğum zaman?" Başparmağını çenemdeki salyanın üzerinde gezdiriyor. "O zaman da iğrenecek misin?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

Dudaklarında yavaş ve uğursuz bir gülümseme beliriyor. "Öğrenelim mi?"

Cevap vermeme izin vermiyor, başımı tekrar sikine doğru yönlendiriyor ve ağzımın içine geri giriyor.

Beni izleyişini sevmekten kendimi alamıyorum. Nedense, ağzı cezalandırılan ben olmama rağmen, onun hayranlığı kendimi güçlü hissettiriyor ama bundan nefret etmiyorum. Neredeyse bir ceza gibi hissettiriyor ve kalbim bu adamın bana yapabilecekleri ve benim ona izin vermeye ne kadar istekli olacağım olasılıklarıyla çarpıyor.

Her iki eliyle kemeri tekrar yumruklayarak boğazıma saldırmaya yeniden başlıyor ve ben rahatlıyorum, boğazım vahşeti çoğunlukla memnuniyetle karşılıyor.

İttirirken beni izlemesini izliyorum, ama sonra taktik değiştiriyor ve ittirmek yerine kemerini omuzlarımdan sarkıtmak için serbest bırakıyor ve kontrol etmeden önce başımın her iki tarafını yumrukluyor, başımı o kadar hızlı ileri geri zorluyor ki, vücudum istilayı protesto ederken tıkacım uzun bir öğürme öğürmesine dönüşüyor.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve onu iterken tırnaklarım kalçalarına batıyor ve sonunda beni serbest bırakıyor, o kadar sert öğürüyorum ki neredeyse kusacaktım.

"Dur," diye soluyorum, nefes nefese kalıyorum ve başımı ona bakmam için geri çekmeden önce eli saçlarımı yumrukluyor.

"Yemeğini kaybedecek misin?" diye soruyor, hâlâ sırıtarak.

"Yemek yemedim," diye nefes nefese kalıyorum ama nefes alamıyorum, "bu yüzden ölmek istemiyorum." "Durmamı ister misin?" diye soruyor ve başladığından beri ilk kez
gözlerinde belirsizlik görüyorum.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Boğazıma boşalmanı istiyorum."

Göğsünden bir hırıltı yükselirken gözleri kararıyor ve eğilip dudaklarıma yapışarak onu rahatsız etmeyen, salyalarla kaplı, özensiz bir öpücük konduruyor. Dili sanki ağzımı kaplayan salyasının tadını alabilecekmiş gibi içeri dalıyor ve bu düşünce içimde derin bir kıpırtıya neden oluyor.

Öpüşmeyi agresif bir şekilde keserek sikini yumrukluyor ve tekrar dudaklarıma götürüyor, ben de onu tekrar içime alıyorum.

"Neden sikim için bu kadar mükemmelsin, küçük fare?"

Ağzım onun sikiyle dolu olduğu için bunun da retorik bir soru olduğunu tahmin ediyorum.

"Seni ıslatıyor mu?" diye sorar. "Hayır için bir kez, evet için iki kez göz kırp." İki kez göz kırpıyorum.

Bölüm Sixteen

Devon

"Fuuuck. Ben bu güzel ağzı sikerken sen de kendine dokun."

Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım. Sikimin derisi yarılacakmış gibi hissediyorum ve lanet olsun, umurumda bile değil. Benim küçük fare dizlerinin üzerinde, o dolgun dudaklarını becermeme izin veriyor, mavi gözlerinden yaşlar akarken gözleri parlıyor.

Yine de ağlamıyor. Hayır, bundan zevk alıyor, ağzına saldırmamdan zevk alıyor.

Yine öğürüyor, sesi gargara gibi çıkıyor ve lanet olsun, şimdiye kadar öğürmekle hiç ilgilenmemiştim. Sikimin ucu boğazından aşağı kayarken beni itmeye bile çalışmıyor.

Kolunun hareket ettiğini görebiliyorum, bu yüzden biraz yana eğilip o narin parmakların külotunun üzerinde o kadar hızlı sürtündüğünü görüyorum ki, sanki serbest kalmak için çaresizce muhtaç tomurcuğu eziyor.

Sikimin etrafında inlediğinde, titreşimden neredeyse boşalacağıma yemin edebilirim, bu yüzden hala, bunun henüz bitmesine hazır değilim.

"Hoşuna gitti mi, Jax?" Boğazına tekrar sokmadan önce törpüledim.

Hâlâ bana bakıyor, iki kez göz kırpıyor ve lanet olsun, bu kadar uysal olmasına bayılıyorum. Onu bu şekilde kirletmeme izin vermeye çok istekli.

"Benim için boşalacak mısın?" Taşaklarımın sıkılaşmaya başladığını hissederken bile soruyorum. "Siktir, boşalacağım."

Sonra geri dönüşü olmayan noktayı geçerek ona doğru pistonluyorum, zevk içimden geçerken serbest bırakılmamı kovalıyorum ve spermim boğazından aşağı fışkırırken sertleşiyorum.

Tekrar tıkanıyor, bu sefer döllerimin bir kısmı ağzından fışkırırken sıçrıyor ve lanet olsun, sadece bu görüntü bile ucumdan daha fazla döl fışkırmasına neden oluyor.

Başka bir tıkaçla devam etmesini istemediğim için çekiliyorum, bakışlarım yarattığım karmaşayı izliyor, döllerimden nehirler çenesinden ve boynundan aşağı sızıyor, bazıları göğüs dekoltesinin arasına damlıyor.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi manzara olmalı." Kendimi onun önünde kamburuma doğru indiriyorum, kemerim unutulmuş, şimdi Jaxcen'in arkasında yerde yatıyor. "Hoşuna gitti mi küçük fare?"

"Evet," diye fısıldıyor dili dudağının hemen altından bir damla spermimi almak için dışarı fırlamadan önce.

Sikeyim.

Hayatım boyunca neredeydi bu kadın?

"Seninle işim henüz bitmedi." Doğruldum, kemerimi ve havlamamı topladım. "Ayağa kalk."

Üzerinde bıraktığım pisliği silmeye özen göstermiyor, bunun yerine bir sonraki adımda ne olacağını görmek için heyecanlıymış gibi hevesle itaat ediyor.

Telefonumu kurup bunu kaydetmeliyim. Sik kafalı nişanlısına gönderip nasıl hoşlandığını göstermeliyim.

"Bileklerini birleştir," diye emrediyorum ve yine itaat etmekte gecikmiyor, bileklerini bana uzatıyor, kemerimi bileklerine kelepçe gibi doladığımda mavi bakışları ilgisini çekiyor, sonra başının üzerinden uzanıp kayışı günah çıkarma odasının destek kirişinin üzerinden çekerek kollarını başının üzerine doğru zorluyorum.

Nefes nefese kalıyor, onu yerine sabitlerken mavi gözleri yaptığım her şeyi takip ediyor ve sonra Noel ikramımı almak için geri çekiliyor.

"Biliyor musun, artık buna sahip olduğum için her Noel'de bunu isteyeceğim." Elimi uzatıp parmaklarımın ucuyla boynundan aşağı inerek elbisesine ulaşıyorum ve önden aşağı doğru inen düğmelere bakıyorum. "Her Noel bana gelecek misin, Jaxcen? Kocana kaçacak ve ben seni ona geri göndermeden önce sana istediğimi yapmama izin verecek misin?"

Dolgun dudakları aralanırken yanakları canlanıyor, sözlerim onu etkilerken göğsü hızla inip kalkıyor.

"Beni her yıl kaçırdığın sürece, buna karşı koymayacağım." Verdiği yanıt beni neredeyse yere seriyordu.

Kahretsin, sırf bu itiraf yüzünden sikim yine taş gibi oldu ve kaymağı yiyen kedi gibi sırıtıyorum.

"Belki seni ona, içinde benim döllerimden daha fazlasıyla geri gönderirim." Elbisesinin önünü iki elimle kavrayıp yırtarak açıyorum, düğmelerin eski ahşap zemine çarparken çıkardığı sesler beklediğimden daha yüksek çıkarken, o tekrar soluk soluğa kalıyor, eylemin şoku onu hazırlıksız yakalıyor. "Belki seni bebeğimi taşıyarak ona geri gönderirim."

Gözleri açılıyor ve dudakları itiraz edecekmiş gibi ayrılıyor ama dudaklarımla sözlerini susturuyorum, öyle yakıcı bir öpücük konduruyorum ki şapelin içinde sıcaklık yirmi derece birden artıyor.

Dillerimiz dans ederken, döllerimin tadını alıyorum ve bundan tiksinmiyorum bile. Bu kadının yaptığı her şey beni çaresiz bırakıyor ve onun için aşacağım, daha önce hiç kimseyle aşmayı düşünmediğim çizgiler olduğunu biliyorum.

Aramızda uzanarak memelerini avuçluyorum, güzel bir avuç, dolgun ve dolgun. Parmaklarım meme ucunu buluyor, zaten çakıllı ve gergin olan diğer elimi belindeki yakıcı tene, elbisenin altına ve kıçına inmeden önce sırtına doğru kaydırıyorum.

Poposunu kavradığımda öpüşürken inliyor, tıpkı klitorisinde aradığı gibi, sikime biraz sürtünme sağlamak için kalçalarımı ileri doğru bastırıyor.

Öpüşmemizi keserek dudağını sertçe ısırıyorum ve tam geri çekilmek üzereyken dişleri alt dudağıma kenetleniyor, kendi kanımın bakır tadını alana kadar durmuyor.

Homurdanıyorum ve dudağımı kendi dudağının içine çekmeden önce dönüyor ve geri çekildiğinde gülümsemesi baştan çıkarıcı ve dili, yaşam kaynağımın kıpkırmızı çizgisini kendi dudaklarından yalamak için dışarı fırlıyor.

"Kahretsin, küçük fare. Bir kaplana

dönüşmüşsün." Dişlerini göstererek sırıtıyor.

Ve beni yanlamasına sik, daha seksi bir şey görmedim.

Bunu yapmaya nasıl devam ediyor? Yaptığı her şeyle aklımı başımdan alıyor.

Sanki içinde bir canavar uyanmış gibi. Sanki canavarı harekete geçirdim ve şimdi oynamak istiyor.

Ve bunun için buradayım.

Geri adım atarak, külotunu yan dikişlerinden yırtmak için hızlı bir çalışma yapıyorum, yüzünün önünde sallamadan önce şok içinde nefes alırken vücudundan koparıyorum.

"Baksana ne kadar sırılsıklam olmuşlar." Onları burnuma bastırıyorum, kokusunu içime çekerken gözlerinin genişlemesini ve daha da tahrik olarak kararmasını izliyorum. "Siktir,

Jax. Harika kokuyorsun."

Dudakları bir nefesle ayrılıyor, ben de külotunun ıslak ağını elime alıp dudaklarına bastırıyorum.

"Aç."

Hemen yapıyor, ağzını ıslak kumaşla doldurmama izin veriyor. "Suyunu onlardan em, küçük fare. Tadına bak."

Önce tereddüt ediyor, ben de kaşlarımı çatıyorum, sonunda pes ediyor ve kumaşı emerken çıkardığı ses kulaklarıma geliyor.

Evet.

Bir an bile düşünmeden dizlerimin üzerine çöküyorum, bakışlarım onun çıplak bedeninde geziniyor, kremsi teni o kadar kusursuz ki, beni yukarıdan izlerken dikleşen ve gerilen iki dolgun memesine kadar.

"Açlıktan ölüyorum, küçük fare."

Bacaklarından birini omzumun üzerinden kaldırıp onu bana doğru açtığımda inliyor ve bakışlarımı şimdiden arzudan şişmiş ve kendi uyarılmışlığıyla parlayan pembe etine sürüklüyorum.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi dalıyorum, dudaklarım klitorisine yapışıyor ve emiyorum.

Haykırıyor, sesi külotunun kumaşı etrafında boğuklaşıyor ve onu doruğa çıkarmak için fazla bir şey gerekmeyeceğini şimdiden söyleyebilirim. Zaten sınırda geziniyor.

Klitorisini emmeye ara vererek dilimi kıvrımlarında gezdiriyorum, sularını yalıyorum ve dönmeye başladığı anda onu serbest bırakıyorum.

Dilim kirpikleriyle oynuyor, dudaklarım emiyor, tüm bunlar olurken parmaklarım yukarı çıkıp arka kanalının büzülmüş gülüne bastırıyor.

Bahse girerim kimse de oraya gitmemiştir ve onu bu zevk seviyesiyle tanıştırma düşüncesi bile sikimi ihtiyaçtan sarsıyor.

"Evet," diye haykırıyor, külotunun kumaşı etrafında boğuk olmasına rağmen, bu yüzden ağzımla klitorisine saldırırken arka kapısına daha sıkı bastırıyorum.

Doruk noktası patlayıcı, yüzümde parçalanırken çığlıkları neredeyse çığlık atıyor, vücudu kemerimden sarkarken yukarıda şiddetli bir şekilde sarsılıyor.

Gevşediği anda yerden kalkıyorum, külotunu dudaklarından yırtıyorum, sikimi hizalıyorum, artık kendimi tutamıyorum ve ona çarpıyorum.

Sertleştikçe sırtı kamburlaşıyor, iç duvarları sikimi bir mengene gibi sıkıyor.

"Siktir, Jax. Bana bakire olmadığını söyle," diye törpüledim, az önce onu kazığa oturttuğumdan ve kızlık zarını vahşice yırttığımdan endişeliydim.

Olmadığını söyledi ama belki de yalan söylüyordu. Belki de gerçekten bakireydi ve ben de gidip onu parçaladım.

"Yapmadım," diye mırıldanıyor, sanki acı çekiyormuş gibi, ama ona inanmıyorum. Geri çekilerek yüzünü değerlendiriyorum, mavi bakışları dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyor. "Anlamıyorum. Eğer bakire değilsen, neden acı çekiyorsun?" I

İçinden çıkmaya çalışıyorum, ama başını çılgınca sallıyor, bacakları beni yerimde tutmak için etrafımı sarıyor.

"Sadece bir kez oldu... başka biriyle. On altı yaşındaydım. Birkaç yıl önce de bir vibratör denemiştim ama Eddie onu buldu ve kullandığım için çirkin ve sapık olduğumu söyleyerek çöpe attı."

"O herif ölecek," diye tıslıyorum ve dudakları hafifçe yukarı kalkıyor. "O zaman ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Aşağı yukarı."

Bakışlarım bir süre gözlerinin arasında dans ediyor, bir yalan ya da belirsizlik var mı diye onu inceliyorum ama bulamıyorum.

"Yani bir keresinde, sekiz yıl önce, bir adam seninle seks yaptı ve hepsi bu mu?" Başını sallıyor, bakışları utanç içinde düşerken yanakları yeniden alevleniyor.

"Yapma bunu." Parmağımla çenesini kaldırıyorum ve gözlerini tekrar benimkilere çevirmeye zorluyorum. "Geçmişinden utanma."

Uzun bir süre bana bakıyor, konuşmadan önce gözünden tek bir damla yaş süzülüyor. "Gelecek Noel beni tekrar kaçırırsan, bundan neden utandığımı sana anlatabilirim."

Onu tekrar kaçırma düşüncesi göğsümde derin bir gümbürtü koparıyor. Bu fikirden hoşlanmadığım için değil, çünkü hoşlanıyorum, ama onu eski hayatına geri vermek istemediğim için.

"Bu konudaki fikrimi değiştirdim," diyorum ona, yüz ifadesinin değişmesini izliyorum, ama sadece sırıtıyorum, tıpkı bir hıyar gibi. "Gitmene izin vereceğimi sanmıyorum. Seni burada tutsağım olarak tutabilirim, her lanet gün benim ikramım olarak."

Mavi gözleri parlıyor ve lanet olsun, bunun sesini sevdiğini söyleyebilirim.

"Seni her gün böyle becermeme izin verir misin, küçük fare?" Parmaklarımı bedenlerimizin arasından geçirip klitorisine bastırarak soruyorum.

İnleyen bir nefes kaçıyor ve ben onun muhtaç tomurcuğunun etrafında dönmeye başladığımda bana daha iyi erişim sağlamak için bacak kilidini gevşetiyor.

"Seni her deliğine döllerimle doldurmamı ister misin?"

"Evet," diye itiraf ediyor, ben de yavaşça içinde hareket etmeye başlıyorum, kayganlığının arttığını hissediyorum.

"Yüzüme oturur ve beni boğar mısın, ben senin suyunda boğulana kadar durmadan ihtiyacın olan her şeyi alır mısın?"

"Oh... Evet." Göz kapakları titreyerek kapandı ve ben sırıttım. Eminim hayalinde canlandırıyordur.

"Kahretsin, bunu istiyorum," diye itiraf ediyorum boynuna yapışıp kız arkadaşıma bir morluk kolyesi vermek için yanıp tutuşan bir ergen gibi emmeden önce.

Ve lanet olsun, tam olarak böyle hissediyorum. O benim kızım ve ben onu işaretliyorum.

Amcığının sikimi sıkması daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Sıcak ve ıslak ve muhtaç amcığı geri çekilmeme dayanamıyormuş gibi beni içine çekiyor.

Diğer elim klitorisi üzerinde çalışırken kıçını avuçluyorum ve sıkıyorum ve tıpkı daha önce olduğu gibi, doruk noktası sert bir şekilde vuruyor, o kadar patlayıcı ki horozumu çok sıkı sıkıştırıyor, kendi doruk noktamı uyarmadan sağıyor.

Beni terk eden kükreme onun çığlıklarına karışıyor ve içine döl fışkırıyor, bana muşamba örtmediğimi hatırlatıyor, ki bunu yapmayı asla unutmam.

Neden bilmiyorum ama nedense Jaxcen ile lateks bariyer takma fikri beni kesmiyordu. Aletim ve beynim bir sonuca varmıştı ve ben bunu sorgulamamıştım, bu da beni meraklandırıyor. Onu hamile bırakmaya mı çalışıyorum?

Ona daha önce de söylemiştim.

Bunu neden söyleyeyim ki?

Her ne kadar çılgınca bir düşünce olsa da, kendimi ondan ayrılmak istemezken buluyorum. Tohumlarımın ondan sızmasını ve boşa gitmesini istemiyorum.

Alnımı onunkine bastırırken, nefes nefese nefeslerimiz birbirine karışıyor, yükseklerden aşağı süzülürken bakışlarımız kilitleniyor.

"İyi misin, küçük fare?" Başını sallamadan önce sesim boğuklaşarak sordum. "Bu..." Sesi de hırıltılı, acaba uyarılmaktan mı yoksa
Daha önce boğazını acımasızca siktiğim gibi. "Bu inanılmazdı."

O zaman hissediyorum, amından sızan ıslaklık hâlâ sikimin etrafını sarıyor.

Hayır.

Boşa harcama.

Lanet bir psikopat gibi, Jaxcen'i destek kirişinden kurtarmak için yukarı uzanıp kemeri çözüyorum ve hala sikime sarılmış halde dönüyorum, onu indirip yere yatırdığım şapele doğru birkaç adım atıyorum.

Etrafımı değerlendirirken, bu işi nasıl yapacağımdan emin değilim ve gözlerim hala bileklerine sarılı olan kemerime geri döndüğünde, ne yapacağımı biliyorum.

"Şunu bileklerinden çıkaralım." Öne doğru uzanıp bir elimle kemerimi çekmeye başladım, diğer elim ise beni tutuyordu, böylece onun içine saplanmış halde kalabiliyordum.

Jaxcen ellerini serbest bırakmasına yardım ediyor ve ben de arkama bakmadan önce yaptığım kelepçeleri tamamen çözmek için dişlerimi kullanıyorum.

"Sen... orada öylece duracak mısın?" diye sorar, artık uyarılmışlığı azaldığı için sesi biraz çekingendir.

"Evet," diye cevap veriyorum, birleşmiş bedenlerimizi biraz geriye kaydırarak kıçının günah çıkarma odasının yarısına kadar gelmesini sağlıyorum. "Bacaklar yukarı." Talep ediyorum ve kaşlarını çatmasına rağmen itaat ediyor.

Muhtemelen ona kafamdan geçenleri söylemeliyim, ama o zaman şehvet sisi solduğu için muhtemelen kaçacaktır, bu yüzden garip bir şekilde kayıyorum, horozumu serbest bırakıyorum ve spermimin bir kısmının da dışarı sızmasını izliyorum, bu da beni daha çok kızdırıyor.

Kemerimi hızla ayak bileğine doladığımda "Şimdi ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Seni bir sonraki pozisyonun için hazırlıyorum," diye belli belirsiz itiraf ediyorum ve durmadan önce yarı kıkırdıyor.

"Bekle. Ciddi misin?"

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Cezanın çoktan bittiğini düşünmedin, değil mi?"

"Şey... evet, öyle sayılır."

Başımı sallıyorum, bileğinden çıkmayacağından emin olmak için kemeri çekiştiriyorum ve sonra ayağa kalkıyorum, bileğini kaldırıp kalçalarını yerden kaldırmaya zorlarken kot pantolonumun kalçalarımdan aşağı kaymasına aldırmıyorum ve kemerin diğer ucunu günah çıkarma odasının iç tarafındaki bir parmaklığa sabitliyorum.

"Daha yeni başladık," diye itiraf ediyorum karanlık bir şekilde, kemerin kaçamayacağı kadar sıkı olduğundan emin oluyorum.

Ellerimi bacaklarında gezdirirken, serbest kalan bir tekmesini savuşturuyorum, diğeri ise bir santim bile kıpırdayamıyor. Yolum uyluklarının altından ve kalkık kıçının altından geçiyor, eminim rahatsız edici bir pozisyondur, ama spermimin içinde kalmasını başka nasıl sağlayacağım?

Yerçekimi bir kaltak olabilir, biliyorsun.

Şimdi amına çok yakın oturuyorum ve bacağının bağlı olması bana parıldayan amını kuş bakışı görme imkânı veriyor. Dölle ıslanmış parmaklarımla klitorisinin etrafında dönüyorum, kıvranmaya çalışmasını izliyorum ama bacağı bağlı olduğu için bir yere varamıyor.

"Yine sikimi istemiyor musun, Jax?" Soruyorum ve gözleri parlıyor. Ona böyle seslenmemden hoşlanıyor mu? Hmmmm...

Bir bakalım.

"Cevap ver bana, Jax. Seni ağzına kadar döllerimle doldurmamı mı istiyorsun, öyle ki namuslu nişanlının yanına döndüğünde döllerimin bacağından aşağı aktığını hissedeceksin?"

Yanıt olarak inliyor ve evet, parmaklarım klitorisini çalıştırdığı için olabilir, ama bunun, ona Jax dememin ve onunla iğrenç konuşmamın bir kombinasyonu olduğundan oldukça eminim.

Başparmağım klitorisine bastırırken, bir parmağımı onun sıkı sıcaklığına sokuyorum, tohumumu içinde hissediyorum.

"Senin kirletildiğini fark ettiğinde yüzünü görmek ister misin? Başka bir adamın dölünün bacağından aşağı aktığını?"

"Evet," diye pantolonunu indiriyor, kalçalarını oynatıyor.

"İşte yapacağımız şey bu, küçük fare. Seni o kadar çok dölümle dolduracağım ki nişanlın iğrenecek. Belki düğünü bile iptal eder." Ona göz kırpıyorum.

Sikim tekrar kalkmaya hazır ve yanaklarının kızarmasından ve bir inilti daha çıkaran ayrık dudaklarından Jaxcen'in de aynı şekilde hazır olduğunu görebiliyorum.

Ayağa kalkarak, bacaklarının arasına yerleşmeden önce üzerimdeki her santimlik giysiyi hızla çıkarıyorum. Jaxcen izlerken kıvranıyor ve beyninin ona hayır demesini söylediğini söyleyebilirim, ama amcığı onu yönetiyor, gözlerinin tekrar tatmak istiyormuş gibi horozuma kilitlenme şekline bakılırsa.

Dizlerimin üzerinde, ucumu onun girişine yerleştiriyorum ve yarığında aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Belki de seni nişanlına asla geri vermeyeceğim," diyorum ona, ucumu klitorisine bastırıp onunla alay ediyorum, bu da bir inilti çıkarıyor. "Belki de seni sonsuza dek böyle tutacağım ve zevk içinde boğacağım."

Bir inilti daha çıkarken, sikimi o kadar derine sokuyorum ki, dibe vuruyorum ve taşaklarım kıçına çarpıyor.

Bu pozisyon onun için rahat olmasa gerek ama şu anda hedefime odaklanmış durumdayım ve hiçbir şey için durmayacağım. Ona sertçe vuruyorum, dölümün ve onun uyarılmasının birleşimi bunu ilk seferden çok daha kolay hale getiriyor ve her itişte göğüslerinin zıplamasını ve dudaklarını izliyorum

inlerken ve pantolonunu indirirken, uyarılması onu bir kez daha ele geçirirken göz kapakları kapanıyor.

Ona tekrar tekrar vuruyorum, horozum gittikçe genişliyor, serbest bırakmamı olabildiğince uzun süre tutmak için savaşırken, küçük adamlarımla dolu olduğundan emin olmak istiyorum, onu içeriden talep etmeye hazır.

Göğüslerini avuçladığında, inlemeleri odayı dolduruyor, onu zorlamak için parmaklarımı klitorisine geri bastırıyorum ve iç duvarları sikimi sıktığı anda patlıyorum, onu bir kez daha dolduruyorum.

Onu tuttuğum pozisyon ne kadar garip olsa da, yine de onu öpmek için eğiliyorum, bu benim de doyamadığım bir şey ve bir an için zehirlenmiş olabileceğimi düşünüyorum. Bu davranış hiç bana göre değil.

Ben onları sikip atacak türden bir adamım.

Genelde onları sadece bir başlangıç öpücüğüyle kandırırım ve sonra ne istersem yapmaya razı olurlar, hepsi bu.

Yine de buradayım, dudaklarının dudaklarımda olması için çaresizim, daha yeni boşalmış olmama rağmen aletimin iyileşmesi için ağrıyorum, sadece tekrar yapabilmek için. Ve tekrar. Ve tekrar.

Bu hiç normal değil ama yine de duramıyorum.

"Bu daha da iyiydi," diye dudaklarıma yapışıyor. "Nasıl daha iyi olmaya devam ediyor?"

Kendimi lanet bir tanrı gibi hissederek sırıtıyorum ve onun üzerinde durmak için geri çekiliyorum.

"Bir dahaki sefere kadar bekle. Bana beş dakika ver." Göz kırpıyorum ve gözleri açılıyor.

"Yine mi? Yine mi gitmek istiyorsun? Yorulmadın mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Ayrıca bebek yapmak zaman alır."

Kıkırdıyor, ama gözleri genişleyince aniden kesiliyor.

"Bekle. Ne!?"

On Yedinci Bölüm

Jaxcen

HÖyle demedi! Ciddi olamaz. Sadece benimle dalga geçiyordu.

Bu bir şaka değil mi?" Çığlık atarak doğrulmaya çalışıyorum ama bacağımın aptal günah çıkarma kabinine bağlanma şeklinden dolayı hızımı alamıyorum.

"Bu bir şaka *değil*, küçük fare. Daha önce de söyledim. Seni bebeğimi taşıyarak geri göndermeye karar verebileceğimi söylemiştim."

Kan, gök gürültüsü kadar yüksek bir sesle kulaklarıma hücum ediyor. Şaka yapıyor. Şaka yapıyor olmalı.

Bunların hiçbiri mantıklı değil.

"Bunu sadece..." için söylediğini sanıyordum.

Kelimeleri söylemeye çalıştığım anda yanaklarımın bana ihanet ettiğini hissedebiliyorum.

"Neye?" diye soruyor, parmaklarını içimden sızan dölünün üzerinde gezdiriyor, sonra tekrar içeri itmeye çalışıyor.

"Ne yapıyorsun? Kes şunu." Kıvranıyorum.

"Bana ne söyleyeceğini söyle, küçük fare. Ne için söylediğimi sandın?"

Gözlerimi hayal kırıklığıyla deviriyorum, o tohumlarını içime geri sokmaya devam ederken bile. "Beni tahrik etmek için."

Kıkırdayarak bana sinir bozucu bir göz kırpışı daha attı. "İşe yaradı, değil mi?

Buna bayıldın."

Sevmiş olsam da, beynimi bir şekilde hiç düşünmemeye ve beni gerçekten kaçırdığını unutmaya iten bu adama bunu itiraf etmeyeceğim.

"Seni sadece kalçandan akan döllerimle geri gönderdiğimde değil, hamile olduğunu söylediğinde de nişanlının yüzünü hayal et. Taşıdığın bebeğin seni kaçıran kişi tarafından oraya konduğunu." Sırıtışı tamamen hınzırca ve lanet olsun ona, bana dokunmaya devam etme şekli beni tekrar tahrik ediyor. "Kaçıran kişinin seni o kadar çok boşalttığını ve daha fazlası için yalvardığını söylediğinde Eddie'nin yüzünü hayal et."

Benden bir inilti kaçıyor ve klitorisimin etrafında dönüyor, ateş yeniden hızla yükseliyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Nefes alıyorum.

"Ne? Bu mu?" Başıyla tekrar klitorisimin etrafında döndüğü yeri işaret ediyor. "Yoksa bebeğimi taşıyarak seni geri gönderme kısmını mı?"

"İkisi de," diye nefes alıyorum, bedenimi bu kadar kolay kontrol etmesinden nefret ediyorum.

"Evet, Jax." Adımı söylüyor, belli ki hassas yumrularımla oynarken dilinden dökülen bu sözleri duymaktan ne kadar hoşlandığımı biliyor. "Bunu yapıyorum çünkü seni tekrar boşaltmak istiyorum, böylece muhtaç küçük amcığın yüzücülerimi o kadar derin emecek ki, asla dışarı sızmayacaklar."

İki parmağını içime sokarken bile nefes nefese kalıyorum. "Ve bebek kısmı, iffetli nişanlına büyük bir siktir git olmanın yanı sıra," parmaklarını içimde kıvırıyor, sırtımın bükülmesine ve devam ederken dudaklarımdan bir inilti çıkmasına neden oluyor, "Hayatına geri döndüğünde ve beni unutmaya çalıştığında, asla unutamayacağını bilmek istiyorum, çünkü karnının şişmesine her baktığında, birlikte ne kadar pis olduğumuzu ve ne kadar mükemmel olduğunu hatırlayacaksın."

Sözleri bana hazır olmadığım bir şey yaparken boğuk bir inilti kaçıyor ve bir kez daha bu adamın vücudumu kendi kişisel enstrümanı gibi çalma biçiminde kendimi kaybediyorum ve beni başka bir çarpma orgazmına gönderiyorum.

"İşte böyle, güzelim. Dölümü derinlere al."

Sesi hayvani ve bacaklarımın arasına geçip sikini tekrar içeri soktuğunda nefesimi zor tutuyorum. Dolu dolu hissetmek bu kadar arzulamayı beklemediğim bir şey, ama ona durmasını bile söyleyemiyorum. Dudaklarımın bu esnemenin ne kadar iyi hissettirdiğine dair bir kelime bulmasına imkân yok.

Neden onu bu kadar çok istiyorum?

Her itişiyle, her kirli sözüyle, bedenimin sahibiymiş gibi dolaşan ellerinin her dokunuşuyla beni bir kez daha tüketirken bu düşünce uçup gidiyor.

Belki de öyledir.

Belki de öyle olmasını istiyorum.

Devon'ın içinde bulunduğu açı, popom yerden kalkmışken içime pistonlama, öncekinden farklı bir şekilde vuruyor gibi görünüyor ve bir başka kör edici doruk noktası içimden geçiyor, bir kez daha kendi serbest bırakılmasıyla kükrerken beni ellerinde macun haline getiriyor, başını geri atıyor.

Sersemlemiş halimle bile boynuna doğru uzanan damarlara bakıyorum ve o anda ne kadar belirgin olduklarını görüyorum, sanki vücudundan elektrik geçiyormuş gibi.

Bunu ona ben mi yaptım? Onu bu hale getiren ben miyim yoksa sadece seks mi?

Korkmalıyım, ama o karanlık gözler tekrar benimkilerle buluştuğunda, sadece tapınma olarak nitelendirebileceğim bir bakışla beni yuttuğunda nasıl korkabilirim?

İbadet.

Bu benim alışık olduğumdan çok daha farklı bir ibadet türü ve bunun sona ermesini istemiyorum.

Hiç.

"Siktir, Jax. Bak ne kadar dolusun," diye hışırdıyor Devon, gözleri açıkta kalan etime gidiyor. Daha önce kimsenin böyle bakmadığı bir yere.

Son derece iğrenç, yine de bir kez daha bu tohumu taştığında içime geri itmeye devam ederken, tek hissettiğim daha fazla tahrik olmak.

"Dev," diye nefes alıyorum tembelce, göz kapaklarım yorgunluktan ağırlaşmış ama libidom çoktan ateşlenmiş ve bir kez daha harekete geçmeye hazır. Bu normal olamaz. "Bana ne yapıyorsun?"

"Sana zaten söyledim, küçük fare. Vücudunun tüm döllerimi aldığından emin oluyorum."

Başımı sallıyorum ve kirpiklerimin arasından beni izlemesini seyrediyorum. "Hayır, öyle demek istemedim," diye fısıldıyorum, kelimelerim biraz bulanıklaşıyor.

"O zaman ne demek istiyorsun?" diye soruyor parmaklarını sırılsıklam kıvrımlarımda gezdirmeden önce.

"Yani..." Ben konuşurken göz kapaklarım titreyerek kapanıyor. "Ne yapıyorsun

Ben mi?"

Hiçbir anlam ifade etmiyorum, ama üzerimde hareket ettiğini ve dudaklarının kulağıma değdiğini hissettiğimde, sözleri kaydedilirken omurgamda bir ürperti dalgalanıyor.

"Seni uyandırıyorum, küçük fare. Seni arzularınla tanıştırıyorum." Lobumu ısırıyor. "Sana onları keşfetmenin sorun olmadığını ve bunları kiminle yaptığına güvendiğin sürece kötü bir şey olmayacağını gösteriyorum."

"Sana güveniyor muyum?" Göz kapaklarımı zorla açmaya çalışırken biraz

kafam karışmış bir şekilde soruyorum, kulağıma değen nefesinin sıcaklığı içimi ısıtıyor,

beni istekli tutuyor.

"Sadece bana güvenmiyorsun küçük fare, şu anda kendine de güveniyorsun."

Sözleri karşısında gözlerim fal taşı gibi açılıyor, gözlerim yaşarıyor, çünkü çocukluğumdan beri kendime güvenmekte zorlanıyorum.

Devon bu konuda daha fazla düşünmeme izin vermiyor, dudakları ayakta olsaydım beni dizlerimin üzerine çöktürecek bir öpücükle dudaklarıma yapışıyor.

Yavaş ve şehvetli. Dudaklarının ısırması ve ısırması, dilinin ağzımın her santimini keşfetmesi bir iddia gibi geliyor ve asla durmasını istemiyorum.

Bu sefer beni sikerken telaşsız, yavaş adımlarıyla sanki parmaklarının her bir sıyrığının ve aletinin her bir darbesinin tadını çıkarıyormuş gibi hissettiriyor.

Özensiz. Dölünün ne kadarının içime dolduğu göz önüne alındığında kalın uzunluğu için neredeyse hiç yer kalmadı, yine de içeri itiyor, yavaş gidiyor, neredeyse çok yavaş, ama tekrar geldiğimde, çekirdeğimin derinliklerinden inşa edildiğini hissedebiliyorum ve vurduğunda, vücudumdaki her hücrede dalgalanan hiç bitmeyen bir zevk kasırgası gibi.

Garip pozisyonuma rağmen o kadar bitkinim ki artık hissetmiyorum. Artık hiçbir şey hissetmiyorum. Devon tekrar içime girdiğinde bile, tek hissettiğim durgunluk. Gevşek. Neredeyse uyuşmuş ve kötü anlamda değil.

Şu anda kendimi çok iyi hissediyorum. Hiç hissetmediğim kadar iyi ve yemin ederim ki gözlerim kapanırken dudaklarımda bir sırıtma var ve Devon'ın sesinin derin çakılları her şey kararırken beni sakinleştiriyor ve rüyasız, derin bir uykuya dalıyorum.

Uyandığımda, bir bulut gibi hissettirecek kadar yumuşak çarşaflara ve şişeleyip sonsuza kadar saklamak isteyeceğim kadar ilahi bir kokuya sarılıyorum.

Devon.

Etrafımdaki her yerde onun kokusunu alabiliyorum ama gözlerimi açtığımda kendimi onun süitinde, onun yatağında buluyorum, aradığım adam görünürde yok.

Yavaşça kendimi yukarı itiyorum, çarşaf kalçalarımın etrafında havuza düşüyor ve tüm çıplaklığımı ortaya çıkarıyor. Kendime baktığımda, vücudumdaki her ağrı kendini belli etmeye başlıyor ve dün geceden görüntüler zihnimde yanıp sönüyor.

Şapel. Günah çıkarma odası. Devon'ın kemeri başımın arkasındaydı. Aleti ağzımdaydı. Her seferinde kusacakmışım gibi hissediyordum.

Midemi bulandırdı, neredeyse sarhoş gibi görünüyordu, göz kapakları ağırlaşmıştı, seksi bir sırıtışı vardı, dizlerimin üzerinden onu izlerken, onu bu kadar kudurtan kişinin ben olduğumu biliyordum.

Dudaklarımda tembel bir gülümseme beliriyor ve elimi saçlarımın arasında gezdirerek düğümlenmiş dağınıklığı hissediyorum.

Duş almam lazım.

Yataktan kayarak çıkarken komodinin üzerinde duran bir not buluyorum ve okumak için elime alıyorum.

Kendini yeniden insan gibi hissettiğinde beni ofisimde bulabilirsin.
x Dev

Kalbim yerinden çıkacak.

Neden kalbim sıkışıyor?

Bu bir aşk mektubu değil, Jaxcen.

Ama bir X var ve bu bir öpücük, değil mi?

Ugh. Belki de beynim gerçek olmayan şeyleri hayal ediyordur.

Yataktan kalkıp banyoya koşuyorum, hızlıca duş alıyorum ve saçımdaki düğümleri taramak için çok uzun zaman harcıyorum, sonra da çantama gidip bir elbise alıyorum.

Bugün, günün sonunda onun da parçalanıp parçalanmayacağını merak ederek ve parçalanıp parçalanmayacağını umursamadan başka bir düğme seçiyorum. Pembe dantelli bir külot ve elbiseye uygun bir sutyen giyerek sandaletlerimi giymeden önce hızla giyiniyorum.

Devon'ın yatak odasının köşesindeki boy aynasına doğru ilerleyerek kıyafetimi değerlendiriyorum ama sonunda iri gözlerle yüzüme ve boynuma bakıyorum.

Biraz yorgun görünüyorum, ama gözlerimde bir şey var, mavi tonları bir şekilde daha parlak görünüyor. Cildim parlıyor gibi görünüyor, yanaklarım biraz kızarmış ve dudaklarım, şey, tamamen öpülmüş görünüyorlar.

Ancak boynum o kadar da iyi durumda değil; derimde üç büyük iz var, koyu kırmızı ve mor tonları kan dolu çürüklere benziyor.

Bir nefes kaçarken dudaklarım aralanıyor ve daha iyi görebilmek için eğiliyorum. Hickeys.

Devon bana morluk yaptı.

Boynumdaki dudaklarının anısı geri geliyor, ama emdiğini hatırladığım tek yer orası değil.

Elbisemi kaldırıp iç baldırımda başka bir iz bulduğumda gözlerim açılıyor, sonra elbisemin önünden sütyenime baktığımda bir tane daha.

Beni morluklara boyadı.

Kızgın olmalıyım, değil mi?

Ofisine gidip suratına bir tokat atmalıyım.

Kahretsin, alnını emmeli ve dünyanın görmesi için orada büyük bir mor iz bırakmalıyım.

Yine de kızgın değilim. Garip bir şekilde, tapılmış hissediyorum. Sahiplenilmiş hissediyorum, kötü anlamda değil. Sanki herkes kime ait olduğumu bilsin diye kasıtlı olarak tenime izini bırakmış gibi hissediyorum.

Eddie bile, ona döndüğümde.

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Hayatıma geri dönme düşüncesi de öyle. Bir finans şirketinde ofis işinde çalışmak, bu şekilde veri girmek beni asla tatmin etmeyecek.

Henüz olmadı. Olacağını da hiç sanmıyorum.

Ayrıca, sırf nişanlımdan açgözlülük ve Tanrı'nın bundan ne kadar hoşlanmadığı konusunda bir ders almamak için, çok basit tuttuğum o boktan daireye geri dönme fikrini de aklım almıyor.

"Biliyor musun Eddie, Tanrı büyük bir tane emebilir."

Söylediklerim karşısında şoke olmuş bir halde elimi ağzıma götürüyorum ama ağzımı yavaşça serbest bıraktığımda yansımama bakıp sırıtıyorum.

"Başka bir adamla yattım, Eddie. Beni çok iyi hissettirdi. Beni o kadar çok dölüyle doldurdu ki şu anda onun bebeğini taşımıyor olmam mümkün değil."

Bu sözlerde ne kadar ciddi olduğumu fark ettiğimde nefes alışverişim hızlanıyor, bu şok edici, değil mi?

"Benim de ağzımı sikti Eddie," diyorum yansımama. "Sikinin etrafında öğürdüğümde buna bayılırdı."

Bir kahkaha patlatmadan önce dudaklarım inceliyor ve kahretsin, sanırım aklımı kaybediyorum.

Bu düşünce ayıltıcı.

Aklımı kaybettiğimde neler olduğunu biliyorum ve bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum.

"Kendimi kapana kısılmış hissediyorum," diye fısıldıyorum kendi kendime, gözlerim yaşla doluyor. "Bu kadar iyi hissetmek istemek neden bu kadar kötü?"

Zavallılığım karşısında başımı sallayarak bekleyen gözyaşlarımı siliyor ve elbisemi düzeltiyorum.

Ailem ve Eddie şu anda bana kaşlarını çatarlardı. Davranışlarımdan ne kadar utandıklarını söylerlerdi.

Ama burada değiller. Ve onlar gelene kadar, eğlencemi mahvetmelerine izin vermeyeceğim.

Çenemi yukarı kaldırarak omuzlarımı geriye atıyorum ve beni kaçıranı aramak için topuklarımın üzerinde dönmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Sadece bu düşünce bile ruh halimi yükseltiyor, beni kaçıran kişiden korkmak yerine onu tercih ettiğimi düşünmek beni biraz dengesiz hissettiriyor ve şu anda umurumda değil.

Bara girdiğimde, dün aptalca barın arkasına geçip bıçağı alarak insanları bıçaklamakla tehdit ettiğim zamanki taşkınlığım aklıma geliyor.

Ugh, ne kadar utanç verici.

"İyi günler, Bayan Summers." Barmen Ronnie, muhtemelen benden nefret etmesi gerektiği halde gülümsüyor.

"Uh... selam." Garip bir şekilde el sallıyorum, barda oturan aynı yaşlı adamları ve en sonda oturan aynı yaşlı çifti fark ediyorum.

Başımı eğerek aceleyle Devon'ın ofis kapısına yöneliyorum ve diğer tarafta onunla tartışan bir kadın sesi duyuyorum.

Belki boynumda herkesin görebileceği şekilde bıraktığı izlerden, belki de iyice sikilmiş olmamdan ve her zamankinden biraz daha cüretkâr hissetmemden, ama kapıyı iterek açıyorum ve bir Kardashian'ın tüm özgüveniyle içeri giriyorum, aslında Devon'ın bana dediği küçük fareden başka bir şey değilim.

"Ama bir Noel Baba'ya ihtiyacımız var ve herkes seni seviyor, bu yüzden bunu yapmalısın." Allegra, dünkü genç kız sızlanıyor.

"Sana binlerce kez söyledim. Noel Baba kıyafeti giymeyeceğim."

"Neden olmasın?" İki çift göz üzerime dikilmeden araya girerek soruyorum. "Noel Baba kıyafeti içinde seksi görüneceğini düşünüyorum."

Allegra burnunu yukarı kaldırır. "Bir daha düşündüm de, belki de bu iş için doğru kişi sen değilsindir."

Devon ona gözlerini deviriyor, ağzının kenarlarında bir sırıtma oynuyor.

"Günaydın Bayan Summers," diye homurdanıyor Devon ve bu kez Allegra gözlerini deviriyor.

"Sanırım sen ökseotunu kullanmadan önce gideceğim." Allegra dışarı çıkmak üzeredir ama Devon'ın talepkâr sesi onu durdurur.

"O kadar hızlı değil, Allegra. Jaxcen'e bir özür borçlusun."

Omuzları çökmüş bir halde iç geçiren Allegra omuz silkerken bana yaklaşıyor.

"Dünkü konuşmam için özür dilerim. Yeni kızlarımızdan biri olduğunu düşündüm ve seni biraz kızdırmak istedim. Bu bir gelenek." Omuz silkiyor ama ben daha fazla soruyla baş başa kalıyorum.

"Yeni kızlar mı?"

"Bilirsin işte. Devon'ın kurtarıcıları." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Kurtarma mı?" Ben soruyorum ve Allegra başını sallıyor.

"Bilirsin, köpek kurtarma gibi ama o bir kadın." Yine önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti ve beni kaçıran kişiyle birlikte ofiste bırakarak dışarı çıktı.

Bakışlarım masasının arkasındaki büyük patron koltuğunda tembel tembel oturan ve bir kez daha kral gibi görünen Devon'a kilitleniyor.

Eğlenceli bir sırıtış gözlerini aydınlatıyor ve ökse otunun asılı olduğu tavana doğru fırlıyorlar.

"Öpücüğüm nerede, küçük fare?" diye soruyor, karanlık bakışları benimkilere dönüyor. "Buraya gel."

Tıpkı dün gece olduğu gibi, verdiği emre bedenim itaat ediyor, ona ve sadece ona hizmet etmek için yaratılmış bir kukla gibi. Ona doğru ilerlerken beni izliyor, masasının etrafında dönüyor, sandalyesini bana doğru çeviriyor ve elini uzatıyor.

Benimkini onunkine yerleştirerek beni kucağına çekiyor, kolayca kaldırıp üzerine oturtuyor ve vücudum anında alev alıyor.

"Ben sabırsız bir adamım, Jaxcen." Hala öpücüğünü beklediğini ima ederek bana hatırlatıyor, ben de mesafeyi kapatıyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırırken göz kapaklarım kapanıyor.

Boğazından derin bir hırıltı yükseliyor, eli saçlarımda dolaşıyor ve aramızda hiç hava bırakmadan bizi birbirimize çekiyor ve diliyle dudaklarımı ayırıyor.

Ona sadece bir öpücük vermek istemiştim, ama onun öpücük anlayışı yavaş, yakıcı ve her şeyi tüketen bir öpücüktü ve kendimi bir kez daha onun ellerinde bir macun gibi buldum.

Öpüşmemiz yavaş ve şehvetli, tıpkı dün gece son kez seviştiğimizde olduğu gibi. Sanki dudaklarımızın her bir fırçasının ve dillerimizin her bir hareketinin tadını çıkarıyor ve yemin ederim, daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Bu onun için normal mi? Yattığı tüm kadınlarla böyle mi?

Bu düşünce göğsümün ortasına bir ağrı gönderiyor ve öpücüğü keserek geri çekiliyorum.

Bana her şeyin ne kadar iyi olabileceğini gösteren ilk adama aşık olacak kadar saf mıyım?

Muhtemelen.

Çünkü sen zavallısın, Jaxcen.

Devon ona ne kadar düşkün olduğumu bilseydi, muhtemelen yüzüme güler ve beni eve gönderirdi.

Bu çok garip. Kelimenin tam anlamıyla beni kaçırdı, yine de kucağına oturuyorum ve daha dün gece bana ahlaksızca şeyler yapmasına izin verdim, hatta doğum kontrolü bile kullanmadığım halde içime boşalmasına izin verdim.

Sonunda bir hastalığa yakalanacaksın, seni çapa.

Ugh. Kapa çeneni, iç ses. Senden bıktım artık.

Eddie kilisesinin doğum kontrolüne inanmadığını söylüyor, bu yüzden hiç kullanmadım, ama şimdi ya gerçekten hamileysem ve Devon beni sonuçlarıyla başa çıkmam için geri gönderirken o da bir sonraki kadına geçerse. Muhtemelen kasabasındakilere.

"Aklından neler geçiyor?" diye soruyor, o karanlık gözleri yüzümü inceliyor ve bakmaya devam ederse saklamaya çalıştığım her şeyi göreceğinden endişeleniyorum.

"Hepsiyle böyle mi yapıyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "Kimlerle?"

"Bilirsin işte." Omuz silkiyorum, bu konu hakkında konuşurken kendimi keyifsiz hissediyorum. "Yattığın tüm kadınlar. Bu şehirdekilerle."

Kaşları derinleşir ve sert bir bakışa dönüşür.

"Allegra'nın ne dediğini duydun değil mi?"

"Senin kadınları kurtardığını duydum." Başımı salladım. "Ama bu onlarla yatmadığın anlamına gelmiyor."

"Aslında, tam olarak bu anlama geliyor. Kurtardığım kadınların bedenlerini talep eden bir erkeğe ihtiyaçları yok, Jaxcen. Onların güvenli bir sığınağa ihtiyaçları var."

"Yani bana buradaki kadınlarla yatmadığını mı söylüyorsun? Gerçekten iyi bir yardımsever olduğunu mu? Bu kadınları koruyan?"

"Evet," diye bağırıyor, sorularımdan rahatsız olduğu belli. "Kurtardığım ve yatağımı paylaştığım tek kadın sensin."

"Ne? Sen adam kaçırmaya kurtarmak mı diyorsun?" Alay ediyorum ve bakışları zifiri karanlığa dönüyor, omurgama bir ürperti gönderiyor.

"Seni, beni ne yaparken gördüğünü polislere anlatmanı engellemek için kaçırdığıma inandırdım ama aslında buradasın çünkü o adamları beni öldürmeleri için gönderen adam kameraları izliyor olmalıydı. Seni orada gördü, Jaxcen. Seni nasıl koruduğumu gördü ve doğrudan bana saldırmak yerine önce senin peşine düşmeye karar verdi."

Bakışlarım, şu anda söylediklerini kabul edemeyeceğim kadar samimi görünen onunkilerden ayrılıyor.

Konuşmamı engellemek için beni kaçırmadı mı?

Bunu, onun ölmesini isteyen adam benim peşime düşmeye karar verdiği için mi yaptı?

"Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldanıyorum, gözlerim tekrar onunkilere kilitlenmeden önce başımı sallıyorum.

"Eğer seni yanımda getirmeseydim, seni öldürecekti, küçük fare. Bu yüzden seni kaçırdım."

"Ama... Beni öldürecektin." Gözlerimin arkasındaki sıcaklık diken diken olurken işaret ediyorum. "Beni çalılıklara götüreceğin için çok korkmuştum ve..." "Evet, biliyorum. Seni çalılıklara götürüp öldüreceğim ve cesedini gömeceğim. I

Unutmayın."

"Neden böyle düşünmeme izin veriyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum, onu itiyorum ve tökezleyerek ayağa kalkıyorum. "Neden beni kasten böyle korkutmaya çalışıyorsun? Bu... acımasızca. Çok kötü!" Ben ağlıyorum, o da küfürler savurarak sandalyesinden fırlıyor.

"Jaxcen, sana neler olduğunu anlatsaydım yine de benimle gelmezdin."

Alay ediyorum. "Aynen öyle. Lanet olası bir kilisede insanlara ateş eden bir psikopatla birlikte olmamın imkanı yok!" Bağırıyorum ve ifadesi sertleşiyor, kilisedeki canavar şimdi bu odada benimle birlikte.

"Eğer yapmasaydın, sabaha kadar ölmüş olurdun." Küçümseyerek bana doğru hışımla yaklaşıyor, ben de geriye doğru acele ediyorum, neredeyse sehpaya takılıp düşüyordum. "Senin dairene gitti, Jaxcen. Silahlı ve öldürmeye hazır bir şekilde içeri girdi. Seni almamış olsaydım, çoktan ölmüş olurdun."

Sözleri karşısında nefesim ciğerlerimde sıkışıyor ve konuşmakta zorlanıyorum ama yine de konuşmayı başarıyorum. "Benim daireme gittiğini nereden biliyorsun?"

"Finn ve Miles eşyalarını almaya gittiklerinde kamera yerleştirdiler. Daha sonra kendi kamerasını yerleştirmeden önce silahlı ve öldürmeye hazır bir şekilde onu yakaladı.

kameralar."

Ağzım açık kalıyor, gözlerim uzak tutmaya çalıştığım yaşlarla doluyor. "Dün Finn'le konuştuğunuz şey buydu. Orası benim dairemdi."

"Evet."

Devon'ın adamları sadece daireme girmekle kalmadılar, aynı zamanda bir katilin benim için geldiğini gösteren kameralar yerleştirdiler.

"Gitmeliyim," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım sonunda serbest kalıyor.

"H a d i , aşkım. Yine mi bu?" Devon iç çekerek bir adım daha atıyor, ben de bir adım geri atıyorum, topuklarım arkamdaki duvara çarpıyor.

"Hayır, Devon. Ciddiyim. Eğer beni öldürmeyeceksen gitmem gerek. Ya o adam ailemin peşine düşerse? Eddie'nin peşinden?"

"Eddie'nin canı cehenneme," diye alay ediyor Devon yaklaşırken. "Ölmesi beni mutlu eder."

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Bana ne olduğunu bilmiyorum ama daha önce hiç hissetmediğim bir öfke tüm benliğimi kaplıyor ve Devon'un yüzüne sert bir tokat atıyorum.

Alkış sesi ofisten duyuluyor ve ben yaptığım şeyin şokuyla nefes nefese kalıp avuç içim temastan yanarken onun başı bile yana savruluyor.

Ama artık çok geç. Gittim ve yaptım. Canavara tokat attım ve şimdi sanki varlığı daha da büyüyor. Daha geniş. Daha uzun. Elini boğazıma dolayarak beni duvara yapıştırırken zaten koyu olan gözleri siyaha dönüyor.

Bölüm Eighteen

Devon

I Mantıklı düşünene kadar onu becermek istiyorum. Onu korumaya çalıştığımı anlayana kadar. Ve eğer o lanet tokadın beni caydıracağını, lanet bir katile karşı kendi başının çaresine bakmasına izin vermemi sağlayacağını düşünüyorsa, o zaman

Düşündüğümden daha safmış.

Bir hırıltıyla boynunun arkasını kavrıyorum, sızlanmasına aldırmadan onu masama sürüklüyorum, yüzünü aşağı itmeden önce kağıtları temizlemek için elimi üzerinde gezdiriyorum.

"Dur! Ne yapıyorsun?" diye bağırıyor ama durmamın imkanı yok. Nasıl hissettiğimi bilmeden ofisimden ayrılmasına izin vermem mümkün değil.

Elbisesini yukarı iterek, pembe dantelli külotunu bir hamlede yırtıp çıkarırken, diğer elimle omuzlarının arasına bastırarak beni itmeye çalıştığında onu kolayca yerinde tutuyorum.

"Devon, dur."

"Hayır, öyle demek istemedin," diye tersliyorum, parmaklarımı bacaklarının arasına kaydırıp nemli, ıslak amcığının benim için çoktan hazır olduğunu görüyorum. "Gördün mü, küçük fare. Bunu sen de benim kadar istiyorsun."

"Nedenini anlamıyorum," diye fısıldıyor ve sözlerinde yetiştirilme tarzından kaynaklandığını bildiğim bir acı var.

"Sana göstermeme izin ver," diye törpülüyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu genişçe açıyorum. Onu bana gösterecek şekilde konumlandırdığımda inliyor, ama bu sadece sikimi daha da sertleştiren, içine gömmek için ağrıyan muhtaç bir inilti.

sıkı sıcak amcık.

İleri atılarak burnumu çıplak kıçına bastırıyorum ve dilimi kıvrımlarının arasında kaydırıyorum, sarsılmasından zevk alıyorum ama yüzüme doğru geri itiyor, vermek zorunda olduğum şey için çaresiz.

"Mmmm, Jax. Tadın çok güzel," diye mırıldanıyorum amına karşı, parmaklarım klitorisine doğru ilerlerken dilimi sıcaklığına batırıyorum.

"Dev," diye pantolonunu indiriyor ve lanet olsun, bunu duymak hoşuma gidiyor.

Burada neler olduğu konusunda kafasının karışık olduğunu biliyorum. Benim de öyle ama kaçıp gitmesine izin vermeyeceğim. Ona sunabileceğim her şeyin tadına bakmadan gitmesine izin vermeyeceğim.

Ve sonrasında, onun çekip gitmesini kaldırabileceğimi ummak zorundayım. Ona iyi bir hayat verebileceğimi düşünecek kadar aptal değilim.

Koruma altında tutulan bir sitede yaşıyorum. Kadınları kabul ediyorum. İğrenç saldırıların kurbanları. Ben lanet bir Marx'ım. Tehlike bizi takip ediyor ve küçük faremi ne kadar tutmak istesem de, onu çitle çevirmek istemiyorum. Onu tehlikeye atmak istemiyorum. Sadece yaşamasını istiyorum.

Yani, gerçekten canlı.

Ve evet, çocuğumu doğurabilir ve eğer bu olursa, hiçbir şey istemediklerinden emin olacağım, ama ikisi de kendi hayatlarını yaşamaktan daha iyi olacaklar.

Noel'e kadar.

Söylediklerimde ciddiydim.

Ölene kadar her Noel'de onu çalacağım ve onu yiyip bitireceğim.

Dilim ve parmaklarım onun muhtaç amcığına saldırmaya devam ediyor ve çok geçmeden haykırıyor, orgazmı onu bir zevk yük treni gibi parçalıyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum, ayağa kalkıyorum, hızla sikimi serbest bırakıyorum ve doruğunun son dalgası azalmadan önce girişine bastırıyorum.

Sonra içeri dalıyorum. Tekrar çığlık atıyor ve ikinci bir orgazm onu yutarken duvarlarının sikimin etrafında kenetlendiğini hissediyorum.

İç duvarlarının uzunluğumun etrafında kenetlenme şeklini iyi kullanıyorum ve hızlı bir şekilde içine giriyorum, zaten kendimi kolay gitmek için çok yakınım.

"Bunu hissediyor musun, Jax?" Ona arkadan vurarak soruyorum, bakışlarım büzülmüş gülüne odaklanıyor, bana lanet bir fener gibi göz kırpıyor.

"Ne?" diye pantolonunu indiriyor, ben açıkta kalan kıçına tükürmeden ve tükürüğümü deliğine sürmeden önce. "Ne yapıyorsun?"

"Birbirimize ne kadar yakıştığımızı hissediyor musun?" Orta parmağımı ona biraz bastırarak soruyorum ve o da sertleşiyor. "Rahatla, aşkım. Parmağımı alabilirsin."

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ediyor ama kıkırdıyorum, itişlerim yavaşladıkça yavaşça biraz daha içeri sokuyorum, bakışlarım çiçeğinin benim için açılma şekline takılıyor.

"Siktir, evet. O pis deliği benim için aç. Bırak gireyim."

Dudaklarından bir inilti daha dökülüyor, yüzü masama bastırdığı için boğuklaşıyor, ama rahatlıyor ve kıçı parmağımı açgözlülükle emiyor.

"Aferin kızıma, Jax. Çok iyi gidiyorsun," diye övüyorum ve bunu söylediğimde ne kadar rahatladığını fark ediyorum.

Siktir. Ona verebileceğim her şey için çaresiz ve lanet olsun, ona her şeyi vermek istiyorum.

Her şeyi sikeyim.

Her iki taraftan da dolgunluğu hissetmesine izin vererek itişlerimi tekrar hızlandırıyorum. Ağzımda daha fazla tükürük topluyorum ve onu kıçına bırakıyorum, ikinci bir parmağımla ovuyorum ve işaret parmağımı diğerine katılmak için kıçının içine kaydırdığım anda sert bir şekilde boşalıyor.

"Kahretsin, evet," diye inliyorum, sıcaklık beni sararken hayalarımın sıkılaştığını hissediyorum, duvarları çok iyi yaptıkları şeyi yapıyor, beni sağıyor, onu dölle doldururken tüm vücuduma zevk veriyor.

Hâlâ taşaklarım onun içinde, her bir fışkırmanın bana istediğimi vereceğini umarak gitmesine izin veriyorum.

Ve lanet olsun, bunu, onu hamile bırakmayı neden istediğime dair hiçbir fikrim yok, ama istiyorum. Daha önce hiçbir şey istememiştim.

İşitme duyum geri geldiğinde, nefes nefeseyken çıkardığımız sesler odayı dolduruyor ve onun üzerine çöküp ensesine başka hiçbir kadına vermediğim öpücükleri konduruyorum.

"Bunu neden yaptın?" Jaxcen soruyor, sesi boğuk ve nefes nefese.

"Beğenmedin mi, küçük fare?" Kulağına karşı soruyorum, sadece başka bir parçası

Kendimi yukarı itmeden ve serbest kalmadan önce, onu sırt üstü, hala masamın üzerinde yuvarlamadan önce, ona doyamıyorum.

"Biliyorsun yaptım," diye itiraf ediyor, artık beni görebildiği için büyük mavi bakışları benimkilere geliyor. "Ama bunu neden sonra yaptın..."

Kaşları çatılırken kafası karışıyor ve bunun aklından geçenlerden mi yoksa dizlerini omuzlarımın üzerine koymak için bacaklarını kaldırdığım gerçeğinden mi kaynaklandığından emin değilim.

"Neyden sonra?" Israr ediyorum ve sanki transa geçmiş gibi birkaç kez göz kırpıyor.

"Az önce sana tokat attım. Sana gitmek istediğimi söyledim. Sen de karşılık olarak beni buraya getirdin ve..."

"Ve seni becerdi mi?"

"Evet," diye nefes alıyor, yanakları sadece birkaç dakika önce ona verdiğim üç orgazmdan dolayı kıpkırmızı ve kızarmış.

"Ben de sana neden kalman gerektiğini gösteriyordum." Kaşlarımı sallıyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Sadece beni becerebilmek için kalmamı istiyorsun," diye takılıyor ve ses tonundan ya da anlamından hiç hoşlanmıyorum. Sanki başka bir çentikmiş gibi. Üç gün önce, son kırk sekiz saati asla hayal edemezdim, ama oldular ve nasıl olduğunu inkar etmeye devam edecek kadar aptal değilim. bana

hissettiriyor.

Lanet olası

canlı.

"Hayır, küçük fare. Sana tapabilmem için kalmanı istiyorum."

Gözlerim onun açıkta kalan amına kayıyor, döllerim kıvrımlarında parlıyor, birkaç damla serbestçe sızıyor.

"Bu işe yaramayacak," diye mırıldanıyorum, beyaz sperm izlerini parmaklarımla toplayıp tekrar içine itiyorum.

"Hey." Kıpırdanmaya çalışıyor. "Ne yapıyorsun?"

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. Dün gece söylediğim hiçbir şeyi duymadı mı?

"Spermlerimin dışarı sızmadığından emin oluyorum." Ben deadpan ve onun gözleri genişler.

"Ciddi olamazsın, Devon. Beni hamile bırakmak istemezsin." "Neden istemeyeyim ki?"

"Birincisi, birbirimizi tanımıyoruz. Birbirimizi tanımadan birlikte çocuk sahibi olamayız. Ayrıca, ben kalamam. Gitmek zorundayım."

Bu sefer gözlerimi deviriyorum, ellerim onun çıplak kalçalarında aşağı yukarı geziniyor. "Neden, Eddie'yi kurtarmak için mi?"

"Hayır," diye fısıldıyor, gözleri utançla benimkilerden ayrılıyor. "Sana tokat attığım için özür dilerim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum."

İçimi çekiyorum, öne uzanıp parmağımı çenesinin altından geçiriyorum ve onu tekrar bana bakmaya zorluyorum. "Bunu yaptın çünkü kendini kapana kısılmış hissediyorsun."

Gözleri cam gibi oldu.

"Evet," diye sessizce itiraf ediyor, "ama senin tarafından değil."

Ona 'gerçekten' der gibi bakarken kaşlarım çatılıyor ve yüzü yumuşuyor. "Tamam, *sadece* senin tarafından değil."

Ben sırıtıyorum ve onun dudaklarında da belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

Bazen neden burada benimle olduğunu unutuyorum.

O iyi bir kadın. Nazik. Özverili. Bana sorarsan biraz fazla özverili.

Kesinlikle bu boku ya da ona davranış şeklimi hak etmiyor.

Bacaklarını omuzlarımdan indirerek ayaklarını masama doğru uzatıyorum ve sertçe ona işaret ediyorum.

"Orada kal. Kımıldama."

Dudağını ısırıyor, dolgun etini kemiriyor, onu öpmek ve her şeyi unutmak istiyorum ama bunun beklemesi gerekecek. Onun dikkatini seksle çok fazla dağıttım. Şimdi bazı gerçeklerin zamanı.

Ondan uzaklaşarak duvardaki Marx aile portresine doğru ilerliyorum ve kasamı ortaya çıkarmak için bir kapı gibi açıyorum. Şifreyi girdikten sonra bip sesi çıkarıp kilidi açıyor ve siyah keseyi almak için içeri uzanıyorum.

"Duymanı istediğim bir şey var," diyorum ve ona dönüp hareketlerimi nasıl izlediğini, bakışlarının elimdeki keseye nasıl kilitlendiğini izliyorum.

Yavaşça telefonunu çekiyorum ve o da telefonu almaya çalışıyor ama başımı sallıyorum, telefonu yüksekte, ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum.

"Uh, uh. Henüz değil, küçük fare. Sadece dinle."

Şaşkın kaşlarını görmezden gelerek telefonunu açıyorum ve sesli mesajlara gidip ilkine dokunarak çalmaya başlıyorum.

> ***Mesaj Gönderen: Eddie***
> *"Günaydın, Jaxcen. Bu aramayı yapmak zorunda kaldığım için biraz şaşkınım. Eminim zaten biliyorsunuzdur, bu oldukça rahatsız edici bir durum, bu yüzden neden böyle davrandığınızı bilmiyorum. Kurallar değişmedi. Beni her sabah 9'da arıyorsun ama saat 11'e geliyor. Nişanlınızı arayamayacak kadar meşgul olmanızın nedenini öğrenmek için sabırsızlanıyorum."*

Kızgın sıcaklık Jaxcen'in boynunu ve yanaklarını sarmış, gözleri biraz camlaşmış ve bunun aşağılanma mı yoksa öfke mi olduğunu söylemek zor.

"Yani Eddie bu mu?" diye soruyorum ve o da bana kızgın bir şekilde başını sallıyor.

Öfke iyidir. Gerçi bana mı yoksa nişanlısına mı kızgın emin değilim. "Senin için kuralları mı var?"

Yine başını salladı.

"Onu her sabah dokuzda mı arıyorsun?"

"Evet," diye tersliyor, gözleri bende değil elimdeki telefonda. "Her zaman kendini beğenmiş bir göt gibi mi davranır?"

Omuz silkiyor. "Eskiden hiç yapmazdı."

Hmmm. Eskiden hiç y a p m a z d ı . Muhtemelen kilise, yani bir tarikat beynini yıkamadan önce.

Fazla konuşmak istemediğini görebiliyorum, o yüzden bir sonraki sesli mesajı dinletiyorum.

> ***Mesaj Gönderen: Eddie***
> *"Jaxcen, bunu neden yaptığından emin değilim. İnternette yine o iğrenç videoları mı izliyorsun? Onların ne kadar yozlaştırıcı olduğunu biliyorsun, Jaxcen. Umarım tekrar başlamamışsındır. Peder Peters'ın bunu duyduğuna sevineceğini sanmıyorum. Aslında, belki de davranışlarını babanla konuşmalıyız. Bu yola başvurmak istemiyorum ama beni en kısa zamanda aramazsan bunu yapacağım."*

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve alt dudağı titriyor ama yanakları hâlâ kızarmış durumda ve bunun utanç ve aşağılanmadan kaynaklandığına eminim.

"Yani porno izlemek geçmişte seni bozdu, öyle mi? Ve şimdi de senin nüksettiğini ve tavşan deliğine girdiğini mi düşünüyor?"

"Sanırım," diye tersliyor ve çenesini kavrayarak onu bana bakmaya zorluyorum.

"Babanı daha önce de bu saçmalığa bulaştırdı mı? Porno izlemen hakkında?"

Doğrulup beni geri itmeye çalışıyor ama telefonunu masama bırakıp bileğini yüzeye sabitliyorum ve burnumu onunkine bastırıyorum.

"Bana kızgın mısın, küçük fare?"

"Bu mesajlar özeldir. Onları dinlemeye hakkınız yok."

"Olmayabilir. Ama ailenle neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerekiyordu. Seni aramak için ne kadar ileri gideceklerini. Ve şu ana kadar elimizde olan bu. Nişanlından gelen iki sesli mesaj, ani yokluğun için endişelenmek yerine ne tür ahlaksızlıklar yaptığın konusunda endişeleniyor."

"Bu hâlâ seni ilgilendirmez," diye fısıldıyor, gözyaşları sel olup akıyor.

"Belki değil, ama şimdi öyle ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Jaxcen. Ben senin tarafındayım."

Arkama yaslanıp bir sonraki sesli mesajı açıyorum ve nişanlısı hıyarlık etmeye devam ederken yüzündeki ifadeyi izliyorum.

Mesaj Gönderen: Eddie
"Yakında ne olduğunu anlamıyor musun Jaxcen? Bana davranışlarından iğreniyorum. Bu saygılı bir eşin davranışı değil. Bu, katı bir ceza gerektiren olgunlaşmamış çocukça bir davranış. Geliyorum."

"Hmmm. Katı ceza. Seni nasıl cezalandırıyor?" Soruyorum ama gözlerini kaçırıyor, bir hıçkırık kaçıyor. "Seni nasıl cezalandırıyor, Jaxcen?!" Bağırıyorum, o da dudak büküyor.

"Senin gibi değil... o sadece... beni küçümsüyor. Kendimi ayakkabısının altındaki bir köpek pisliği yığınından daha iyi hissetmeyene kadar bana bağırıyor."

"Bunu yapmaya hakkı yok. Bunu anlamıyor musun? Kimsenin sana böyle hissettirmeye hakkı yok."

Omuz silkiyor, kollarını göğsünde kavuşturup benden başka bir yere bakıyor, ben de bir sonraki mesajı oynatıyorum.

Mesaj Gönderen: Eddie
"Beni görmezden gelmeyi bırak, Jaxcen. Zili duyabildiğini biliyorum ve işte olmadığına göre orada olmalısın. İşte bu kadar. Babanı arıyorum."

Bu mesaj karşısında gözleri büyüyor, yüz ifadesini panik kaplıyor.

"Aman Tanrım. Babamı mı aradı?"

"Ne düşünüyorsun?" İçtenlikle soruyorum ve o da koluyla gözlerini kapatıyor. "Bu gerçek olamaz."

"Maalesef öyle," diyorum bir sonraki mesajı oynat tuşuna basmadan önce.

Mesaj Gönderen: Baba
"Jaxcen, ben baban. Edward aradı ve davranışların karşısında şok olduğumu söylemeliyim. Seni daha iyi olman için yetiştirdim.

bundan daha iyi. Eğer önümüzdeki otuz dakika içinde onu ya da beni aramazsanız, Dr. Xavier'i devreye sokmak zorunda kalacağım."

Birden ayağa fırladı, neredeyse bana kafa atıyordu, kurtulmak için beni itmeye çalışırken paniğe kapılmıştı.

"Gitmek zorundayım. Aman Tanrım. Gitmek zorundayım."

"Dur bakalım," diyorum, üst kollarını kavrayıp onu yerinde tutuyorum, kıçı hâlâ masamın üzerinde duruyor. "Bu mesaj neden gitme isteği uyandırıyor? Gitmek zorundayım derken nereyi kastediyorsun?"

"Anlamıyorsun. Yapamam... Hayır. Bunu yapamam." Başını öfkeyle sallıyor, ses tonundaki dehşet Salı gecesi öleceğini sandığı zamankinden daha fazla.

"Neyi yapamazsın?" Benden başka bir yere bakamaması için yüzünü tutuyorum, tam olarak ne olduğundan emin olmasam da umutsuzca zihnini rahatlatmak istiyorum.

Onu bu kadar panikleten nişanlısı mı, babası mı yoksa Dr. Xavier mi?

"Bunu bir daha yapamam. Bunu yaşayamam." Başını sallamaya çalışıyor ama ellerim onu yerinde tutuyor. "Aman Tanrım, başka mesaj var mı?"

"Evet," diye iç geçirdim. "Onları dinlemek istediğine emin misin?" "Evet." Başını sallıyor. "Neler olduğunu bilmem gerek."

Biraz zamana ihtiyacım var, alnımı onunkine bastırıyorum ve göz kapaklarının kapanma şekli bana ne kadar güvendiğini gösteriyor. Benden korkmuyor. Ama o sesli mesajlardan korkuyor.

İç çekerek geri çekiliyorum ve yüzünü kavrayışımı serbest bırakarak bir sonraki mesajı oynatmaya başlıyorum.

Mesaj Gönderen: Annem

"Jaxcen tatlım, ben annen. Baban bana neler olduğunu anlattı. Lütfen yaramazlık yapmayı bırak. Bu kabul edilemez. Evlenmek üzeresin, tatlım. Müstakbel kocana böyle davranamazsın. Ve o müstehcen web siteleri... Oh Jaxcen. Neden onlara baktın ki? Edward babana linkleri gönderdi. Neden böyle ahlaksızca davranışları izliyorsun? Uyuşturucu mu alıyorsun? Öyle olmalı. Aman Tanrım. Dr. Xavier'i aramamız gerekecek."

Annesi konuşurken yüksek sesle hıçkırıyor ve elini ağzına kapatarak başını sallıyor, gözleri bana yalvarıyor.

"Lütfen hayır. Hayır, hayır, hayır. Bunu yapamam. Yapamam."

"Hey." Onu kendime çektim, kollarımı ona doladım. "Şşşt, aşkım. Her şey yoluna girecek. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Ve lanet olsun. Bu sözler uzun zamandır söylediğim en doğru şeydi. Eninde sonunda buradan gitmesi gerektiğini biliyorum ama onu onların hayatına geri gönderirsem sıçarım.

"Bunu neden yapsın ki?" Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve ben de onun içini dökmesine, ağlamasına izin veriyorum ve bir kez olsun ona olan bağlılığımı koparmıyorum. Bir kez bile yalnız hissetmesine izin vermedim.

"Jax," diye yalvarıyorum o sustuğunda, kızarmış şiş gözlerine ve gözyaşı lekeli yanaklarına bakmak için geri çekiliyorum. "Söz veriyorum, kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Bana inandığından emin olmasam da başını sallıyor. Pek değil.

"Sanırım bu kadar yeter," diyorum, onu daha fazla zorlamak istemediğim için, ama o başını sallıyor.

"Hayır," diye bağırıyor, gözyaşlarını silerek. "Kaç tane mesaj var?" "İki tane daha var," diye itiraf ediyorum ve boğazını temizleyip daha uzun oturarak Kendini toparladı.

"Onları duymak istiyorum." "Belki sonra-"

"Hayır. Şimdi!" Gözlerini dikiyor ve ben de bir kez daha oynat tuşuna basmadan önce başımı sallayarak pes ediyorum.

Mesaj Gönderen: Presley

"Jax, ne oluyor lan? Yaşlılar çıldırmış durumda ve seni küçükken gönderdikleri psikopat doktora telefon ediyorlar. Ne yaptığın umurumda değil biliyorsun, hatta pornoya bayılıyorum ama seni tekrar ele geçirmelerine izin verme. Senin kıvılcımını öldürmelerini görmeye dayanamam. Bir daha olmaz. Bir daha asla.

"Onları kendi tarafımda oyalamaya çalışacağım, ama bir çanta hazırla ve bir yere git. Seni bulamayacakları bir yere. Banka kartınızı kullanmayın. Eğer polise haber verirlerse bunu takip edebilirler.

"Kahretsin, Jax. Seni seviyorum kardeşim. Lütfen güvende kal."

Bu kez gözyaşları farklıdır. Yüz ifadesi sevgi ve özleme dönüşüyor.

"Kız kardeşin mi?" diye soruyorum, o da başını sallıyor ve gözyaşlarının arasından bana gülümsüyor. "Presley. O benim ablam." Omuz silkiyor. "Muhtemelen onu seversin
benden daha iyi. Çoğu insan öyle."

Kaşlarımı çattım. "Siktir et," diye çıkışıyorum ve gözleri kocaman açılıyor. "O sen değilsin, yani hayır, onu senden daha çok sevmeyeceğim. Hem de hiç."

Kaşları çatılıyor ve lanet olsun, yüz ifadesi onda olduğunu unuttuğum bir masumiyetle dolu.

"Bende ne bulduğunu anlamıyorum," diye fısıldıyor ve bu ifade yürek parçalayıcı değilse ne olayım.

"Keşke kendini benim gözlerimden görebilseydin, küçük fare. Olağanüstü bir kadın görürdün. Beni daha iyi bir adam olmaya iten bir kadın."

Kıkırdıyor. "Ama daha birkaç gün önce tanıştık."

"Aynen öyle. Bu nasıl olabilir ki?" Başparmağımı dolgun dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Bir hafta sonra ne kadar iyi olmak isteyeceğimi hayal et."

Bu onu güldürüyor ve lanet olsun, bu sesi seviyorum. Bu yürek parçalayıcı gözyaşları yerine bunu tercih ederim.

"Son mesajı dinlemeli misin bilmiyorum," diye itiraf ediyorum ve gülümsemesi kayboluyor.

"Neden? Kimden?"

Belki de ona söylememeliyim, ama onu karanlıkta tutmak ona iyilik yapmıyor. Onu burada tutmanın faydası olabilir. En azından şu Bay V denen herifi bulup ondan kurtulana kadar. Sonra ailesiyle ilgilenebilirim.

"Doktordan."

Panik yüz ifadesini kaplıyor ve şimdi anlıyorum ki asıl dehşeti bu adama yönelik.

Nedenini bilmek istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum ama şimdi zamanı değil ve onu bu sırrı ifşa etmeye zorlamak istemiyorum. Kirli olanları, evet, ama onu rahatsız eden, onu dehşete düşüren gerçek olanları, hayır. O sırları hazır olduğunda açıklamasını istiyorum.

"Bunu duymak istediğine emin misin?" Ben soruyorum, o da saklanmaya çalışır gibi kollarını kendi etrafında sararak başını sallıyor.

Yine de oynat tuşuna bastım.

Alınan Mesaj: Bilinmeyen Numara

"Merhaba Jaxcen, ben Doktor Alfred Xavier. Gençken Holly River Malikanesi'nde seni tedavi etmiştim. Hatırlıyor musun?

"Babanızdan gelen bir telefon beni şok etti. Kendisi son derece sıkıntılı. Özellikle bir yetişkin olarak tesise dönmenin ne kadar zor olacağını size hatırlatmama gerek olmadığını biliyorum. Yetişkinlere yönelik programımız çok daha yoğun ama belki sizin de faydalanabileceğiniz bir program. Bir kilise ile birleştik ve birlikte hastalarımıza yardım etmek için Tanrı'nın işini yapıyoruz. Bunun düğününüzden önce size büyük fayda sağlayacağını düşünüyorum. Lütfen beni arayın. Aksi takdirde, yarın muhtemelen bir toplum tedavisi emriyle geleceğim."

Kabuslarındaki canavarın kim olduğuna dair bir şüphem varsa bile artık yok.

Titriyor, masamda ileri geri sallanıyor, bakışları göğsüme kilitlenmiş ama gözleri uzakta.

"Gerçekten görmek istemediğin kişi o mu, Jax?" Dikkatini çekmek için parmağımı tekrar çenesinin altına sokarak soruyorum ve mavi bakışları benimkilerle buluştuğunda başını sallıyor.

"Ona geri dönemem. Ölmeyi tercih ederim." Öfke yüzünü buruşturuyor. "Yemin ederim gelip beni almasına izin verirsen, kendimi o uçurumdan aşağı atarım, Devon. Atacağım. Bunu yaparım. Şaka bile yapmıyorum."

"Tamam." Ellerimi kaldırdım, bu şekilde konuşmayı bırakmasını istiyordum. "Ama o şerefsiz buraya asla giremeyecek. Adamlarımı asla geçemeyecek ve eğer kapılarımıza yaklaşmaya cüret ederse, adamlarıma onu oracıkta öldürmelerini emredeceğim."

Ağlamasına rağmen başıyla onaylıyor, söylediklerime inanıyor.

"Aslında, eğer senin sik kafalı nişanlın kapıyı çalarsa, o da aynı lanet kaderi paylaşacak," diye itiraf ediyorum ve o yine başını sallıyor, bundan tamamen memnun.

"Tamam."

"Güzel." Başımı salladım. "Tamam."

Ve sanki adamın kendisi konuşmamızı duymuş gibi, Jaxcen'in telefonu çalmaya başlıyor ve ekranda Eddie'nin adı yanıp sönüyor.

Bölüm N neteenI

Jaxcen

Telefonumun ekranında Eddie'nin adını görünce tüm vücudum kaskatı kesildi.

Beni arıyor. Tam şu anda beni arıyor ve tek düşünebildiğim Dr. Xavier dışında konuşmak istediğim son kişinin Eddie olduğu.

Elimi uzatarak düşüşe geçmeye çalışıyorum ama Devon'ın eli bileğime dolanıyor, bileğimi sabitliyor, gözleriyle beni sabitliyor ve sonra kabul tuşuna basıp hoparlöre veriyor.

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. Bunu neden yaptı?

"Jaxcen!" Eddie'nin sesindeki patlama, yaralanmış ya da tehlikede olabileceğim konusunda en ufak bir endişe duymuyor ve bir zamanlar hayran olduğum ses bir düşmanın sesi gibi geliyor.

Şok olmuş bakışlarım Devon'a yöneliyor ve dudaklarının konuşmak için ayrılmasını izliyorum.

Eddie'ye ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama beni kaçırdığını söylemesini istemiyorum, yaptığı tam olarak bu olsa bile.

"Ne?" Devon daha konuşmadan ben bağırıyorum ve sesime kaşları havaya kalkıyor.

"Ne? Ne?" Eddie alay etti. "Hangi cehennemdeydin? Neler oluyor?"

Bilirsiniz, bir seks kulübüne gittim ve sonra kendimi suçlu hissettim, bu yüzden Peder Peters'ı görmeye gittim ve günahlarımı itiraf ettim, ta ki bazı rastgele adamlar kiliseye ateş etmeye başlayana kadar ve bu kara şövalye bir anda ortaya çıktı, beni korudu, beni öptü ve sonra beni kaçırmadan ve beni anlamsızca becermeden önce adamları öldürdü.

Kendi kendime sırıtıyorum, bunu söylemeyeceğimi biliyorum, ama Tanrım, bunu onun yüzüne vurmak iyi hissettirirdi.

"Küçük bir tatile çıktım," diyorum onun yerine, Eddie'nin telefonda şok içinde alay ettiğini duyarken, Devon'ın dudaklarını yavaşça sinsi bir sırıtış kaplıyor.

Onlara bakıyorum, ne kadar yumuşak olabileceklerini hatırlıyorum, ama aynı zamanda o ağzın zaman zaman ne kadar kötü olabileceğini de. O dudakları tekrar öpmek istiyorum. Ve tekrar. Ve tekrar.

"Tatil mi? Sen neden bahsediyorsun?" Eddie hırladı. "Bir anda tatile çıkamaz, onay almadan işten kaytaramaz ve kimseye haber veremezsin."

"İşimin bir önemi yok." Beni göremese de omuz silkiyorum. "Zaten istifa edeceğim."

"Sen ne sikimsin."

"Neden olmasın?" Bana ne yapacağımı söyleme hakkına sahip olduğunu düşündüğü için sinirleniyorum. Sanırım uzun zamandır bunu yapmasına izin verdiğim için tam olarak böyle düşünüyor. "Başka bir iş bulmayı düşünüyorum."

"Nerede?" Alay ediyor. "Hiçbir yeteneğin yok, Jaxcen. İşletme okudun ve posta odasından bile çıkmadın."

Yanaklarım kızarıyor ve dişlerimi sıkıyorum.

"Bir yılı aşkın süredir posta odasında çalışmıyorum. Ve bir sürü becerim var," diye çıkışıyorum, becerilerimi düşünmeye çalışırken ağzımı açıp kapatıyorum, ama lanet olsun ona. O haklı.

Beni strese sokmayacak bir iş yapmamı, böylece inancıma ve onun karısı olmaya hazırlanmaya odaklanabileceğimi söyleyerek tam da beni istediği yerdeyim.

Bu düşünceyi fırlatmak istiyorum.

Neden bu kadar kolay

etkileniyorum?

Çünkü kimsenin seni seveceğini düşünmedin.

"Oral seks konusunda oldukça iyiyimdir," diye geveliyorum, elimi ağzıma kapatmadan önce kendimi şok ediyorum, Devon sırıtarak başını sallarken gözlerim şaşkınlıktan kocaman açılıyor.

"Ne dedin sen?" Eddie bağırıyor, telefonumun hoparlörü cızırdıyor.

Oh iyi. Şimdi gittim ve yaptım. Kendimi uçurumdan aşağı atabilirim.

"Bu adam beni öğürtmeyi gerçekten seviyor, Eddie. Sikinin dudaklarımın arasından kayışını izlerken yüzünü görmelisin-"

"Kapa çeneni seni pis fahişe!" Eddie'nin çılgınca bağırışı yüksekti ama Devon'ınki kadar değil.

"Sen kapa çeneni! Jaxcen ile bir daha asla böyle konuşmayacaksın! Anladın mı lan?!"

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı Eddie. "Bir genelevde mi çalışıyorsun, Jaxcen?

Bu müşterilerinizden biri mi?"

"Hayır." Devon cevap vermeden önce ona ters ters bakıyorum, çünkü beni savunması hoşuma gitse de bu benim kavgam. "O benim müşterim değil ama ona hizmet ediyorum. Ne isterse, ne zaman isterse ve nasıl isterse veriyorum. Şu anda bile dölleri içimden akıyor."

Telefon kapandı.

Ciğerlerim çalışmıyor.

Oda sessizliğe

gömülüyor.

Ne yaptım ben?

Telefonuma bakıyorum, artık sadece siyah ekran var ve kalbim sıkışıyor.

Eddie babamı arayacak.

Babam Dr. Xavier'i arayacak.

Ve Dr Xavier beni alıp götürecek ve...

"Jax." Devon'ın iri elleri yüzümün her iki yanını sararak başımı kaldırıyor, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmıyor.

"Buraya gelecek."

"Kim o? Eddie mi?" Devon soruyor, koyu çikolata gözleri ruhumu görmek istercesine benimkilere bakıyor.

Ve belki de bunu görmesini istiyorum.

"Hayır. Dr. Xavier. Şimdi benim için gelecek. Beni götürecek..."

"Hayır, gelmeyecek," diye tıslıyor Devon, alnını alnıma bastırarak. "Sana daha önce de söyledim, buraya gelirse vurulur. Ayrıca, Eddie senin nerede olduğunu bilmiyor. Dom telefonunda takip cihazı olup olmadığını çoktan kontrol etti ve sen de yerini kimseyle paylaşmadın, yani nişanlının seni nerede bulabileceğine dair hiçbir fikri yok."

"Eski nişanlım," diye fısıldıyorum ve Devon'ın yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Şey, evet. Artık düğünün iptal edildiğine eminim."

Ben de sırıtıyorum. "Ne yazık."

Devon genelde böyle değildir. Yumuşak. Şefkatli.

Ölmek üzereyken onu öpmem için ısrar eden ukala adamdan da, ben öldükten sonra kapıda muhafızının kafasına silah dayayan adamdan da çok uzak.

Buradan çıkmak için flört etmeye çalıştım.

Devon Marx bir canavar olabilir ama Dr. Xavier ile aynı türden bir canavar değil.

Devon'ın beni neredeyse çırılçıplak soyduğu, ayak bileğimi günah çıkarma kabinine bağladığı ve gözlerini bacaklarımın arasındaki en mahrem yerime diktiği zamankinden daha açıkta hissettiğimde, belirsizlik içime işliyor.

Devon geçmişimde tam olarak ne olduğunu bilmiyor ama eminim o sesli mesajları dinledikten ve Eddie aradıktan sonra iyi bir fikir edinmiştir.

Ben çocukken ailemin düşündüğü gibi mi düşünecek beni?

Korunmaya değer olmadığıma mı karar verecek?

"Nereye gidiyorsun?" Devon'ın sorusu kafamı karıştırıyor, çünkü hâlâ masasına tünemiş durumdayım, gözlerimin içine bakarken iri elleri yüzümü kavrıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ve o da başını hafifçe sallıyor. "Kafanın içinde. Nereye gidiyorsun?" Başparmağı yanağımı okşarken

Bakışları beni inceliyor. "Sanki bir an için kaçıp gitmişsin gibi hissediyorum." Kahretsin.

Yaptım, değil mi?

"Dr. Xavier bir psikiyatrist," diye itiraf ediyorum ama Devon hiçbir şey söylemiyor, her şeyi ortaya çıkaracakmış gibi gözlerimi incelemeye devam ediyor. "Ne kadar dengesiz olabildiğimi zaten gördün. Belki de en iyisi beni yolun kenarında bir yere bırakıp unutman."

Kara kaşları vahşice çatıldı ve sanki ona tokat atmaya çalışmışım gibi irkildi.

"Sen neden bahsediyorsun be kadın. Tek gördüğüm kaçmaya çalışan, kendini kapana kısılmış ve tehlikede hisseden biri. Bu dengesizlik değil. Bu temel insan içgüdüsü."

"Bıçak normal değildi Devon," diye belirttim.

"Bıçak yaptığın en normal şeydi," diye tersledi, yüzümü tuttuğu elini bıraktı ve geri çekildi.

Birden kendimi çok yalnız hissettim. Çok yalnız.

"Hikâyeni bilmiyorum küçük fare, ama sana şu anda söyleyebilirim ki deli değilsin." Duvarı işaret ediyor ama konuşurken buradan çok uzak bir yeri gösterdiğini biliyorum. "Arzuların olduğu için kendini kötü hissettiren o şerefsizler deli olanlar. Seni gazla aydınlatıyorlardı. Siktiğimin

ve sadece onları memnun etmek istediğiniz için, onların lanet yalanlarına kolayca inanıyorsunuz."

Yumruğu küçük pencerenin yanındaki duvara çarpmadan önce bana yüzünü gösteremeyecek kadar kızgınmış gibi dönüyor.

İçimden bir çığlık kopuyor ve geri dönerek bana birkaç kez karşılaştığım o canavarı gösteriyor.

"Seni daha fazla aşağı çekmelerine izin vermeyeceğim, Jaxcen. Ve buna katkıda bulunduğum için çok üzgünüm. Seni öldüreceğimi düşündürdüğüm için. Bu çok boktan bir şeydi ve ne kadar boktan biri olsam da bunu kabulleneceğim."

Kirpiklerim hissetmeye alışık olmadığım duygularla çırpınıyor. Daha önce hiç kimse benden özür dilememişti. Bu şekilde değil.

Buna alışık değilim ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden başımdan savıyorum. "Sorun değil. Gerçekten. Sen-"

"Hayır, hiç de iyi değil! İnsanların bundan kurtulmasına izin vermeyi bırak." Hışımla bana döndü.

"Beni bir daha tokatla!" diye bağırıyor, derin gümbürtüsü omurgamda bir arzu dalgası yaratıyor.

"Ne?" Mırıldanıyorum, sersemlemiş bir halde, çenesinin sert duruşuna ve yüz ifadesini şekillendiren öfkeye takılıp kalmıştım.

Ne güzel bir canavar.

"Beni duydun! Tekrar tokatla beni! Yalanın bedelini ödet bana!" Eli daha önce olduğu gibi boğazıma dolanıyor ve yemin ederim bacaklarımın arasında bir kez daha sıcaklık birikiyor.

Beni ele geçirme biçiminde kendimi kontrol altında ya da kapana kısılmış hissetmek yerine özgür hissettiren bir şey var. Bu hiç mantıklı değil, ama belki de çok hoşuma gittiği içindir. Bunu istiyorum.

"Hayır!" Dudağımı kıvırıyorum, burnumu onunkine bastırıyorum, her zamanki sessiz sesim yüksek çıkıyor.

"Evet!" diye gürlüyor ve ellerini bacaklarımın iki yanındaki masaya vurmak için boynumu serbest bırakıyor.

"Hayır!" Bacaklarımı hızla kalçalarına dolayarak ve onu kalçalarımın arasına sıkıştırarak geri çekildim.

Onu hissedebiliyorum. Sert. Uzun. Hazır.

Devon hırlıyor, ben de dişlerimi göstererek karşılık veriyorum ve kendimi birkaç dakika önce konuştuğum o dengesiz insan gibi hissediyorum.

Kolunu arkamdan bağlayan Devon beni kolayca kaldırdı, son dosyalar ve kalemlerin bulunduğu bir fincan yere düşerken beni masasına doğru itti.

Kat.

"Tokatla beni, Jaxcen!"

Arkamda bir yerden bir patlama sesi geliyor ve küçük partimize başka bir ses katılmadan önce kapının açıldığını fark ediyorum.

"Ne oluyor lan?"

"Siktir git, Finn," diye tıslıyor Devon, üzerimde gezinirken gözleri benimkilere kilitleniyor, kot pantolonunun örtmesine rağmen sikinin sert uzunluğu bacaklarımın arasına lezzetli bir şekilde bastırıyor.

"Hayır. Siz ikiniz bu lanet ofisi mahvedecekken olmaz," diye tersliyor Finn, sesi artık daha yakın ve bakışlarımı Devon'ınkinden ayırıp masanın diğer tarafında belirip patronuna dik dik baktığını görüyorum.

"Jaxcen dediğimi yapana kadar burayı darmadağın edeceğim," diye alay ediyor Devon.

"Hayır." Bakışlarımı tekrar canavarıma yöneltiyorum. "Kes şunu, Devon."

"Bunu sorduğuma pişman olacağımdan neredeyse eminim." Finn'in sesi gergin, "ama ondan ne yapmasını istiyorsun?"

Devon hayvani bir şekilde hırlıyor. "Beni tokatlamasını istiyorum. Gerçekten çok sert."

Bir inilti şu anda ne kadar tahrik olduğumu ortaya çıkarmakla tehdit ederken dudaklarımı birbirine çarpıyorum.

"Dostum, neden sana tokat atmasını istiyorsun?"

"Yalan için." Devon hırlıyor, "Ona öleceğini düşündürttüğün için. Çok fazla şey gördüğü için onu aldığımı düşünmesini sağlamak."

Finn kıkırdar. "Lanet olsun dostum, eğer hırpalanmak istiyorsan, bunu senin için yaparım."

"Hayır," diye bağırır Devon. "Kontrolü geri alması gerekiyor."

"Belki de kontrolü istemediğimi hiç düşündün mü?"

Bu sözleri söylerken şok oluyorum ama yine de doğruluk payı olduğunu biliyorum.

Geçmişimin bir sonucu mu bilmiyorum ama Eddie'yi gerçekten sevmediğimi şimdi fark ettiğimde ona neden bu kadar bağlı olduğumu anlıyorum. Neden daha iyi bir iş bulmaya çalışmadım, bunun yerine az sorumluluk gerektiren bir işle yetindim. Neden ailemin benim için tüm kararları vermesine izin verdim.

Bir şeyleri kontrol etmek istemedim. Sorumlu olmak istemedim. Ve şimdi, nedenini biliyorum.

Çünkü bunu yapmaya çalıştığımda kendimi değersiz hissettim.

Devon'ın ifadesi sert, ancak gözlerinin kenarlarında şaşkınlık oynuyor.

"Bu bir çeşit boktan terapi seansı mı?" Finn bana yalnız olmadığımızı hatırlatarak soruyor.

Başımı salladım. "Hayır. Onlara daha önce de gittim. Bu aynı şey değil."

Finn bana baş aşağı bakmak için eğildiğinde kafası görünüyor.

"Bana emir verin Bayan Summers, ben de arkadaşımı odadan çıkarayım."

Devon Finn'in sözlerine sinirlenmiyor bile ve onu tekrar içeri aldığımda arkadaşının bunu yapmasına izin verdiğini görebiliyorum.

Benim için.

Uzanarak Devon'ın siyah saçlarını avuçluyorum, parmaklarım kısa tutamları köklerinden kavrıyor ve tekrar burun buruna gelmemiz için onu çekiştiriyorum. "Seni tokatlamak istemiyorum ama beni tekrar becermeni ve o insanların bana yaptığı her şeyi unutturmanı istiyorum."

Finn küfrediyor ve Devon dudakları dudaklarıma çarpmadan önce hırlıyor.

"Ben odadan çıkana kadar bekle!" Finn bağırıyor ama Devon çoktan sikini kurtarmak için aramıza uzanıyor ve ben hâlâ nefes nefese olduğum için o sert uzvu sertçe içime sokuyor.

Kapı kapanırken bile haykırıyorum ve fark ediyorum ki Finn hala orada durmuş beni izliyor olabilirdi ve ben bunu gerçekten umursamazdım.

Bir kez daha masasında, Devon bana tüm korkularımı unutturuyor.

Bu sefer Devon beni siktiğinde, eskisi gibi olmuyor. Daha önce her iki deliğimi de tüketmiş olsa da, bu sefer tüm varlığı beni tüketiyor. Etrafımı coşkuyla dolu bir güvenlik battaniyesi gibi sarıyor.

Böyle bir şey var mı

ki? Olmalı.

Çünkü bu başka bir şey.

Devon bana istediğim her şeyi ve daha fazlasını verirken iki kez boşaldım. Derin sesi kulağımı tırmalıyor, bana amımın ne kadar güzel olduğunu söylüyor ve dudakları boynumu, kulağımı ve dudaklarımı kemiriyor, sanki beni tatmaya doyamıyormuş gibi.

Sonrasında, tamamen tükendim. Bir an için uzuvlarımın koptuğundan korkuyorum çünkü onları hissedemiyorum ama beni kollarının arasına alıp ofisindeki kanepeye yatırdığı anda kollarım ve bacaklarımdaki his geri geliyor.

"Yine üzerimde uyuyakalacaksın, değil mi?" Sırıtarak elbisemin düğmelerini yeniden ilikliyor, sonra da bacaklarımın arasındaki dağınıklıkla ilgileniyor ve sızan döllerini birçok kez yaptığı gibi tekrar içeri itiyor.

"Beni hamile bırakma takıntın hakkında konuşmamız gerek," diye mırıldanıyorum tembelce, o da kıkırdıyor.

"Konuşacak bir şey yok, küçük fare."

"Eğer bu düğünümü engellemek için bir numaraysa, o zaman şimdi durabilirsin," diye mırıldanıyorum tembelce. "Eddie'yle benim aramda bir düğün olmayacak." Ona göz kırpıyorum ve o da uzanıp alnımdaki saçlarımın bir kısmını okşuyor.

"Bu düğününüzü sabote etmek için bir oyun değil. Sadece yuvarlak karnını görmek ve çocuğumu taşıdığını bilmek istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Hâlâ birbirimizi tanımıyoruz bile." "Tam tersine. Sanırım seni herkesten daha iyi tanıyorum."

Enerjim olsaydı yüzüm kızarırdı ama kanım büyük ihtimalle hala kukumun yanında olduğu için yüzüme ısı gelmiyor.

Yine de haklı. Beni herkesten daha iyi tanıyor.

"Senin mantığında boşluklar var," diye karşı çıkıyorum ve bana sırıtıyor, o kara gözleri hiç görmediğim kadar hassas görünüyor.

"Benim için çok açık."

Gözlerimi deviriyorum. "Sanırım bunu böyle gören tek kişi sensin."

Eğilip dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Senin için önemli olan tek şey benim fikrim, küçük fare." Sonra yumuşak dudaklarını benimkilere bastırıyor.

Hayatıma girene kadar hiç hissetmediğim bir sıcaklıkla göğsümü dolduran nazik öpücüklerinden biri daha.

Hem nazik öpücükleri hem de yiyip bitiren öpücükleriyle bana tapınıyormuşum gibi hissettirmesi garip mi?

Kısa bir süre için TV şovları, yılın en iyi sezonu ve ananasın pizzada olup olmaması gerektiği gibi sıradan şeyler hakkında sohbet ediyoruz.

Ben her zaman ananaslı pizza kızıyım.

Bir noktada uyuyakalıyorum ve biraz sonra uyandığımda ofisinde yalnızım.

Vücudumun her yeri ağrıyor, en iyi şekilde ve ayağa kalktığımda yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

Tüm bu senaryo tuhaf ama yine de kendimi çok iyi hissediyorum. Sanki bir perde kalkmış gibi hissediyorum ve ilk kez Jaxcen Summers'ın kim olduğunu gerçekten deneyimliyorum.

Seks etrafında döndüğü için garip bir düşünce, ama bundan daha fazlası olduğunu hissediyorum. Sanki Devon bana izin verdi ve güvenli bir alan sağladı.

kendimi buldum ve umutsuzca oradan ayrılmak istemiyorum.

Birkaç gün önceki halime dönmek istemiyorum. O artık içimde değil.

Bir an için Devon'ın masasının etrafında ve yerde külotumu arıyorum ve elim boş dönüyorum.

Eminim yine cebine atmıştır. Arsız

herif.

Devon'ın el yazısı olarak aşina olmaya başladığım bir başka notu fark edince hevesle okudum.

Adamlarımla buluşacağım.
Yakında
döneceğim. x
Dev

İşte yine o lanet öpücük.

Kalbim ilk aşk mektubumu almışım gibi çarpıyor. Belki de daha önce aldığım mektup ve bu mektup bana en yakın olanlardır.

Eddie bana hiç vermedi.

Elbette ben tesisteyken bana yazdı ama bunlar aşk mektupları değildi.

Bana kutsal yazılar ve dua etmem için şeyler

gönderdi. Ah, neden ne yaptığını

göremiyordum?

Masanın üzerindeki notun hemen yanında telefonum var ve kapıya bakıyorum, acaba onu alırsam başım derde girer mi?

Tanrım, Jaxcen. İnsanların hayatını dikte etmesine izin vermeye devam mı edeceksin, yoksa ona sahip mi olacaksın?

İçimden geçen düşüncelerle kaşlarım havaya kalkıyor ve sırıtıyorum, telefonun benim olduğuna karar veriyorum, bu yüzden ona sahip olacak kişi ben olacağım.

Rehberime girip Presley'nin numarasını buluyorum ve aramaya basıyorum, endişeyle bağlanmasını bekliyorum ve bağlandığında kalbim bir kez daha çarpıyor.

"Jax, sen misin?"

"Hey, Pres. Tüm bu yaygara için üzgünüm. Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim," diyor biraz sertçe ve kaşlarımı çatıyorum.

Kahretsin, bana kızgın mı?

"Bak, özür dilerim. Sonra açıklarım ama ben iyiyim. Gerçekten," diye itiraf ediyorum ve ben onun temkinli sesini duymadan önce bir an sessiz kalıyor.

"Öyle olduğundan emin değilim." Sesi kısık. Emin değil. Kendinden emin ablamın aksine.

"Sana zaten öyle olduğumu söyledim," diye mırıldandım, sinirlenmiş bir halde.

Pres benim için savaşan tek kişiydi. Aileme karşı pek şansı yoktu ama her zaman denedi ve beni asla yargılamadı. Hiçbir zaman.

"Neredesin Jax? Bana nerede olduğunu söyle, gelip seni alayım."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, gelemezsin."

"Neden?" diye soruyor, sesi normalde destekleyici olan kız kardeşime hiç benzemiyor.

Hatta bana bir mesaj bırakıp saklanmamı söyledi, peki ne oldu? Şimdi de ortaya çıkmamı ve yakalanmamı istiyor.

"Dediğinizi yapıyorum Başkanım, saklanıyorum," diye açıkladıktan sonra hoparlörden düşürmüş gibi bir ses geliyor. Ama sonra arka planda bağırdığını duyuyorum.

"Onların istediğini yapma, Jax. Orada kal!"

Bu da ne...

"Jaxcen. Ben Dr. Xavier. Bana gelmeniz gerekiyor, lütfen."

O sesi tekrar duyduğumda tüm nefesim ciğerlerimden boşalıyor. Onun sesini.

Hayır.

"Sen hastasın, Jaxcen. Yardıma ihtiyacın var. Bana gel, sana yardım edeyim."

"Hayır," diye fısıldıyorum, kendimi yeniden çocuk gibi hissediyorum. Hiçbir seçeneği olmayan bir ergen.

Dr. Xavier iç geçirir. "Jaxcen, sadece senin için değil, kardeşin için de endişeleniyorum. Bence Presley'nin de biraz tedaviye ihtiyacı var. Sence de öyle değil mi?"

Telefonu sıkarken ellerim titriyor, panikle gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Yine mi?

Geri dönemem.

"Onu rahat bırak," diye çıkışıyorum ama o kıkırdıyor.

"Korkarım sen gelmediğin sürece bunu yapamam. Eğer kardeşine yardım etmek istiyorsan ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Başımı sallarken gözyaşları dökülüyor. "Lütfen bunu yapma. Şimdi olmaz. Neredeyse Noel geldi ve ben Noel'i ailemle geçirmek istiyorum."

"Noel'e üç gün kaldı. Eğer uslu durur ve yapman gereken her şeyi yaparsan, Noel günü sana izin verebilirim."

"Yapma, Jaxcen!" Presley acı çekiyormuş gibi haykırmadan önce arka planda bağırıyor.

"Durun! Ona zarar verme!" Yalvarıyorum.

"Sen doğru olanı yaptığın sürece o iyi olacak, Jaxcen. Kız kardeşinin dairesine gel. Bir saatin var."

"Bekle. Bir saat içinde oraya gelemem. Çok uzaktayım."

"O zaman iki saatin var, bir saniye bile fazla değil." Hat kesiliyor ve dudaklarımdan bir hıçkırık dökülüyor.

Gitmek zorundayım. Kardeşimi kurtarmalıyım.

Yirminci Bölüm

Devon

Dom ve Lenny Saray'ın arka tarafındaki toplantı odasına girdikleri anda haberleri olduğunu anlıyorum. Finn onların sert duruşlarını ve ciddi ifadelerini görünce yanımda canlanıyor, yeşil gözleri benim yol.

Herif tam bir adrenalin bağımlısı. Dramayı ve ellerini kirletmeyi seviyor ve Noel'le ilgili nefret ettiği bir şey de öldürme işinin bir hafta ya da daha uzun bir süre boyunca bitme eğiliminde olması.

Sanırım dünyanın en aşağılık insanları bile hediye vermek ve sarhoş olup karınlarını doyurmak dışında çoğu insanın tanımadığı en saçma kutsal kutlamayı kutluyor.

Bana sorarsanız tek avantajı ikincisi.

"Neyiniz var?" Çabucak oturduklarında soruyorum ve Miles bize katılıyor, iri gövdesi onun için çok küçük bir koltuğa katlanıyor.

"Bağlantıyı şimdiye kadar bulamadığımız için üzgünüm." Dom başlıyor, yerleşik hackerımız biraz gergin görünüyor. "Bay V'yi bulmaya o kadar odaklanmıştık ki Melissa'nın telefonundan gönderdiğiniz resimler bir kenara itildi."

Kaşlarımı çatıyorum, bunun Bay V ile ne ilgisi olduğunu sormak üzereyken Lenny araya giriyor. "Dom kendini strese sokuyordu, ben de ona biraz ara verip çalışmasını söyledim.

Ben arabanın güvenlik kamerası görüntülerini araştırmaya devam ederken o da bir süre başka bir şeyle uğraştı ve o sırada Melissa'nın telefonundan ona gönderdiğin profili derinlemesine inceledi."

"Bu o," diye devam ediyor Dom, ben bir yıl önce öldürdüğüm adama bakarken masanın üzerine bazı grenli resimler atıyor.

"Fit Nick öldü. Onu kendim öldürdüm." Tükürdüm ve Lenny başını salladı.

"Yaptın, ama bu pislik..." Parmağını grenli resmin üzerine sokuyor. "Bu herif Vincent Ballen, Nick'in küçük kardeşi, Nick'e o kadar çok benziyor ki sosyal medyasını ele geçirmiş ve Nick'in profilini kendi selfie'leriyle canlı tutuyor."

Sikeyim.

"Bu şimdi çok daha mantıklı," diye mırıldanıyorum ve adamlarım başlarını sallıyorlar.

"Yani Melissa'nın öldürdüğün eski sevgilisinin intikam peşinde koşan küçük bir erkek kardeşi mi var?" Miles onaylıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Öyle görünüyor." Bakışlarımı Lenny'ye çevirdim. "Henüz bir yer tespit edemedik mi?" "Henüz bir yer yok, ama artık kim olduğunu bildiğimize göre, daha iyi bir
onu bulma şansımız var."

"Güzel. Noel'den önce bitirmek istiyorum."

"Noel'i sevmediğini sanıyordum." Finn sırıtıyor ve ben ona ters ters bakıyorum.

"Bilmiyorum amına koyayım."

"Uh-huh. Ama bu yıl farklı, değil mi?" O kıkırdıyor ve diğer adamlarım sırıtıyor. "Kaçırdığınız o alıngan sarışınla bir ilgisi yok mu?"

Onu tersledim ve adamlar kahkahalara boğuldu.

Bu sefer onları serbest bıraktım. Normalde onlara kafalarını içeri çekmelerini ve odaklanmalarını söylerdim, ama bugün tek düşünebildiğim ofisimde uyuyan, külot giymeyen ve ona yaptığım tüm pis şeyleri hayal eden söz konusu sarışın.

Sikeyim. Bu düşünce sikimi kaldırdı.

Aşağı çocuk.

Sadece benim değil, hepimizin telefonundan gelen bir alarm sesi beni masadan kaldırmaya ve en az adamlarım kadar hızlı bir şekilde uyarı mesajını açmaya itti.

Ben uyarıyı okurken küfürleri odayı dolduruyor.

Kapı İhlali - Giden.

"Lanet olsun!" Bağırıyorum, ayağa kalkıp odadan çıkıyorum ve ön kapıyı arıyorum. Aaron ilk zil sesinde cevap veriyor. "Ne oldu?"

"Efendim, özür dilerim. Corvette ile üzerimize geldi ve siz onu vuramayacağımızı söylediniz."

"Lanet olsun!" Tekrar patladım, "Bana misafirimin gitmesine izin vermediğini söyle!"

"Bizi ezecekti ve o şeyi tam kapıdan içeri sürdü. Bunun diğer taraftan olmasını engellemek için güçlendirilmişler ama içeriden değil."

"S.KTİR!" Bir el omzuma gelmeden önce yumruğumu yanımdaki duvara çarparak kükrüyorum.

"Sakin ol dostum. Sağlıklı düşünmeye çalış," diye mırıldanıyor Finn kulağıma yakın bir şekilde ve lanet olsun, bana sakin olmamı söylediği için öldürmeyeceğim tek kişi o.

Ön kapıdaki aramayı sonlandırıyorum ve Dom'a dönmeden önce kuzenimin numarasını getiriyorum. "Kapı görüntülerini hemen ofisime getir."

Başını sallıyor ve aceleyle etrafımdan dolanıp koridordan geçerek ofisime doğru ilerliyor.

"Ne yapacaksın?" Dom'u takip ederken Finn soruyor.

"Kuzenime arabasının çalındığını söylemeliyim ve umarım beni avlayıp taşaklarımı vücudumdan ayırmaz."

Kuzenime seslenirken Finn kıkırdıyor ve omzuma bir tokat atıyor.

Conrad cevap vermeden önce telefon birkaç kez çalıyor, sesi biraz sarhoş gibi geliyor. "N'aber kuzen? Nasılmış benim seksi prensesim?"

Hay sikeyim. Arabasını arıyor, Prenses. Bu işin sonu iyi bitmeyecek.

"Hey, evet, uh... Şu anda buralarda kaldırımları söküyor."

Conrad kafası karışmış bir halde, "Şu anda araba kullanıyormuş gibi bir halin yok," diye soruyor ve ben ensemi tutuyorum.

"Evet, çünkü onu ben kullanmıyorum," diye itiraf ediyorum, ofisime girdiğimde Dom'u bilgisayarımın başında, ön kapıdaki video görüntülerine giriş yaparken parmakları klavyenin üzerinde uçuşurken görüyorum.

"Ama az önce dedin ki..."

"Bakın, açık konuşacağım. Corvette'i misafirim kullanıyor."

"Ne!" Conrad gürlüyor ve hoparlör cızırdarken telefonu kulağımdan çekiyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?! O beş yüz bin dolarlık bir araba, Dev! Neden bir pilicin kullanmasına izin veriyorsun?"

"Ona tam olarak izin vermedim."

"Dev." Uyarmak için dudak büküyor ve dişlerini gıcırdattığını hayal edebiliyorum. Dom bana el sallıyor, ben de masanın etrafında dönüp ekrana bakıyorum.

Aaron ve Bruno yerlerinden fırlıyorlar, ellerinde silahlar, bağırmaya başlıyorlar, sonra duruşları paniğe dönüşüyor. Tam o sırada Corvette ekrana geliyor, o kadar hızlı ki biraz etkilendim, tam adamlarım yoldan çekilmeden ve Corvette kapılardan fırlayıp yola doğru hızla ilerlemeden önce.

"Beni dinliyor musun!" Conrad'ın sesi duyuldu ve küçük faremin kaçışını izlerken dalmış olduğumu fark ettim.

Sikeyim.

Gerçekten kalacağını düşünmüştüm.

Gözlerim telefonunun ve ona bıraktığım notun bulunduğu masama düşüyor ve mesajımın altına yazılmış iki kelime görüyorum, el yazısı mükemmel derecede düzgün.

Özür dilerim.

"Arabada takip cihazı var mı?" Kuzenime sordum.

"Tabii ki onu takip ediyorum." Gelmiş geçmiş en saçma soruymuş gibi hırlıyor.

"Güzel. Onu takip et ve nereye gittiğini söyle. Onu yakalayacağım." Tükürdüm, ofisimden hışımla çıktım.

"Umarım Prensesimi kastediyorsundur?"

"Hayır, Prensesimi kastediyorum ve bunun için alacağı cezaya hazır olsa iyi olur."

Bölüm Yirmi Bir

Jaxcen

Sadece bir araba çalmadım, aynı zamanda Woodall Ridge'den şehre zamanında dönmek için hız yaparak pek çok trafik kuralını çiğnedim. Onlara izin veremem.

Presley'i incittim ve bana ne olacağını biliyorum ama birinin kardeşimi incitmesine izin vermektense kendimi feda etmeyi tercih ederim.

Ona ne yapacaklarını bilmiyor. Asla bilmesini istemiyorum!

Yanaklarım hâlâ gözyaşlarıyla ıslanmıştı ama şehir merkezine ulaştığım anda ağlamayı bıraktım, polis tarafından fark edilmeden kız kardeşimin dairesine ulaşmaya odaklanmıştım.

Corvette'in ön tarafındaki göçük şimdiden sokakta yürüyen Melbournluların dikkatini çekmeye başladı ve arabanın henüz çalıntı olarak listelenmediğini ummak zorundayım.

Presley'e ulaşmam gerek.

Tramvay rayları üzerinden yasadışı bir dönüş yaparak bir Range Rover'ı atlattıktan sonra daha sessiz ve tek yönlü bir caddeden ters yöne dönüyorum ve frene basıp şık kırmızı arabayı savurarak durdurduktan sonra kapıyı açıp telefonumu kapıyorum ve dışarı fırlıyorum.

Buraya gelirken telefonum beş kez çaldı. Numarayı tanımıyordum ama Devon olduğundan hiç şüphem yok.

Gittiğim için benden nefret edecek. Bunu inatçılık olsun diye yaptığımı düşünecek ama ona gerçek nedeni söyleyemedim. Beni durdurmaya çalışacaktı ve sonra kız kardeşim... Hayır. Ona ne olacağını düşünemiyorum bile.

Aceleyle apartmanın cam kapısına gidip şifreyi giriyorum ve kapı tık diye açılıyor. On dördüncü kata çıkan asansör çok yavaş. Hayatımın en uzun dakikasıymış gibi geliyor ve sonunda durup kapılar yavaşça açıldığında, dışarı süzülüp halı kaplı geçitten kız kardeşimin dairesine doğru koşuyorum.

Kapısının şifresi bende de var, o yüzden kapıyı çalmakla uğraşmıyorum, tuşluyorum ve açılır açılmaz içeri giriyorum.

Dairesinin girişinde durup sesleri dinliyorum ama hiçbir şey duymuyorum, bu yüzden kapıyı tıklatıp kapatıyorum ve küçük mutfak ve oturma odasına açılan koridorda yavaşça yürüyorum.

"Az kaldı." Eddie bir taburenin üzerinde sertçe oturduğu mutfak tezgâhından dudak büküyor.

Onun da neden burada olduğundan emin değilim ama bu beni şaşırtmadı. Ne de olsa bunu harekete geçiren o.

"Presley nerede?" Gözlerim odada babamı ve Dr. Xavier'i görmek için gezinirken soruyorum.

Kabuslarıma giren adamın görüntüsü midemi bulandırıyor ve neden burada olduğuma odaklanarak bu hissi uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Presley.

"Presley yaklaşık bir saat önce annenle birlikte eve döndü," diye cevaplıyor babam ve ben ona ters ters bakıyorum, Presley'i asla tedaviye almayacaklarını anladığımda gözlerim yanıyor.

Onu kurtarmaya geldiğimi

biliyorlardı. Kandırıldım.

"O zaman bana ihtiyacın yok, değil mi?" Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve hızla geçide doğru ilerliyorum, gözüm kapıda ve kapının hemen ötesinde.

"Gitmiyorsun," diye alay ediyor Eddie arkamdan, saçlarım geriye doğru çekilmeden önce ve ben sarı tellerimin bazılarının köklerinden koptuğunu hissederek haykırıyorum, "Dr. Xavier'le birlikte olmadıkça."

"Hayır!" Eddie beni etkisiz hale getirip babamla doktorun sıkılmış göründüğü oturma odasına sürüklerken, bir komşunun duyabileceği kadar dikkat çekmeyi umarak çığlık atıyorum.

Onlardan nefret ediyorum.

Hepsinden nefret ediyorum!

"Doktorla birlikte gitmelisin Jaxcen," diye ısrar ediyor babam, ses tonunda zerre kadar taviz yok.

"Hayır. Baba. Buna ihtiyacım yok." Eddie beni bıraktığında yalvarıyorum ve birkaç yıldır görmediğim Dr. Xavier'e çok yaklaşarak tökezliyorum.

Biraz daha yaşlı görünüyordu ama o gözleri ya da o sesi asla unutmayacaktım. "Babanı dinle, Jaxcen. Bunun en iyisi olduğunu biliyorsun," dedi doktor.

ısrar ediyor.

"Hayır." Başımı iki yana sallayıp kollarımı kendime dolayarak bir adım geri atıyorum ama Eddie'nin göğsüne çarpıyorum.

"Doğru düşünemiyorsun," diye tersliyor babam, sanki bütün bunlar bir rahatsızlıkmış gibi. "Yanlış yola sapmışsın. En kötü şekilde günah işledin ama seni affediyorum. Eddie de seni affediyor. Sadece Dr. Xavier ile git."

"Hayır, baba." Hıçkırarak ağlıyorum, duygularım beni ele geçiriyor. "Onun ne yaptığını bilmiyorsun."

"Şimdi onunla gideceksin, Jaxcen." Babam beni görmezden geliyor, sözleri kesik kesik.

Bu üç adamın yanında asla güvende olamam.

Topuğumun üzerinde dönerek Eddie'nin kıçına bir diz atıyorum ve tekrar girişe doğru havalanıyorum ama bu kez, bir tür tıbbi üniforma giymiş iki adam, sert gözlerini bana dikmiş bir halde apartmandan içeri giriyor.

Hayır.

Tuzağa düştüğümü fark edip hızla geri çekilerek duruyorum.

Eddie'nin iniltilerini duymazdan gelerek oturma odasına doğru geri geri adım atarken, gözlerim dar bir balkona açılan cam kapılara takılıyor.

Daha önceki sözlerim aklımdan geçti. Onları Devon'a söylemiştim ve ciddiydim.

> *"Yemin ederim gelip beni almasına izin verirsen, kendimi o uçurumdan aşağı atarım, Devon. Atarım. Atarım. Şaka bile yapmıyorum."*

Sadece tek bir çıkış yolu var.

O da şu kapılardan.

Onlara saldırıyorum, Eddie'yi yana itiyorum ve bir şeye çarptığını duyuyorum, bu sırada Dr. Xavier'in sesi kanım kulaklarımdan hızla akarken çıkaramadığım bir şeyler bağırıyor.

İşte bu kadar.

Uçma vakti geldi.

Neredeyse kapıya çarpıyordum, kilidi açmak için mandalla oynuyordum ve tam mandalla oynayıp kapıyı açtığımda, şehrin sesleri içeri doluyor ve hafif esinti yüzüme vuruyordu ki, sert eller beni arkamdan yakaladı.

Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama bir iğnenin ısıran batışı boynumu deliyor ve bir el ağzıma vurarak beni ölüme atlayamadan geri sürüklüyor.

Hayır. Hayır. Hayır.

Ölüm olabilirdi ama artık burada olmamak ve buna katlanmak özgürlük olurdu.

Tekme atıyorum ve yumruklarımı savurmaya çalışıyorum ama iki erkek hemşire çok güçlü ve çabalarım boşa gidiyor.

Sakinleştiricinin yakıcılığı damarlarımda hızla ilerliyor, bir sıcaklık ve rahatlama dalgası gibi, yine de zihnim hala panik içinde. Zihnim bundan sonra ne olacağını biliyor.

"Hayır, baba." Bunu durdurması için son bir kez daha yalvarıyorum ama o sadece başını sallıyor.

"Boynundaki o izlerle ucuz bir fahişeye benziyorsun," diye hırlıyor ve her şey kararmadan önce gözümden bir damla yaş boşanıyor.

Yirmi İkinci Bölüm

Devon

"T Siktir." Finn, Presley Summers'ın şehirdeki apartmanına yaklaşırken mırıldanıyor, kırmızı Corvette kaldırımda yarı yukarı çekilmiş, ters yöne bakıyor.

"Neden acelesi varmış gibi hissediyorum?" Şak diye söyledim.

"Finn arabayı Corvette'in önünde durdururken aklımdan geçenleri söylüyor ve Conrad'ın çılgına döneceğini bildiğimden ön tarafın ne kadar harap olduğunu görmezden geliyorum.

"Dom'u ara. Jaxcen'ın arama kayıtlarını kontrol etsin," diye bağırıyorum, kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. "Bu konuda içimde kötü bir his var."

Onu kaçırdığım için kaçacağını düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değilim.

Finn dediğimi yapıyor, ben Corvette'in sürücü kapısına yaklaşıp kilidi açık bulduğumda sesi azalıyor. İçeriye bir göz attığımda, telefonunun burada olmadığını ve anahtarların da olmadığını görüyorum, bu yüzden kapıyı kapatıyorum ve yüksek apartmana bakıyorum.

Presley Summers on dördüncü katta oturuyor. Daire 1408. Ne gariptir ki, kimse bilmese de burası bir Marx binası. Ewan amcamın mülkiyetinde olan paravan bir şirkete ait.

"Biliyorsun, kardeşim bunun için taşaklarını koparacak."

Kuzenim Liam'ın sesini duyunca sırıtıyorum ve dönüp onu takım elbisesi içinde, bir eli cebinde sigarasından bir nefes çekerken görüyorum.

"Kızımı bulur bulmaz onları alabilir."

Liam'ın kaşları çatıldı. "Senin kız mı? Ne zaman oldu bu?"

Burnumun kenarını sıkarak iç çektim. "Bilmiyorum amına koyayım."

"Lanet olsun, dostum. Büyük kötü Şeytan Devon'un bir kız için bu kadar uğraşacağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum ve Liam gülüyor. "Connie neden burada değil?"

Sigarasını patikaya bırakan Liam, parmak uçlarıyla dumanı dışarı çıkarıyor ve cevap vermeden önce başının üstünden havaya üflüyor. "Herif çok sarhoş. Ona halledeceğime söz verdim."

"Minnettarım." Liam'ın kıçımı kurtardığını bildiğim için sırıtıyorum. "Bana borçlusun dostum." Finn yaklaşırken beni işaret ediyor.

"Dom, Jaxcen'in telefonundan Presley Summers adına kayıtlı numaraya bir arama yapıldığını söyledi. Ayrıca Jaxcen'in telefonunun konumunun burada olduğunu, ancak Presley'in bir süre önce ayrıldığını ve kuzeye, sınıra doğru gittiğini söyledi."

Kuzenime dönmeden önce "İçimde kötü bir his var," diye mırıldandım. "Ana anahtar sende mi?"

"Evet. Burada." Elinde tutuyor ve binanın ön kapısını işaret ediyor. "Hadi etrafı kontrol edelim."

Kuzenimi takip ederek kapıları açıyor ve bizi on dördüncü kata çıkararak Jaxcen'in telefonunun bulunduğu daireye götürüyor. Liam kapıyı çalmak için elini kaldırdığında, anahtarı ondan kapıp kilide sokuyorum, hoşbeşle uğraşmak istemiyorum.

Jaxcen içerideyse kimse yoluma çıkamaz.

Kapıyı fırlatıp açıyorum ve duvara çarpıyor, gözlerim yaşam alanına açılan dar geçitte geziniyor.

"Bu kadar erken mi döndün, Eddie?" diye sesleniyor bir erkek sesi ve bu lanet ismi duyduğumda omurgam kaskatı kesiliyor.

Eddie.

Odanın ağzına ulaşmam altı uzun adımımı alıyor, bakışlarım hızla alanı inceliyor ve sadece bir adam tarafından işgal edildiğini görüyorum.

"Sen de kimsin be?" diye çıkışıyor ama ben onu duymazdan gelerek odanın dışındaki diğer geçidi işaret ediyorum ve Finn yanımdan hızla geçip silahını kaldırarak kontrol etmek için o yöne doğru ilerliyor.

Mutfak tezgahının üzerinde bir telefon var ve pembe altın süslemesini tanıyorum. Jaxcen'in.

Ve telefonun hemen yanında Corvette'in anahtarları var.

Omzumun üzerinden "Anahtarlar bankın üzerinde," diye mırıldanıyorum ve Liam onları almak için etrafımdan dolaşıyor.

"Ne halt ediyorsun?" diye soruyor yaşlı adam ve ben etrafı tararken duvarlarda birkaç resim görüyorum, bir tanesinde Jaxcen'in yanı sıra bu adam da var.

"Bay Summers, sanırım?" Ben soruyorum, o da

kaşlarını çatıyor. "Kim bilmek istiyor?"

"Jaxcen nerede?" Sorularını duymazdan geliyorum ve o da

kaşlarını çatıyor. "Jaxcen'i nereden tanıyorsun?"

"Lanet olası soruları ben soruyorum!" Dudağımı kıvırarak ve bir şeyleri yumruklamak isteyerek bağırıyorum.

"Sen ne sikimsin!" diye bağırıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum.

"Burası boş." Finn'in sesi yaklaşırken arkamdan geliyor.

"Banktan telefonunu al." Gözlerimi oturma odasında köşeye sıkışmış adamdan ayırmadan başımla o yöne doğru işaret ediyorum.

"Hey! Bırak onu. O sana ait değil," diye tersliyor Bay Summers ve ben de sırıtarak başımı yana eğip hafif kilolu adamı inceliyorum.

"O da sana ait değil." İşaret ediyorum. "Jaxcen nerede?" "Burada

değil." Bana ters ters bakıyor ve dudaklarım inceliyor.

"Bunu iki şekilde yapabiliriz. Ya kızının nerede olduğunu bana rahatça söylersin ya da ben seni zorlarım." Dar bir balkona açılan cam kapılara doğru ilerliyorum ve camda bir el izinin lekesini fark ediyorum.

Presley'in olabilir. Ya da Jaxcen'in olabilir.

Dişlerimi tekrar sıktım ve kızımın babasına döndüm.

"Buraya gelip beni tehdit edemezsin." "Edemez

miyim?" Omuz silkip kuzenime bakıyorum.

"Görünüşe göre çoktan almışsın." Sırıtarak banka yaslanıyor ve ben de başımı sallayarak bakışlarımı Jaxcen'in babasına geri çeviriyorum.

"Evet. Öyle görünüyor. Peki ne olacak? Kolay yol mu? Yoksa zor yol mu?"

"Sen benim kim olduğumu bilmiyor musun?" diye bağırıyor ama ben

tersliyorum.

"SEN BENIM KIM OLDUĞUMU BILMIYOR MUSUN?!" Kükreyerek ileri atıldım, silahımı kaldırdım ve sırtı uzak duvara çarpana kadar geri geri giderken onu takip ettim. "Sorularıma cevap vermediğine pişman olacaksın!"

Silahımın namlusunu şakağına dayadığımda Bay Summers'ın yüzü korkuyla kıpkırmızı oluyor ve Liam arkamdan kıkırdıyor.

"Bir Marx ile işbirliği yapmazsan ne olacağını bilmiyor musun?"

"A-a-a M-Marx?"

"Evet." Öfkeleniyorum. "Lanet olası bir Marx. Hangisi olduğumu tahmin etmek ister misin?"

Bay Summers titreyerek başını sallar, ama boş ver, ben yine de kendimi tanıtacağım.

"Ben lanet olası bir şeytanım."

Yüzündeki kızarıklık kaybolup hayalet beyazına dönerken irkilir.

"Görünüşe göre seni duymuş." Finn kıs kıs güler.

"Kızımı neden istiyorsunuz?" Bay Summers yine kekeliyor ve ben sırıtıyorum.

"Çünkü şimdiye kadar sahip olduğum en iyi kafayı veriyor."

Liam gülerken Finn küfrediyor ve Jaxcen'in babası şaşkınlıkla kekeliyor. "Bana tekrar sordurtacak mısın?"

"Sen! Onu kirleten sensin. Boynunda o izleri sen bıraktın."

Gururla başımı sallıyorum ve ona sevimsiz bir gülümseme gönderiyorum. "Ben boynunu emerken kaç kez sikimin etrafına boşaldığını bilmek ister misin?"

"Kes şunu." Sanki duymasını engelleyecekmiş gibi gözlerini sıkıca kapatıyor. "Sana kalçasının iç tarafındakini gösterdi mi, tam amının yanındakini-"

Çeneme zayıf bir yumruk iniyor, ben de kahkahalarla kükreyerek karşılık veriyorum.

Burnunun çatırdaması gürültülüdür ve kan fışkırır, acı içinde dizlerinin üzerine düşerken feryadı delicidir.

"Nerede lan o?"

Reddederek başını salladığında kolay kolay pes etmeyeceğini anlıyorum ve Finn'e dönüp elimi uzatıyorum. "Makaslarım."

"Ha-haaa. Şimdi konuşmaya başladık." Liam odada çok fazla kan olacağı gerçeğini kutluyor.

"Hayır. Hayır. Lütfen."

Adamı yine görmezden geliyorum, yaklaşmadan önce Finn'den makası alıyorum ve Finn Jaxcen'in babasıyla boğuşarak elini bana uzatmaya zorluyor.

"Tek yapman gereken bana Jaxcen'in nerede olduğunu söylemek." Ona hatırlatıyorum ve tekrar tekrar hayır demeye devam edince, serçe parmağını yumuk yumuk yumruğundan çekip makasımı yerleştiriyorum.

"İşte başlıyoruz." Liam arkamdan şarkı söylüyor, ben makası kapatıp parmağını kesmeden önce o daha yüksek sesle feryat ediyor.

"Hadi, sevgili babacığım. Bana nerede olduğunu söyle." Söylüyorum ama hıçkırıklarının arasında hala hayır diye mırıldanıyor, ben de yüzük parmağını yumruğundan çekip alıyorum ve

başka bir parmağı keserek işlemi tekrarlayın.

"Nerede o?!" Hırlıyorum, orta parmağımı hazırlıyorum ve cevap vermeyince o lanet şey de gidiyor.

İşaret parmağına geldiğimde, hıçkırıkları güçlükle anlaşılır hale geliyor, ben de kopan parmaklarını toplayıp Finn'in onu serbest bırakmasına izin veriyorum.

"Xavier," diye mırıldanıyor.

"Doktor mu?" Jaxcen'in babasının dehşet ve acı dolu gözlerine bakarak soruyorum.

"Evet. Onu aldı."

"Neden?" Diye soruyorum ve cevap vermeyince mutfak tezgahına gidip elimi çöp öğütücü lavabonun üzerinde gezdiriyorum. "Parmaklarını geri istiyorsan, bana cevap versen iyi edersin."

"O hasta. Tedaviye ihtiyacı var."

Alay ediyorum. "O hasta falan değil. Sen hastasın. Tanrı'nın vaaz verdiği nişanlısı hasta. Jaxcen değil. O mükemmel biri."

"Fahişe gibi davranıyor."

Jaxcen'i yetiştiren ve taşıdığı hasarın bir parçası olan adama bakarak dişlerimi sıkıyorum.

"O benim orospum. Ve onu geri istiyorum." Parmaklarını geri almak için yalvarırcasına haykırırken parmaklarını çöp öğütücüsüne bırakıyorum.

Düğmeye bastım ve kemiklerinin gürültülü gıcırtısı odayı doldururken, yetişkin adam lanet bir bebek gibi hıçkırmaya başladı.

"Şeytanla uğraşılmaz," diye kıs kıs gülüyor Liam ve yemin ederim, patlamış mısırı olsaydı, arkasına yaslanıp tüm bu lanet sahneyi izlerken onu yiyor olurdu.

Bay Summers lanet parmakları hakkında feryat ederken ellerimi yıkamak için bir an duruyorum ve sonra kuzenime bakıyorum, umarım cömert hissediyordur.

"Erkeklere ihtiyacım olacak. Sahip olduğumdan daha fazla. Sence baban bana Riggs ve ekibini birkaç saatliğine verir mi?"

Liam başını sallarken dişleri parlıyor. "Riggs her zaman şeytanla oynamayı sever."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Jaxcen

I Yine oluyor. Hareket edemiyorum. Buradayım ama değilim. Bedenim ağır ama ağırlıksız hissediyor ve donmuş durumdayım. Kendi içime hapsolmuştum. İçinde

Beni bütünüyle yutmak isteyen karanlık bir yer.

Bazen, ses patlamaları bana geliyor. Sesler, erkek sesi, ama ne dediklerini anlayamıyorum. Ne zaman gözlerimi açmaya çalışsam, açamıyorum. Sanki göz kapaklarım dikilmiş gibi, ama öyle olmadıklarını biliyorum. Buraya daha önce de gelmiştim. Bunun ne olduğunu biliyorum.

Beni uyuşturan yoğun sisin içinden çıkmaya çalıştığım saatler saatler gibi geliyor ve sonunda başardığımda, içinde bulunduğum uyuşturucuya bağlı uykunun hiçliğine geri dönmek istiyorum. Orası daha güvenli geliyor.

Gözlerimi hızla kırpıştırıyorum, uyanık olduğumu kimseye belli etmek istemediğimden hareketsiz yatarken gözlerimin uyum sağlamasına izin veriyorum. Etrafımı saran steril oda beyaz, soğuk ve çorak. Gözlerim pencereyi buluyor, tanıdık manzara beni gençliğime geri götürüyor.

Pencerelerin üzerindeki ızgaralar ışığın içeri girmesine izin veriyor, ancak dışarı çıkmanın bir yolu yok. Eskiden çerçevelere bakarak, nasıl kırıp geçebileceğimi analiz ederek çok zaman geçirirdim.

Yine de buradan kaçış yok.

"Günaydın." Odaya bir erkek hemşire giriyor ve başım dönerek doğrulmaya çalışıyorum. "Dikkatli olun Bayan Summers. Hâlâ ilaç kullanıyorsunuz."

Sanırım ona ters ters bakıyorum. Ne kadar uyuşmuş hissettiğimi söylemek zor. "Gitmem gerek," diye mırıldanıyorum, sesimden nefret ediyorum.

"Tedavinizden sonra gidebilirsiniz." Gülümsüyor, bana yaklaşırken kara bıyıkları bir tırtıla benziyor. "Hadi banyoya gidelim. Biraz tazelenme zamanı."

Başımı sallıyorum ve hayır diye mırıldanıyorum, ama o kolayca koluma giriyor ve beni yataktan çıkarıyor.

"İşemek istemiyorum," diye tekrar geveliyorum ve o da kıkırdıyor.

"Evet hissediyorsun. Sadece henüz hissedemiyorsun." Beni odanın karşısına geçiriyor ve küçük banyonun ışığını yakıyor, floresan parlaklığı gözlerimi acıtıyor.

İrkiliyorum ama yine de beni içeri götürüyor ve ben ne olduğunu anlamadan beni çeviriyor, elbisemi kaldırıyor ve arkama oturmama yardım ediyor.

"İç çamaşırlarım nerede?" Başımı kaldırmaya çalışırken ağırlaşan başımı, kamburuna doğru eğilen adama bakmaya çalışarak soruyorum.

"İçeri girdiğinde üzerinde bir şey yoktu." Önlüğümü kaldırıp bacaklarımın arasına bakıyor. "Ayrıca, burada onlara ihtiyacın yok. Sadece ayak bağı oluyorlar."

O zaman hissediyorum, parmaklarının fırçası bacaklarımın arasına dokunuyor. "Ne yapıyorsun?"

Onu uzaklaştırmak için elimi kaldırıyorum ama çok ağır geliyor ve yanıma düşüyor.

"Tuvalete gitmene yardım ediyorum." Bana gülümsüyor ve sanırım kaşlarımı çatıyorum, çünkü işemem için neden bana dokunması gerektiğini bilmiyorum. "Bunu hissedebiliyor musun?"

Hissediyorum. Hissediyorum ve iyi hissetmiyorum. Bana dokunmasını istemiyorum ve ne kadar sersemlemiş hissetsem de parmaklarının mememe bastırmasının bana yardım etmek için gerekli olmadığını biliyorum.

"Dur. Lütfen," diye mırıldanıyorum ve o bana gülümsüyor. "Tuvalete gittiğinde duracağım."

Her ağladığımda göğsümü saran o sıcak sızı, üzerimi kaplayan sisin içinden sızıyor ama gözyaşlarımı akıtacak kadar değil. Yine de içimden çığlık atmak geliyor.

Sadece işe, Jaxcen. O zaman duracaktır.

Söylediklerinde ciddi olup olmadığından emin değilim, bunu öğrenmenin tek bir yolu olduğunu biliyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum, bana nasıl dokunduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum ve mesanemi boşaltmaya odaklanıyorum.

Biraz zaman alıyor, parmakları istediğimden daha fazla dikkatimi dağıtıyor, ama sonunda, sıcak akış benden akmaya başlıyor ve durup bana gülümsüyor.

iyi bir iş çıkardı.

Bay her kimsen. Bir kalem alıp gözünüze saplamak istiyorum.

İşim bittiğinde, sapık hemşire kalkmama ve odama dönmeme yardım etmeden önce elimden geldiğince temizlenmeye çalışıyorum.

Gözlerim yatağıma odaklanmış durumda, bu yüzden beni farklı bir yöne doğru yönlendirip bizi odamdan çıkarıp koridora götürdüğünde biraz şaşırıyorum.

Noel müziği. Hoparlörlerden hafifçe çaldığını duyuyorum ama etrafa baktığımda görünürde hiçbir dekorasyon yok. Biri hariç tüm yatak odalarının kapıları açık ve yavaşça yanlarından geçerken pencerenin kenarında oturan yalnız bir kadın silueti görüyorum.

"Herkes nerede?" Tekrar mırıldanıyorum, adama bakmaya çalışıyorum ama bu görev yürümekle birleşince çok zor oluyor ve beni yönlendirirken başımı koluna bırakıyorum.

"Yılın bu zamanında sadece sen ve Frankie varsınız. Diğer herkes Noel için evlerine gitti."

Frankie mi? Bu o mu? Pencerede otururken gördüğüm kadın mı?

Sormayı düşünüyorum, ama kelimeleri dudaklarıma götürdüğümde, başka bir kapıdan geçiyoruz ve koku bana çarpıyor, üzerimde gördüklerimden daha fazla etki yaratıyor.

Dr. Xavier.

Kokusunu asla unutmayacağım. Bana dişçi muayenehanesine girmeyi hatırlatıyor, puro gibi dumanlı bir şeyle karışık.

Ayaklarımın hareket etmesini engellemeye çalışıyorum ama beni yönlendiren adam biraz daha sert çekerek beni içerideki küçük yuvarlak yemek masasında bir koltuğa oturmaya zorluyor.

Bana yakın zamanda oturduğum bir

tanesini hatırlattı. Devon's.

O zaman anılar geliyor aklıma, çoğu kişiyi dehşete düşüren ama beni ateşe atan karanlık gözler. Sanki nefismişim gibi tadıma bakan ve beni kemiren dudaklar. Bana hükmeden ama en nazik dokunuşa sahip eller.

Eve gitmek istiyorum.

Erkek hemşire görüş alanıma girmek için eğilmeden önce, "Buyurun Bayan Summers," diyor. "Dr. Xavier ile iyi eğlenceler, ben daha sonra sizi almaya geleceğim." İki parmağı ağzıma girip çıkarken dudağını ısırıyor. "Hmmm. Bu gece senin için özel bir ikramım var."

"Teşekkür ederim, Hamish. İşimiz bittiğinde seni çağıracağım."

Dr. Xavier'in sesi beni bu sapık hemşireden kurtarıyor, ama beni ondan kim kurtaracak?

Dr. Xavier'in iri cüssesi yanımdaki koltuğa oturmadan önce tembel bakışlarım masanın ortasındaki iki yemek takımı ve salata kâsesi üzerinde geziniyor ve gözlerimi yavaşça ona çeviriyorum.

"Gidip başını belaya soktun, değil mi Jaxcen?" diye soruyor ama yanıt vermiyorum. "Ve şimdi seni düzeltmek zorundayız. Seni tekrar uyumlu hale getirmeliyiz. Yerini bildiğinden emin olmalıyız."

Göz kamaştırıyorum. Umarım öyledir. İstiyorum ama işe yarayıp yaramadığını anlamak için yüzümü yeterince hissedemiyorum.

"Biliyorsun, Eddie seni bıraktığım gibi almaya hazırdı. Sağladığımız tedavinin çok farkındaydı. Baban da öyle. Annen nasıl bu kadar uyumlu oldu sanıyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum. Düşünüyorum.

Annem buraya geldi mi?

"Presley farklı bir hikaye. Başından beri itaatkârdı, ailen ne derse onu yapıyordu ama sen, Jaxcen, tam tersini yapıyorsun. Çocukken burnunu ait olmadığı yerlere soktuğunda neler olduğuna bir bak. Pazar okulunda olanlardan bahsetmemen konusunda sana net talimatlar verilmişti ama sen tam olarak bunu yaptın. Ve o kıza yardım ettiğinizi sandınız, değil mi? Durmasını istediğini düşündün ama o sana kızdı, değil mi?"

İstemediğim bir şeyi hatırlayarak yutkunuyorum.

"Ve sırları odanın dışına çıkardığınızda, cezalandırılan sadece siz değildiniz, öyle değil mi?"

Gözyaşları, gözlerimin arkasını yaktıklarını hissediyorum, bu da ilaçların etkisinin geçmeye başladığı anlamına geliyor olmalı.

Dr. Xavier de fark etmiş olmalı, çünkü bir bardak meyve suyunu bana doğru itiyor. "İç bakalım, Jaxcen."

Bakışlarım meyve suyuna kaydı. Portakal sanırım. Ve içimdeki her şey onu içmemem için bağırıyor.

Seanslarımızın başında benden hep meyve suyu içmemi isterdi. Neler olduğunu anlamam çok uzun sürdü. Çok genç ve saftım. Beni karanlık bir zihinsel kafese sürükleyip hapseden şeyin hipnoz olduğunu sanıyordum ama içkiymiş. Ya da en azından içkinin içindeki uyuşturucu.

Her şeyi hissedebiliyordum. Sadece hareket edemiyordum. Ses çıkaramıyordum.

"Meyve suyunu iç," diye tekrar emrediyor ama ben hala anılarıma kapılmış durumdayım.

Hâlâ kâbusun içindeyim.

Her şey basit başladı. Benimle yumuşak bir şekilde konuşuyor, güvende olduğumu hissettiriyor, sadece üzerimde duruyor, aletini pantolonundan çıkarıyor ve yüzüme boşalmadan önce başımın üzerinde mastürbasyon yapıyordu.

Birkaç seanstan sonra dokunmaya başladı. İlk başta kıyafetlerimin üzerinden, ama sonra altına girdi ve hayır demek için konuşamadım. Onu uzaklaştırmak için hareket edemiyordum. Tek yapabildiğim kafamın içinde çığlık atıp bilinçaltıma uyanmam için vururken her saniyeyi yaşamaktı.

Beni eve göndersin diye iyi olmak için çok uğraştım ve sonunda gönderdi. Babama geri verildim ve seanslarım aylık ayakta tedavi seanslarına dönüştü.

Her ay giderdim ve bir süre hiçbir şey yapmadı. Sanki ne kadar büyük bir canavar olduğunu unutmuş gibiydim. Ayakta tedavi olduğum için bu tür tedavilerin bittiğini düşündüm.

Yanılmışım.

"İç şunu!" diye bağırıyor bu kez, sabırsızlanıyor ve ben başımı sallayıp gevelemeyi başarıyorum.

"Hayır."

"Jaxcen, Jaxcen, Jaxcen," diye iç geçiriyor. "Bu tedavinin işe yaraması için felç olman gerekiyor."

İçkiyi alıp yanıma doğru ilerlerken irkiliyorum.

"Artık daha tecrübelisin Jaxcen, bu yüzden tedavinin yoğunluğunu artırmamız gerekiyor. Bu sefer kalıcı olduğundan emin ol ki bir daha çizginin dışına çıkmayasın."

Saçlarımı yumruklayarak başımı geriye doğru çekiyor ve sert ela gözleri gözlerimi delip geçerken içimden bir inilti kaçıyor.

"Aç şu güzel ağzını," diyor, çenemi kavramak için saçlarımı serbest bırakıyor, bu hareket ağzımı açıyor. "İç şunu."

Meyve suyunu ağzıma döküyor ve ben boğulmaya başlıyorum, ağzımı açık tutarken meyve suyu ağzımın kenarlarından ve boynumun her iki yanından aşağı akıyor ve buna karşı koymama rağmen, nefes alma ihtiyacım beni ağız dolusu meyve suyunu yutmaya zorluyor ve neredeyse boğulmak üzere olduğumdan eminim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Devon

W Riggs'in adamlarından bazıları arka kapıdan girerken, biz silahlarımızı kaldırarak ön kapıdan giriyoruz. Resepsiyonda kimse yoktu.

Yardım için zile basmamızı söyleyen bir işaret var ama biz bunu atlıyoruz, Lenny tezgâhın üzerinden atlayıp personel kapısını kırarak bizi içeri alan güvenlik kapılarını açıyor.

Finn yanımda, "İçerideyiz," diyor ve biz alanı tarıyoruz, adamlar geçtiğimiz her odayı kontrol ediyor.

"Biz de içerideyiz." Riggs kulağımdaki küçük kulaklıktan onaylıyor ve binanın arka kısmına girdiklerini bize bildiriyor.

Tesis, Holly River Estate, Dr. Xavier'in bıraktığı sesli mesajda belirtilmişti, bu yüzden nereye gideceğimi biliyordum, çünkü yer Holly Nehri'ne sınırdı.

Bina yoldan bakıldığında bir yaşlı bakım tesisi gibi görünüyor. Arazi yemyeşil. Bir sürü açık hava. Bakımlı bahçeler. Lüks bir görünüm.

İçerisi farklı bir mesele.

"Hey! Ne yapıyorsun-" Erkek hemşirenin sesi tetiği çekmemden bir saniye sonra kesildi, susturucu varlığımızı gizli tutmak için işini yapıyordu.

"Bir sincap vuruldu," diyorum bilek mikrofonuma, Riggs ve adamlarına öldürdüğümü haber veriyorum.

Artık ölü olan adama ve alnındaki kurşun deliğinden sızan kırmızı kana bakarak açık bir kapının önünden geçip duruyorum.

Çarşafsız yatakları olan diğer odaların aksine, bu odada çarşafları dağılmış bir yatak var, ama başka bir şey yok.

Finn'le göz göze geldikten sonra başımla odayı işaret ederek ona bir göz attığımı bildiriyorum ve hızla içeri girip banyoyu kontrol ettiğimde boş olduğunu görüyorum.

Yatağa yaklaşırken ona bakıyorum ve Jaxcen'in orada uyuyup uyumadığını merak ediyorum. Eğer onu kilitledikleri oda burasıysa.

Eğilip başımı yastığa bastırıyorum ve bal ile yulaf sütünün tanıdık tatlı kokusunu içime çekiyorum. Duşta onun için bıraktığım şampuan.

Hay sikeyim. Buradaymış.

"Bir şey var mı?" Finn kapı aralığından sessizce soruyor ve ben de tehditkâr bakışlarımı ona çeviriyorum.

"Burada uyudu. Kokusunu alabiliyorum."

"Siktir." Finn kenara çekildi, ben de geçebildim.

Artık kızımın kesinlikle burada olduğunu biliyoruz ve bu bilgi beni daha hızlı hareket ettiriyor, onu tekrar kollarıma almak için duyduğum aciliyet tarif edilemez.

"Bir kuzumuz var." Miles ilerideki bir kapıdan mırıldanıyor, ben de aceleyle kapalı kapıya doğru i l e r l i y o r u m .

Odanın içinde, sadece penceredeki ızgaradan gelen ışığın aydınlattığı bir kadın silueti var, oturmuş bize bakıyor, Finn el fenerini kapıdaki görüş penceresinden tuttuğu için ancak seçebiliyoruz.

Karanlık ve uğursuz gözler bana bakıyor ve söylemeliyim ki, hiçbir şey beni rahatsız etmiyor, ama bu... Bu kadın, kız ya da her kimse, bana slasher hisleri veriyor. Ya da onun gibi bir şey.

"Teminat mı yoksa kurtarma mı?" Miles soruyor ve cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Finn benden önce davranıyor.

"Kurtarma."

Miles Finn'le yüzleşmek için döner. "Oldukça çılgın görünüyor dostum."

Finn dişlerini sıkarak Miles'a yaklaşır ve yüzüne doğru eğilir. "Sen de kilit altında olsaydın ve burada yaptıkları her neyse ona katlansaydın sen de deli olurdun. O lanet olası bir kurtarma ekibi." Miles'ı dürter. "Sakın beni sorgulama."

Bu meseleyi halletmeleri için onları yalnız bırakmaya karar vererek ilerlemeye devam ediyorum ve ileride tavandan sarkan, üzerinde Dr. Xavier yazan bir tabela görüyorum.

Lanet olası Dr. Xavier. O pisliğin bağırsaklarını deşeceğim.

"Ne yapıyorsunuz!" diye bağırıyor arkamızdan bir erkek sesi ve susturulmuş bir silahın tıkırtısı ve ardından düşen bir bedenin gümbürtüsü adamlarımın bu işi hallettiğini gösteriyor.

Kapıya ulaşıp bir inilti duyduğum anda, lanet şeyi tekmeleyerek açtım, içeri girerken silahımı kaldırdım.

Odanın öbür ucunda, Jaxcen'in babasına yakın yaşlarda bir adam, portakal suyuna benzeyen bir şeyle kızıma neredeyse su işkencesi yapıyor.

"Geri çekil, orospu çocuğu!"

"Kim..." diye sözünü kesiyor, omzumun üzerinden bakarken gözleri büyüyor, belli ki adamlarımın arkamdan girdiğini görüyor.

Bakışlarım Jaxcen'a kayıyor, sarı saçları sanki biri elini sokmuş gibi karmakarışık, zaten çelimsiz olan vücudu soluk mavi bir hastane önlüğüyle gelişigüzel örtülmüş, lanet olası bir yemek masasında sandalyeye yığılmış oturuyor.

Burada ne haltlar dönüyor?

Yaklaşırken "Jaxcen," diye sesleniyorum ama cevap vermiyor, nefes almakla meşgul. "Jaxcen?" Tekrar deniyorum, bakışlarım ondan bir adım uzaklaşan doktora kayıyor.

Masanın etrafında dönerken küçük farem ortaya çıkıyor, tenindeki tek renk çenesinden ve boynundan aşağı süzülen ve elbisesinin yakasını ıslatan meyve suyu kalıntıları.

"Küçük fare?" Sesim hissettiğim lanet paniği ele vermiyor ve sonunda o büyük mavi gözler yavaşça beni izliyor.

"Dev," diye mırıldanıyor, sesi bulanık.

Hay sikeyim.

Uyuşturulmuş.

Kırmızı görüyorum ve ona zarar vermeye cüret eden adama çeviriyorum gözlerimi.

Ona ulaşmam için iki adım atmam yetiyor, o ise ellerini uzatıyor ve bunun beni geride tutacağını düşünüyor.

Çok yanlış, göt herif.

Boynunun arkasından tutarak onu masaya doğru itiyorum ve yüzünü yüzeye çarpıyorum, çığlık atmadan önce burnunun çatladığını duyuyorum.

"Dur. Sadece yapmam için para aldığım şeyi yapıyordum." Başını kaldırmaya zorladım ve tekrar indirdim.

Gözlerim hâlâ sandalyeye yığılmış olan Jaxcen'a kayıyor, ama gözleri olan biten her şeyi izliyor ve bu bende bu şerefsize saatlerce işkence etme isteği uyandırmıyorsa ne olayım.

Finn elinde bir şeyle yaklaşırken onu tekrar sürükleyerek sandalyeye oturtuyorum.

Bir hap şişesi. Rohypnol. Senaryo Jaxcen Summers adına yazılmış.

Hay sikeyim.

Gözlerim Finn'inkilerle buluşuyor ve o da bana sempatik bir bakış fırlatıyor.

"Tecavüz ilacı," diye fısıldıyor ve ben bunu zaten bildiğim için başımı sallıyorum.

Arkadaşımdan ilaç kutusunu kaptığım gibi, avucuma birkaç ilaç dökerken, muhtemelen özgürlüğüne giden yolu bulmaya çalışarak her yöne bakan doktora dönüyorum.

"Kızıma zorla bu meyve suyunu içirdiğini görmek için mi geldim?" Masanın üzerindeki sürahiyi işaret ediyorum, kaldırıyorum ve Jaxcen için kullandığı bardağa biraz daha dökmeye başlıyorum.

"BEN... BEN..."

"Doğru cevap evet," diyerek meyve suyu sürahisini yerine koyup bardağı kaldırıyorum. Masanın etrafında tekrar döndüğümde, diğer taraftan yaklaşan Finn'e başımla selam veriyorum ve doktor paniklemeye başlıyor, kafası benden Finn'e gidip geliyor.

Finn sert elleriyle doktorun yüzünü kavrıyor, bizden birine yumruk sallamaya çalıştığı her seferinde kaburgalarına yumruk atıyor ve doktor bağırdığı anda hapları ağzına sokup kalanını da meyve suyuyla dolduruyorum.

"Yut!" Elimi ağzının üzerine vurarak kapatıyorum ve bize karşı mücadele ediyor, kızıma davrandığı gibi davranılmasından gerçekten hoşlanmıyor.

Çok kötü, göt herif.

Bölüm Yirmi Dörtl ve

Jaxcen

T Odada bir canavar var ve bu Dr. Xavier değil. Bu kadar bulanık olduğum için üzgünüm. Devon'ı böyle görmek istiyorum. Onu şeytan formunda görmek istiyorum,

Sakatlamak. Yok etmek. Öldürmek.

Her şey ağır çekimdeymiş gibi geliyor. Aslında öyle olmadığını biliyorum. Bu sadece dün geceki uyuşturucunun etkisiyle beynimin olayları işleme şekli ve mideme ulaşan uyuşturuculu meyve suyu etkisini gösterdiğinde kafamın tamamen karışmasının uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Benim için gelmesini hiç beklemiyordum. Buraya değil. Beni koruyacağını söylediğini biliyorum ama ona ihanet ettim ve Corvette'i çaldım. Gitmememi istediğinde gittim. Beni kendi halime bırakıp acı çekmeme izin verebilirdi.

Onun yerine, benim için geldi.

Dr. Xavier'in burnundan kırmızı bir kan nehri akıyor ve her yer portakal suyu kokuyor. Sadece benim üzerimde değil, doktorun üzerinde de.

Göz kırptığımda, göz kapaklarım yeniden açılmak için daha ağır hissediyor ve onlara uymak için gerekenden daha fazla enerji harcıyorum.

Bayılma, Jaxcen.

Gözlerinizi canavarınızdan ayırmayın.

Canavarı iş başında izleyin.

Dr. Xavier'e ödetmesini izleyin.

Daha fazla bağırış çağırış oluyor ve ben Devon'ın doktora tekrar yumruk atıp yüzünü yumrukla dağıtırken yüzünde oluşan korkunç şekil bozukluğuna odaklanıyorum.

Tekrar tekrar yapıyor. Ve tekrar. Tekrar tekrar.

Bir gülümseme hissediyorum. Yüzüm gerçekten işe yarıyor mu bilmiyorum ama içimden memnuniyetle gülümsüyorum.

Devon'ın elinde bir şey parlıyor ve onu kaldırdığında kısa bir an için görüyorum, bir biftek bıçağının keskin kenarı ortaya çıkıyor.

Hareket ettiğinde yine ağır çekimde, ama doktorun kalçasına çarpıyor.

Masanın diğer tarafındaki hareket dikkatimi çekiyor ve tembelce, siyahlar giymiş, görünüşü bir anımı canlandıran, iri yarı adama bakıyorum.

Kilise.

St Catherine's.

Devon'un beni kaçırdığı gece oradaydı. Daha sonra takım elbiseli bir grup adam ve o havalı kadınla geldi.

Adı neydi onun? Reed

mi? Rohan? Riggs? Belki

Riggs.

"Jax." Devon'ın sesi yanımdan geliyor ve ağır başımı yavaşça çevirdiğimde onun karanlık, endişeli gözlerinin kapandığını görüyorum.

Çok yaklaştın.

"Şeytan," diye fısıldıyorum, sırıtmaya çalışarak.

"Küçük fare, sana uygunsuz bir şekilde dokundu mu?"

Sözlerini anlamlandırmaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum, anlamları olması gerekenden biraz daha uzun sürüyor ama anlamlandırdığımda başımı sallamaya çalışıyorum.

"Henüz değil," diye mırıldanıyorum.

"Geçen seferden beri değil." Devon

homurdanıyor.

"Diğeri yaptı," diye geveledim. "Dostum. Hemşire." Sandalyede sallanıyorum ve Devon'ın iri, güçlü elleri beni yerimde tutmak için kollarımı kavrıyor.

"Erkek hemşire size dokundu mu?"

"Bana yardım etmek için olduğunu söyledi." Kelimeyi olması gerekenden daha uzun uzattım. "Bu senin dokunman gereken bir şey. Onun değil," diye mırıldanıyorum ve Devon beni serbest bırakarak bir kükremeyle ayağa kalkıyor.

Düşecek gibi oluyorum ama arkamdan bir başka güçlü el beni kavrıyor ve Finn'i görmek için başımı geriye atıyorum.

"Yine baş aşağı duruyorsun." Sanırım kıkırdıyorum, emin olamıyorum.

"Seni yakaladım." Bana göz kırpıyor ve nedense bu bende ağlama isteği uyandırıyor.

Tabii bu aptal ilaçlar izin vermezse.

Hayır. Beni uyuşturuyorlar. Esnek.

Eğer bir ağabeyim olsaydı, onun Finn olmasını isterdim.

"Jax." Devon'ın elleri yüzümü kavrıyor ve başımı tekrar aşağı indiriyor. "Bekâretini alan adam bu muydu?"

"Yesss," diye itiraf ediyorum, şu anda duygularımı uyuşturan ilaçlar için minnettarım çünkü arkamda birkaç erkek olduğundan oldukça eminim ve normalde bu utancı itiraf etmekten utanırdım.

"Rızan var mı?" diye soruyor dişlerini sıkarak, başımı sallamaya çalışıyorum ama bu başımı döndürüyor.

"Konuşamıyordum. Hareket edemedim. Hiçbir şey yapamıyordum,"

diye itiraf ediyorum. "O zaman sana ilaç mı verdi?"

"Yesss."

Devon'ın ayağa kalkıp silahını kaldırarak dönmesi ve tetiği çekmesi için gereken tek şey bu.

Dr. Xavier yana doğru devrildiği anda, yüzündeki şaşkın ifade sonsuza dek kaybolmuyor, sanki vücudum sonunda rahatlıyor. Sonunda artık tehlikede olmadığını anlıyor ve her şey kaybolurken sandalyeden kaymaya başlıyorum.

Fark ettiğim son şey güçlü kolların beni tutup kaldırması ve şeytanın kulağıma fısıldayan sesi.

"Sorun yok, küçük fare. Seni tutuyorum."

Yirminci Bölüm-S□xI

Devon

Ellerimi birbirine vurarak, gözlerimi Jaxcen'den alamıyorum, uyuyor, o şerefsizin zorla verdiği ilaçlardan dolayı tamamen kendinden geçmiş durumda.

onun sistemine. Finn ve Mabel, Saray'a döndüğümüzde onu yatağa yatırmama yardım ettiler, Finn beni duş almaya zorlarken o da ona göz kulak oldu.

Hayatımda aldığım en hızlı duştu.

Mabel bir tepsi yemek getirdi ve kanlı giysilerimi, odama girer girmez küçük faremin üzerinden yırttığım hastane önlüğüyle birlikte aldı. Mabel'a onu yakmasını emretmiştim ve yakacağını da biliyordum. Her zaman itaatkârdır ve beni asla sorgulamaz.

"Daha uyumadın mı?" Finn kapıyı çalmadan odama girerek soruyor. Kilit açıksa doğrudan içeri girebileceğini biliyor.

Jaxcen'in uyumasını izleyebilmek için yatağımın yanına çektiğim sandalyeden "Henüz değil," diye mırıldandım.

"O iyi olacak." Finn o korkunç tesisten ayrıldığından beri ilk kez bana güvence veriyor.

Haklı olduğunu biliyorum ama o doktorun Jaxcen'e yaptığı berbat şeyleri ve onu bulmasaydık ona yapabileceklerini bildiğim için... Buna katlanamıyorum.

"Hey." Finn dirseğiyle beni dürtüyor, ben de bakışlarımı küçük faremden yanımda duran en iyi arkadaşıma çeviriyorum. "İyi misin?"

"Evet," diye yalan söyledim.

"Hayır, lanet olası değilsin. Konuş benimle." Dönüp kıçını yatağımın kenarına oturtuyor, endişeli bakışları benimkilerle kilitleniyor.

Finn ve ben çok şey atlattık. Çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşız. Beni herkesten daha iyi tanıyor, bu yüzden ona yalan söyleyemeyeceğimi biliyorum. Saçmalıklarımı anlayacaktır.

İç çekerek başımı sallıyorum, göğsüm alışık olmadığım bir şekilde ağrıyor. "Onu tutamam," diye itiraf ediyorum.

"Neden olmasın ki?"

"Bu hayattan daha iyisini hak ediyor," diye fısıldıyorum, bakışlarım yatağımda, çarşaflarımın arasında uyuyan güzele kayıyor.

"Buna karar verecek kişinin o olması gerekmez mi?" Finn sesini alçaltarak soruyor, belli ki Jaxcen'in uyanmasını ve bu konuşmayı duymasını istemediğim gerçeğini anlıyor.

"Ne istediğini bilemeyecek kadar genç ve deneyimsiz." Omuzlarım düşüyor ve burnumun kenarını sıkıyorum.

Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu. Rastgele bir kadın bulup onu evime getirmemem gerekiyordu. Ne kadar sapkın olabileceğimi görmesine izin vermemeliydim. Ve onu elimde tutmak istememem gerekiyordu.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, gözlerimi en yakın arkadaşıma dikiyorum. "Ya onu gerçekten hamile bıraktıysam?"

"Ne?" Finn'in kaşları havaya kalktı. "Muşamba çekmedin mi?"

"Hayır." Onun çıplaklığına gömülmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayarak başımı sallıyorum.

Duvarlarının sıcak ipeğinin sikimi kavradığını hissetmek için.

"Doğum kontrol hapı kullanmıyor mu?" Finn omzunun üzerinden Jaxcen'in uyuyan formuna bakarak soruyor.

"Hayır."

"Lanet olası adam?" Finn homurdanıyor, omzuma yumruk atıyor. "Aklından ne geçiyordu?"

"Ne düşündüğümü bilmek istemezsin," diye homurdanıyorum, vurduğu yeri ovuyorum.

"Evet, biliyorum. Söyle bana," diye tersliyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Tamam. Ama şu lanet yumrukları bırak."

"O zaman aptalca kararlar vermeyi bırak," diye karşı çıkıyor.

"Her neyse." İlk gece şapeldeki düşünce sürecimi en iyi nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışırken onu el sallayarak geçiştiriyorum. "Tek söyleyebileceğim, bebeğimi onun içine koyma fikrine biraz takıntılı hale geldiğim."

Finn uzun bir süre sessiz kalıyor, gözleri kocaman açılmış, sanki iki kafam birden büyümüş gibi bana bakıyor.

"Sen mi? Çocuk mu istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum ve bakışlarımı tekrar Jaxcen'e çeviriyorum. Uyurken çok masum görünüyor. Normalden daha fazla. "Bunun hakkında hiç düşünmedim. Senin dışında yanında bir saatten fazla kalmaya tahammül edebileceğim birini bulacağımı hiç düşünmemiştim."

"Hayır, benimle çocuk yapmak istiyorsun." Finn alay ediyor ve bu sefer omzuna bir yumruk atan ben oluyorum.

Finn kıkırdayarak, bakışları benimle Jaxcen arasında gidip gelmeden önce yumruğumun düştüğü yeri ovuşturuyor. "Yani onun içine bir bebek koyma fikrini takıntı haline getirdiğini söylediğinde, bu ilk ne zaman başladı?"

"Şapelde," diye mırıldandım.

"Ve onu ilk kez o zaman siktin, değil mi?" Başımı

sallıyorum, o da sırıtıyor.

"Bu çılgınca bir kız yetiştirme sapkınlığı."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Dostum, kadınların sipariş ettiği kitaplardan bazılarını okumalısın. Üreme sapkınlığı diye bir şey var. Bak." Telefonunu çıkarıyor ve internette üreme sapkınlığını ararken ekranını baş aşağı izliyorum.

"İşte burada." Sırıtıyor ve anlamını okuyor. "Üreme sapkınlığı, hamile kalma ya da birini hamile bırakma düşüncesi karşısında duyulan yoğun uyarılmayı ifade eder. Bu, onu hamile bırakma fikrinden tam anlamıyla tahrik olduğun anlamına gelir, ancak mutlaka bir çocuk sahibi olmak istediğin anlamına gelmez. Belki de sizi tahrik eden bu olasılığın tehlikesidir."

Ben bunu düşünüyorum.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bebeğimin onun içinde büyümesini istiyorum ve onun benim gözlerime ve onun gülümsemesine sahip olmasını istiyorum ve..." Sözümü kesiyorum.

Lanet olsun, gerçekten istediğim bu mu?

"Siktir, dostum. Bu bir sapkınlıktan daha fazlası. Onu seviyor olman mümkün mü?"

"Ne? Hayır. Onu dört gündür tanıyorum," diye çıkışıyorum, bu sefer iki kafası birden büyümüş gibi bakıyorum ona, ama o sadece omuz silkiyor.

"Daha çılgınca şeyler de oldu."

Jaxcen'i sevmemin delilikten de öte olduğunu iddia etmek istiyorum. İlk görüşte aşkın film ve kitap satmak için yaratılmış saçma bir kavram olduğunu, ama bunun başka ne olabileceğini? Sadece bir karasevda mı?

"Sence bu gerçekten bir şey olabilir mi? Belki beynimde tümör falan vardır." Kaşlarımı çattım ve Finn kıkırdadı.

"Sende beyin tümörü falan yok. Ama bana söylediklerine bakılırsa, belki de onu biraz daha tutmalısın. Bakalım nereye gidecek."

"Onu bir hapishaneden alıp başka bir hapishaneye kapatmak istemiyorum." Ben işaret ediyorum.

"Dostum. Burası bir hapishane değil. İstediği gibi gelip gidebileceğini bilse muhtemelen burayı gerçekten severdi."

"İşte bu kadar. Benim gibi. O yapamaz. Gittiği her yerde korunmaya ihtiyacı olur."

"Ne olmuş yani?" Finn omuz silkiyor ve ayağa kalkarak omzuma vuruyor: "Griffin Aggie'yle ilişkisini yürüttü." Bana kuzenim Griffin'i ve sapıklık sınırında bir Noel oyununa çektiği kadını hatırlatıyor.

İşe yaradı. Aşık oldular ve evlendiler. Bu benim

düşünebileceğim bir şey mi?

Bekle.

Evlilik

mi?

Ne sikim düşünüyorum ben?

"Chrissy Eve için kasabayı kilit altında mı bırakmak istiyorsun?" Finn soruyor ve beni sarmal düşüncelerimden çıkarıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Her zamanki gibi çalışacağız ama korumaları iki katına çıkaracağız. Onlara sivil kıyafetler ve Noel Baba kıyafetleri giydirin. Kapılarımız yabancılara açıkken onların gizli görevde ve tetikte olmalarını istiyorum."

"Anladım." Başını sallıyor, bana göz kırpıp gitmeden önce tekrar Jaxcen'a bakıyor.

Her Noel'de kasabayı Timber Valley halkına açıyoruz. Bu kasabanın kralı olduğum birkaç yıldır bir gelenek haline geldi ama popüler oldu ve iyi para kazandırıyor, çünkü yılın diğer günlerinde turizm ve ziyaretçilerle pek ilgilenmiyoruz.

İnsanlar Noel ışıklarını görmeye ve muhtemelen yılın diğer zamanlarında kimsenin girmesine izin verilmeyen kasabaya bir göz atmaya geliyorlar ve yerel kadınlar ve çocuklar buna bayılıyor. Satmak için aylarca Noel temalı el işleri yapıyorlar.

Gerçi bu her zaman bir risktir, özellikle de Bay V'nin kana susamış olduğu şu günlerde, ama artık neye benzediğini bildiğimiz için onun ziyaretine güveniyorum. Onu sokakta yakalayıp hızlıca halledeceğiz, diğer ziyaretçilerin de bundan haberi olmayacak.

Yatağımda kıpırdanan Jaxcen inliyor, göz kapakları sanki açmaya çalışıyormuş gibi hafifçe titriyor. Sanki kendini uyandırmaya çalışıyormuş gibi. Ama işe yaramıyor. İlaçlar hala pençelerini onun üzerinde tutuyor ve babasının ona bu şekilde davranmayı düşünmesi bile beni çok kızdırıyor.

Babayla ilgili bir şey olmalı. Benimki de hıyarın teki.

Sonunda pes edip onunla birlikte yorganın altına girmeden önce bir saat daha bir sürüngen gibi oturup uyumasını izliyorum. Kendi tarafıma yerleşerek elimi karnının üzerinde gezdiriyorum ve onu kollarımda hissetme ihtiyacıyla daha da yakınına çekiyorum.

Uyurken bile güvende olduğunu biliyor, bana doğru kıvrılıyor, dudaklarından şeytana benzeyen bir mırıltı geçiyor.

"Şşşt, küçük fare. Güvendesin. Seni tutuyorum."

Doktorunu öldürdükten sonra kulağına üflediğim sözlerin aynısı. Tıpkı o zamanki gibi, beni duyup duymadığını bilmiyorum ama geri çekilmiyor, bana yaslanıyor, başı göğsümde çenemin altında duruyor ve ben de bunu hissetmesini umarak saçlarını okşuyorum. Güvende olduğunu bilmesini umuyorum.

Bir noktada uykuya dalmış olmalıyım, çünkü gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, bana bakan o büyük mavi gözlerle karşılaşıyorum.

Sırıtıyorum, onun güzel okyanus gözlerini görmenin sonunda beni rahatlatmasına engel olamıyorum.

"İşte buradasın," diye mırıldanıyorum, sesim uykudan boğuk çıkıyor. "İşte *buradasın,*" diye fısıldıyor.

"Döndün mü?" Sanki rüya görüyormuşum ve onaylanmaya ihtiyacım varmış gibi soruyorum.

"Geri döndüm."

"Kahretsin, küçük fare," diye boğuluyorum, elimi çarşafın altından çekip yüzünü kavrıyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum. "Neden gittin?"

"Kız kardeşimi aradım," diye fısıldıyor ve boğazını temizliyor, sanki o da benim kadar tıkanmış gibi. "Nerede olduğumu öğrenmeye çalışırken garip davranıyordu ama sanki öğrenmek istemiyor gibiydi. Sonra Dr. Xavier telefonu aldı. Presley'i alacağını söyledi. Tedavisini onun üzerinde uygulayacaktı."

İri mavi gözleri buğulanıyor ve gözyaşlarına karşı koymaya çalıştığı belli oluyor. Onu üzmek istemiyorum. Sadece anlamak istiyorum.

"Yani bir Corvette çaldın ve kız kardeşini güvende tutmak için mi kaçtın?" Soruyorum ve o da başını sallıyor, bakışları benimkiler arasında dans ederken bir an dudağını ısırıyor.

"Özür dilerim Dev. Sana gitmem gerektiğini söyleseydim beni durdurmaya çalışırdın."

"Haklısın. Yapardım," diye itiraf ediyorum, hareket edebilmesi için yüzünü serbest bırakıyorum. "Kız kardeşin orada mıydı?"

"Hayır. Ben oraya varmadan önce annem onu götürmüştü. Sadece Eddie, Dr. Xavier ve babam vardı."

Tüm bu lanet senaryo karşısında göğsümde alçak bir hırıltı yankılanıyor.

"Oraya gittiğimde Eddie yoktu," diye itiraf ediyorum.

"Oraya mı gittin?" diye soruyor şaşkınlıkla, kaşları havaya kalkıyor, tıpkı sesindeki ton gibi.

"Evet, söyledim. Benden kaçamazsın dediğimde yalan söylemiyordum, küçük fare." Sırıtıyorum ve dolgun dudakları yukarı kalkıyor. "Ciddi bir soru... Bir ile on arasında bir ölçekte, babanı dövmüş olsaydım benden ne kadar nefret ederdin?"

Kaşları saç çizgisinin içinde kayboluyor. "Yaptın mı?"

"İlk cevabın ne olacak?" Çok fazla sırıtmamaya çalışarak ısrar ediyorum, çünkü gerçek onu çok üzebilir.

Jaxcen uzun bir süre bana bakıyor. Aklından neler geçtiğini anlayamıyorum, ifadesi o kadar nötr ki nefes almayı bırakıp bırakmadığını merak ediyorum.

Ve sonra sessizce konuşur. Neredeyse bir fısıltı.

"Umarım onu ağlatmışsındır."

Yavaşça dudaklarımı aralıyorum ve onunkiler de

benimkileri taklit ediyor. Kahretsin, çok güzel.

"Yaptım," diye gururla itiraf ediyorum. "Üç parmağını çöp öğütücüsünde öğüttüğümde ağladı."

Dudaklarından bir nefes uçuyor ve kirpiklerinin koyu renkli yelpazesi dalgalanırken elini ağzına bastırıyor.

"Sen... ne?" diye soruyor elinin içine, sesini boğarak, ben de uzanıp parmaklarını geri çekiyorum ve bana o güzel dudaklarını bir kez daha gösteriyor.

"Merak etme, bunu yaptığımda eli parmaklarına bağlı değildi. Önce onları kestim."

"Yapmadın mı?" diye tekrar nefes nefese kalıyor ama dudaklarında yine bir sırıtma beliriyor.

"Ben yaptım, küçük fare."

"Vay canına. Sen gerçekten bir canavarsın."

Bu konuda mutsuz mu yoksa mutlu mu olduğunu anlayamıyorum. Tek yapabildiği şok içinde bana göz kırpmak.

Sikeyim.

"Bu bir anlaşma kırıcı mı? Yani benim canavar olmam."

Yavaşça gülümserken dişleri görünüyor ve başını yastığa doğru sallıyor.

"Hayır. Senin canavarını seviyorum."

"Öyle mi?" Ellerimi ondan uzak tutmakta çok zorlandığım için öne uzanıyorum ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum.

Lanet olsun, hayatımda gördüğüm en öpülesi dudaklar. "Evet.

Senin canavarın benimkini çağırıyor."

Ne demek istediğini anlamıyorum.

Ne dediğini anlıyorum ama bunun ona nasıl atıfta bulunduğunu anlamıyorum ve yaşadığı hayatı yaşaması için geçmişinde neler olduğunu ilk kez merak etmiyorum.

"Jax... Bir şeyler bilmem gerek." Dudağımı ısırıyorum, tekrar tatmak için yanıp tutuşurken gözlerim onunkilere odaklanıyor.

"Ne eşyası?"

"Dr. Xavier ile görüşmeye neden başladığınızı bilmem gerekiyor."

Aramıza bir duvarın girdiği anı görüyorum, gözleri değişiyor, uzaklaşıyor ve biraz geri çekiliyor.

Sikeyim.

Onu henüz kaybetmek

istemiyorum. Daha hazır

değilim.

"Jax. Az önce söylediklerimle ilgili olarak kaçmak istemene neden olan

şey nedir?" "Kaçmak istemiyorum," diye tersliyor ve ben de iç çekiyorum.

"Soruyu sorduğumdan beri kapıya beş kez baktın. Kaçmak istiyorsun. Neden kaçmak istiyorsun? Şeytanı ziyaret edebilmen için seni şapele mi götürmem gerekiyor?"

Bu son kısım bakışlarına biraz sıcaklık katmayı başarıyor ama başını sallıyor.

"Hayır, bu hikâye o seanslara ait değil," diye itiraf ediyor ve lanet olsun, o lanet doktoru tekrar öldürmek istiyorum.

"Küçük fare, seni temin ederim, söyleyeceğin hiçbir şey benim ne kadar..."

Siktir... Ben ne kadar?

"Beni... öğürtmeyi ne kadar seviyorsun?"

Sözlerini kahkahası takip ediyor ve ben de ona katılmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü bu ciddi konuşma sırasında bunu beklemiyordum.

Anında onu sırt üstü yatırıyorum, bacaklarını kalçalarıma dolayarak beni içinde boğulmak istediğim kısma yaklaştırırken boynunu ısırıyorum.

"Seni öğürtmeyi seviyorum." Sırıtıyorum, eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, öpücüğü derinleştirmeden önce dudaklarını ısırıyor ve birkaç dakika boyunca onun içinde kayboluyorum.

Kendimi yeniden, tek ilgilendiğim şeyin öpücük olduğu bir ergen gibi hissediyorum.

Bir kızı saatlerce öpebildiğim ve bunun en iyisi olduğunu düşündüğüm zamanlar.

Bu, biraz daha büyüdüğümde seks kısmı devreye girene kadardı, ama lanet olsun, Jaxcen'in derinliklerine sikimi gömmeyi ne kadar sevsem de, geriye kalan tek şey onu böyle öpmek olsaydı mutlu bir adam olarak ölürdüm.

Yavaşça öpüşmemizi ısırıklara dönüştürüyorum, sonra geri çekilip onun üzerinde duruyorum, o muhteşem dudaklarına, kızarmış yanaklarına ve sonsuza dek bakmak istediğim gözlerine bakıyorum.

Sikeyim.

Bunu yapamam.

"Sadece seni tanımak istiyorum. İyisiyle kötüsüyle, küçük fare."

Hafif gülümsemesi kayboluyor ve ben ona bakarken o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki bu konuşmanın bitmiş olması gerektiğini anlıyorum.

Üzerinden kalkmak istediğimde bacaklarını kalçalarıma doluyor.

"Gitme. Sana bunu söylerken orada olmanı istiyorum."

"Tamam." Cevap veriyorum, sarı saçlarını kulağının arkasına fırçalamak için uzanıyorum.

Ağzını açıyor ve sonra kapatıyor, bakışları sanki en iyi nasıl başlayacağını bulmaya çalışıyormuş gibi uzaklara dalıyor. Sonra ağzını açıyor ve konuşmaya başlıyor.

"Ailem yıllar içinde pek çok kez kilise değiştirdi. Ben küçükken yeni bir kasabaya taşınmıştık ve ben de yeni Pazar okulumdaydım. Orada her şeyi farklı yapıyorlardı." Bunu söylerken kaşlarını çatıyor, kaşları içeri doğru çekiliyor ve olduğundan çok daha genç görünüyor. "Presley bana her zaman kimsenin özel bölgelerime dokunmasına izin vermememi söylerdi. O bölgede hasta olmadığım ve bir doktorun o bölgeyi tedavi etmesi gerekmediği sürece kimsenin bunu yapamayacağını söylerdi."

Sözleri karşısında kaskatı kesiliyorum ve mavi bakışları yeniden şimdiki zamana dönerek benimkilere bakıyor, endişeyle titriyor.

"Sorun yok, küçük fare. Devam et."

Başını sallar ve devam etmeden önce bir süre daha bekler.

"Yeni Pazar okulunda, Rahip Eric hepimize pantolonlarımızı çıkarttırırdı. Sanki bir doktor muayene ediyormuş gibi herkese dokunurdu. Ama yanımdaki kız farklıydı. Daha uzun boylu ve biraz daha yaşlıydı ve aşağıda birkaç tüyü vardı." Tekrar kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Neden orada kıl olduğunu bilmiyordum. Ergenlik hakkında bir şey anlamak için çok küçüktüm. Ve neden ona farklı şekilde dokunduğunu anlamadım..."

Başını sallıyor, gözleri uzaklara dalmış, sanki anılardan kurtulmaya çalışıyor.

"Ne yaptığına girmek istemiyorum ama yanlıştı ve yanlış olmasına rağmen kuralı çiğneyen bendim."

"Ne kuralı?"

"Pazar okulunda olan, Pazar okulunda kalır, sanırım." Omuz silkiyor, bu fikirden rahatsız olmuş görünüyor. "Pazar okulu biter bitmez gidip aileme söyledim ve bunu diğer ebeveynlerin önünde yaptım. Konuşarak doğru şeyi yaptığımı sanıyordum ama herkes bana sanki yanlış bir şey yapmışım gibi davrandı."

Lanet olsun!

Şimdi keşke onun babasını öldürseydim diyorum.

"Asıl can sıkıcı olan, dokunduğu kızın böyle bir şey söylediğim için bana hasta bir canavar demesi. Yetişkinlere yalan söylediğimi söyledi. Ama bu doğruydu ve kimse bana inanmadı." İç çekiyor ve devam etmeden önce bir süre dudağını çiğniyor. "Gördüklerimle ilgili kâbuslar görmeye başladım. Yaşadıklarım hakkında. Aileme rüyamı ve gördüklerimi anlatıp durdum, bana inanmaları için yalvardım ama bundan sonra söylediğim hiçbir şeye inanmadılar. Giderek daha da endişelendiler ve bir gün beni okula götürmek yerine Holly River Malikanesine götürdüler."

Dün babasını öldürmemiş olabilirim ama sözümü unutma, yakında benim elimden ölecek.

"Ne oldu orada?" Sorma cüretini gösteriyorum ve o da sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Maruz kalma."

"Maruz kalma mı?" Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor.

"On yaşında bir çocuğun izlememesi gereken şeyleri izlemeye zorlandım. Televizyondaki şeyler. Dergiler bana gösterildi. Ve sonra gerçek hayattaki şeyler oldu." Derin bir nefes alıyor, sanki kendini biraz kötü hissediyormuş gibi. "Beni ne zaman bir şeye maruz bıraksalar, ertesi gün Dr. Xavier ile bir seansım oluyordu ve ona ne gördüğümü her anlattığımda, ofisinde iki gün boyunca karanlık bir dolaba kapatılıyordum."

Göğsümden derin bir hırıltı yükseliyor ve bu kez Jaxcen uzanıyor, tırnakları beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi saçlarımda geziniyor.

Hay sikeyim. Teselli edilmesi gereken kişi o.

"Sonunda dolaptan uzak kalmanın tek yolunun çenemi kapalı tutmak olduğunu fark ettim, ben de öyle yaptım ve bunun beni eve göndereceğini umdum. Bunun yerine maruz kalma günde bir seanstan ikiye çıktı. Sonra tüm gün ve gece seansları oldu. İzlemeye zorlandım. Katılmak isteyip istemediğim soruldu." Başını sertçe sallıyor. "Ben hiç yapmadım ama diğer kızlardan bazıları yaptı."

"Orada çocuklar var mıydı?"

"Hastalar değil. Tüm personel erkekti. Tüm hastalar kızlar ve kadınlardı."

Hasta herifler.

Şimdi keşke o herifi öldürmeseydim de buraya getirip günlerce, haftalarca, hatta yıllarca işkence etseydim diyorum.

"Nedenini bilmiyorum ama sonunda bana ilaç vermeye başladılar." Devam ediyor. "İlk başta fark etmedim. Yavaş yavaş oldu. Sanki beni seanslara katılmaya ikna edip edemeyeceklerini görmek için yapıyorlardı."

"Peki sen hiç katıldın mı?" Hayır demesini umarak ama katıldıysa da bunun onun suçu olmadığını bilerek soruyorum. Belli ki manipülasyon taktiklerinde ustalaşmışlardı.

"Hayır, hiç katılmadım, ama her zaman izlemek zorunda kaldım ve bununla ilgili bir şey Dr. Xavier'i sinirlendirmiş olmalı çünkü onunla seanslarım değişmeye başladı ve..." Bir nefes daha çekiyor ve bu sefer gözyaşlarına karşı koyduğunu söyleyebilirim.

"Senin üzerinde tecavüz ilacı kullandı," diye cevap veriyorum ve o da hemen başını sallıyor.

"Sanırım öyle oldu. Yaptığı şey hakkında konuşmak istemiyorum." Başını tekrar sallıyor, duyguları onu ele geçiriyor. "Lütfen. Bunu tekrar yaşamak istemiyorum."

"Tamam, küçük fare. Bugünlük bu kadar yeter. Ya da tercihin buysa sonsuza kadar." Onu temin ederim, çünkü keşke o kısmı tekrar yaşaması için ısrar etmeseydim. "Yine de bir sorum daha var."

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ama başını sallıyor. "Tamam." "Neden bir canavar olduğunu düşünüyorsun?"

Yirmi Yedinci Bölüm

Jaxcen

Tonunki. Gerçekte nasıl biri olduğumu öğrenip kaçtığı an. Aslında Devon'ın bir şeyden ya da birinden kaçtığını hayal bile edemiyorum ama belki de beni kıçıma tekmeyi basar ve asla geri dönmeyeceğim.

Ellerimi omuzlarına bastırarak Devon'ı hafifçe itiyorum ve üzerimden kayarak oturmama izin veriyor. Bunu yaparken başım dönüyor, bu yüzden gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ve başımın yeni pozisyonuma alışmasına izin veriyorum.

"Yavaşça al. Muhtemelen ilaçlar hâlâ vücudunda," diye mırıldanıyor Devon, benimle birlikte oturuyor ve saçlarımı tekrar okşuyor.

Bunu yapmayı seviyor. Ben de bunu yapmasından hoşlanıyorum. Bana değer verildiğini hissettiriyor.

Önemli.

Gördüm.

Gözlerimi kırpıştırarak tekrar açıyorum, oda bu sefer dönmüyor ve beni büyük bir endişeyle inceleyen adamı görüyorum.

Yakında benden nefret edecek.

Bana bir daha asla böyle bakmayacak.

"Daha önce hikâyemde bir şeyi atlamıştım," diye fısıldıyorum, herhangi bir tepki verip vermeyeceğini yakından izliyorum.

Şimdiye kadar bir şey yok.

"Dr. Xavier'e gönderilme nedenimle ilgiliydi."

Şimdi kaşlarında hafif bir çekilme var, ama hepsi bu. Karanlık bakışları hâlâ benimkilerde ve sessizce devam etmemi bekliyor.

"Kabuslar başladı. Aileme yalan söylemediğimi söyleyip durdum ama..."

"Ama?" diye soruyor, kucağımda kıpırdayan ellerime bakmaya çalıştığımda parmağını çenemin altından geçirip bakışlarımı ona doğru kaldırıyor.

"Beni Pazar okuluna geri göndermeye devam ettiler. Presley'i de göndermeye başladılar. Daha önce gitmemişti çünkü korodaydı, çok prova yapıyorlardı ve öğretilerinin çoğunu o grupta alıyordu ama nedense o gün ailem onu da benimle birlikte Pazar okuluna gönderdi."

Hatırladıkça midem bulanıyor.

"Presley'nin masum gözleri, benden daha yaşlı olmasına rağmen, ailem ona böyle söylediği için benim de yalan söylediğime inanıyordu." O zamanlar kendimi çok yalnız hissettiğimi hatırlıyorum. "Eric Abi ondan hemen hoşlandı ve günün *mahrem yerlerini kontrol etme* kısmına geldiğinde onunla başladı."

Alt dudağım titriyor ve her an kusmayacağımdan tam olarak emin olmasam da Devon'ın gözlerine dik dik bakmam o gün hissettiğim öfkeyle besleniyor.

"Ona dokundu mu?"

Başımı salladım. "Onu diz çöktüğü yere çağırdığında yüzündeki ifadeyi hâlâ hatırlıyorum. Özel olduğunu düşünüyordu. Sanırım övgü almak üzereydi, ama ona elbisesini kaldırmasını söylediği an," diye boğuluyorum, dudaklarımdan bir hıçkırık dökülüyor. "Bana bir bakış attığında gözlerindeki korkuyu asla unutmayacağım."

"Siktir, Jax. Bana söylemek zorunda değilsin."

"Evet. Biliyorum. Beni mi yoksa bu kasabadaki insanları mı etrafında görmek istediğine karar verebilmen için bunu bilmen gerekiyor."

Alnını kırıştıran kaşları çatık ve ses tonu sert. "Bunu değiştirecek hiçbir şey yok." Agresif bir şekilde

bize. "Bunu anlamalısın, aşkım." Aşk.

Bana böyle demesine bayılıyorum. Bana küçük fare demesini seviyorum, bu terim artık beni uysal değil, hayran hissettiriyor. Ve bana Jax demesini seviyorum.

"Presley hayır dedi," diyorum gözyaşlarımı silerek. "Ona kesin bir dille, hayır bunu yapmaya iznin yok dedi. Ama adam onu görmezden geldi. Yine de elbisesini kaldırdı ve sapık ellerini onun üzerine koydu."

İçimde öfke kabarırken dudağım kıvrılıyor ve o tanıdık dengesizlik hissi beni sarıyor.

"Makas çok yakınımdaydı ve ne olduğunu anlamadan elimdeydi ve gözümü kırpıştırdığımda Eric Kardeş'in kanlar içindeki bedeninin üzerinde nefes nefese duruyordum." Kafamı sallıyorum, hafızamı temizlemeye çalışıyorum ama artık orada. Çok net. Çok sarıcı.

"Kanlı bir baloncuk dudaklarından genişlemeye devam etti. İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı. Mutlu hissettiğimi hatırlıyorum. Onu durdurdum. Presley'e bir daha dokunamadı."

"Bana geri dön." Devon'ın derin sesi gözlerimi kırpıştırmama neden oluyor, Eric Kardeş'in can çekişen bedeni rüzgârda savrulan bir duman gibi uçup gidiyor ve yerine tek bakışıyla ruhuma sahip olan o karanlık, için için yanan gözler geliyor.

"Geri döndüm," diye fısıldıyorum, pek gülümsemek istemesem de ona küçük bir gülümseme sunuyorum. "Kardeş Eric'i öldürdüğüm için Dr. Xavier'e gönderildim, çünkü tabii ki on yaşında bir çocuk hapse giremez ve eğer bu kadar vahşi olabiliyorsam deli olmalıyım, değil mi?"

"Yanlış," diye tersliyor Devon. "Yetişkinlerin hayatında yaptığı her şey yanlıştı."

Omuz silkiyorum. "Öyle bile olsa." Başımın yan tarafına vuruyorum. "İçimde bir canavar var.
İçimde kopma potansiyeli olan, dengesiz bir yan var."

"Koşullar göz önüne alındığında çok yerindeydi Jax. Doğru şeyi yapmak için ortaya çıkan bir canavar, tanımak istediğim bir canavardır."

"Çok tuhafsın." Gülümsemem tamamen kaybolmadan önce yarı kıkırdıyorum.

"Bu tuhaf adamın senin hakkındaki düşünceleri değişmedi, küçük fare. Yani artık sende bir sorun olduğunu düşünmek yok."

Sıcak dudakları alnıma değiyor ve ben de dudaklarına gömülüyorum, yüzümü bir kez daha incelemek için geri çekilmeden önce uzun bir süre bizi orada tutmasına izin veriyorum.

"Kaçtığım için özür dilerim," diye fısıldıyorum, bana yardım etmesi için ona güvenmediğim için gerçekten pişman olduğumu bilmesini istiyorum.

"Şimdi özür dileme." Hınzırca sırıtıyor. "Burada kefaretin nerede olduğunu biliyorsun."

Bu hatırlatmayla yanaklarım kızarıyor ve sırıtıyorum. "Bu gerçekten bir şey mi?"

"Seninle ve benimle, evet." Başını sallıyor, kolunu sırtıma doluyor ve beni kucağına çekiyor.

"Günah işlememden hoşlanıyorsun." Sözlerim bir sorudan çok bir ifadeydi ve Devon'ın hınzır sırıtışının büyümesine neden oldu.

"Siktir, evet."

Ben de sırıtırken dudağımı ısırıyorum, ellerimi omuzlarından ensesine doğru kaydırıyorum ve itiraf ediyorum. "Senin için günah işlemeyi seviyorum."

"Güzel." Dudaklarımı ısırıyor. "Daha pek çok günah bekliyorum, küçük fare. Biraz oburlukla başlayalım, olur mu?"

"Gerçekten mi?" O günahkâr dudakları boynumda gezinirken kıkırdıyorum.

"Evet, çok zayıfsın." Geri çekiliyor, hala sırıtıyor ve kıçıma hızlı bir tokat atıyor. "Hadi yiyelim."

Bu öneri karşısında midemin guruldadığını hissederek başımı sallıyorum.

"Ama önce seni duşa s o k a l ı m ," diyor beni kaldırıp yataktan kaydırarak banyoya taşımadan hemen önce.

Beni serin fayanslı zemine indiriyor ve duşta suyu açarken onu izliyorum, sıcaklığı test ederken elini uzatıyor.

Bu nasıl oldu?

O ve ben mi? Ben ve o mu?

Onunla sadece birkaç gün önce tanıştığımı düşünmek çok tuhaf ama yine de onu yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Ne garip bir düşünce.

Onun hakkında hala bilmediğim çok şey var, ama bildiklerim muhtemelen en önemli şey.

Şeytan olabilir ama iyi bir adam. En azından benim için. Ve sanırım bu kasabanın insanları için, eğer bir araya getirdiğim şey doğruysa.

"Neye bakıyorsun?" diye soruyor şakacı bir şekilde, yanına gitmem için elini uzatırken beni süzüyor.

Tereddüt bile etmiyorum, tişörtünü üzerimden çekerken ona sırıtıyorum.

"Beni kim giydirdi?" Tesiste bayıldıktan sonra ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı için soruyorum.

"Bu bir takım çalışmasıydı." Göz kırpıyor ve kaşlarım

çatılıyor. "Takım çalışması mı? Açıkla."

"Şey..." Beni öne doğru çekiyor, gözleri çıplak göğsüme ve meme uçlarımın şimdiden sıkı tepeler halinde oluşuna takılıyor. "Ben o lanet hastane önlüğünü üzerinden çıkarırken Finn çekmecemden tişörtü aldı ve Mabel seni yatırabilmem için yatak çarşaflarını açtı. Sonra Finn bana tişörtü attı ve ben de Mabel sıcak bir bez getirip tenine yapışan meyve suyunun çoğunu temizlerken onu sana giydirdim." Başparmağını yanağımda gezdiriyor ve o görüntüyü hatırladığını anlayabiliyorum.

"Yani, Mabel ve Finn beni çıplak gördü diyorsun." Omuz

silkiyor. "Finn benim en iyi arkadaşım. Çok şey paylaşırız."

Gözlerim açıldı. "Affedersiniz? Beni paylaşmıyorsun."

Kıkırdayarak başını sallıyor. "Hayır. Öyle değil ama..." "Ama?"

"Ben yapamazsam seninle ilgilenmesi için ona güveniyorum, küçük fare. Önemli olduğunu düşündüğüm bir konuda bana yardım ettiğinde de sağduyusuna güveniyorum. Bu dünyada bana Finn'den daha sadık kimse yok."

Vay canına. Böyle koşulsuz bir sadakate sahip olmak ne kadar güzel olmalı. Hem kıskandım hem de onun adına sevindim.

"Peki ya ailen? Annen?"

Sorum üzerine gözleri karardı ve ses tonu kesinleşti.

"Bugün onlar hakkında konuşmayacağız."

"Oh... tamam." Başımı salladım, neden onun değil de benim açılmamın uygun olduğuna dair biraz kafam karışmıştı.

Başka bir şey söylemeden Devon boxer'ını çıkardı ve beni duşa götürdü. Oldukça büyük olan duşunda iki kişiye yetecek kadar yer var. Muhtemelen dört kişi bile.

Beni de suyun altına çekerken sessiz kalıyorum, uzanıp ellerini saçlarımın üzerinde gezdirirken yüzünü izliyorum, suyun ıslanmasına yardımcı oluyor, sonra aynısını kendi saçlarına yapıyor.

Gözlerimi kaçırıyor. Bunu anlayabiliyorum. Şampuanı pompalamaya ve saçımı köpürtmeye odaklanıyor, sonra beni karo kaplı duvara döndürüp kafa derime masaj yapmaya devam ediyor.

Parmaklarının uçları kafa derime girdiğinde tüylerim diken diken olurken içimden bir inilti kaçıyor.

"Hoşuna gitti mi, küçük fare?"

"Evet." Nefes alıyorum, Devon Marx'ın beni iyi hissettirmesinin bir başka yoluna daha teslim olurken göz kapaklarım titreyerek kapanıyor.

"Ailem iyi insanlar değil," diye itiraf ediyor arkamdan sessizce ve ses tonunu anladığımda gözlerim hafifçe aralanıyor.

Ona bunu bana açıklamak zorunda olmadığını söylemeliyim ama devam ediyor ve ben de kaba davranıp sözünü kesmek istemiyorum.

"Küçük bir çocukken bile bunu hep biliyordum. Babam yumruklarıyla disipline ederdi. Annem ise babamın bizim günahlarımızı bildiğinden emin olarak terbiye ederdi." Parmakları kafa derimden ayrılıyor ve saçlarımın uçlarında geziniyor, yavaşça okşuyor, yavaşça temizliyor. "Ben beş çocuğun en büyüğüyüm. Üç kız ve bir erkek kardeşim var. Her zaman onların cezalarını çektiğimden emin oldum. İşte

Elimden gelse babamın kardeşlerime el sürmesine izin vermezdim."

Yüzünü görmemeye dayanamayarak ona dönüyorum, yüzündeki düz ifadeyi ve hâlâ gözlerimden kaçmaya çalıştığını fark ediyorum.

"Kız kardeşlerini ve erkek kardeşini korudun," diyorum ve omuz silkiyor. "Elimden geldiğince."

"İsimleri ne?" Onun hakkında her şeyi bilmek istediğim için soruyorum.

"Lily en büyük kardeş, benden sadece birkaç yaş küçük. Ben henüz onu yıllardır görmedim. O... taşındı."

"Taşındın mı?" Daha da açılacağını umarak dürtüyorum.

"Evet, İngiltere'de yaşıyor. Boş bir yıl geçirdi ve sonunda gerçek bir dangalak tarafından hamile bırakıldı. Bizimkiler gün ışığı gibi parladıkları için hamileliği sonlandırmasını istemişler, o da bir daha geri dönmemiş. O zamandan beri dünyanın öbür ucunda ikiz oğullarını büyütüyor. İngiltere'de nerede olduğunu bilen tek kişinin Barrett olduğunu sanıyor ama ben biliyorum."

"Barrett kim? Senin küçük kardeşin mi?"

"Hayır. Barrett kuzenlerimden biri. Çoğunlukla denizaşırı ülkelerde çalışıyor, aile şirketi için anlaşmalara aracılık ediyor. Benim için Lily'ye göz kulak oluyor."

"Onu özlüyorsun," diyorum avuçlarımı çıplak göğsüne bastırarak ve o da başını sallıyor. "Harika bir anne olacağını hayal ediyorum. Ve mutlu olduğunu hayal ediyorum, hayır artık Marx imparatorluğunun bir parçası." "Nefret ediyormuş gibi konuşuyorsun."

Omuz silkiyor. "Hayattaki çoğu şey gibi bunun da avantajları ve dezavantajları var." Bunu şimdi tamamen anladığım için başımı sallıyorum.

"Bana diğer kardeşlerinden bahset."

Gözlerini deviriyor. "Bu sıkıcı şeyi gerçekten bilmek istiyor musun?" "Benim için sıkıcı değil."

Kıkırdıyor, beni tekrar suyun altına sokuyor ve şampuanı durulamaya devam ediyor.

"Jenaveve ve Elise benim diğer kız kardeşlerim. Ailemden olabildiğince uzakta kendi hayatlarını yaşıyorlar. Ve sanırım ben de. Pek uyumlu biri olarak bilinmem."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ukalalığını bir kenara bırakırsak," diye sırıtıyorum, "çok misafirperversin."

"Kime sorduğunuza bağlı, sanırım."

"Peki ya kardeşin? O da senin gibi mi?"

Devon alay ediyor. "Sadece görünüşe göre. Herifin başı çok belaya giriyor. Kendini pek kontrol edemiyor. Hayat onun için büyük bir partiden ibaret."

Kıkırdıyorum. "Kıskanmış gibisin."

"Siktir, belki de öyleyimdir." Sırıtıyor ve sonra gülümsemesi kayboluyor.

"Anne babam ve kardeşlerim var ama benim gerçek ailem Finn, sonra da sanırım erkeklerim ve kuzenlerim. Önemli olan tek şey onlar."

Parmak uçlarımın üzerinde durarak başımı sallıyorum ve Devon beni yarı yolda karşılayıp eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Duşun içindeki sıcaklığın artması için gereken tek şey bu, kolları etrafımda dolanıyor ve beni çıplak ön tarafına doğru çekiyor.

Şu anda yanımda olan bu adam, geçen gece St Catherine'de tanıştığım adamdan çok farklı. Nazik ama aynı zamanda sert. Öpücüğü sahipleniyor ve cehennem onun varlığımın her parçasını sahiplenmesini istiyorum. Ağzımın içinde hırlarken aç ve doyumsuz, ereksiyonu her saniye daha da sertleşiyor, karnıma bastırıyor.

"Seni istiyorum." Öpüşürken nefes alıyorum ve tekrar hırlıyor, beni kaldırıyor, sırtımda soğuk fayansları hissetmeden önce bacaklarım ona sarılıyor.

"Seni incitmek istemiyorum," diye itiraf ediyor, öpüşmemizi kesip gözlerimin içine bakıyor, karanlık bakışları beni tereyağı gibi eritiyor.

"Yapmayacaksın." Ona hatırlatıyorum, "Buna ihtiyacım var."

Dudaklarının benimkilere çarpma şekli iddianın ötesinde. Dudakları benimkilerin de uymasını isterken ateş saçıyor ve Devon Marx'ın tam da bu yönünü seviyorum.

Bana o kadar hükmediyor ki. Ruhumun her bir parçasını ona vermek istiyorum.

"Seni doldurmak istiyorum." İnliyor, sikini aramıza sokuyor ve kalın şişmiş ucunu girişime doğru kaydırıyor.

"Evet. Doldur beni," diye yalvarıyorum, sadece aletinin beni doldurmasını mı yoksa boşalmasını mı istediğimden emin değilim.

Bu düşünce amımın ağrımasına neden oldu, gerilmek ve hükmedilmek için çaresizdim. Onun için çaresiz.

Muhtemelen kafamın nerede olduğunu sorgulamalıyım, çünkü onun boşalması bir bebek anlamına gelebilir, çünkü hiç doğum kontrol hapı almadım ve çocuk için hazır olmadığımı biliyorum, ama bunun riski bir şekilde bunu daha da ateşli hale getiriyor ve bebeğini içime sokmayı takıntı haline getiren onun kirli versiyonunu istiyorum.

"Seni o kadar çok dölle doldurmak istiyorum ki neredeyse içinde boğulacaksın." Aletini içime sokmadan önce homurdanıyor ve ben haykırırken sırtım kavisleniyor, kolanıyla bana verdiği gerginliği seviyorum.

"Siktir, Jax. Amın çok sıkı. Çok ateşli." Yavaşça çıkıyor ve tekrar giriyor. "Bunun bitmesini istemiyorum."

"Durma," diye nefes alıyorum, o hızını artırırken ben de kendi hızımla onun hamlesini karşılıyorum. "Asla durma."

Bir çılgınlık bizi ele geçiriyor, inlemeler, homurtular, pantolonlar ve ıslak tokatlar odayı doldururken kendimizi birbirimizde kaybediyoruz. Parmakları meme uçlarımı buluyor, beni kiremitli duvara vururken onları çimdikliyor, kasık kemiğinin klitorisime baskısı içimde zevk şok dalgaları gönderiyor ve beni çok kısa sürede uçurumun kenarına fırlatıyor.

Yine de durmuyor, aleti içime doğru pistonluyor, sert nefes alıyor ve içimi ele geçirirken derin homurdanıyor ve sonunda serbest bırakıldığını inlemeden önce beni tekrar tam gövdeli bir doruğa vuruyor.

Nefes nefeseyiz ve duşta yankılanıyor, duş hala çalışırken buhar etrafımızda dalgalanıyor, çılgınlığımız tarafından çoktan unutulmuş.

"Kahretsin, üzgünüm, küçük fare. Biraz aceleye geldi."

Sözlerine kıkırdıyorum ve omuzlarını iterek yüzünü görebileceğim kadar kaymasını sağlıyorum.

"Hızlı ve sert kötü bir şey değil." Göz kırpıyorum ve gülümserken dişleri ortaya çıkıyor. Gerçekten gülümsüyor gibi.

Vay canına.

Ne güzel bir manzara.

"İşiniz bitmedi mi daha?" diye bir ses geliyor kapının dışından ve Devon sırıtarak duş kapısını açmak için yana doğru eğildiğinde ağzım bir O harfine dönüşüyor.

"Aletini çıkarmasan iyi edersin." Finn ortaya çıkınca Devon alay ediyor ve aman Tanrım.

Kendimi korumaya çalışıyorum ve Devon'ın vücudunun beni duvara sıkıştırma şekliyle bunu yaptığını fark ediyorum.

"Hayır. Seni kız arkadaşınla sevişirken izlemek benim sapkınlığım değil, dostum." Finn sırıtıyor ve ben utanç içinde yüzümü Devon'ın boynuna gömüyorum.

"O zaman neden burada kulak misafiri oluyorsun?" Devon, en yakın arkadaşına neredeyse kızmış gibi bir sesle tersliyor.

"Oyun zamanı bitti." Finn kıkırdar. "Ön kapıda polisler var."

Bölüm Yirmi E ghtI

Devon

L Jaxcen'i duşta işini bitirmesi için bırakmak tam bir işkenceydi. Onun ıslak vücudunu ya da döllerimin içinde kalmasını sağlama fırsatını bırakmak istemedim, ama mavili çocuklar kapıyı çaldığında, en iyisi onları çok fazla bekletmemeliyiz.

"Ne oldu?" Finn sessizce kapıya doğru yürürken soruyor.

Kafamın içinde kaybolduğumu fark ederek ona bakıyorum, beni rahatsız eden tek şey Jaxcen'ı çıplak bırakma düşünceleri değil.

"Neden bu kadar meraklısın?"

"Çünkü sana aşığım, başka ne olabilir ki?" Alay ediyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Kapa çeneni."

Kıs kıs gülüyor ve ben bir kez daha iç çekiyorum, eğer şimdi söylemezsem, daha sonra söyleyene kadar beni rahatsız edeceğini biliyorum.

"Bilmeniz gerekiyorsa, kendimi..." Sözümü kesiyorum. Bu his de ne böyle?

"Ne? Mutlu musun?" Finn alay ediyor ve ben ona ters ters bakıyorum. "Hayır. Kendimi çıplak hissediyorum."

Kaşları havaya kalktı, kaşının üstündeki yara izi kırışıp battı ve bana motosikletten düşüp dikiş atılması gereken günü hatırlattı. Ağlamamıştı bile.

"Dostum, üzerinde kıyafet var. Çıplak değilsin."

"O tür bir çıplak değil," diye mırıldanıyorum, yürürken bakışlarımı çakıllı yola indiriyorum.

"Birine içini açtığın çıplaklığı mı kastediyorsun?" diyor yine alaycı bir tonla.

"Sanırım," diye itiraf ediyorum.

"Ona beni ne kadar çok sevdiğini s ö y l e d i n , değil mi?" O gülüyor ama ben gülmüyorum.

"Şey, evet."

Kaşları yine çatıldı.

"Ailemin kim olduğunu bilmesi gerekiyordu," diye açıklıyorum ve Finn sırıtarak omzuma vuruyor.

"Peki çıplaklığının gerçek sebebi ne? Çünkü bana aşık olduğunu ona itiraf etmiyorsun."

"Ailemi sordu."

"Ve sen ona söyledin?" Finn ses tonunda küçük bir şaşkınlıkla soruyor.

"Sayılır." Omuz silktim. "Ona temel b i l g i l e r i verdim. Her şeyi bilmesine gerek yok."

"Ama yeterince biliyor mu?" Finn yoluna çıkan bir taşı tekmelerken soruyor. "Evet."

"Huh. İnsanlara hiç söylemiyorsun." Şerefsiz. Bana seslenmenin yolu.

"Biliyorum." Ona bakıyorum ve onun düşünceli ifadesi benimkiyle buluşuyor. "Onu tutmaya karar verdin mi?"

Hay sikeyim. Başımı sallarken kalbim sıkışıyor. "Yapamam."

"Bence yapabilirsin. Sadece korktuğunu düşünüyorum." Finn yine bana sesleniyor. Neden yine benim dostum?

"Neden korkuyorum ki?" Tersliyorum.

"Mutlu olmana izin vermekten."

"Siktir git." Bu sefer onu omuzluyorum ama o gülmüyor. Ciddiyetini koruyor.

"Bu doğru adamım."

"Mutluyum," diye yalan söylüyorum ve bana 'gerçekten' der gibi bakıyor, kaşları havada ve gözleri inanmıyor.

"Öyle misin?"

"Öyle misin?" Dikkatlerin üzerimden çekilmesini isteyerek tersliyorum.

Omuz silkiyor. "Belki ben de kendime bir Jaxcen bulurum."

Alay ettim. "Evinde o deli hatun varken olmaz."

Bana gözlerini deviriyor ve yoldaki virajı dönerken ikimiz de ilerideki kasaba girişine ve kapalı kapıların diğer tarafında duran polis aracına bakıyoruz.

"Nasıl gidiyor?" Konuyu kendimden uzak tutuyorum ve o da bunu memnuniyetle yerine getiriyor.

"Şey, uyandı. Ve beni sadece iki kez öldürmeye çalıştı, yani bence bu bir ilerleme."

Lanet olsun. Tesisten kurtardığımız deli kızı evine götürmekte ısrar etti, ona başka bir hapishanenin içini göstermemeye kararlıydı. Onun sözleri, benim değil.

"O kadının ihtiyacı olan bakım için yeterli donanıma sahip değilsin dostum. Bırak da onu uygun bir bakıma götüreyim."

Tepeden inerken hızla "Hayır," diye bağırıyor. "Henüz değil. Bana biraz zaman ver."

En iyi arkadaşıma gözlerimi deviriyorum, zaten boyundan büyük işlere kalkıştığından eminim. "Tamam, ama yardıma ihtiyacın olduğu anda bana söyle." Sertçe işaret ediyorum
ona.

"Kalbime çarpı işareti koyup ölmeyi umuyorum." Sırıtarak parmağıyla göğsünün üzerine bir çarpı işareti çiziyor.

İçimi çekerek, kapıya yaklaşmak için arabalarından inen iki polis memuruna bakıyorum.

"Bakalım bugün kim tutuklanacak."

Finn sözlerim karşısında sessizce kıkırdıyor ve kapının bu tarafındaki adamlarıma yaklaştığımızda, subayın beni daha iyi görebilmesi için kenara çekiliyorlar.

"Memur Zimora. Sizinle birlikte olma zevkini neye borçluyuz?" "Habersiz ziyaret için özür dilerim," Jason Zimora, yerel polislerden biri
"Ama bir Metro departmanı benden bir kadının sağlık kontrolünü yapmamı istedi. Jaxcen Summers. Babası kaçırıldığını iddia ediyor."

"Öyle mi? Bay Summers nasıl?" Ben sırıtıyorum, Jason da sırıtıyor ama birkaç metre arkasından onu izleyen ortağı bunu göremiyor.

"Görünüşe göre hastanede iyileşiyor. Parmaklarını çöp öğütücüsüne kaptırmış."

"Öyle mi?" Şaşırmış gibi yaparak soruyorum.

"Evet. Bu konuda bir şey biliyor musun?" Jason duruşunu genişletmek için yana kayar, bir elini kemerine dayayarak sırıtmaya çalışır.

"Bildiğim tek şey, elinizi çöp öğütücüsüne sokmamanız gerektiğidir."

Başını salladı. "Hayır, parmaklarını tutmak istiyorsan kötü bir fikir gibi görünüyor." Başımı sallıyorum ve kaşlarımı kaldırarak asıl konuya gelmesini bekliyorum.

"Peki, içeri girip Bayan Summers'ı arayabilir miyim?"

"Gerek yok." Telefonumu çıkarıp Miles'ı arıyorum, o cevap vermeden önce iki kez çaldığını duyuyorum.

"Patron?"

"Lütfen Bayan Summers'a ön kapıda bize katılmasını söyler misiniz?"

"Evet. Birazdan onunla aşağıda olurum." Miles homurdanır ve telefonu kapatır.

"Yani burada mı?" diye sorar ikinci memur Jason'ın arkasından.

"Evet."

"Kendi isteğiyle mi?" Diğer memur yaklaşıyor ve ben başımı sallıyorum. "Evet."

"Ve bunu özgürce kabul edecek, öyle mi?"

"Elbette." Gözlerimi Jason'a çevirmeden önce diğer memura başımla selam veriyorum. "Ne yaptığımı biliyorsun, Jason. Ben kadınları zorlama işinde değilim."

"Komik. Salı gecesi onu St Catherine Kilisesi'nin dışına kadar kovaladığınıza dair kamera kayıtları var." Diğer memur kendini beğenmiş bir şekilde konuşuyor ve lanet olsun, kapılara yaklaşmasını istiyorum, böylece uzanıp kafasını parmaklıklara çarpabilirim. "Onu omzunun üzerinden attığın kısım ve sana yumruk atma şekli rızaya dayalı görünmüyordu."

Dişlerimi sıkıyorum, Noel'e bu kadar yakın bir zamanda kendimi kaybedip bir polisi öldürmemek için yavaşça sakinleştirici bir nefes alıyorum.

"Beni tanıyorsun, Jas." Timber Vadisi'nde işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediği belli olan acemi yerine tanıdığım polise cevap vererek gülümsüyorum. "Biraz sert severim."

Diğer memur alay eder ve Jason ona dönerek kruvazörün arkasında sessizce sohbet ederken kendisine katılmasını işaret eder.

"Seni otobüsün altına atmayacağından emin misin?" Finn sessizce yanıma yaklaşarak soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Evet."

"Emin misin?"

"Evet dedim, değil mi?" En iyi arkadaşıma ters ters bakıyorum ve bir golf arabasının alçak uğultusu dikkatimizi çekerken ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor.

Omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde, arabanın ön kapıya doğru tepeden inişini, Miles'ın direksiyonun arkasındaki iri cüssesini ve Jaxcen'in

Sarı saçları onlar yaklaştıkça hızından savruluyor.

Diğer memur bana, "Olduğun yerde kal," diye emrediyor ve onlar tekrar kapıya yaklaşırken Jason'ın arkasından gözlerini devirdiğini görüyorum. "Ona hiçbir şey söyleme. Bırak konuşmayı ben yapayım."

Bu sefer gözlerimi deviriyorum ve başımı sallıyorum, arabadan inip yolumuza devam ederken Jaxcen'e arkamı döndüğümde bu piçi kovmaya hazırım.

"Sen Jaxcen Summers mısın?" diye soruyor diğer memur ve o da başını sallayarak yanıma geliyor.

"Evet, ben Jaxcen."

Memur "Lütfen kapıya yaklaşın" diyor ve Jaxcen onay için bana bakıyor.

Hay sikeyim. Bunu sevdim.

Onayını benden alması hoşuma gidiyor.

Başımı sallayarak, kapalı kapılara yaklaşmasını izliyorum, kapıların kapalı olmasına seviniyorum, böylece onu yakalayıp kaçıramayacak.

"Bir sorun mu var?" diye sorar, ses tonunda güven vardır.

"Lütfen tam adınızı teyit edin," diye soruyor memur ve sorusuna cevap vermediği için o herifi yumruklamak istiyorum.

"Jaxcen Isabelle Summers," diye teklif ediyor.

"Anne babanın ve kardeşlerinin isimleri" diye soruyor ve ben yumruklarımı sıkıyorum.

"Sakin ol dostum," diye mırıldanıyor Finn sessizce yanımda.

"Babam John Summers. Annem Isabelle Summers ve bir kız kardeşim var. Presley Summers," diyor Jaxcen açıkça.

"Babanızın hastanede olduğunun farkında mısınız?" diye soruyor memur ve lanet olsun, bununla nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikrim yok.

Belki de bu sorgulamaya izin vermemeliydim ama bu adam yeni ve sonu kötü bitebilirdi.

Onun için.

"Evet. Farkındayım."

"Nedenini biliyor musunuz?" diye soruyor memur ve

kadın başını sallıyor. "Bir kaza geçirdi."

Belirsizliği karşısında gülümsememi geri çekiyorum. Ne kadarını itiraf edebileceğini bilmediğinden oldukça eminim.

"Ne tür bir kaza?" diye sorar memur daha fazla bilgi almak için.

"Çöp öğütücüsüyle." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz

silkiyor.

"Endişeli görünmüyorsunuz." Memur işaret ediyor ve Jaxcen başını sallıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, değilim. Bir anlaşmazlık yaşadık. Eğer ellerini çöp öğütücüsüne sokmak gibi aptalca bir şey yapacaksa, bu onun sorunu."

Jason, Jaxcen'ın cevabıyla daha da sinirlenmiş görünen memurunun arkasından sırıtıyor.

"Neden buradasın?"

"Noel için arkadaşlarımla buradayım." Aferin
kızıma.

"Peki siz kimlerle arkadaşsınız?"

"Devon ve Finn." Dönüp bize işaret ediyor ve memurun gözleri öfkeyle kararıyor, belli ki bugün kimseyi tutuklayamayacağı için mutlu değil.

Jaxcen memurlara dönerken Finn'e gizlice bakıyorum ve Finn, Jaxcen'in kendisini arkadaş listesine eklemesinden gurur duyuyormuş gibi gülümsüyor.

"Yani buraya kendi özgür iradenle mi geldin?" diye soruyor memur ve Jaxcen yine başını sallıyor.

"Evet, öyleyim."

"Bay Marx'ın Salı gecesi sizi şehirdeki St Catherine Kilisesi'nden kovalarken çekilmiş kamera görüntülerinin neden olduğunu açıklayabilir misiniz?"

Jaxcen'in omuzları bir parça gerildi. Memurun bunu fark ettiğini sanmıyorum, ama ben fark ettim, yine de konuştuğunda, açık bir güven ve alaycılıkla konuşuyor.

"Devon'ı tanıyorsan, ukalalığının bazen biraz fazla olabileceğini de bilirsin." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Ben de onun bu tavrına sinirlenerek fırlayıp çıktım." Küçük sürtük polise dönmeden önce omzunun üzerinden bana sırıtmaya cüret ediyor.

"Ve beni kovaladı çünkü," diye tırnak işareti yapıyor, "'Ben onunum'. Yemin ederim çok dramatik."

Küçük velet. Dramatik olanın kim olduğunu sonra göreceğiz.

"Peki ya seni omzunun üzerinden attığı ve senin de sırtını yumrukladığın kısma ne demeli? Pek eğleniyor gibi görünmüyordunuz Bayan Summers."

"Oh, o ön sevişmeydi." Kıkırdayarak ona küçümseyici bir el sallıyor.

Kahretsin, benim küçük farem çok iyi bir yalancı.

"Bunu sana o mu yaptı?" diye soran memur, kadının boynunu işaret ederek bir şeyler kanıtlamaya çalışmaktan vazgeçmiyor.

Boynunda bıraktığım lanet olası morluklar.

"Bazen vampir rolü yapmayı seviyor." Komplocu bir tavırla kapıya yaklaşıyor. "Bu onu çok hızlı boşaltıyor."

Adamlarım kıkırdarken ve Jason sırıtırken, diğer memur şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken, "Tamam, bu kadar yeter," diye homurdandım.

"Pekala, sanırım burada her şey yolunda görünüyor," diyor memur kaşlarını çatarak, eleştirel bakışları yine üzerimizde geziniyor.

Jason'a ve kruvazöre doğru yürümek için döner, ama hemen durur ve geri döner.

"Bir şey daha var. Bu sabah erken saatlerde yanan Holly River Malikanesi hakkında bir şey biliyor olamazsınız, değil mi?"

İşte o an Jaxcen bizi ele veriyor, nefesi kesiliyor ve Jason'ın ortağı silahını çekerken gözlerini omzunun üzerinden bana dikiyor.

Bölüm Yirmi Nine

Jaxcen

Sadece konuşan memurun arkasından değil, silahlar çekildikçe her yönden gelen çakıl sesleri beni kenara itiyor

Bana değil, Devon ve adamlarına.

"Oha," diye bağırır arkadaki memur. "Hepimiz sakinleşelim ve silahlarımızı indirelim."

"Tesis hakkında bir şeyler biliyorlar," diye bağırıyor beni sorgulayan polis, silahını kaldırmış, hedefini Devon, Finn, Miles ve muhafızlar arasında değiştiriyor.

"Hayır, öyle değil. Kimse böyle bir şey söylemedi," diyen diğer polis meslektaşına yaklaşır.

"Öyle yaptı," diye hırlıyor memur omzunun üzerinden, bir yandan da silahının nişanını yeniden, bu kez bana çeviriyor. "Tepki verdi."

Bu hiç iyi değil. Birbirlerini vuracaklar ve hepsi benim tepkim yüzünden.

"Hey! Ona silah doğrultma. O silahlı değil!" Devon hırlıyor ve ben onun yüzünü görüyorum, gözleri karanlık ve hedefine odaklanmış.

Sorgulama memuru.

Devon'ın istediğini yapıyor, silahını ona doğrultuyor ve kalbim sıkışıyor.

Hayır.

Dev'e silah doğrultma.

"Geri çekilmesini sağla, Jas," Devon ilerliyor, hedefi hiç şaşmıyor.

"Rick, cidden. Silahını indir." Devon'ın Jas diye seslendiği memur meslektaşına tıslıyor, bu arada bakışları Devon'ın üzerinde, gözlerinde konuşmadan bir şeyler anlatmaya çalışıyormuş gibi bir mesaj var.

"Lanet olsun," diye tersliyor Memur Rick. "Bizi çizdiler."

Jas durumu sakinleştirmeye çalışarak, "Sen onları çizdikten sonra," dedi.

Kalbim hiç de sakin değil, korkum arttıkça organım göğsüme vuruyor. Ama bu kendim için duyduğum bir korku değil. Devon için korkuyorum. Adamları için korku.

Ne zaman onlar da benim için önemli hale

geldi? Ben ne yaptım?

"Burada bir sorun mu yaşayacağız?" Devon'ın sesi sakin olsa da cehennem kadar korkutucu ve canavarının tam orada, yüzeyin hemen altında gizlendiğini ve her an ortaya çıkmaya hazır olduğunu söyleyebilirim.

"Hayır, dostum." Memur Jas ya da Jason ya da adı her ne haltsa, başını sallıyor. "Biz sadece protokolü uyguluyorduk. Rick daha yeni. Henüz hazır değil."

Devon, "Birinin canı yanmadan önce onu hızlandırın," diye hırlıyor ve Memur Rick de ona karşılık veriyor.

"Bizimle bu şekilde konuşamazsın!"

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Jas, silahını indirip ortağına yaklaşarak onunla bizim aramızda durdu. "Silahını indir, Rick."

"Hayır," diye tersliyor ve sonra, beni şaşırtacak şekilde, Jason'ın eli fırlayıp Rick'in yüzüne çarpıyor, Rick feryat ederken kemik çatırtıları duyuluyor, silahı elinden düşüyor ama Jason onu yakalıyor.

"Ne oluyor lan!" Rick çığlık atıyor, çenesinden mavi üniformasının ön tarafına kan fışkırırken ellerini burnuna götürüyor. "Bunu neden yaptın?"

"Emirlerime uymadığın için." Jason onun omuzlarını itti ve Rick birkaç adım geriye sendeledi. "Bin şu lanet arabaya."

Rick, "Bunu rapor edeceğim," diye haykırır ama söyleneni yapar, aceleyle arabaya koşar ve içeri girer.

Şimdi gerçekten kafam karıştı.

Neden bir memur diğerine yumruk atsın ki?

"Üzgünüm, Dev. Gelip sormak zorunda olduğumu biliyorsun." Memur Jason silahını kılıfına sokuyor ve diğerini pantolonunun arkasına sokuyor ve Devon ile adamlarının kendi silahlarını indirdiklerini fark ediyorum.

"Biliyorum. Onunla başa çıkabileceğinden emin misin?" Devon sorar, sesi artık daha az tehditkârdır, sanki eski bir arkadaşıyla konuşuyormuş gibidir.

"Evet. İstasyona dönmeden önce onu kuzenini ziyarete götüreceğim." "İyi fikir." Devon hınzırca sırıtıyor, "Griffin'e benden selam söyle."

"Yapacağım." Jason sırıtarak karşılık veriyor ve dikkatini bana çeviriyor; ben hâlâ kapıların yanındaki bir ağaca sarılmış vaziyette duruyorum. "Özür dilerim Bayan Summers. İyi Noeller."

"Ah... evet... sen de." Kaşlarımı çattım, sesim biraz titriyordu. Az önce ne oldu öyle?

Memurun arabasına binip motoru çalıştırmasını ve uzaklaşmaya başlamasını izliyorum.

"İyi misin, küçük fare?"

Diğer yöne baktığımda Devon'ın yaklaştığını görüyorum, silahını elinden bırakmış, her an kaçabilecek kafesteki bir hayvanmışım gibi beni inceliyor.

"Anlamıyorum," diye fısıldıyorum, şaşkınlıkla.

"Sorun yok, Jax. Her şey bitti." Uzanıp bileğimden tuttu ve beni nazikçe kendisine çekti.

"Özür dilerim..."

"Bu senin hatan değil." Devon çenemi kavrıyor, koyu renk gözleri zihnimi okumaya çalışır gibi yüzümü tarıyor. "Buraya gelip yeni bir acemi getirdiği için Jason'ın kıçına daha sonra tekmeyi basacağım."

"Ama..."

"Ama ne?" Biraz sırıtıyor, başparmağı yanağımın üzerinde geziniyor, sanki yanağımın yakıcı sıcaklığını hissediyor ve bundan hoşlanıyor ya da sakinleştirmeye çalışıyor. Hangisi olduğundan emin olamıyorum ama nazik ve Devon Marx'ın tam tersi.

"Ama o bir polis. İkisi de polis." Ben bariz olanı söylüyorum ve Devon omuz silkiyor.

"Ve?"

"Ve onlar polis," diye çıkışıyorum, bunu neden daha fazla ciddiye almadığı konusunda hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

"Evet, onlar polis, ama küçük fare, ben Devon Marx'ım."

Tanıdık ve oldukça sinir bozucu ukala sırıtışı geri dönüyor ve bunu önemli bir şey değilmiş gibi davrandığı için yüzünü tokatlamak istiyorum.

"Ama..." Tekrar tartışmaya çalışıyorum ve Devon yakınıma eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

"Ama hiçbir şey." Dudaklarımı ısırıyor. "Ben bir Marx'ım, aşkım. Bilmen gereken tek şey bu."

Başımı eğerek beni sert ve derin bir şekilde öpüyor, dili bana kimin patron olduğunu hatırlatmaya çalışırcasına benimkine saldırıyor. Ve sanırım gerçekten de o. Bu kasabadaki herkesin patronu o, hatta belki de bölgedeki polislerin bile.

Geri çekildiğinde, karanlık bakışları dudaklarıma düşüyor ve ne kadar şişmiş olduklarına baktığını biliyorum. Bunu dudaklarıma çok kolay yapıyor ve dudaklarımın ortalamadan daha dolgun olmasından etkilendiğini biliyorum.

Sersemlemiş bir halde etrafıma bakınıyorum, sağlıklı düşünebilmek için boşluğa ihtiyacım var. Onun varlığı bazen beni o kadar sarıyor ki, ne kadar tehlikeli olduğunu unutuyorum.

Omzunun üzerinden adamlarına bakıyorum. Siyah üniforma giymiş, silahları ve bıçakları olan muhafızlar. Miles, iri kasları neredeyse tişörtünün kumaşını yırtıyor, dövmeleri onu kötü bir adam gibi gösteriyor. Ve Finn, Devon kadar iri ve yapılı, sarı saçları onu önümde duran adamdan daha az korkutucu göstermiyor.

Bu adamlar... Onlar başka bir şey.

Bu sıradan bir 'zengin adam insanları satın alıyor' durumu değil. Her bir gözeneklerinden sızan tehlikeyle değil.

"Ben..." Nasıl ya da ne soracağımdan, hatta sormam gerekip gerekmediğinden bile emin olamadan Devon'a bakıyorum. "Sen..."

"Ne?" Devon kararsızlığımı sevimli bulmuş gibi sırıtıyor.

Ugh. Açık açık soracağım.

"Bu mafya mı?"

Tepki vermesi için yüzünü inceliyorum ve ilk tepki gözlerinden geliyor; kıkırdarken yüzünü sinsi bir sırıtış kaplıyor ve biraz parlıyor.

"Muhtemelen Hollywood filmlerinden alışık olduğunuz türden bir mafya değildir." "Ama bu mafya mı?" Tekrar soruyorum ve o da omuz silkiyor.

"Biz pek öyle demeyiz." Saçlarımı kulağımın arkasına tarıyor ve bunu yapmaktan ne kadar hoşlandığını bir kez daha gösteriyor.

Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyor?

"Buna ne diyorsunuz? Çete mi?" Ben itiyorum ve o daha geniş sırıtıyor. "Hayır."

"Organize suç mu?" Şansımı çok fazla zorlamadığımı umarak devam ediyorum.

"Sanırım bize iş adamı diyebilirsiniz." Başını sallıyor.

"İşadamları mı?" Gözlerimi kısıyorum ve o yine başını
sallıyor. "Evet."

"Suç işleyen işadamları mı?" Açıklamaya çalışıyorum.

"Aynen öyle." Elimi tutup dudaklarına götürüyor ve dudaklarını arkaya doğru bastırıyor, bayılıyorum.

Vay be. Bu çok basit bir hareket, ama daha önce hiç kimse elimin arkasını öpmemişti ve bunda karnımda kelebekler uçuşturan, içimde heyecan dalgaları yaratan bir şey var.

"Oh...kay" diye toparlayabildiğim tek şey, tanıştığımız kiliseyi hatırlayana kadar. "Bu yüzden mi St Catherine Kilisesi'ndeki günah çıkarma kapıları kurşun geçirmez? Suç aileniz oranın sahibi mi?"

Sorum üzerine sırıttı. "Orası bize ait değil ama Marx ailesinin ibadet ettiği yer ve Peder Peters, seçtiği hayır kurumlarına büyük bağışlar yaptığımız sürece ek güvenlik önlemlerimizden memnun."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Gerçekten." Birleştirdiğimiz ellerimizi tutup adamlarına doğru yürümeye başladığında gözleri mutluluğa çok benzeyen bir şeyle parlıyor.

"Hadi, küçük fare. Seni besleyelim."

Yemekten bahsedildiğinde karnım gürültüyle gurulduyor ve düşünebildiğim tek şey o oluyor.

Daha önce oburluktan bahsetmişti ve bu çoğu zaman mücadele etmekte zorlandığım bir günahtır, ancak en sevdiğim çikolataları ve ikramları tıka basa yemenin sonunda dışarıdan görüneceğini bildiğimden, bunlardan uzak durmak için elimden geleni yaptım. Biraz kilo aldığımı ilk gören her zaman Eddie olmuştur.

Ama o burada değil ve aslında nerede olduğu ya da benim tombul bir günahkâr olduğumu düşünüp düşünmediği umurumda değil. Acıktım ve bir kez olsun ziyafet çekmeye niyetim var.

Devon adamlarıyla benim hiç dikkat etmediğim birkaç şey daha konuşuyor ve sonra küçük, sevimli golf arabasına binerek bizi dik yokuştan yukarı, Saray'a geri götürüyor.

Beni besleyeceğini söylediğinde yalan söylemedi.

Mabel bir ziyafet hazırlıyor ve Devon'ın adamları da bize katılarak arka odada, bazen karşı yemekler için kullanılıyormuş gibi görünen uzun bir masada oturuyorlar.

O yüzden yiyoruz. Ve yiyoruz. Ve yiyoruz.

Masada oturan tek kadın olmama rağmen, erkekler benim varlığımdan rahatsız olmuş gibi görünmüyorlar, daha çok büyük bir aile gibi görünen bu adamların birlikte yemek yemelerini ve zaman geçirmelerini izlerken şakalaşmalarını ve kahkahalarını içime çekmem kolay oluyor.

"Benim küçük farem doydu mu?" Devon sadece benim duyabileceğim şekilde yaklaşarak soruyor, ben de karnımı ovuşturarak başımı sallıyorum.

"Bir yemek bebeğim
var." "Ne?" Gülüyor.

"Bir yemek bebeği." Kulaktan kulağa sırıtıyorum. "Her Noel, Presley ve ben kimin en büyük mama bebek göbeğine sahip olacağını görürdük." Karnımı sıvazlıyorum, daha etkili olması için daha da dışarı itiyorum ve Devon'ın gözleri kararıyor.

"Kadın eğer bunu yapmaya devam edersen, seni bu masanın üzerine atacağım ve karnının içinde çocuğumla birlikte böyle şiştiğini görmek için seni on kez taşaklarına kadar becereceğim."

Dudaklarım aralanıyor ve gözlerim açılıyor, sözleri hem zorlu hem de çekici. "Buna cesaret edemezsin," diye fısıldıyorum ve Finn diğer tarafıma doğru eğiliyor.

"Yapardı."

Kaşlarım havaya kalkıyor ve kıkırdarken bakışlarımı Devon'ın en iyi arkadaşına çeviriyorum.

"Dev'in seninle olan üreme sapkınlığı, riskle oynamanın normal alanını aşıyor gibi görünüyor." Sanki söyledikleri önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Seni gerçekten hamile bırakmak istiyor ve biz yemek yemeye çalışırken seni burada herkesin önünde becermekten hiç çekinmiyor."

Bakışlarımı tekrar Devon'a çevirdiğimde ağzım bir O harfi oluşturuyor, o da omuz silkip bana göz kırpıyor.

Dehşete düşmeliyim, değil mi?

Onun, hiç tanımadığım birinin beni hamile bırakmasını istememeliyim. Ve Devon'ın, adamları izlerken beni bu masada götürme fikrinden kesinlikle tahrik olmamalıyım.

Ama ben
biliyorum.
Sikeyim.
Ben
yaparım.

Bunu neden isteyeyim ki?

Finn kıkırdıyor, sandalyesinde arkasına yaslanıp içkisinden bir yudum alırken, Devon'ın gözleri sanki sikinin büyüsünü kullanıyormuş ve beni nasıl etkilediğini biliyormuş gibi beni dışarıdan içeriye doğru yakıyor.

"Seni burada becermemi mi istiyorsun, küçük fare?"

Devon'ın sözleri üzerine masa sessizleşiyor ve hayatım boyunca hiç yanaklarımın şu anda olduğu gibi bu kadar ısındığını hissetmemiştim.

"Birkaç tabağı kaldırıp, herkesin görebileceği şekilde sizi yaymak için yeterli yer açabiliriz." Tabağını kenara kaydırdı, adamlarından biri tabağı aldı ve sanki hepsi buna hazırmış gibi masaya uzattı. "İzlemeyi sevdiğini biliyorum, bu yüzden onların siklerini yumruklamalarını izleyebilirsin, sikimin etrafında paramparça olmanı görmekten zevk alırsın."

Nefes alamıyorum. Bakışlarım her bir ölümcül adamın üzerinde gezinirken zerre kadar küçümseme değil, sadece şehvet gördüğüm için ciğerlerimin ve hatta belki de kalbimin çalışmayı bıraktığından eminim.

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Devon bunu gerçekten yapar mı? Başkalarının beni görmesine izin verir mi?

Bu düşünce omurgamda bir heyecan yaratıyor ve aklıma Cloud 9 geliyor.

Kaç kez çizgiyi aşıp aksiyona katılmak istedim?

Kaç kez merkezdeki kadın olmayı, erkekler tarafından tapınılmayı, hepsinin birden ona bakmasını diledim? Kaç kez herkesin izlediği ve zevk aldığı kişinin ben olmamı diledim?

Birçok kez. Çok, çok kez.

Ama burası Cloud 9 değil. Burası Woodall Ridge. Suçlu iş adamları tarafından yönetilen kapalı bir topluluk.

Burası Devon'ın evi.

Ondan fazla göz üzerimdeyken boğazımı temizleyerek dudaklarımdan kelimeleri zorla geçiriyorum.

"Bu teklif her ne kadar cazip olsa da, Bay Marx," tıpkı onun teklifi yaparken yaptığı gibi ses tonumu resmi tutmaya çalışıyorum, "hürmetle reddediyorum."

Masanın etrafından kıkırdamalar yükseliyor ama ben gözlerimi Devon'dan ayırmıyorum, ayağa kalkıp sandalyemi geriye iterek kaçmaya çalışıyorum ve sonra tekrar yerine oturuyorum.

"Nereye gidiyorsun, küçük fare?" Devon soruyor, teklifini kabul etmediğim için biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Bugün Cuma, değil mi?" Başını

sallıyor, kaşları çatılıyor.

"Sanırım Bayan Barber'ın yerinde kokteyl var." O başka bir şey söyleyemeden dönüyorum, ama eli elime dolanıp beni kısa sürede çekmeden önce sadece birkaç adım atabiliyorum.

"Jax, dün ve bu sabah ilaç aldıktan sonra kokteyl içmemeliydin."

Haklı tabii ki. Günlerce kendimden geçeceğimi tahmin ediyordum ama belli ki Dr. Xavier'in umduğu kadar çok zorlanmamışım.

"Ben bir mocktail alacağım." Ona sahte bir şekilde gülümsüyorum, elimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum ama o güçlü duruyor.

"Seni oraya götüreyim."

Teslim olarak bunu yapmasına izin verdim, kısmen benimle olduğu için mutluydum ve kısmen de nefes almam gerektiğinden emindim, ki karnımı çocuğuyla doldurabilmek için beni adamlarına görsel bir şölen olarak sunarken bu zordu.

Saraydan geçip sokağa çıkarken sessiziz; ılık Aralık öğleden sonrası bana Noel'in ne kadar yakın olduğunu ve Noel'i kız kardeşimle geçirme olasılığımın ne kadar düşük olduğunu hatırlatıyor.

Annem tarafından götürülen kız kardeşimin evine vardığımda onu göremedim.

Başta beni kandırmak için piyon olarak kullanılan kız kardeşim. Çok üzülmüş olmalı.

"Çok ileri gittim, değil mi?" Devon'ın derin sesi dikkatimi çekiyor ve patikada el ele, erkek ve kız arkadaş gibi yürürken ona bakıyorum. "Özür dilerim, küçük fare. Az önce yaşadıklarından sonra bunu yapmamalıydım."

Kaşlarımı çattım. "Bu yüzden kızgın değilim. Bana yaptığın ya da benimle yaptığın her şeyin o kabusu unutmama yardımcı olduğunu hissediyorum."

İtirafım onun kara kaşlarını yukarı kaldırdı. "Yaptığım şeyle ilgili bir şey seni sessizleştirdi."

Ne söylemem gerektiğini düşünüyorum, çünkü ona bir şey söylemediğim sürece vazgeçeceğinden şüpheliyim ve çok iyi bir saçmalık radarı var, bu yüzden yalan söylemek söz konusu değil.

Bu yüzden çıplak bir gerçekle devam ediyorum. "Sanırım teklifini kabul etmeyi ne kadar çok istediğimden korktum."

Ayakları duran Devon beni döndürerek yüzünü ona çeviriyor. "Bu konuda seni korkutan neydi?"

Alay ediyorum ve aynı anda gülüyorum, sesim daha çok homurtuya benziyor. "Nereden başlayayım?" Omuz silkiyorum. "İnsanların bunu izlemesini istememeliyim, Devon. İzin ver

Yalnızca senin adamların. Ve bir yanım beni bu şekilde görmelerini istediğin için biraz kızgın."

Başını sallıyor, itirafımdan dolayı aşağılanmış gibi görünmüyor. "Cloud 9'da izliyorsun, ama herkesin izlediği ve görmekten zevk aldığı kişi olmak istemen doğal. Kulübe gittiğinizde bunu düşündüğünüzü tahmin ediyorum."

Başımı sallıyorum, bunu itiraf etmekten utanmıyorum bile, ki bu da başlı başına tuhaf. Normalde çok utanırdım.

"Ve sana karşı çok sahiplenici olsam da, kimse sana dokunmadığı ve izlenmeyi kabul ettiğin sürece, bunu adamlarımla paylaşırım, ama bu onlar için olmaz, küçük fare. Her şey senin için olacak."

Koyu renk gözleri yüzümde geziniyor, dudaklarıma kilitleniyor, sonra boştaki elinin yanımdan aşağı süzülüp karnıma yerleştiği yere doğru iniyor.

"Seni döllerimle doldurmayı ne kadar istediğimi bilemezsin. Bu mama bebeğin gerçek bir bebeğe dönüşmesini ne kadar istediğimi."

Omurgamda bir ürperti dalgalanıyor, tiksintiden değil, heyecandan.

Devon Marx benim üzerimde nasıl bu kadar kontrol sahibi olabiliyor?

Bana mama bebeğimi hatırlatan düşüncelerim tekrar kız kardeşime kayıyor ve gerçek bir konuşma için içimde oluşan sıcaklığı bir kenara itiyorum.

"Kız kardeşimin güvenliği konusunda endişeliyim. Babam hastanede olabilir ama annem... babamın istediği her şeyi yapıyor ve Presley konusunda ona güvenmiyorum."

"Onu bana bırak, aşkım. Onun güvende olduğundan emin olacağım."

Başımı sallıyorum, bunu nasıl yapacağından emin değilim ama sözünün eri bir adam olduğundan eminim.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüyoruz, ama bu gergin değil. Sadece rahat. Rahat.

Alışık olmadığım bir şey.

Devon beni Bayan Barber'ın arka bahçesine götürüyor, ünlü Bayan Barber'a bana sadece sahte içki hazırlaması için kesin talimatlar veriyor ve diğer kadınlar beni yutuyor, beni aralarına almak için Devon'ın elinden tutup çekiyorlar.

Devon bana göz kırpıyor ve gidiyor, sonra bütün gözler üzerime çevriliyor.

"Aman Tanrım. Sana aşık." Bayan Barber hiç de hayal ettiğim gibi görünmüyor.

Takım elbise giyen, düzgün bir Fransız rulosuna sahip yaşlı bir kadınla tanışmak üzere olduğumdan emindim, ancak bunun yerine sadece hippi olarak tanımlayabileceğim, dreadlock'ları olan bir şey buldum.

Çok hoş biri.

Neyse ki Allegra ve Eden buradayken alkolsüz kokteyl içen tek kişi ben değilim ve Marilda'nın da öyle olduğunu fark ediyorum.

Oğlu bir kenarda, birkaç çocukla birlikte kum havuzunda oynuyor ve acaba oğlunun yanında içki içmeyi sevmiyor mu, yoksa başka bir nedeni mi var... Belki de hamiledir. Devon'un çocuğuna.

Ugh. Böyle bir şeyi düşünmek istemiyorum ve Devon üzerinde gerçekten bir iddiam yok, ama bu düşünce beni çok kıskandırıyor ve Marilda'nın bu kadar sevimli görünmesinden nefret ediyorum, çünkü gözlerini oymaktan başka bir şey yapmak istemezdim.

Yani. Hikayesini bildiğimden değil ama oğlunun Devon'a benzemediğini söyleyemezsiniz.

Bayan Barber'ın Devon'ın beni sevmesiyle ilgili yorumunu duymazdan geliyorum ve onun yerine hepsini soruyorum.

"Bana bu kasabanın bir parçası olmaya nasıl geldiğinizi anlatın."

"Buraya hepimiz aynı sebepten geldik," diye konuşuyor bir kadın ve tanıdık gülümsemesi beni Saray'ın arka tarafındaki bira bahçesine geri götürüyor. Devon'ın adının Natasha olduğunu söylediğine eminim. Gitar çalıyordu. "Devon ve adamları bizi kurtardı ve bize sığınma teklif etti."

Kaşlarımı çatıyorum. Doğru mu duydum?

"Natasha'nın kafanı karıştırdığını görebiliyorum." Bayan Barber bana bir mocktail uzattı ve hasır bankta yanıma oturdu. "Her birimiz kötü bir durumdaydık. Polisin bile bizi kurtaramayacağı bir durum. Marx ailesi yardım edebilecek tek kişilerdi."

"Ve Angel Org," diye ekliyor dün yanımda koşan ve bana kadınların kendilerini uçurumdan attığını söyleyen kadın.

"Angel Org?" Ben soruyorum.

"Angel Org, Angel kardeşler tarafından yönetiliyor. Bec ve Amanda Angel. Kanunlar onları yüzüstü bıraktığında kadın ve kızların şiddet içeren durumlardan kurtulmalarına yardımcı oluyorlar." Celeste açıklıyor. "Ve Marx ailesi tarafından destekleniyorlar."

"Evet, Dev ve kuzenleri kas gücü." Allegra kaşlarını sallıyor ve kadınlar kıs kıs gülüyor. "Sonra da telafi etmemiz için bize burayı önerdiler. Ayrılıp başka bir yerde yeni bir hayata başlamaya hazır olana kadar ayaklarımızın üzerinde durabiliriz."

"Sadece birkaç kadın kaldı." Marilda ilk kez konuşuyor. "Çoğumuz burada mutluyuz. Basit bir hayat. Sadece bizim için değil

çocuklar da."

"Ailelerinizi özlemiyor musunuz?" Presley'i özleyeceğimi bildiğim için sordum.

Devon'ı ilk kez görmeye gittiğimde onun ofisinde bulunan Melissa, "Güvenli olduğunda onları yine de görebiliriz," diye ekliyor ve bana küçük bir gülümseme sunuyor.

"Burada olduğunu biliyorlar
mı?" Hepsi başını sallar.

"Hayır, tatlım. Kimsenin yerimizi bilmemesi hem onlar hem de hepimiz için daha güvenli," diyor Bayan Barber, tekrar ona doğru baktığımda gülümsemesi sıcacık.

"Yalnızlık çekmiyor musun? Peki ya... bilirsin işte?" Kaşlarımı kaldırıp bilmiş bilmiş sırıtan Bayan Barber'a bakıyorum.

"Seks mi? Burada bir sorun yok tatlım. Bizi koruyan adamları gördün mü?"

Tüm kadınlar kıkırdar ve Allegra alay eder. "Kendi adına konuş. Görünüşe göre dokunulmak için çok gencim. Neden genç bir oğlu olan bir kadını kurtaramıyorlar? Ugh." Allegra başını dramatik bir şekilde geriye atıyor ve kadınlar ona gülüyor. "Hepiniz istediğiniz kadar gülebilirsiniz ama benim de ihtiyaçlarım var, biliyorsunuz. Kedime sorun yeter."

"Burada kimse senin kediciğinle konuşmak istemiyor, Allegra." Celeste irkilir.

"Sana yüzlerce kez söyledim Alle, kediciğinle konuşacağım." Eden sırıtıyor ve Allegra el sallayarak onu başından savıyor.

"Sen sayılmazsın. Sürekli dalga geçiyoruz. Ben kendime bir dic-"

"Bu kadar yeter!" Marilda ayağa fırlar, Allegra'ya bakmadan önce oğluna bir göz atar. "Damon'ın yanında konuşmana dikkat et."

"İyi, her neyse." Allegra sandalyesine çöktü ve mocktail'ini yudumladı "Peki ya uçurumdan atlayan kadınlar? Onlar neden
Bu mu?"

Hep birlikte, herkes Celeste'e ters ters bakmaya başlar.

"Ne?" Omuz silkiyor. "Sadece dürüst olmaya çalışıyordum." Onların bakışlarıyla ilgilenmez ve Melissa gözlerini devirir.

"Bunu yapabilecek tek kişi Sadie'ydi Celeste ve artık yardım edilemeyecek durumdaydı. Kimse onu şeytanlarından kurtaramazdı."

Hepsi sessizleşiyor, sanki kendi canına kıydığı belli olan Sadie denen kadını hatırlıyorlarmış gibi.

Havayı bozduğum için kendimi kötü hissediyorum.

"Zavallı Sadie hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter." Bayan Barber küçümseyici bir el salladı. "Ben daha çok seninle ilgileniyorum, Jaxcen."

"Oh, uhhh. Benimle ilgili ilginç bir şey yok."

"Pfft. Sanki." Allegra bana bir el salladı. "Devon seni buraya misafir olarak getirdi. Bir *misafir*." Misafir kelimesini çok önemliymiş gibi telaffuz ediyor.

"Ve sen de onun süitinde kalacaksın." Eden kaşlarını sallayarak bir kulaktan diğerine sırıtıyor.

"Uhhh. Evet." Bunun neden bu kadar önemli olduğundan tam olarak emin değilim ama aklına gelen her şeyi söylemeyi seven Celeste beni bilgilendiriyor.

"Devon hiçbir zaman sikişlerini buraya geri getirmedi."

Bön bön bakıyorum ve Marilda tersliyor, "Dil, Celeste. Cidden siz kadınlar sanki her hafta bu konuyu konuşmuyormuşuz gibi davranıyorsunuz."

"Marilda haklı." Celeste bir şey söylemek üzereyken Bayan Barber konuşuyor. "Burada çocuklar olduğunu unutmamalıyız."

"Ben, ah... Ben onun değilim..." Hem Celeste'nin söylediklerinin şokundan hem de bu kadar açık bir şekilde bana seslenilmesinden dolayı iki kelimeden fazlasını bir araya getiremiyorum.

"Seni birinden koruduğunu biliyoruz." Natasha sırıtıyor. "Buraya geldiğin ikinci gün Bruno'dan bunu öğrendim."

"Onlara ondan nasıl kurtulduğunu anlat." Allegra kıkırdıyor ve Natasha omuz silkiyor.

"Bir saksoya asla hayır diyemez."

Marilda Natasha'ya ters ters bakar ama Natasha sadece omuz silkmekle yetinir. "Bir sinekten bahsediyor olabilirim Ril, sakin ol. Damon'ın neden bahsettiğimiz hakkında hiçbir fikri yok."

Marilda gözlerini deviriyor ve ben de hiç de düşündüğüm gibi olmayan bu kadın grubuna şaşırıp kalıyorum.

"Devon hepimizi korur." Bayan Barber tekrar dikkatimi çekiyor. "Ama daha önce hiçbirimizi süitine davet etmemişti." Bana göz kırpıyor ve yüzüm kızarıyor, bir işaret feneri gibi beni çağırıyor.

"Ona nasıl baktığını gördün mü?" Eden coos. "Bir gün bir erkeğin bana böyle bakmasını istiyorum."

Sanki ben burada değilmişim gibi Devon ve benimle karşılaşma deneyimleri hakkında sohbet etmeye devam ediyorlar ve anlattıkları yüzünden zihnim patlayacakmış gibi hissediyorum.

Devon'ın onlardan hiçbirini odasına almadığına inanmak zor ve bu da onun gerçekten bir canavar olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Ama öyle. Bunu biliyorum. Onu gördüm. Tecrübe ettim. Ve hala, onu ve canavarını bir sonraki nefesimi ister gibi istiyorum.

Kadınlarla birkaç saat geçiriyorum, etkileşimlerini izliyorum, sorulara elimden geldiğince belirsiz cevaplar veriyorum, gözlerim hep Marilda ve oğlu Damon'a dönüyor.

Damon'ın Devon'a bu kadar benzemesi gerçekten bir tesadüf mü?

Marilda buraya gelmeden önce Marilda ile aralarında bir şey var mıydı ve şimdi sadece ortak ebeveynler mi oldular?

Sormak istiyorum, ama herkesin önünde değil, bu yüzden bu düşünceleri başka bir zamana bırakıyorum, yani uzun, karanlık ve ölümcül bakıcım beni almaya geldiğinde.

Allegra onun üzerine atlıyor ve kafasına bir Noel Baba şapkası geçiriyor, ardından kadınlarla birkaç dakika sohbet ediyor, hatta oynayan çocukların yanına gidiyor ama sadece bir çocuğu kucağına alıyor.

Damon.

Birbirlerine aşinadırlar, Damon Devon'ın yanağını öper ve Devon Damon'ı yere bıraktığında küçük çocuk onun gitmesini istemez.

Marilda Devon'u kurtarmak için devreye giriyor, ağlayan Damon'ı kucağına alıyor ve bana yaklaşırken Devon'a uzanıyor ve kalbim sıkışıyor.

Marilda belli etmese de Devon'un yanıma gelmesinden etkileniyor, bir anlığına gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana ters ters bakıyor.

"Gitmeye hazır mısın, küçük fare?" Devon beni kapıya götürürken eliyle sırtıma bastırarak soruyor ve omzumun üzerinden Marilda'ya bir kez daha bakma riskini alıyorum, ancak şimdi sırtı bana dönük.

"Nereye gidiyoruz?" Az önce tanık olduğum şey karşısında kafam karışmış bir halde soruyorum.

"Yine günah işliyorsunuz Bayan Summers." Devon'ın derin sesi tüm dikkatimi ona yöneltiyor ve şehvetle yanan kara gözlerini görmek için başımı kaldırıyorum. "Şeytana itiraf etmenin zamanı geldi."

Bölüm Th rtyI

Devon

Tşapelin kapısını arkamızdan kapatıp bizi içeri kapatırken mumlar titriyor, yol bir kez daha günah çıkarma kabinine giden yolu aydınlatıyor. Onu izliyorum.

Mekânı tarıyor, gözleri mumların ve kabinin üzerinde geziniyor, muhtemelen ona en son ne yaptığımı hatırlıyor.

Biraz endişeli görünüyor ve bunun o hasta doktorun onun için planladığı şey yüzünden olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Nispeten iyiydi ama öyle olması mümkün değil, değil mi? Tabii kilit altında geçirdiği yıllar onu travmayla başa çıkmasına gerek kalmayacak kadar duyarsızlaştırmadıysa.

Hayır. Boş ver onu. O rahatsız edici anıları her zaman yanında taşıdığını biliyorum.

Büyük mavi gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor ve ona bir göz kırpıyorum, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Bu yeni bir şey.

Konu seks olduğunda asla bir kayıp yaşamam. Ama lanet olsun, o... bundan daha fazlası.

Başımdaki aptal Noel Baba şapkasına uzanıp onu çıkarmaya çalışıyorum ama tatlı sesi beni durduruyor.

"Yapma." Koluma uzanıp onu geri çekti. "Bırak kalsın."

Kaşlarımı çatarak gözlerimi ona dikiyorum. "Başımda Noel Baba şapkasıyla şeytana benzemiyorum."

Kıs kıs gülüyor, yüzünü tamamen bana dönüyor ve narin parmakları uzanıp gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyor. Konuşmuyor, bakışları düğmelerden gömleğime kayıyor.

Çıplak göğsümü ve karın kaslarımı ortaya çıkarmak için kumaşı itmeden önce yüzüme doğru ilerliyor.

"Artık biliyorsun."

Fuuuck. Sesi tahrik olduğunu umduğum bir şekilde boğuk ve bakışları biraz şehvet sarhoşu, hınzırca sırıtıyor ve birkaç adım geri çekilip bana aval aval bakıyor.

"Günah çıkarma odasında, küçük fare."

Tereddüt ediyor, omzunun üzerinden kabine bakmadan önce gülümsemesi kısa bir süre duraksıyor.

Oraya gireceği için gergin.

"Geçen seferki gibi olmayacak." Bana güvenmesini isteyerek onu temin ediyorum ve o kaşlarını çatarak geri dönüyor.

"Neden olmasın?"

"Çok şey değişti, aşkım."

İtirafım kaşlarını daha da çatmasına neden oldu ve bana hayal kırıklığı dolu bir bakış fırlattı.

"Hiçbir şey değişmedi," diye itiraz ediyor, "Ben kırılgan bir genç kız değilim-" "Öyle olduğunu hiç söylemedim, küçük fare."

"Yine de Holly River'da olanlar yüzünden bana farklı davranıyorsunuz."

Ona doğru ilerliyorum ve mum ışığıyla aydınlatılmış yolda yavaşça ilerlerken adımlarıma uyarak geri adım atıyor.

"Bunun Holly River ile bir ilgisi yok, Jaxcen."

"Ne alakası var o zaman?" diye soruyor, aramızdaki mesafeyi koruyarak aceleyle geriye doğru giderken omzunun üzerinden bakıyor.

"Bunun aramızdaki şeylerin değiştiği gerçeğiyle ilgisi var." Duruyor ve kaşlarını çatıyor. "Değişti mi?"

Başımı sallıyorum, aradaki boşluğu kapatıyorum ve ensesini avuçluyorum. "Öyle." Benden alabileceği tek cevap bu, bu yüzden dudaklarını öyle bir öpüyorum ki, sanki o beni sahipleniyormuş gibi hissediyorum, tersi değil.

Saçlarını avuçlarken göğsümden bir hırıltı yükseliyor, birbirimizi yutarken ağzından benimkine bir inilti düşüyor, dillerimiz egemenlik için savaşıyor ve lanet olsun, daha iyi bir adam olsaydım her şeyi ona vereceğimi hissediyorum.

Ama öyle olmadığım için, üstünlüğü ele geçirmeye çalışmasına izin vermiyorum, saçlarını geriye çekip öpücüğün kontrolünü ele alıyorum.

Onu kırdığımda nefes nefese kalmıştı, dudakları şişmişti, tam da sevdiğim gibi, mavi bakışları durumdan daha da sarhoş olmuştu.

Göğüsleri göğsüme bastırıyor ve sikim leğen kemiğine bastırıyor.

"Orada itiraf etmek istemiyorum," diye fısıldıyor ama sözlerinde korku yok, sadece gerçek var.

Güçlü biri ama belki de kendi cehennem versiyonuna götürüldükten hemen sonra itirafta bulunmak bu gece için iyi bir fikir değildir.

Saçlarını serbest bırakıyorum. "Gidebiliriz."

"Hayır, gitmek istemiyorum. Farklı bir şey yapmak istiyorum."

Kaşlarımı çatarak, önümde yavaşça dizlerinin üzerine çökerken ve sonra başını eğerken bana diktiği gözlerini izliyorum.

Sikeyim. Sadece sahiplenici tarafım onu itaatkâr pozisyonda gördüğümde pratik olarak övünmekle kalmıyor, aynı zamanda bunu hala yapmak istediği gerçeği beni gururla dolduruyor.

Benim deliliğimi anlıyor.

Bir itirafın sağladığı gizlilik ve anonimlik bariyerinin arkasına saklanmak yerine bunu yüz yüze yapmak istemesi de bana nasıl açıklayacağımdan emin olmadığım bir şey yapıyor.

Güven mi?

Bana güveniyor mu?

"Benim şeytanım." Çok yumuşak ve masum olan sesi, başlarken kalbimi hızlandırıyor. "Sana en karanlık günahlarımı bahşediyorum ve sefahatimle yıkanmanı istiyorum."

Canavar gibi homurdanıyorum, onun sözlerini takdir ederken sikim de partiye katılıyor. Onun teslimiyeti.

"Günahlarını açıkla, Jaxcen. Bana yaptığın her kötülüğü anlat."

"Şeytan tarafından birçok kez kirletildim ve bu hoşuma gitti," diye itiraf ediyor, başı yavaşça kalkıyor, ben onun üzerinde uzun ve baskın bir şekilde dururken bakışları benimkilerle buluşuyor. "Şimdiden şeytanın dölünü taşıyor olma ihtimalim var."

Yine homurdanıyorum, ona sahip olma ihtiyacım patlamaya hazır. Ama beklemek zorundayım.

Sabırlı olmalıyım. Bunun sürmesini istiyorum.

"Bir araba çaldım. Seksi, kırmızı bir Corvette ve kaçarken neredeyse korumaları eziyordum. Corvette'in önünü oldukça kötü parçaladım."

Dudaklarını yalıyor, bakışları p a n t o l o n u m d a k i sert çıkıntıya kayıyor ve onun baktığını bildiğim için sikim sarsılıyor.

"Başka ne var?" Törpülüyorum ve o büyük maviler tekrar gözlerime kilitleniyor.

"Eyaletteki tüm hız sınırlarını aştığıma eminim. Ayrıca yasadışı bir dönüş yaptım ve sonra caddenin ters tarafından sürdüm."

Corvette'in yarısı patikada yarısı yolda, burnu yanlış yöne bakarkenki görüntüsünü çok iyi hatırlıyorum.

"Daha fazlasını. Bana her şeyi anlat," dediğimde gözleri

parlıyor. "Nişanlımın taşaklarına diz çöktüm."

Bunun üzerine kaşlarım havaya kalkıyor ve yine gururla dolduğumu hissediyorum, ona karşı durduğu için mutluyum.

"Aslında o benim nişanlım değil. O benim eski sevgilim."

"Aferin kızıma." Uzanıp çenesini kavrıyorum, başını biraz daha geriye atıyor ve fermuarımı açıyorum, ve lanet olsun, bakışlarını görüş alanına sürükleyişi, pembe dilinin ucunun o dudakları ıslatmak için dışarı fırlaması, sanki onları şaftımın etrafına sardığını hayal ediyormuş gibi, ucumda precum boncukları var. "Başka ne var?"

"Neredeyse ölüme atlıyordum," diye fısıldıyor, sanki sikimle büyülenmiş gibi ve ne dediğini anlamam sıcak bir saniye sürüyor.

"Dur bakalım. Az önce ne dedin sen?"

Çenesini sıkma şeklim dikkatinin gözlerime dönmesine neden oluyor ve bana tek omuz silkiyor.

"Dr. Xavier'in yanında iki erkek hemşire vardı. Peşimden geldiler ve girişi kapattıkları için tek çıkış yolu kapılardan ve balkondan atlamaktı."

"Ne!" Birini öldürmeye hazır bir şekilde bağırdım. Herhangi birini, ama o yine sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

"Dr. Xavier'in beni Holly River'a geri götürmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdim," diye kolayca itiraf ediyor ama ben bunu anlayamıyorum.

"Hayır," diye bağırıyorum, sikime uzandığında elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Her zaman savaşmalısın, küçük fare. Beni duyuyor musun?"

Onun bakışlarıyla karşılaşıyorum, bu kez elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor, sonra da narin elini şaftıma doluyor. "Bu *benim* savaşımdı. Kaderime ben karar verdim ve onların benim adıma karar vermesine izin vermedim. Bu benim ayrıcalığım."

Hay sikeyim. Bunu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum ama bu, onu durdurmasalardı şu anda ölmüş olacağını kabul etmeyi kolaylaştırmıyor.

İçim içimi yiyor.

Onu durdurmaları, onu yakaladıkları ve içlerinden birinin ona dokunduğu anlamına geliyor. Amıma dokundu.

Sanki dilinin büyüsünün konuyu kapatmam için beni yeterince şaşırtacağını umuyormuş gibi, Jaxcen'in pembe dili yaklaşıp sikimin ucundaki tuzlu boncuğu yalarken dışarı fırlıyor.

"Siktir, küçük fare. Adil oynamıyorsun."

Omuz silkiyor. "Bunu da günahlarım listesine ekle."

Sırıtıyorum. Kocaman sırıtıyorum çünkü lanet olsun, karşımdaki bu kadın birkaç gün önce kaçırdığım kadından çok farklı.

Bu kendinden emin. İstediğini alıyor. Ve daha da önemlisi, benim için günah işlemekte harika.

"Dur, küçük fare," diye törpülüyorum, o mükemmel dolgun dudaklarını etrafıma sarmasını engellemek için tam zamanında başını geri çekmek için saçlarını yumrukluyorum.

Bunu yaptığı anda, gidici olduğumu biliyorum.

"Ama seni emmek istiyorum," diye yalvarıyor, sesi daha mızmız ama daha az seksi değil. "Beni tekrar boğmanı istiyorum. Öğürt beni."

"Siktir, kadın. Ağzın bu gece çok kirli."

Omuz silkiyor, bakışları sikimle yüzüm arasında gidip gelirken alt dudağını ısırıyor. "Şeytanla çok kirli olmak istiyorum. Kirli olmak istiyorum."

Bunu nasıl inkar edebilirim?

"Tamam, küçük fare, ama burada değil. Hadi odama dönelim de bütün geceyi bana yalvardığın için seni pişman ederek geçireyim."

Bölüm ThI rty-One

Jaxcen

I Devon'ın odasına tek başıma gitmeme izin vereceğini düşünmüştüm ama fena halde yanılmışım. Aletini sakladıktan sonra beni kaldırıp bacaklarımı kalçalarına dolamasından nasıl rahatsız olabilirim ki? Sonra bizi geri götürürken iki parmağını içime soktu.

Adamlarından bazılarının yanından geçmemiz ve Marilda'nın Bayan Barber'dan eve dönerken Damon'ı bebek arabasında itmesi beni utandırmalıydı ama utandırmadı.

Yani, ne yaptığını göremiyorlardı ama sadece bacaklarımı onun etrafında görmek bile içime bir utanç çökmesine neden olmalıydı.

Sonunda odasına döndüğünde parmaklarını çözdü ve beni yere indirdi.

"Soyun."

İtiraz etmeden yapıyorum, tenim zaten alev alev yanıyor ve onun dokunuşu için çaresizim. Kıyafetlerimi çıkarırken, onun banyoda kayboluşunu izliyorum,

bir kucak dolusu havluyla dönmeden önce.

"Onlarla ne yapıyorsun?" Soruyorum ve bakışları benimkilerle buluştuğunda, yemin ederim şimdiye kadar tanık olduğum en günahkâr gülümseme.

"Bunlar çarşaflarımı ve halımı biraz korumak için."

"Doğru," diyorum başımı sallayarak ama sonra kaşlarımı çatıyorum. "Bekle.

Neyden korumak için?" "Kusarsan diye."

Devon kıkırdayarak havluların düzgün bir şekilde yayıldığından emin olurken boğazıma hava takılıyor ve çıkarmak için öksürmek zorunda kalıyorum.

Onun sözleri iki şey yapar.

Korkut beni.

Ve beni tahrik et.

Bu da beni daha çok korkutuyor.

Kusmak istemiyorum. Bunda seksi bir şey yok, ama beni o kadar kötü tıkama olasılığıyla ilgili bir şey var ki, vücudumu protesto etmeye zorluyor, klitorisimin zonklamasına neden oluyor.

"Yatağa yat, küçük fare. "Sırt üstü yat, başını ucuna koy."

Oh... benim...

Bunu daha önce Cloud 9'da görmüştüm. Bir adam kadının gırtlağından aşağı kayarken aletinin şeklini izliyor, kadının kafası yataktan, kanepeden ya da onu yatırdıkları her neyse ondan geriye doğru sarkıyor.

Yatağa doğru ilerlerken kalbim çılgınca çarpıyor, üzerine tırmanıp pozisyon alıyorum, başımı ucundan sarkıtıyorum ve şimdi baş aşağı olan ona bakıyorum.

"Durmamı istiyorsan bacağımı çimdikle," diye emrediyor, gömleğini ve botlarını çoktan çıkarmış ve şimdi gözleri çıplak bedenimde gezinirken kot pantolonunu ve boxer'ını indirmeye çalışıyor. "Anladın mı, küçük fare?"

"Evet." Başımı sallamaya çalışıyorum ama yatağının ucunda asılı dururken bunu yapmak çok zor. "Burnundan nefes almaya çalışmayı unutma. Sakın bayılma.

Ben."

"Tamam." Sertleşmiş aletini okşayarak yaklaşmasını izliyorum.

"İyice aç, güzelim."

Onun için çaresizim, bu yüzden bana iki kez sormasına gerek yok, aletinin ucu içeri kayarken dudaklarım genişçe ayrılıyor. Ve içeri. Ve içeri.

Vay be. Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Ne kadar iri. Ona uyum sağlamak için çenemi gerçekten germem gerekiyor ve kısa sürede öğürüyorum, boyutu bu pozisyonda daha da ezici.

"İşte böyle, küçük fare. Beni alabilirsin."

Tekrar öğürüyorum, bu sefer eylem midemi kaldırıyor, bu yüzden dışarı çıkıyor ve derin bir nefes alıyorum, dilimi ucunun etrafında döndürürken gözlerim sulanıyor.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye soruyor. "Anal kirazını her zaman patlatabilirim."

Koyu renk gözleri benim bakışlarımla alay ediyor ama başımın üzerinden uzanıp kalçalarını kavrıyorum, onu tekrar kendime çekiyorum, böylece ben emerken o daha derine batıyor.

"Fuuuck, Jax. Ağzın cennet gibi." Aletini içeri ve dışarı kaydırmaya başlar, daha derine gitmeden önce odayı dolduran özensiz sesler ve bir kez

Yine öğürüyorum.

"Kahretsin, öğürürken boğazının sikimi kavramasına bayılıyorum, küçük fare."

Daha da içeri itiyor ve yine öğürüp kusuyorum, ama bu sefer geri çekilmiyor.

"Aferin kızıma. Aletimi boğazında görebiliyorum, Jaxcen. Hissettirdiği kadar iyi görünüyor."

Tekrar itiyor ve vücudum yine reddetmeye çalışıyor ve o havluları kullanmak üzere olduğumuzdan biraz endişeleniyorum, ama sonra vücudumun üzerine eğiliyor ve dudakları klitorisime yapışıyor ve emiyor.

Aletinin etrafında inliyorum ve o daha kısa bir ritimle içeri ve dışarı itiyor ve zihnim bacaklarımın arasında oluşan sıcaklıkla meşgulken, tekrar öğürdüğümde neredeyse hiç fark etmiyorum.

"Tadın çok güzel," diye mırıldanıyor yumruma karşı, dili tekrar emmeye başlamadan önce küçük küçük hareketlerle üzerinde dönüyor.

Tüm bu şey çok ateşli. Tahrik olmanın ötesindeyim. Sanki başka bir alana giriyormuşum gibi hissediyorum ve o boğazıma doğru iterken ben de onun ağzına doğru itiyorum, ikimizi de bir çılgınlık ele geçiriyor.

"Siktir, Jax. Beni çok iyi alıyorsun," diye homurdanıyor, mümkün olduğunu düşündüğümden daha derine dalıyor, kendi salıverilmemi kovalarken bile vücudum onunla savaşıyor.

Tekrar kabardığım anda klitorisimi o kadar sert emiyor ki paramparça oluyorum, içimde dalga dalga yayılıyor, orgazmım o kadar yoğun ve dolgun ki, tohumunun boğazımdan aşağı fışkırdığı anı neredeyse kaçırıyorum ve vücudumun onu reddetme refleksine karşı savaşıyorum.

Gözlerimi kırpıştırdığımda yıldızlar görüş alanımın kenarlarında dans etmeye başlıyor, ama sesimi çıkarmıyorum. İşi bitene kadar onu durdurmak istemiyorum.

Başka bir doruk noktası klitorisimden geçerek beni nefessiz bırakıyor ve tohumunu emiyor, bu da her şey kararmadan önce hatırladığım son şey.

Hiçlik.

Bir boşluk.

Çok hafif. Çok

özgür.

Karanlık.

Hiçlik.

Dondurucu soğuk su beni içine çekerken dudaklarımdan bir nefes çıkıyor ve boğazıma takılan döl kalıntılarını kusmaya başlıyorum.

"Siktir. Jax." Devon yorgunluktan değil ama korkudan pantolonunu indiriyor. "Ödümü kopardın."

Ben tükürüp öksürürken ve nefes nefese kalmışken, o beni kollarına alıp yere yığılıyor, yukarıdaki duş başlığından üzerimize soğuk su dökülüyor.

"Beni çimdiklemen gerekiyordu," diye tekrar söylendi, kolları beni bırakmaya korkuyormuş gibi sımsıkı sarılmıştı.

"Özür dilerim," diye tırmaladım, sesim boğuk çıkıyordu.

"Lütfen bana iyi olduğunu söyle?" Soğuk su akışını görmezden gelerek yüzümü okşuyor, ben de başımı sallıyorum.

"Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"Siktir." Alnını alnıma bastırırken, şimdi çok net görüyorum. Gerçekten korkuyor ve sanırım sadece ölebileceğim için değil, beni gerçekten önemsediği için de korkuyor.

"Yine de biraz soğuk." Kıkırdamaya çalışıyorum, o da aceleyle sıcak suyu açıyor ve bir an sonra buz gibi su erimeye başlayınca buhar boşluğu doldurmaya başlıyor.

"Bunu neden yaptın?" diye homurdanıyor, sesi tanıdığım canavardan o kadar uzak ki.

"Seni tam ortasında durdurmak istemedim... bilirsin işte."

Koyu renk gözleri yüzümde geziniyor, sanki gerçekten iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor.

"Bir erkek için güvenliğini asla tehlikeye atma, küçük fare."

"Sadece bir adam değildi." Omuz silktim. "O şeytandı."

Gülümsemeye çalışıyor ama en iyi ihtimalle zayıf bir gülümseme.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, istediğimden daha duygusal hissediyorum.

Tepkisi beklenmedikti ve ona daha yakın olma ihtiyacım, ne yapacağımı bilemediğim ezici bir enerji dalgası gibi geliyordu.

"Beni becermek mi?" Fısıldıyorum, utanç beni yutmaya başladığında gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Çok ileri gittim. Bunu şimdi anlıyorum.

"Bu gece olmaz, küçük fare." Yüzüme yapışmış ıslak saçlarımı geriye doğru tarıyor ve benimle seks yapmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi baksa da yine de kendini tutuyor.

"Neden?"

"Seni yatağa götürmeliyiz. Yarın büyük bir gün olacak." Beni kucağından indiriyor ve elini bana uzatmadan önce ayağa kalkıyor.

"Yarın ne var?"

"Noel Arifesi." Beni ayağa kaldırıyor, biraz başım döndüğünde beni sabitlemek için iki kolumdan tutuyor. "Kasabamın yılın en yoğun günü."

"Öyle mi?" Şimdi merakla soruyorum, o dışarı çıkıp kurulanmaya başlarken beni sıcak suyun altında kaydırmasına izin veriyorum.

"Evet. Yabancıların girmesine izin verdiğimiz tek gün." "Öyle mi?"

Başını sallıyor, beni izlerken havluyla siyah saçlarındaki suyu karıştırıyor.

"Noel arifesinde kapıları açıyoruz ve cesareti olan insanlar gelip ışıkları görüyor, sattığımız el sanatlarının, müziğin ve yemeklerin tadını çıkarıyor."

Vay canına. Bunu beklemiyordum.

"Yani Bay Noel'den Nefret Eden, diğer insanların Noel'in tadını çıkarmasına izin mi veriyor?" Ben kıs kıs gülüyorum, o da sırıtarak omuz silkiyor.

"Onları mutlu ediyor sanırım."

"Sen gerçekten de çok yumuşaksın, değil mi?" Alay ediyorum, o da bana şakacı bir şekilde bakıyor.

"Sik gibi." Sonra uzanıp sıcak suyu kapatıyor ve üzerime tekrar soğuk su hücum ederken attığım çığlığa gülüyor.

"Göt herif!" Bağırıyorum, odasına dönerken yol boyunca güldüğünü duyuyorum.

Sıcak suyu hızlıca tekrar açarak üzerimden akmasına izin verdim ve Devon'un bana kolayca getirdiği farklı bir sıcaklığın kaybolduğunu hissettim.

Ve hayır, bacaklarımın arasında yarattığı sıcaklıktan bahsetmiyorum.

O yakınımdayken göğsümü dolduran sıcaklıktan bahsediyorum. Yollarımız kesişene kadar hissettiğimi hiç hatırlamadığım sıcaklıktan.

Bu tutunmak istediğim bir sıcaklık.

Duşta işimi bitiriyorum, yatağında yorganın altına girdiğimizde fikrini değiştireceğini ve benimle seks yapmak isteyeceğini umuyorum, ama içeri girdiğimde ve beni yanına çektiğinde, söylediği şeyi kastettiğini biliyorum ve bu beni şaşkın hissettiriyor.

Devon Marx seksten çekinmez. Gerçekten istese bütün gece devam ederdi, bu yüzden içim burkularak belki de gerçekten istemediğini fark ediyorum.

Belki de çarşaflarını ısıtmamı bitirmek üzeredir.

Deneyimsiz ve naif olabilirim ama bunun olduğundan daha fazla olduğunu hiç düşünmemiştim.

Beni kaçırdı. Beni güvende tutmak için bana yalan söyledi. Ve bedenimi oyuncağı olarak kullandı. Daha fazlası değil.

İri elleri sihirli değnekler gibi, beni sımsıkı tutarken sırtımı nazikçe okşayarak beni uyutuyor. Dokunuşu hızla

Endişelerimi kovuyor ve ne olduğunu anlamadan uyku beni karanlıkta beni kovalayan uzun boylu, gölgeli bir adamın rüyalarına sürüklüyor, gülüşü hınzır ama öpücüğü tanıdık.

Ertesi sabah, Noel arifesi sabahı nihayet uyandığımda, Devon görünürde yoktu.

Kendimi çarşaflarının rahatlığından dışarı sürükleyerek, komodinin üzerinde benim için el yazısıyla yazılmış başka bir not buluyorum.

Bugün Noel arifesi, küçük fare. Kırmızı elbisenin altına kırmızı takımı giy ki seni sonra açabileyim.
x D

Belki de her şey yolundadır. Belki de dün geceki endişelerim yersizdi, çünkü beni daha sonra açmak istiyor.

Bu iyiye işaret olmalı, değil mi?

Önemli değil. Beni öldürerek intikam almaya çalışan psikopatı bulur bulmaz hayatıma geri dönmek zorundayım. Sonra günlük eziyete geri döneceğim. Bana hiçbir tatmin getirmeyen masa başı bir işte çalışacağım.

Eddie haksız değildi.

Hiçbir yeteneğim yok. Lanet olsun, veri giriş pozisyonu iş paylaşımı ve diğer bayan doğum izninden döndüğünde, tam zamanlı olarak posta odasına geri döneceğim.

Tanrım, o hayattan kurtulmak istiyorum.

Ama ne yapabilirim ki? Hayatımın geri kalanında yönetici mi olacağım?

Bu benim vasfım, ama bunu Eddie'yi memnun etmek için yaptım. Babamı memnun etmek için.

Kendimi memnun etmek isteseydim ne yapardım?

Hiçbir fikrim yok. Cloud 9 dışında hiçbir ilgi alanım yok.

Tamam, bu doğru değil. Ayakkabıları severim. Hem de çok. Ve güzel kıyafetleri. Seksi fırfırlar ve yüksek yırtmaçlı eteklerle bir kadını güçlü gösteren ama aynı zamanda kadınsılık yayan ve izleyenleri kızdıran takım elbiseler ya da yakası bir kurdelenin sateniyle bağlanan ama göğüs çizgisinin üst kısmında biten dantelle alttaki dekolteyi ima eden bir bluz.

Alışveriş, geçimimi sağlayabileceğim bir şey değil.

Hiç arkadaşım yok. Presley bir arkadaşa sahip o l d u ğ u m en yakın şey, ama aynı şehirde yaşamamıza rağmen onu sık sık göremiyorum.

Eddie böyle olmasını tercih ediyor. Arkadaşı yok.

Kimse yok. İnsanlar kendi dramalarını getiriyorlar

ve bizim buna ihtiyacımız yok.

Eddie öyle diyor ama bence bundan daha fazlası var.

Sanırım bu beni kontrol etmenin başka bir yolu. Beni saf ve tek insan olarak ona bağımlı tutmak için.

Eskiden olduğu çocuğu özlüyorum, çünkü şimdiki adam berbat.

Eddie'ye ve bir hayatımın olmadığına dair tüm düşüncelerimi bir kenara iterek, şimdilik bir hayatım olduğuna karar veriyorum ve şeytanımın istediği gibi hızlıca duş alıp giyiniyorum, sonra da kalabalık caddeye çıkıyorum.

Bir dakikamı alıyor ama sonunda Devon'u görüyorum, yol boyunca kurulan tezgahlara birkaç kutu taşımaya yardım ediyor.

Sırıtıyorum.

Yine Noel Baba şapkası takıyor ve belli ki bundan memnun değil.

Gülümsememi yüzümden silemeden ona doğru yürüyorum ve başını kaldırdığında, gerçek bir ateş içermese de ters ters bakıyor.

"Başlama," diye homurdanıyor, ellerinin tozunu aldıktan sonra kot pantolonuna siliyor.

"Neye başlamayayım? Ben bir şey demedim," diyorum masumca kirpiklerimi kırpıştırarak.

"Yapmak zorunda değilsin, yüzünden okunuyor." Suçlayıcı bir kaş kaldırıyor ve ben de gözümü ev yapımı Noel kar kürelerini paketinden çıkarıp tezgahın üzerine yerleştirmekte olan Allegra'ya çeviriyorum.

"Hey Allegra." Sırıtarak dikkatini çekiyorum, ki bu her zaman muzipçe bir harekettir. "Noel Baba şapkasının içinde iyi görünüyor, değil mi?"

"Öyle." Heyecanla başını sallıyor. "Onu bu gece görene kadar bekle." "Bu gece ne yapıyor?" Şimdi gerçekten ilgimi çekti. "Bu gece kasabadaki tüm erkeklerin Noel Baba gibi giyindiği gece.

yuvarlak karınlı ve buruşuk gözlü olanlardan. Bu Noel Babalar günah kadar seksi." "Sen seksilik hakkında ne bilirsin ki?" Devon bir kutu daha açarak mırıldandı.

Allegra'nın eşyalarını boşaltmaya başlaması için. "Sen on iki yaşındasın."

Nefes nefese kalıyor, neredeyse kar kürelerinden birini düşürüyor ama zamanında yakalayıp masanın üzerine güvenli bir şekilde yerleştirmeyi başarıyor. "On altı yaşında olduğumu çok iyi biliyorsun."

Alay ediyor. "Zar zor. Ve on altı yaşındaki çocuklar kendilerinden büyük erkeklere bakıp onların seksi olduğunu düşünmemeli."

"O zaman belki de daha çirkin muhafızlar tutmanız gerekiyordur." Şakacı olsa da alay ediyor.

"Belki de başınızın belaya girmeyeceğinden emin olmak için seni ve Eden'ı bu gece kilitlemeliyim."

Sanki görünmez bir el ona tokat atmış gibi başını geriye atarken ağzı bir karış açık kalıyor. "Buna cesaret edemezsin."

"Dene beni." Devon sırıtıyor, eğilip onun yüzüne yaklaşıyor.

"Kaçacağımı biliyorsun. Her şeyin içine girebilirim. Ve her şeyden de kaçabilirim."

"Teorini test edelim mi?" Allegra'nın yüzü öfkeden kıpkırmızı olur.

"Ah, Devon. Gerçekten bir konuda yardımına ihtiyacım var." Zavallı kızı tamamen bir irade savaşı yüzünden tırmanan durumdan kurtarmak isteyerek araya girdim.

Elini tutarak onu, arkasını dönüp işine odaklanmadan önce ona dilini çıkaran Allegra'dan uzaklaştırıyorum.

"Siktiğimin ergenleri," diye mırıldanıyor Devon ve ben sırıtıyorum. Sesi bir baba ya da ağabey gibi çıkıyor.

Allegra'yı önemsediğini söyleyebilirim, ama Allegra kendini öldürtmeden Allegra'nın derisinin altına girme konusunda kesinlikle ustalaşmış.

Devon ve ben günü yan yana çalışarak, kasaba halkının tezgahlarını kurmalarına ve geceye hazırlanmalarına yardım ederek geçiriyoruz. Devon'ın gözleri her dakika üzerimde geziniyor ve her seferinde görmezden gelinmesi daha da zorlaşan yakıcı bir iz bırakıyor.

Beni kırmızılı seviyor olmalı. Ya da belki de sipariş ettiği şeyi giydiğim içindir.

Evet, muhtemelen odur.

Birkaç kez kendimizi ökseotunun altında buluyoruz ki bunun Allegra'nın işi olduğuna eminim. Devon bu Noel geleneğini her kullandığında kıkırdadığını duyabiliyorum, beni hazırlıksız yakalıyor ve kulağıma edepsiz bir şeyler fısıldamadan önce dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

"Seni yemek istiyorum."

"Seni açmak ve yüzümü ıslatana kadar klitorisine vurmak için sabırsızlanıyorum."

Ya da benim favorim. "O külotu yırtıp atmak ve seni burada, ana caddede becermek istiyorum."

Etrafta reşit olmayanlar olduğu için çok uygunsuz, ama burada böyle bir şey yokmuş gibi davranıyorum ve içimi karartan bir şeye tanık oluyorum

Sadece fikrinden bile.

Öğleden sonra, Devon ve adamları toplantı yapmak için ortadan kayboldular, bunu çok sık yaptıklarını fark ettim, bu yüzden Devon'ın süitine çıktım ve telefonumu buldum, iyi olup olmadığını öğrenmek için kız kardeşimi aradım.

Önce ağladı, ben evine gittikten sonra olanlarda oynadığı rol için bol bol özür diledi ama iyi olduğumu söyledim ve annemle babamın nasıl olduğunu sordum.

Ne dediğini gerçekten duymadım, çünkü gerçekten umurumda değildi ve sonunda, Noel'i onunla geçiremeyeceğim gerçeğinin ağırlığını hissederek aramayı sonlandırdım.

Kız kardeşimi özledim.

Akşam saat 6 civarında, pişen yemeklerin kokusu beni tekrar sokağa çekiyor; birkaç barbeküde cızırdayan et ve sebzeler pişiyor. İşte o zaman tüm Noel Babalar ortaya çıkıyor.

Noel Babalar sırıtırken kadın topluluk üyelerinden alkış sesleri yükseliyor, şimdilik şapkaları ya da sakalları kimliklerini gizlemiyor.

Söylemeliyim ki, bir sürü seksi Noel Baba var.

Devon'ın adamlarını siyah üniformaları yerine kırmızı takım elbise giyerken görmek garip. Özellikle Miles. Noel Baba olmak için fazla büyük.

"Adamlarıma böyle bakmaya devam edersen, silahımı çıkaracağım."

Devon'ın uğursuz sesi beni kendine doğru çekerken kulağımı tırmalıyor ve ikimiz de bu sıkı sıkıya bağlı topluluğun birbirlerine gülüp eğlenmesini izlerken içimden bir kıkırdama yükseliyor.

"Söz veriyor musun?" Alaycı sırıtışımı engellemek için dudağımı ısırarak soruyorum ve Devon beni kollarının arasında döndürüyor.

"Kesin şunu. Adamlarımı öldürteceksin ve onlara bu gece ihtiyacım var." "Noel Baba'yı oynamak için mi?"

"Kasabamı korumak için."

Sözleri endişe dolu ve omzumun üzerinden tekrar bakıyorum ve ilk kez adamların Noel Baba kıyafetleri giymelerine rağmen, altlarındaki bazı silahların dış hatlarını görebildiğimi fark ediyorum.

"Bir şeyler mi oluyor?" Ona bakıp gözlerinin sokağı taradığını görerek soruyorum.

"Kapıları halka açmak her zaman bir risktir," diye mırıldanıyor, sanki dikkati başka bir şeye takılmış gibi.

"Beni öldürmeye çalışan adamın buraya geleceğinden mi endişeleniyorsun? Nerede yaşadığınızı biliyor mu?"

O derin, karanlık gözler şimdi benimkilere düşüyor, s e s s i z c e konuşurken yüzümde geziniyor. "Burada güvendesin, küçük fare."

Hınzır bir gülümseme ve göz kırpmayla beni ikna etmeye çalışıyor... Peki ben neden ona inanmıyorum?

İkinci BölümI rty-Two

Devon

T Jaxcen'ın sorunu, görmesi gerekenden fazlasını görmesi. Ona yalan söylemekten hoşlanmıyorum, ama onun hakkında bildiğim kadarıyla, potansiyel olarak ne olabileceğini bilseydi, meseleleri kendi ellerine almaya çalışacağını biliyorum.
bu gece olacak.

Ya da daha çok, bu saçmalığa bir son verebilmek için ne olmasını umduğum gibi.

Beni ya da kendisi dışında herhangi birini kurtarmaya çalışırdı.

Yemekten sonra Jaxcen'i oyalaması için Marilda'yı görevlendiriyorum ve akşam 8'de Taylor, Alice ve Natasha sokağın kenarındaki küçük sahneye çıkıp Noel şarkıları söylemeye başlıyorlar. Biraz sonra, güneş daha da alçalmaya başladığında, küçük dağın tepesinden bize doğru gelen araba ışıklarının izini görebiliyoruz.

Heyecan dorukta, kadınlar kasabanın izleyicilerle ve zor kazandıkları paralarını yerel el sanatlarına harcamaktan mutlu olanlarla dolup taşması için adeta çırpınıyor.

Adamlarım artık tamamen giyinmiş durumda, sakalları ve Noel Baba şapkaları kimliklerini gizliyor, bazıları ise hala tamamen siyah giyinmiş durumda, ancak stratejik olarak gizlenmiş durumdalar, gözlerden uzakta, silahlarını ziyaretçilerimize doğrultmuş, herhangi bir sorun işaretine karşı hazır bekliyorlar.

Finn yanıma gelerek, "İlk arabalar kapılara yaklaşıyor," diyor. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Pimi çekmeyi gerçekten istememe rağmen başımı sallıyorum. "Kapıları açın. Bu gece bitiyor."

Finn başıyla onaylayarak kapıdaki muhafızları çağırır ve kapıların açılmasını emreder.

"Dom'un ekibi yerinde mi?" Öyle olduklarını bildiğim halde güvenceye ihtiyaç duyduğum için soruyorum.

"Evet. Tüm kameralarda gözler var. Hiç kimse fark edilmeden Ana Cadde'den kaçamaz."

"Ve Lenny gölgelerde mi?"

"Anlaşıldı. Ekibi silahlı ve hazır." Finn bana güven veriyor. "Tamam. Melissa'yı güvende tutalım. Melissa'yı güvende tutalım, tamam mı?"

"Elbette," diye kabul ediyor Finn.

"Sorununu hallettin mi?" Şimdi en iyi arkadaşıma bakmak için dönüyorum, bu kaşındırıcı sahte beyaz sakalın altında göremeyeceği bir gülümsemeyi ısırıyorum.

Boynunda bugün erken saatlerde fark ettiğim lanet bir ısırık izi var. Bunun için ona bok atmak istiyorum, ama arkasındaki hikayeyi duymak için zamanım olana kadar beklemek zorunda kalacak.

"Şimdilik halledildi. Bu konuda hâlâ mutlu değilim."

"Kendiniz söylediniz. Ziyaretçiniz çok agresifleşiyordu ve kaçmaya çalışıyordu. Eğer ona yiyecek vermeseydiniz, o zaman kasabada da kargaşaya neden olmasından endişe etmemiz gerekirdi."

Finn başını sallar. "Artık bana güvenmeyecek. Ona yapmayacağıma söz verdiğim şeyi yaptım."

Elimi uzatıp omzuna vuruyorum ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu iş bittiğinde ona odaklanabilirsin. Söz veriyorum."

Esirine ilaç vermesini istediğim için kendimi amcık gibi hissediyorum. Ya da ziyaretçi. Onu kurtardığı ama aynı zamanda tepedeki evinde tuttuğu için ona ne diyeceğimden emin değilim.

Bana küçük faremin durumunu hatırlatıyor. Gerçi Finn söz konusu olduğunda hiç flört yok, daha çok Frankie tarafından öldürülmemeye çalışıyor.

Kulaklığımdan sesler geliyor, kapıdaki adamlarım arabalar kasabama girerken güncellemeler gönderiyor, dik tepeye tırmanmadan önce öndeki padoklara park ediyorlar.

Çok geçmeden küçük kasabam yabancılarla doluyor ve bu da beni diğer Noel arifelerinden daha fazla geriyor.

Çok fazla neşe var. Çocuk kahkahaları. Son dakika hediyeleri için tezgahları inceleyen kadınların ve erkeklerin oooh'ları ve ahhh'ları

kahkaha atarken, birçoğu Saray'ın dışında toplanıyor, sohbet ederken ve canlı müziği izlerken soğuk bir bira içiyor.

Tezgâhtan tezgâha geçerek oraya buraya yardım ediyor, bu kasabanın kralı olarak fark edilmemek için yeterince uyum sağlamaya çalışıyorum.

Jaxcen beni diğer Noel Babalarımdan kolayca ayırıyor, Allegra'nın ve ardından Marilda'nın dükkânında asistanlık yaparken gözleri benimkilere takılıyor.

Marilda ile sessizce konuştuğumda Jaxcen'in bana gönderdiği gözlerini kısmasını da özlemiyorum.

Görünüşe göre küçük farem kolayca kıskanıyor.

Günahın bir başka şekli.

Bu düşünce beni gülümsetiyor.

Sanırım Bayan Summers'ı tamamen yozlaştırıyorum ve üzgün bile değilim.

"Yine buzumuzun bittiğine inanamıyorum." Ronnie, Marilda'nın tezgahına yaklaşırken homurdanıyor. "Eden'ı gördün mü? Kilerden biraz daha buz getirmesini istiyorum."

"İşte orada." Jaxcen, Eden ve Allegra'nın bir grup genç erkekle konuştuğu caddenin karşısını işaret ediyor. "Sizin için buz getirebilirim."

Teklifi beni şaşırtmamalı ama şaşırtıyor.

Burası onun kasabası değil. Aslında buraya isteği dışında getirilmiş ama birkaç gün sonra buranın yerlisi gibi uyum sağlamış.

Bunu neden bu kadar çok seviyorum?

"Emin misin?" Ronnie kovayı uzatırken bile soruyor. "Bunu yapmaları için kızları çağırabilirim."

"Saçmalama," diye el sallıyor Jaxcen küçümseyerek. "Onları eğlenceleriyle baş başa bırakın. Ben hemen döneceğim."

Jaxcen ayak parmaklarının üzerinde zıplayıp Saray'a doğru dönerken Ronnie bir teşekkür mırıldanıp omuz silkiyor. "Bıçak kullanmadığı zaman çok daha kibar oluyor."

Başımı geriye atıp gülerken, Ronnie'nin sırıtışı bir anlığına beliriyor, sonra dönüp derme çatma sokak barına geri dönüyor.

Finn aceleyle yanıma gelip kulağıma sessizce konuştuğunda, Marilda'nın köpekler için ördüğü Noel süveterlerinin bir kez daha satışına yardımcı oluyorum.

"Melissa kayıp."

Sanki herif bana tokat atmış gibi geri çekildim. "Ne?"

"Dom ve ekibi kamera kayıtlarını inceliyor ancak şu ana kadar olayın ne zaman ve nerede gerçekleştiğini bilmiyoruz."

"Burayı kilitleyin. Kimse ayrılmasın," diye bağırıyorum ve Finn başını sallayarak telefonunu çıkarıyor.

Bakışlarım tezgâhtan tezgâha, gruptan gruba her yerde Melissa'yı, lanet olası yemimizi arıyor.

Bu onun fikriydi. O gönüllü oldu ve ben bu konuda mutlu değildim ama Bay V'yi buraya, bizim bölgemize çekebileceğimiz fikri bize üstünlük sağlayacaktı.

"Kilit altındayız. Geldiğimizden beri kimse ayrılmadı." Finn bana Melissa'nın hala burada olması gerektiğini söyledi.

"Kelle sayımı istiyorum!" diye bağırıyorum ve yakındaki bir çocuğun gözleri bir Noel Baba'nın küfrettiği gerçeğiyle açılıyor.

Bunu sonra umursayacağım.

"Hallediyorum." Finn uzaklaşıyor, yakınlardaki diğer adamlarımdan bazılarıyla konuşuyor.

Sabrım tükeniyor, Marilda'yı ahırıyla ilgilenmesi için bırakıyorum ve Melissa'yı kendim aramaya başlıyorum. Kasabadaki tüm dükkânlar kapalı ve kilitli, ama o meydanda ya da uçurumda yürüyüşe çıkmış ya da evine dönmüş olabilir.

Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Yem olduğunu biliyor. Kendini hedef yapmakta ısrar etmesine rağmen çok korkmuştu.

"Dev," diye sesleniyor Finn ve ben tam zamanında dönerek onun yanıma geldiğini görüyorum. "Birkaç dakika önce CCTV üzerinden yapılan sayımda iki kadın eksikti, ancak bir Noel Baba daha var."

"Lanet olsun."

"Evet. Haklısın. Melissa da Noel Baba gibi giyinmiş olabilir mi?
Gittin ve üstünü mü değiştirdin?"

"Hayır," diye bağırdım. "Tüm Noel Babalara şapkalarını ve sakallarını çıkarmalarını emredin, bakalım kimler kalmış."

Finn yine başını sallayıp telefonuyla konuşuyor ve bir dakika sonra adamlarım kırmızı şapkalarını ve beyaz sakallarını çıkarıp kendilerini göstermeye başlıyorlar.

Ama fazladan Noel Baba kalmadı.

"Birileri ya sayı saymayı bilmiyor ya da başka bir şeyler dönüyor." Tıslıyorum ve bu sefer telefonum çalıyor.

"Patron." Dom'un sesi aceleyle çıktı. "Video görüntülerini tekrar gözden geçirdik. Yaklaşık bir saat boyunca fazladan bir Noel Baba vardı, ne zaman ve nereye gittiğini görmek için görüntüler üzerinde çalışıyoruz."

"Çabuk ol," diye bağırarak aramayı sonlandırıyorum, Melissa'nın güvenliği için endişeleniyorum. "Bir dakika bekle." Finn'e dönüyorum, kaşlarım çatılıyor. "İki kadın eksiğimiz olduğunu söylemiştin."

"Evet, Dom'un ekibi şu anda kayıp iki kişi üzerinde çalışıyor." Yakınımdaki kamerayı işaret ediyor, ben de başımı sallıyorum ama sonra gözlerim Saray'ın girişine kayıyor.

Jaxcen nerede? Şimdiye kadar buzla birlikte dönmüş olmalıydı.

Ronnie'nin sokak barına doğru fırlarken, kırmızı elbiseli küçük sarışın günahkârımı aramak için etrafı tekrar tarıyorum ama elim boş dönüyorum.

"Ronnie, Jaxcen buzla geri döndü mü?"

Başını sallar. "Hayır. Lanet makine muhtemelen yine bozuldu. Yerime bakacak birini bulup gidip kontrol edeceğim."

Sarayın merdivenlerinden çıkarken Finn'e el sallayarak, "Hayır, yapacağım," diyorum.

"İkinci kayıp kadın Jaxcen. Buz almaya gitti. Gidip onu getireyim. Hemen dönerim." Homurdanıyorum ve sonra omzumun üzerinden geçiyorum. "Döndüğümde bir güncelleme bekliyorum."

En iyi arkadaşım itaatkâr bir asker gibi başını sallıyor, benim alaycı tavrımdan etkilenmiyor.

Durumun ciddiyetini anlıyor.

Bardan hızla geçerek dik merdivenlerden mahzene iniyorum ve köşeyi dönüp buz makinesinin olduğu yere geldiğimde kayarak duruyorum.

Jaxcen burada değil, ama taşıdığı kova burada ve yere devrilmiş, hızla eriyen küplerden bazıları tekmelenmiş gibi odanın her tarafına saçılmış.

"Jaxcen?" Şarapları sakladığımız mahzene doğru bakarak sesleniyorum ve o anda sesi duyuyorum.

Bir inilti.

"Jaxcen!" Gümbürdeyerek raf koridorlarını geçip mahzenin arkasına doğru ilerliyorum.

Burası karanlık ama korkudan irileşmiş mavi gözleri göremeyeceğim kadar karanlık değil ve onu gördüğümde aceleyle ilerlemek üzereyim.

Bir sandalyeye bağlanmış. Ağzı bantla kapatılmış. Göğsüne de lanet bir bomba bağlanmış.

Üçüncü BölümI rty-Three

Jaxcen

Vücudumda öyle şiddetli sarsıntılar oluyor ki bombanın kendi kendine patlayacağından korkuyorum. Milyon yıl geçse de uyanacağımı düşünmezdim.

baygın haldeyken üzerime bir patlayıcı bağlanmıştı. "Siktir. Jax."

Durumu kavrayan Devon'ın sesinde çok fazla acı var, birkaç adım daha yaklaşırken gözleri her şeyi değerlendiriyor.

"Mmmooo." Dudaklarımı kapatan banda karşı ağlıyorum ve kendi kulaklarımla bile 'hayır'ımın çok boğuk bir inleme olarak çıktığını duyabiliyorum, ama Devon anlıyor.

Yalvarışımı görmezden gelerek yaklaşıyor ve bandı dudaklarımdan hızla koparıyor ve benden bir hıçkırık kaçıyor.

"Bir adam vardı. Adımı biliyordu." Gözyaşlarımın arasından hüngür hüngür ağlıyorum. "Seni öldürmek isteyen adam olduğunu sanmıştım ama Melissa'yı da buraya getirmiş. Onu aldı."

"Siktir," diye tıslayarak telefonunu çıkarıyor ve birkaç saniye sonra biriyle konuşuyor. Finn olabilir. "Jaxcen kilerde bir sandalyeye bağlı ve üzerinde bir bomba var. Bir adamın burada olduğunu ve Melissa'yı kaçırdığını söyledi. Bölgeyi hemen boşaltın. Tüm kasabayı boşaltın."

Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyor. Öleceğim. Küçük parçalara ayrılacağım. Bundan kurtulmamın imkanı yok.

Gerçekliğimle yüzleşmeye çalışırken sıcak gözyaşları yüzümden aşağı akıyor.

Bombanın önünde bir zamanlayıcı var. Bakmaya çok korkuyorum. Kaç dakikam ya da saniyem kaldığını görmek bir yana, hareket etmekten bile korkuyorum.

yaşamak için.

Vay anasını. Bu gerçekten o.

"Jax. Sakin olmaya çalış," diyor Devon aceleyle ışıkları açıp bana dönmeden önce ve önümde diz çöküp uzanarak yüzümün bir tarafını kavrarken. "Her şey yoluna girecek."

"Dur," diye hıçkırıyorum, "Diz çökme. Gitmen gerek."

"Seni bırakmamın imkanı yok, küçük fare." O kadar kesin konuşuyor ki aklını kaçırmış olmasından korkuyorum.

"Burada kalamazsın. Lütfen git."

"Hayır." Beni görmezden geliyor, telefonundaki el fenerini kullanarak üzerime bağlanmış bombaya daha yakından bakmadan önce yüzümü serbest bırakıyor.

"Lütfen Dev. Sorun yok."

Sert bakışları benimkilere yöneliyor. "Bu hiç iyi değil. Seni terk etmemi istemekten vazgeç."

"Ölemezsin, Devon. Bu kasabanın, bu insanların sana ihtiyacı var. Ben ölmek için iyiyim. Garip göründüğünü biliyorum ama seninle tanıştığımdan bu yana geçen birkaç gün içinde, mümkün olduğunu düşündüğümden çok daha fazlasını yaşadım." Kelimelerim hıçkırıklarımın arasında kekeliyor ve o konuşmaya başladığında sözünü kesiyorum. "Melissa'ya zarar vermesini istemiyorum. Ona oldukça kaba şeyler söylüyordu."

"Melissa için endişelenmeyin. Adamlarım onunla ilgileniyor. Ben de burada bununla ilgileniyorum."

Merdivenlerden inen ağır ayaklar dikkatimizi Finn'e çekiyor, gözleri fal taşı gibi açılmış sahneyi izliyor.

"Siktir."

Sözleri fısıltı gibi ama duyuyorum.

Evet. Boku yedim. Buraya kadarmış. Son anlarım şu anda burada. "Warrick'i ara." Devon omzunun üzerinden havlıyor ve Finn'in kaşlarının çatıldığını görüyorum.

Devon'ın sırtına bakıyor.

"Emin misin?"

"Evet. Onu lanet telefona bağla!" Devon bu kez bağırır ve Finn aceleyle telefonunu çıkarıp birini arar.

"Olabildiğince hareketsiz kal, küçük fare. Her şey yakında bitecek."

Yani, haksız değil. Bitecek. Hayatım sona erecek.

Onu özleyeceğim, bu garip değil mi? Daha birkaç gün önce tanıştık ama beni herkesten daha iyi tanıyormuş gibi hissediyorum.

Finn, Devon'ın omzuna dokunup telefonu ona vermeden önce telefonda sessizce konuşur.

"Warrick," diye mırıldanıyor Devon telefonu önünde tutarak, hoparlöre basmış.

"Beni aradığına göre gerçekten bir şey istiyor olmalısın." Telefondaki diğer ses ses tonunda bir eğlenceyle konuşuyor, ama Devon hoşbeşle vakit kaybetmiyor.

"Bana bir bombayı nasıl etkisiz hale getireceğimi söyle."

"Daaaamn," diye kıkırdar Warrick. "Bir bomba hey? Sana neden yardım edeyim ki?"

Devon'ın yanakları öfkeyle kızarıyor ama dişlerini sıkıyor ve kardeşi olması gereken kişiye cevap veriyor. Kardeşinin adının Warrick olduğunu söylediğine eminim.

"Çocuğunu tekrar görmek istiyorsun, değil mi?" Devon tersler ve kardeşi de ona karşılık verir.

"Ne düşünüyorsun!"

"O zaman bana yardım et, lanet olsun. Bu şey patlarsa ona da zarar verebilir."

Devon'ın sözlerine kaşlarımı çatıyorum. Warrick'in bir oğlu var ve o burada mı?

"Hadi ama dostum, daha üç dakika yeni geçti," diye yalvarıyor Devon.

Bekle ne?

Üç dakikadan az mı?

Yaşamak için üç dakikadan az zamanım mı var?

"Aman Tanrım," diye inliyorum ve Warrick iç çekiyor.

"Tamam. Beni videoya çek ki neyle çalıştığımızı görebileyim."

Devon hızla görüntülü aramaya geçiyor ve bir dakika sonra telefonu bombanın önünde tutarken gözleri bana kilitleniyor.

*"*Her *şey yoluna* girecek*,"* diyor ve gözlerimde daha fazla yaş birikiyor.

"Aslında çok karmaşık değil," diye tekrar söze giriyor Warrick, "ya da karmaşık ama sizi kandırmak için kolaymış gibi gösteriliyor."

Bir hıçkırık daha kaçmaya çalışıyor ama bu korkunun beni kontrol etmesine izin vermeyerek dudaklarımı mühürlüyorum.

Öleceğim ve Devon ile Finn'i de yanımda götüreceğim. Onları da öldürme düşüncesi beni kendi ölümümden daha çok korkutuyor.

"Kolaymış gibi davranalım." Devon telefonda hırlıyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

Warrick basitçe, "Mavi kabloyu kes," deyince Devon'ın kaşları havaya kalktı.

"Bu kadar mı?"

"Öğreneceğiz sanırım," diyor telefondan gelen ses ve Devon telefona uzanıp kardeşini boğmak istiyormuş gibi görünüyor.

"Al bunu." Telefonunu uzatır ve Finn öne doğru bir adım atarak telefonu alır ve yerine elektrik kablo makası koyar.

Finn'e "Gitmen gerek," diye fısıldıyorum ama o başını sallıyor.

"Olmam gereken yerdeyim Bayan Summers."

"Jax," Devon'ın acı dolu sesi dikkatimi tekrar ona çekiyor ve bir an için ne diyeceğini şaşırmış gibi görünüyor, ta ki konuşana ve öyle olduğu anlaşılana kadar. "Ben... Sen... Biz..." başını sallıyor ve bir an için aramızdaki zemine bakıyor.

Belli ki bir şeylerle boğuşuyor ve ona hiçbir şey için endişelenmemesini söylemek üzereyim çünkü üç dakikanın dolmak üzere olduğundan oldukça eminim.

"Siktir, küçük fare. Söylemeye çalıştığım şey... Beni de uyandırdığın için teşekkür ederim."

Kaşlarımı çatıyorum, sözleri kafamı karıştırıyor. Beni uyandıran oyken, onu nasıl uyandırdığımı. "Seni nasıl uyandırdım?"

"Siktir, bebeğim," diye homurdanıyor. "Beni akla gelebilecek her şekilde uyandırdın." O zaman kesiciyi mavi telin üzerine yerleştirir.

"O zaman bize son bir öpücük ver, aşkım." Sesi çok ukala, tıpkı birkaç gün önce St Catherine'deki o ilk gece gibi ve bunun dünyadaki son anım olduğunu bilerek, tam da bunu yapıyorum, dünyamızın patlamasını beklerken dudaklarımı yakıcı bir öpücükle onunkine bastırıyorum.

Bölüm Thl rty-Four

Devon

T Kesicilerin tıkırtısı lanet bir silah sesi kadar gürültülü geliyor ve bombanın patlamadığını fark etmem bir anımı alıyor.

"Kahretsin, o bir silahtı." Finn arkamdan bağırıyor ve küçük farem hâlâ hayatta olduğunu fark edince boğuk bir hıçkırık dökülüyor.

Hava boğazımda sıkışıyor ve geri çekiliyorum, o mavi gözlere bakıyorum, boğazımı temizlerken hala çok korkuyorum, lanet ciğerlerimi çalıştırmaya çalışıyorum.

"Al." Finn telefonunu bana geri itti. "Gidip n e l e r olduğuna bakacağım."

Başımı sallayıp homurdanıyorum, dudaklarından bir hıçkırık daha dökülürken bakışlarımı Jaxcen'ınkinden ayırmaya cesaret edemiyorum.

Finn'in ayakları mahzen merdivenlerine geri dönüyor ve küçük kardeşimin hâlâ telefonda olması dışında bizi yalnız bırakıyor.

Sikeyim.

Şimdi ona borçluyum.

"Gerçekten yaşıyor muyuz?" Jaxcen kekeliyor, yanakları bitmek bilmeyen gözyaşlarından sırılsıklam olmuş. "Gerçekten bitti mi?"

Gözlerimi onunkilerden ayırıp aşağı baktığımda patlayıcının önündeki zamanlayıcının durduğunu görüyorum ama ona henüz bittiğini söyleyemiyorum çünkü bitmedi. O şey vücudundan çıkana ve patlamayacağından emin olana kadar değil.

"Savaş," diye tıslıyorum telefonumun ekranına, kardeşimin yüzünü görmek için kaldırdığımda. "Zamanlayıcı durdu, ama kaldırdığımda kapanacak mı?"

"Bir tetikleyici olabilir. Altını kontrol etmen gerekecek. Parmaklarını kızla arasında kaydır. Eğer bir şeyin içeri girip çıktığını hissedersen, o zaman bir tetik vardır," diye açıklıyor patlayıcılar konusunda uzman olan küçük kardeşim.

Bakışlarım tekrar Jaxcen'e dönüyor, hıçkırıkları artık daha sessiz, tıpkı bekletilmiş bir gazoz gibi yavaş yavaş köpüğü tükeniyor.

"Neredeyse bitti, küçük fare. Tut şunu." Finn'in telefonunu tekrar uzattım ve onun titreyen eli telefonu almak için uzandı. "Cihazın etrafını yoklayacağım, tamam mı güzelim?"

Hızla başını sallıyor ve boğazındaki yumruyu çıkarmaya çalışır gibi büyük bir yudum alıyor.

"Kardeşime selam söyle." Başımla telefonu işaret ediyorum, bunu yaparken onun dikkatini başka bir şeye vermesini istiyorum. Telefon her an çalabilir. Ondan ve bu şehirdeki herhangi birinden çok uzakta olana kadar mutlu olmayacağım.

Telefonu ona doğru çevirerek Jaxcen'in ekrana bakmasını, ekranı biraz daha yaklaştırmadan önce gözlerini kırpıştırmasını ve kaşlarını çatmasını izliyorum.

"Selam tatlım. Ben Warrick."

Kardeşimin ukala ses tonuna gözlerimi deviriyorum. Kızlara karşı çok iyi olduğunu sanıyor.

"H-hey." Jaxcen kekeliyor ve boğazını temizliyor. "Merhaba. Ben Jaxcen."

"Hey Jaxcen. Sen ağabeyimin kurtardıklarından biri misin?" Warrick soruyor ve Jaxcen'in dudakları gülümseyerek seğirdiği anda parmaklarımı ona bağlı olan cihazın üzerinde, cihaz ile vücudu arasında gezdirmeye başlıyorum.

"Hayır." Jaxcen kardeşime cevap veriyor ama sonra cevabını değiştiriyor. "Evet.
Bir çeşit."

Warrick kıkırdar. "Biraz karmaşık, değil mi?"

"Evet," diye cevap veriyor, ben yaklaştıkça telefonu daha yükseğe kaldırıyor, ona bağlı olan patlayıcının her parçasına ulaştığımdan emin olmak istiyor.

"Söyle bana Jaxcen, oğlumu gördün mü?"

Sertleşiyorum, gözlerim yüzünü izlemek için yukarı fırlıyor.

"Oğlun mu?" sesi şaşırmış ve kaşları çatılmıştı.

"Damon. Saç rengi ve gözleri bana benziyor," diye açıklıyor Warrick ve ben bu lanet aramayı sonlandırmak istiyorum.

Kimse oğlunun burada olduğunu bilmemeli. Ne halt ediyor bu?

"Devon'un olduğunu sandığım küçük çocuktan mı bahsediyorsun?"

Sözleri karşısında irkiliyorum, kardeşimle konuşmaya devam etmeden önce eğlenen bakışları kısa bir süreliğine benimkilere yöneliyor.

"O senin oğlun mu?"

"Evet. Bekle... Neden onun Devon'ın oğlu olduğunu düşündün?" Warrick soruyor ve ben de bu sorunun cevabını çok merak ediyorum, bu yüzden dikkatle dinliyorum ve parmaklarımı cihazın üst kısmında gezdiriyorum.

"Şey, o Devon'a benziyor, ama sanırım sen de öyle. Sen onun daha genç bir versiyonuna benziyorsun."

"Ama daha yakışıklı, değil mi?"

Jaxcen hafifçe kıkırdarken yine gözlerimi deviriyorum, ama sonra sanki mutluluk anının lanet olası bombayı patlatmasından korkuyormuş gibi hareketsiz kalıyor.

Parmaklarımı cihazın etrafından çekip telefonu geri almak üzereyken Jaxcen tekrar konuşuyor, sesi çok hızlı.

"Marilda'ya ne yaptın?" diye soruyor kardeşime. "Neden burada senden saklanıyor?"

Göğsümden bir kıkırdama yükseliyor. "Seni çok iyi çözmüş kardeşim," diyorum ama Jaxcen telefonu ona doğru tutuyor.

Onlara bir tetikleyici hissetmediğimi söylemek istiyorum, ancak küçük kardeşimle konuşması ve onu azarlamasıyla ilgili bir şey var ki topuklarımın üzerine oturup izlememe neden oluyor.

"Bakın, bu benim yaptığım bir şey değil." Warrick açıklamaya çalışır, "Karım yaptı."

Jaxcen kaşlarını çatıyor, dudakları konuşmak için a r a l a n ı y o r ve bir sonraki sorusunu sormayı başaramadan kapanıyor.

"Karın mı? Marilda gibi mi?"

Bu sonuca varması çok doğal. Ne de olsa Marilda'nın oğlu vardı.

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyor Warrick ve neden Jaxcen'a cevap vermesi için zaman tanıdığını çok merak ediyorum. Yabancıların yanında temkinli davranma eğiliminde. "Marilda benim karım değil. Amanda benim karım."

Jaxcen'in yüzünü kaplayan şaşkınlığa kıs kıs gülüyorum ve onun acısına son vermeye karar veriyorum.

"Uzun lafın kısası, Warrick karısı Amanda'yı Marilda ile terk etti, o sırada evli olduğunu bilmiyordu, çünkü bunu uygun bir şekilde atladı," diye açıklıyorum ve Jaxcen'in şok olmuş mavi bakışları bana kayıyor. Kahretsin, gözlerinin üzerimde olmasına bayılıyorum. Onun ilgisine bayılıyorum. "War Marilda'yı hamile bıraktı ve Marilda bunu ona söylemek için aradığında karısıyla yüz yüze geldi."

"Oh," diye mırıldanıyor ve ben
gülüyorum. "Evet, oh."

"Hiç komik değil," diye tersliyor Warrick, Jaxcen'in bakışlarını tekrar ekrana sürükleyerek.

"Biraz öyle," diye mırıldanıyorum, ayağa kalkıp Jaxcen'in bağlı olduğu sandalyenin etrafında dolaşarak küçük faremi serbest bırakmadan önce başka bir engel olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Ama o neden burada? Kimden tehlike altında?" Jaxcen soruyor ve yine çoğu insan suçlunun bir erkek olduğunu varsayıyor, ancak bazen şiddet uygulayan kadın oluyor, özellikle de söz konusu kadın zaten doğuştan şiddet yanlısı olduğunda ve kocasının onu aldattığını ve kadını hamile bıraktığını öğrendiğinde. Warrick'in sikinin hâlâ yerinde olması bile bir mucize.

"Amanda'dan. Karım. O..." Warrick sözünü kesiyor ve şimdi Jaxcen'in arkasında olduğum için, Amanda'nın yakınlarda olmadığından emin olmak ister gibi etrafına bakarken yüzünü görebiliyorum. "Bana karşı çok sahiplenici."

"Oh." Jaxcen başını sallıyor ama ben konuşmalarını kesip telefonu elinden alıyorum.

"Bir tetik hissedemiyorum."

Kardeşim ekranda başını sallıyor. "Onu çıkarmak sorun olmaz. Güzel ve yavaşça ama. Sonra da Damon'dan çok uzak bir yere koy. Tamamen etkisiz hale getirildiğinden emin olmak için bir arama daha yapabiliriz."

"Tamam. Teşekkürler." Aramayı sonlandırmaya gidiyorum ama Warrick tekrar konuşuyor, sesi sert.

"Oğlumu görmek istiyorum."

Sertleşiyorum, elimi hayal kırıklığıyla yüzümde gezdiriyorum. "Peki. Ama Marilda'ya haber verecek kişi sen olabilirsin," diye çıkışıyorum ve Warrick başını sallıyor.

"Hayır, dostum. Bu işe yaramaz. Hala benimle konuşmuyor."

Onu suçlamıyorum. Ona yalan söyleyip hamile bırakmakla kalmadı, Amanda'nın onu öldürmeye çalışması ve Damon ilk doğduğunda Amanda'nın onu hastaneden kaçırmaya çalışması yüzünden Marilda tüm hayatını bir kenara bırakıp burada saklanmak zorunda kaldı. Öylece kaçıp ortadan kaybolabilirdi ama yapmadı. Damon'ın bir ailesi olsun istedi, ben de onun için bunu yaptım.

"Peki," diye kabul ediyorum, "onunla konuşacağım ama hiçbir şey için söz veremem."

"Tamam. Güzel. Teşekkürler," diye mırıldandı Warrick, sevgisiz vedalarımızı etmeden önce ve ben aramayı sonlandırdım.

Finn'in telefonunu arka cebime koyarken, hâlâ göğsüne bağlı cihaza tutsak olan küçük fareme bakıyorum.

"Hadi şu şeyi üzerinden çıkaralım."

Sözlerim karşısında hızla başını sallıyor ama sanki korkusu yeniden ortaya çıkmış gibi sessiz kalıyor.

"Onu keseceğim ve sonra seni sandalyeden kurtaracağım, tamam mı?"

Tekrar başını salladı, ben de bir an bile tereddüt etmedim.

Mahzenin önüne doğru ilerleyerek tezgahın üzerinde duran maket bıçağını alıyorum ve Jaxcen'e dönerek patlayıcının kayışlarını yavaşça kesiyorum, ta ki patlayıcıyı kafasından geçirebileceğim kadar gevşeyene kadar.

Bunu yaparken o kadar hareketsiz ki, sanki nefes almayı bırakmış ve taşa dönmüş gibi, ama onu bıraktığım anda dudaklarından bir nefes boşalıyor ve rahatlarken omuzlarının düştüğünü görüyorum.

Patlayıcıyı uzak köşeye yerleştirdikten sonra, onu sandalyeye sabitleyen bandı kesmek için aceleyle geri dönüyorum ve serbest kaldığı anda kollarıma atlıyor.

Sikeyim.

Şimdi titreyen benim. Kaslarım o kadar gergin ki onu ezerek öldürecekmişim gibi hissediyorum. Ama gitmesine izin veremem. Bırakamıyorum işte.

"Jax." Kulağının hemen yanındaki saçlarına doğru nefes alıyorum ve tırnakları yeterince yaklaşamıyormuş gibi omuzlarıma batıyor.

O lanet hissi bilirim.

"Düşündüm ki..."

"Biliyorum." Sözcükleri duraksayınca hemen atıldım. "Sen iyisin. Ben yanındayım," diye törpülüyorum, keşke patlayıcı bu kadar yakın olmasaydı da onu soyup ne kadar yakın olabileceğimizi gösterebilseydim.

Başka bir silah sesi ikimizi de sertleştiriyor ve bana bunun henüz bitmediğini hatırlatıyor.

Jaxcen'i bırakarak uzun zamandır unuttuğum kulaklığımı arıyorum ve birden fazla sesin bana doğru geldiğini duymak için tekrar takıyorum.

"Başka birine ateş ediyor."

"Bir kadına benziyor. Kim o?"

"Şehir merkezine doğru geri dönüyor." Lanet

olsun. Orada ne haltlar dönüyor?

Jaxcen'i güvende tutmak istiyorum ve eğer sarayımın altında lanet bir bomba olmasaydı onu süitime göndermek en iyi seçenek olurdu.

"Gitmek zorundayız. Ben sana söylemedikçe hiçbir koşulda yanımdan ayrılmayacaksın," diye bağırıyorum ve o da ani ruh hali değişikliğimden hiç etkilenmeden başını sallayarak onaylıyor.

Elini tutup merdivenleri çıkarken onu arkamdan çekiştiriyorum ve tepeye ulaşmadan önce kırmızı Noel Baba kıyafetimin altından silahımı çıkarıyorum.

Önümde tutarak, boş bardan sessizce geçip, müziğin artık çalmadığı ve büyük bir grup insanın kilisede toplanmış gibi göründüğü sokağa doğru yürüyoruz.

"Kameralar onu Melissa'yı sürüklerken yakaladı." Finn aceleyle patikadan bize doğru geliyor. "Son görüldüklerinde bu tarafa doğru gidiyorlardı ama onları ormanda kaybettik."

"Konuşma duydum." Kulaklığımın olduğu yere dokunuyorum. "Kime ateş ediyordu?"

"Bilmiyorum. Dom bir kadın olduğunu düşünüyor gibi. Şaşırtıcı bir şekilde onları kovalıyordu."

Kaşlarımı çatarak omzunun üzerinden adamlarımdan bazılarının nöbet tuttuğu şapele bakıyorum.

"Ziyaretçiler içeride mi?" Başımla işaret ediyorum ve o da başını sallıyor. "Kadınlarımız ve çocuklarımız da. Melissa ve Jaxcen hariç hepsi."

"Sence ziyaretçilerden biri mi?" Soruyorum ve yine omuz silkiyor.

Telefonumu çıkarıp Dom'u arıyorum, o da hemen cevap veriyor.

"Patron."

"Şu diğer kadın. Neye benziyor?"

"İyice bakamadım. Gölgelerden uzak duruyor. Saçları uzun ve koyu renk."

Bakışlarım şimdi kaşlarını çatmış olan Finn'e yöneliyor.

"Bay V nereden kaçıyordu? Bu kadın onu kovalamaya başlamadan önce nerede olduğunu biliyor muyuz?"

"Tam olarak bilmiyorum. Wattle Way yakınlarında bir yerde. Finn'in mekanının yakınlarında."

Finn'in gözleri benimkilere kayıyor ve dudaklarımda yavaşça bir gülümseme beliriyor.

"Misafirinizin hâlâ kilitli olup olmadığını kontrol ettiniz mi?" Finn'e soruyorum, o da başını sallıyor, gözleri panikten kocaman olmuş.

"Yine de ona ilaç verdim."

"Misafiriniz kim?" Jaxcen araya giriyor ve Finn omzunun üzerinden caddeye bakarken dalgınca cevap veriyor, sanki koşarak yukarı çıkmayı düşünüyormuş gibi

tepeden evine kadar.

"Adı Frankie. Onu Holly River Malikanesi'ni ateşe v e r m e d e n önce kurtardık."

Jaxcen gülmeye başlar, gerçekten gülmeye. Tam gövdeli ve biraz da dengesiz bir kahkaha.

"Küçük fare mi?" Diye soruyorum ve o da kendini toparlamaya çalışmadan önce beni aptalmışım gibi el sallıyor.

"Ona ilaç mı verdin? Neyle?" diye soruyor kaşları çatılmış Finn'e. "Dr.

Xavier'in senin için hazırladığı şeyle," diye yanıtlıyor.

"Peki şişenin üzerindeki doz miktarını kullandın mı?" diye soruyor, yine gülmemeye çalışarak.

"Evet, belki biraz daha fazla."

Elini sallayarak alay ediyor. "O kadın yıllardır bu tesiste. İlaçlara karşı bir tolerans geliştirmiş olmalı. Onu uzun süre dışarıda tutmak için çok daha fazlası gerekir."

Kaşlarım çatılıyor ve Finn daha da paniklemiş

görünüyor. "Lanet olsun. Kaçmış."

"Kaçtı evet, ama görünüşe göre Bay V'nin peşinde." Omuz silkiyorum ama hâlâ paniklemiş görünüyor.

"Ya o... ya o ikisini de öldürürse?"

Haklı tabii ki. Frankie'nin ne kadar dengesiz olabileceğini anlamıyoruz. Oraya kapatılmasının meşru bir nedeni olabilir.

"Dom, tüm bunları duydun mu?" Telefonu tekrar kulağıma götürerek soruyorum, onunla görüştüğümü unutmuşum.

"Evet, patron."

"Gözünüz ormanda olsun. Dışarı çıktıkları anı bilmemiz gerek.
Geri kalanımız avlanmaya gidiyor."

"Tamamdır." Dom telefonu kapatıyor ve Finn derin bir nefes alarak telefonunu benden geri alıyor, ben Jaxcen'a dönerken bir mesaj yazıyor.

"Küçük fare, seni diğerleriyle birlikte o şapelde istiyorum. Güvende ve zarar görmeyecek şekilde, tamam mı?"

Başını sallayıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunda kaşlarım çatılıyor.

"Az önce bana kafanı mı salladın?" Ben tersliyorum ve o başını sallıyor.

"Hiçbir koşulda senin yanından ayrılmayacağımı söylemiştin." Bir tartışmayı kazanmış gibi kaşlarını kaldırıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Sana söylemediğim sürece dediğim kısmı atladın."

Gözleri yarıklara dönüşür. "Bana orada ihtiyacın var. Frankie peşindeki tüm erkekler yüzünden çıldıracak. Tanrı bilir ne kadar zamandır o tesiste tacizci erkeklere karşı. Hiçbirinize güvenmeyecektir. Ama bana güvenecektir."

"Melissa orada olacak," diye karşı çıkıyorum, ama o alay ediyor. Alay ediyor. "Melissa, eğer çoktan ölmediyse, biriyle nasıl başa çıkılacağı hakkında hiçbir fikri yok.

Frankie gibi kilit altında tutulan biri. Ben daha iyiyim. Seninle gelmeme izin ver. Bana bir silah ver."

Bu sefer alay ediyorum. "Sana hiçbir şekilde silah vermeyeceğim. Tetiği çekip beni vurabilirsin."

"Belki de bunu hak ediyorsun."

Ona doğru yaklaştım, küçük fahişeyi omzumun üzerinden atmaya ve ona iyi bir şaplak atmaya hazırdım ki bir grup adamım aceleyle yolumuza çıktı.

"Biz hazırız. Hadi gidelim." Miles anons ediyor ve ben de dönüp bana doğru sırıtan Finn'e bakıyorum.

"Bu sana bağlı dostum, ama o haklı. Frankie'yi ikna edebilir."

Hay sikeyim. O haklı. Haklı olduğunu biliyorum ama Jaxcen'ı bu şekilde tehlikeye atmayı aklım almıyor.

"Bana ihtiyaç duyulmadığı sürece arkanda kalacağım," diyor ve nazik elini koluma koyuyor.

Dişlerimi sıkarak, sertçe ona işaret etmeden önce dilimi üzerlerinde gezdiriyorum.

"Söylediğim her şeyi yapsan iyi edersin."

"Yapacağım. Söz veriyorum."

Hay sikeyim. Ona inanıyorum.

"Tamam." Adamlarıma döndüm. "Hadi şu lanet ava katılalım."

Bölüm Th rty-FII ve

Jaxcen

A Devon'un kırmızı Noel Baba pantolonunun arkasına tutunup uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken damarlarımda drenalin dolaşıyor. Odunlar.

Milyon yıl geçse de bunu yapacak cesarete sahip olacağımı düşünmezdim ve bunun sadece tüm bu bomba olayından sağ kurtulmuş olmanın verdiği mutluluktan kaynaklandığını varsayabilirim.

Bu şimdiye kadar yüzleşmek zorunda kaldığım en korkunç şeydi.

Ve şimdi, Devon ve adamları beni bayıltıp bir bombayla sandalyeye bağlayan adamın peşine düşerken, gözlerim karanlık ormana alışmaya çalışarak tekrar tehlikeye doğru ilerliyorum.

Onu kendim öldürmek istiyorum.

Devon'un adamları ağaçların arasından sürünerek geçerken, bazıları bana filmlerde gördüğüm gece görüşlü gözlükleri hatırlatan bir tür gözlük takarken, dalların kırılma sesleri duyuluyor.

Kelimeler fısıldanıyor ve el işaretleri kullanılıyor, Miles'ın elini kaldırması dışında hiçbirini anlamıyorum.

Bu açık bir durak.

Ha! Bir şeyler biliyorum.

Herkes hemen duruyor ve o kadar hareketsiz ve sessizler ki, acaba kulaklarından akan kanı onlar da duyuyor mu diye merak ediyorum.

Başka durumlarda da sorardım ama bu onlardan biri değil.

Devon'a uslu duracağımı söyledim ve bugün ikinci kez ölümü kandırmak istemediğim için bana söyleneni aynen yapıyorum.

Miles bir el işareti daha yapıyor, önce bir yönü, sonra diğer yönü işaret ediyor ve dümdüz ilerliyor, kafamı karıştırmaktan başka bir işe yaramıyor ama adamlar gayet net anlıyor ve dağılmaya başlıyorlar. Bazıları sola. Bazıları sağa, Devon Miles ve Finn'in yanında kalıyor ve ilerlemeye başlıyoruz.

Ormanın içine doğru ilerliyoruz, ay ışığı sık sık ağaçların arasından süzülerek yolu aydınlatmaya yardımcı oluyor ve çok geçmeden bir bağırış duyuyorum.

Bir adam bağırıyor.

Sesi korkmuş gibi geliyor.

Devon sessizce kıkırdıyor, bu da beni gülümsetiyor. Bahse girerim avladığı adamın korkma sesi hoşuna gidiyordur.

Ben de öyle.

Bağırışlara yaklaştıkça sesler daha net duyuluyor ve Devon pantolonuna yapıştığım yere uzanıp bileğimi güven verici bir şekilde sıkıyor.

"Neredesin lan sen?!" diye bağırıyor erkek sesi. "Seni öldüreceğim!"

İleride dallar kırılıyor ve işte o zaman gözlerim bir gölgeye takılıyor. Bir adam, tek başına, elinde bir şeyle ileri geri dönüyor.

"Bıçak," diye fısıldıyor Miles ve biz yaklaşırken Devon'ın başını salladığını görüyorum.

Kadınsı bir kahkaha havada süzüldüğü anda hepimiz olduğumuz yerde duruyoruz ve yemin ederim, sesi o kadar uğursuz ki, omurgamdan geçen ürpertiyle savaşamıyorum.

Frankie.

Sonra, sanki bu yeterince ürkütücü değilmiş gibi, akıldan çıkmayacak kadar güzel bir ses şarkı söylemeye başlar.

"Ding dong, beni duyabildiğini biliyorum."

"Bu ne lan?" diye fısıldıyor Devon ve o kadar tanıdık gelen şarkı kanımı buza çevirirken omurgamda bir ürperti daha dalgalanıyor.

"Kapıyı aç. Sadece biraz oynamak istiyorum."

"Bu o mu?" Miles fısıldıyor ve ben mırıldanırken omuz silkmekte olan Finn'e dönüyor.

"Evet."

Evet, bu o.

"Ding dong, beni bekletemezsin. Kaçmaya çalışman için artık çok geç."

İçimden bir dalgalanma daha geçiyor, yine de ayaklarım hareket ediyor ve sesim Frankie'ninkine katılırken Devon'ın etrafından dolaşıyorum.

"Seni pencereden görüyorum." Durmam için tıslayan Devon'a aldırmadan tekrar ileri atılıyorum. "Gözlerimiz birbirine kilitlendi."

"Dur, Jaxcen," diye tekrar bağırarak bana doğru uzanıyor, ama ben ilerliyorum, ilerideki adamın korku dolu adımlarından zevk alarak, ikinci bir ses duyunca tekrar dönüyor.

Benim sesim.

"Dehşetinizi hissedebiliyorum. Yine de daha yakından görmek isterdim."

"Dur. Bebeğim." Devon kollarını arkamdan sarıyor, boğuk sesi kulağıma geliyor ve ona karşı koymuyorum ama Holly River'daki hastalardan biri her saklanmaya ya da kaçmaya çalıştığında hoparlörlerden çalınan şarkıyı söylemeye devam ediyorum.

"Ding dong, işte seni bulmaya geldim. Acele et ve koş. Küçük bir oyun oynayalım ve eğlenelim."

Adam avazı çıktığı kadar bağırırken Devon tekrar "Siktir," diye fısıldıyor. "Durun! Sizi çılgın orospular!"

"Ding dong, nereye gittin? Kazandığını mı sanıyorsun? Saklambaç oyunumuz daha yeni başladı."

İşte o zaman onu görüyoruz. Frankie.

Diğer tarafa geçmiş, bize ya da belki de şu anda Devon'ın adamları ve iki çılgın sürtük tarafından neredeyse kuşatılmış olan dehşete düşmüş adama bakıyor.

Sırıtıyorum.

Hayatımda ilk kez deliliğimi kucaklıyorum. Bu dünyanın beni nasıl yarattığını kucaklıyorum, ikimiz de avı aşağıya bakarken sesimin Frankie'ninkiyle birlikte yükselmesine izin veriyorum.

"Ayak seslerini duyuyorum, koridorlarda yüksek sesle gümbürdüyor." Bir nefes alıyorum ve bu şarkının eskiden yarattığı dehşeti hatırlayarak devam ediyorum. "Keskin nefes alışlarını duyabiliyorum. Saklanmakta pek iyi değilsin."

"Dur!" diye bağırıyor ve Frankie bir adım daha yaklaşarak onu görmesine izin veriyor ve canavarını daha iyi görmemizi sağlıyor.

Sözcüklerim duraksıyor ama onun akıldan çıkmayan sesi devam ediyor, siyah saçları uzun ve yüzünün her iki yanında dalgalar halinde dolaşmış, kalçalarına kadar iniyor.

"Sadece bekle, benden saklanamazsın" diye şarkı söylüyor ve ben de bu noktada şarkının arka planında yer alan iki kelimeyi söylüyorum.

"Geliyorum."

Ve tekrar yaklaşarak tekrarlıyor. "Sadece bekle, benden saklanamazsın."

"Geliyorum," diye şarkı söylüyorum ve adam kaskatı kesiliyor, gözleri ona takılıyor.

"Sadece bekle, benden saklanamazsın." Kadın yaklaşıyor ve adam geri çekiliyor, bize daha da yaklaşıyor.

"Geliyorum." Sözlerim üzerine dönüp bize baktı ve Frankie'ye doğru yaklaşmaya başladı.

"Sadece bekle, benden saklanamazsın." Frankie şarkı söylüyor ve yine elindeki bıçağı sallayarak onunla yüzleşmek için dönüyor.

"Daha fazla yaklaşma!"

"Tak tak, şimdi kapındayım." Hep bir ağızdan söylüyoruz ve o tekrar ileri geri dönmeye başlıyor.

"İçeri geliyorum. İzin istememe gerek yok."

Devon'ın adamlarının adama yaklaştığını görebiliyorum, hiçbiri şu anda herhangi birine saldıracak kadar aklını kaçırmış olabilecek Frankie ile ilgilenmiyor.

"Tak tak, şimdi odanın içindeyim."

"DUR!!!" diye bağırıyor, bıçağı düşürürken ellerini kulaklarına bastırıyor.

Miles, diğer iki adam gibi ileri atılarak adamı yere düşürür ve şarkı kesilir.

Gözlerimi Frankie'ye diktiğimde, yüz ifadesindeki hayal kırıklığını görebiliyorum ve bunun sebebinin Devon'ın adamlarının sözünü kesmesi olduğunu biliyorum.

Ava çıkmıştı.

Devon'ın adamlarından biri "Yerde kal, orospu çocuğu!" diye bağırıyor ve Frankie'nin gözleri onlardan ormanın yapraklı zemininde unutulmuş halde duran bıçağa kayıyor.

Sanki her şey ağır çekimde gerçekleşiyor, Frankie gölgelerin arasından fırlıyor, gözleri bıçağın parıltısına odaklanmış, adamlar hayatlarına yönelik tehdidin hâlâ çok gerçek olduğunu fark edemeyecek kadar dalgın.

"Hayır!" Kolları pençe gibi beni tutan Devon'dan uzaklaşmaya çalışıyorum ama çığlığımla birlikte herkes sakinleşiyor.

"Frankie," diye tıslıyor Finn, öne doğru bir adım atıp onun dikkatini çekiyor. Gerçi bu iyi bir dikkat değil. Gözleri karanlık. Vahşi. Dengesiz.

"Bırak onu!" Finn emrediyor ve tüyler ürpertici kahkahası tekrar kulaklarımızla buluşurken dudaklarında yavaşça sinsi bir gülümseme yayılıyor.

"Hayır," diye alay ediyor ve şimdi adamı diz çöktürmüş olan Devon'ın adamlarına bir adım daha yaklaşıyor.

"Neden?" Finn sorar. "Bu adamı tanıyor musun?"

Yavaşça başını sallıyor ve gözlerini tekrar adama dikerken dişlerini gösteriyor.

"O zaman neden onu öldürmek istiyorsun?"

Başını tekrar Finn'e doğru çeviriyor ve onu da öldürmek istiyormuş gibi görünüyor, bu yüzden cevap vermesine şaşırdım.

"Kızı kovalıyordu. Ona vurdu. Bundan hoşlanmadım." Sırıttım.

Eminim daha önce görmüştür. İkimizin de ortak noktası olan o yerin içinde. Dr. Xavier'i ya da adamlarını kaç kez öldürmeye çalıştığını merak ediyorum.

Sanırım ondan hoşlandım.

"Melissa nerede? Diğer kız?" Finn soruyor ve küçük bir ses karanlık ormanın içinden bize sesleniyor.

"Ben buradayım!"

Adamların hepsinden rahatlama sesleri yükselir ve Lenny ile başka bir adam Melissa'nın sesinin geldiği yöne doğru karanlığa dalarlar.

Frankie bir adım daha atınca Miles silahını ona doğrultuyor ve bu kez ben Devon'ın elini çektiğimde beni serbest bırakıyor.

"Bekle!" Bağırıyorum, yaklaşıyorum, gözlerim Frankie ve Miles arasında gidip geliyor. "Onu vurma."

"Jaxcen," diye alay ediyor Devon ve arkamdan gelen dal şakırtısı bana yaklaştığını söylüyor ama Frankie'nin yüzümü görebilmesi için hızla hareket ediyorum.

"Bu adamı öldürmek mi istiyorsun?" diye soruyorum, o da bana başıyla onay veriyor. "Peki ya diğer adamlar? Onları da öldürmek istiyor musun?"

Beni inceliyormuş gibi başını bana doğru eğiyor, bakışları ayak parmaklarıma kadar iniyor ve başını sallayıp işaret ederken tekrar yukarı çıkıyor.

Tüm gözler Finn'e dönüyor.

"Onu neden öldürmek istiyorsun?"

"Yalan söyledi," diye tıslıyor sıkılmış dişleri ve kıvrılmış dudağının arasından.

"Uyuşturucu mu?" Kulak misafiri olduğum h e r şeyi bir araya getiriyorum ve şaşkın bakışları bana geri dönüyor.

"Yapmayacağını söyledi."

Başımı salladım. "Biliyorum. O istemedi. Bunu yapması emredildi." "Neden?" diye tersledi.

"Çünkü bu şehrin kralı biraz hıyar olabiliyor."

Adamları kıkırdarken Devon arkamdan küfrediyor ve kızın gözleri onu buluyor.

"Ama koruması gereken insanlar var. Kadınlar ve çocuklar. Onları kötü insanlardan kurtarıyor ve buraya getiriyor. Adamları onları bunun gibi adamlardan koruyor." Sırf Devon'u incitmek için beni öldürmek isteyen şerefsizi işaret ediyorum. "Burada yenisin ve açık sözlü olduğum için lütfen beni affet ama şu anda biraz delisin. Holly River Malikânesi dışında yaşamaya alışman biraz zaman alacak ve Finn de bunu biliyor ama bu kasabadaki herkesi güvende tutmak da onun görevi."

Gözleri kısıldı. "Seni gördüm."

Başımı salladım. "Evet. Ben
de seni gördüm."

"Oraya ilk gidişin değil miydi?" diye sormaktan çok belirtiyor ama ben yine de başımı sallıyorum. "Ne kadar zaman önce?"

Ne sorduğunu biliyorum.

"On bir yıl önce. Sonra iki yıl ayakta tedavi gördüm."

Başını sallıyor. "Bir şeyi öldürmem gerek. Birini."

Omzumun üzerinden geriye baktığımda önce Devon'ı, sonra da Frankie'yi öldürüp ondan kurtulmak yerine bu konuşmaya izin vererek sessizce izleyen Finn'i görüyorum.

"Onu öldürebilirsin..." Üzerime bomba bağlayan adamı gösteriyorum ve o itiraz etmeye başlayınca Miles kafasının arkasına vurarak onu susturuyor. "Eğer burada başka kimseyi öldürmeyeceğine söz verirsen. Onlar sadece yardım etmek istiyor."

Finn'e bakmadan önce gözlerini tekrar bana dikiyor.

"Bunu sakatlamak söz konusu değil mi?" Finn'i işaret ediyor ve ben de tam zamanında ona bakarak onun irkildiğini görüyorum.

"Vücudunun herhangi bir parçasını kaybetmediği ya da ölmediği sürece söz konusu bile olamaz. Oh, ve güzel yüzünü rahat bırakın."

Frankie başını sallarken Finn arkamdan, "Lanet olsun," diye
mırıldanıyor. "Kendine bir anlaşma bulmuşsun."

"Ciddi misin?" Finn itiraz eder ve Devon cevap
verir. "Evet, şimdilik."

"Ona ilaç vermemi emreden sendin."

Devon, "Ve seni her incittiğinde yumruklarını bana sallayabilirsin," diyor.

"Yumruklarımdan fazlasını getireceğim," diye alay ediyor Finn ve Frankie gülümsüyor.

Hâlâ tüyler ürpertici ama bu sonuçtan memnun olduğunu söyleyebilirim.

Yandan kopan dallar dikkatimizi göğsüne yasladığı hafifçe hırpalanmış Melissa'yı taşıyan Lenny'ye çekiyor.

"Seni lanet orospu! Kardeşim senin yüzünden öldü!" diye bağırıyor adam, Lenny'nin kollarında sessizce hıçkırarak ağlayan Melissa'ya.

"Yanlış." Devon öne doğru bir adım atarak adamın kendisini daha iyi görebilmesi için kalçasına doğru eğildi. "Fit Nick hak ettiğini buldu, Vincent."

Adının kullanılmasıyla Vincent adındaki adam irkilir.

"Gerçekten kim olduğunu öğrenmeyeceğimizi mi sanıyordun?" Devon kıkırdıyor ama hiç de komik değil. "Vinny, Vinny, Vinny. Kim olduğumu unuttun mu?"

Daha yakına eğilerek, Devon yüzüne

bakar. "Ben lanet olası bir şeytanım."

Vincent öne doğru atılmaya çalışır, ama Devon'un adamları onu yerinde tutar ve Devon'un yumruğu Vincent'ın burnuna iner.

"Bu kız arkadaşıma bomba bağladığım içindi!" Bir an

nefes alamadım.

Bana kızım dediği için olabilir.

Sesindeki değişimden, yüzeyin altında gizlenen, patlamaya hazır canavardan olabilir.

Ya da ikisi de olabilir.

Fark etmez, çünkü ikisi de beni korkutmuyor.

Korkutmuyor.

Ona koşmak istememe neden oluyorlar.

Devon ayağa kalkıp Frankie'ye dönerken ben tabii ki yerimde çakılı kalıyorum.

"Başka kimse yok. Sadece o. Burada başka birini tehdit ettiğin an, gözlerinin arasına bir kurşun yersin. Anladın mı?"

Gözleri heyecanla parlayarak başını sallar ve Devon tekrar Miles'a döner. "Onun için onu sabit tut."

"Hayır," diye itiraz eder Frankie. "Bırak gitsin. Koştukları zaman daha iyi oluyor."

Neden ya da nasıl bir insan olduğumdan emin değilim ama şu anda Frankie'nin cesaretine hayranlık duyuyorum.

Evet, tam olarak aklı başında olmadığını biliyorum ama deliliğinin arkasında bildiğim bir güç var. Bunu daha önce 10 yaşındayken de yaşamıştım.

Pazar okulunda.

Kardeş Eric'i katlettiğimde.

Devon yavaşça başını sallayarak adamlarına Vincent'ı bırakmaları için izin verir ve onlar uzaklaşır uzaklaşmaz Vincent kaçmaya çalışır.

Frankie arkasından atılmadan önce üç adım atabildi ve savaş çığlığı havada yankılanmadan önce sadece altı adım atabildi, Frankie sırtına atladı ve bıçağı kürek kemiklerinin arasına saplamadan önce bıçağın parıltısı yükseldi.

Vincent yere yığılıyor ve Frankie bıçağı tekrar tekrar sallıyor, biz de Vincent'ın yardım çığlıklarını dinliyoruz.

Devon kollarını arkamdan sarıyor, biz izlerken derin sesi kulağıma çarpıyor. "Bu senin için sorun olur mu? İzlemek zorunda değilsin."

Başımı sallıyorum, kollarımı onun kollarına doluyorum, o bana sarılırken ben de ona sarılıyorum ve gözlerimizin önündeki korkunç sahneyi izliyorum.

Frankie çılgına dönmüş bir halde Vincent'ı sırt üstü yuvarlar ve vücudu yaşamak için savaşırken onu gözlerinin içine bakmaya zorlar.

"Ding dong, görünüşe göre seni buldum." Frankie şarkının sonunu "Ding dong, sonucuna katlan" diye bitiriyor.

Bıçağı yavaşça boğazından geçiriyor ve işte o zaman gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum, gerisini midem kaldırmıyor.

Kendi kanında boğuluyormuş gibi hırıltılarını duyabiliyorum ve sonra sessizleştiğinde Frankie'nin kahkahası havayı dolduruyor.

"Siktir," diye fısıldıyor Devon kulağıma ve Finn'in yanımda olduğunu duyuyorum. "Görünüşe göre sakatlanmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek üzereyim."

Frankie'nin gözleri omzunun üzerinden fırlıyor, bizimle yüzleşmek için ayağa kalkarken başı titriyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve Devon sertleştiğimi hissetmiş olmalı ki beni sıkıyor.

Frankie kırmızıya boyanmış. Yüzü. Elleri. Saçları damlıyor.

"Sende kalacak," diye mırıldanıyor Frankie Finn'e. Bıçağı yere atıp yanından geçerken Finn'in omzuna çarpıyor.

"Siktir, dostum. Bende kalmak ister misin?" Miles soruyor, Finn'in ifadesinden bunu düşündüğünü anlıyorum ama başını sallıyor.

"Hayır. Onu kurtarmak isteyen bendim. Sonuçlarına katlanacağım."

Bölüm Thı rty-S□x□

Devon

L Muhafızları temizlik yapmaları için bırakarak Jaxcen'i kasabaya geri götürürken elini sıkıca tutuyorum. Aklım başımdan gidiyor. O kadar çok farklı

Sonuçlar bu gece gerçekleşebilirdi ve planlarımızı titizlikle gözden geçirdiğimizde hiçbirinde Jaxcen'in bir insan patlayıcıya dönüşme olasılığını düşünmedik. Hiçbirinde Bay V'nin Noel Baba gibi giyinip benim lanet olası adamlarımın arasına karışacak kadar bilgili olacağını düşünmemiştik.

Küçük faremin şu anda ölmüş olabileceği ihtimali bile içimden kusmak gelmesine neden oluyor.

"Dev?" Jaxcen'in tatlı sesi, parıldayan Noel ışıklarının aydınlattığı Main Street yolunda yürürken bakışlarımı onunkilere sürüklüyor. "Neyin var?"

İri mavi gözlerine ve onlardan yayılan endişeye bakıyorum. Yanaklarına bakıyorum, elmaları hala kızarmış, onu olduğundan daha genç ve masum gösteriyor. Cildi ışıltılı bir parıltıya sahip, o kadar pürüzsüz ve kremsi ki ona dokunursam milyonlarca parçaya ayrılacağından ve onu bir daha asla göremeyeceğimden korkuyorum.

Daha önce hiç böyle düşünmemiştim.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Ve lanet olsun, bununla nasıl ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Çünkü onu tutamam. Yollarımız kesiştiğinden beri hayatına soktuğum tehlikeye bak.

Hayır. Ne kadar istesem de bu kadar değerli bir şeyi asla saklayamam.
o.

"Dev?" diye tekrar soruyor, kaşları çatılıyor ve ben birkaç kez göz kırpıyorum,
Yürümeyi bıraktığımızı ve sadece ona baktığımı fark ediyorum. "Lütfen bana kafanın içinde neler olup bittiğini anlat" diye fısıldıyor.

Sesinde bir yalvarış var. Acı dolu.

Onu elimde tutamazken ona ne hissettiğimi nasıl anlatabilirim?

Yarı gerçeği söylemeye karar verdim, çünkü onun ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyordum.

"Seni almaya çok yaklaştı," diye törpülüyorum, sesim hafifçe çatlıyor. Ve söylemediğim şey, seni *benden* almaya çok yaklaştığı.

"Ama yapmadı." Yukarı uzanıyor, narin eli yüzümün yan tarafını kavrıyor. "Ben hâlâ buradayım. Sen beni kurtardın."

"Seni Warrick kurtardı. Beni değil," diyorum açıkça, küçük kardeşimi yardıma çağırmak zorunda kaldığım için hâlâ sinirliyim. Şimdi bu saçmalıkla uğraşmak zorundayım, ki Marilda muhtemelen bunun için taşaklarımı koparacak.

Eli omzuma vurmak için yüzümden ayrılıyor. "Kes şunu. Onun yardımını aldın, evet, ama beni bulan sendin. Beni sakin tutan sendin. Aranacak doğru kişiyi bilen sendin. Ve bombayı etkisiz hale getirip üzerimden çıkaran da sendin."

"Ve seni o duruma sokan da bendim," diye çıkışıyorum, kendime çok kızmış bir halde patikadan tekrar yürümeye başlıyorum, artık güvenli olduğu için şapelden dışarı akan yerli halkı ve ziyaretçileri fark ediyorum.

Hay sikeyim. Basın bununla bir gün geçirecek.

"İşin bitti mi?" Jaxcen arkamdan tersliyor, ses tonundaki küstahlığa rağmen yavaşça ona doğru dönüyorum. "Bana kaşlarını çatma."

Sikeyim.

Sırıtma isteğime karşı koyuyorum, bakışlarım kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bir kalçasını havaya kaldırmış bir şekilde bana bakarken, donuklaşıyor.

"Neyle işim bitti mi?" Sesim alçak ve tehditkâr bir şekilde soruyorum, çünkü burada her ne oluyorsa içimde bir şeyleri uyandırdı ve onun niyetinin de bu olduğunu hissediyorum.

"Acıma partin bitti mi?"

Kaşlarım önce havaya kalkıyor, sonra alçalıyor, burun deliklerim onun sözleri karşısında alevleniyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Beni duydun. Neredeyse ölen bendim, Devon. Bu konuda sızlanan ben olmalıydım, ama bunu yaptığımı görüyor musun? Hayır." Elini döndürüyor

Aramızdaki havayı, beni işaret ederek. "Yine de buradasın..."

Göğsümden alçak bir gümbürtü yükseliyor, bu da dudaklarının köşelerini alaycı bir sırıtışla yukarı kaldırıyor, sanki şu anda beni kızdırdığı için çok mutluymuş gibi.

"Kendini kontrol etmek isteyebilirsin aşkım," diye çıkıştım, ellerimi boğazına sarıp iyice sıkmaya hazırdım.

"*Kendini* kontrol etmek isteyebilirsin*, aşkım*." Sözlerimi bana tekrarlıyor, tonu neredeyse alaycı ama her şeyden çok meydan okuyucu.

Sikim sertleşti ve gözlerinin kısa süreliğine kasıklarıma kaymasına bakılırsa bunu biliyor.

Yine de önümde duruyor, korku yok, sadece yüz ifadesinde bir meydan okuma var, bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için bekliyor.

"Belki de seni tam burada becermeliyim. Sokak ortasında. Belki o zaman kiminle konuştuğunu hatırlarsın."

Gözlerini deviriyor. "Belki de yapmalısın. Belki hoşuma gider. Ve belki o zaman, içimdeki Jaxcen'in bu versiyonunu ortaya çıkaranın sen olduğunu hatırlarsın."

Ben de kıs kıs güldüm. "O hep oradaydı, Jaxcen. Sadece bir dürtüye ihtiyacın vardı."

"Hangi versiyonumu daha çok seviyorsun? Fırtınalı bir gecede kilisede tanıştığın, hala çok masum ve deneyimsiz olan ağırbaşlı versiyonumu mu? Yoksa bu halimi mi?" Gövdesinin uzunluğunu işaret ediyor, bakışlarım isteğim üzerine giydiği kırmızı elbiseyi takip ediyor. "Jaxcen Summers'ın senin damarına basan bu versiyonunu mu seviyorsun? Saçmalıklarını yüzüne vuran? Günahlarını şeytanla kutlayan?"

Üç adımda üzerine çıktım, başını geriye itip dudaklarına yapışırken ellerimle saçlarını sıkıyorum. Dili anında benimkine saldırıyor, sanki beni tatmak için yanıp tutuşuyormuş gibi, sonra da tümseğini bacağıma yaslarken sanki benim sikimmiş gibi onu ağzının derinliklerine çekiyor.

Kahretsin, onu tam burada istiyorum, hemen şimdi.

"Ah, affedersiniz." Arkamdan gelen bir gırtlak sesi ikimizin de kaskatı kesilmesine neden oluyor ve isteksizce Jaxcen'in saçını bırakıp Ronnie'ye dönüyorum. "Ah... patlayıcı çıkarıldı ve şu anda Griffin'in sökülmesini ayarlayacağı Timber Valley'e taşınıyor."

Bu emirlerin doğrudan ekibimden geldiğini bilerek başımı sallıyorum. Finn, Miles, Dom ve Lenny. Onları bu yüzden tutuyorum. Yaptıkları işte iyiler ve böyle zamanlarda benim her şeyi hecelememe gerek kalmıyor.

Onlar. En büyük önceliğimizin kasabanın güvenliği olduğunu biliyorlar, bu gece burada başarısız oldum.

Melissa'nın telefonundan gönderdiğimiz mesajın Vincent'ı buraya çekeceğini bildiğim için şehrimi yem olarak kullandım.

Melissa'yı yem olarak kullandım, başka bir psikopattan kurtulmak için seve seve yaptığı bir şeydi bu. Ve tüm bunların sebebi bu işin bir an önce bitmesini istememdi, çünkü Jaxcen'ı hayatına geri gönderme ihtiyacım beni tüketiyordu.

Onu tutamam, ama burada ne kadar uzun süre kalırsa, bunu kabul etmem o kadar zorlaşıyor.

"Teşekkürler, Ronnie. Ben odama çekileceğim. Sabah 8'de bilgi almak ve bir medya stratejisi oluşturmak için bir toplantı düzenleyeceğim."

Ronnie başını sallar. "Yapacağım." Jaxcen'in hâlâ durduğu yere doğru etrafımı görmek için yana doğru eğiliyor. "İyi geceler Bayan Summers. Güvende olmana sevindim." "Teşekkür e d e r i m , Ronnie," diyor tatlı tatlı, ama utangaçlığı yok.

ton.

Dört gündür burada. Dört lanet gün, dört lanet hafta gibi hissettiriyor.

Sadece beni etkilemekle kalmadı, aynı zamanda erkeklerim üzerinde de küçük de olsa bir etki yarattı. Kadınlar üzerinde. Kasabada.

Ronnie yavaşça geri çekilirken ben de dönüp arsız küçük fareme bakıyorum.

"Odama çık. Şimdi," diyorum ve lanet olsun, yanaklarının canlanma şekli sikimin pantolonumun içinde sarsılmasına neden oluyor.

Başını hafifçe eğişinden tam olarak istediği şeyin bu olduğunu anlayabiliyorum. Ben, talepkâr, hükmedici ve kendinden eminim ve kontrolden çıkmıyorum.

Bu duyguları yarın ele alacağım. Ya da belki ertesi gün, ama şu anda, Jaxcen'in çıplak ve çığlık atmasını içeren gecemde yapacak daha iyi şeylerim var.

"Kımılda," diye emrediyorum, o da aynen öyle

yapıyor. İtaatkâr. İtaatkâr.

Benim küçük farem.

Onu merdivenlerden süitime kadar takip ederken kıçını izliyorum. Kapıma ulaştığımızda üzerine eğilip kodu girerken sertleşmiş sikimi kıçının vadisine bastırıyorum ve bir saniye sonra kilidin açıldığını duyuyorum.

Kapıyı itip açtığım anda aceleyle içeri giriyor, yaşam alanından geçip yatak odama giriyor.

Kapıyı yavaşça kapatıp acele etmiyorum, giysilerin hışırtısını duyuyorum ve onun benim için hazırlandığını biliyorum.

Kapıdan içeri adımımı atar atmaz adımlarımı yavaşlatıyorum, bakışlarım kırmızı dantelli g-string'i dışında çıplak olan kremsi teninde ve dantelin arasından beni kızdıran tozlu pembe tonlu meme uçlarıyla uyumlu sütyeninde geziniyor.

"Siktir, küçük fare. Yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

Mavi bakışları kirpiklerinin koyu renk yelpazesi arasından benimkileri yakaladığında sırıtıyor.

Hâlâ başını eğik tutuyor ve bana istediği zaman iyi bir kız olabileceğini gösteriyor.

Komik olan şu ki, burada gerçek güce sahip olan o.

Aslında, bence bunca zamandır hep böyleydi.

Bak beni ne kadar kolay kızdırdı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Benim bu versiyonumu istiyordu.

Şeytanı istiyor.

Ve lanet olsun, şeytan onu istiyor. Ondan her şeyi istiyor.

Yatağımın ayak ucunda dururken ona doğru adım atıyorum, aptal Noel Baba şapkasını pantolonumun arkasına sıkıştırdığım yerden çekip çıkarıyorum ve fırlatmaya gittiğimde, Jaxcen'in zarif eli hızla onu benden kapıyor.

"Hayır."

"Ne yapıyorsun?" Elini uzatıp şapkayı kafama yerleştirirken soruyorum.

"Neye benziyor?" diye soruyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Görünüşe göre üzerimdekileri çıkarman gerekirken daha fazla giysi giydiriyorsun. Şeytan için günah işlemek istemiyor musun?"

Ellerini aptal Noel Baba şapkasını yerleştirdiği yerden indirirken arkasına yaslanıp giyinme becerisine hayranlıkla bakıyor ve başını sallıyor.

"Hayır, bu gece şeytan için günah işlemek istemiyorum." Mavi bakışları benimkilere kilitleniyor, pembe dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve sonra devam ediyor. "Bu gece Noel Baba için günah işlemek istiyorum."

Olmaması gerektiğini biliyorum ama lanet olsun, Noel Baba için günah işlemek kulağa çok seksi geliyor.

Bu bana kuzenim Griffin'i ve Aggie ile oynadığı sapıklık sınırındaki oyunu hatırlattı. Oyunun adı Noel Baba'nın yerine geçmekti ve Aggie'ye oldukça ahlaksızca şeyler yaptırmıştı ama bu oyun onların kaderini belirledi. Mutluluklarını.

O zamandan beri hiç
ayrılmadılar. Ben de bunu
istiyorum.
Hayır. Hayır. Hayır.
Bunu kabul edemem.

Kendi suratıma bir yumruk atıp aklımı başıma toplamam gerekiyor ama işte buradayım, şapkayı bırakmış, onun Noel Babası olmaya hazırım.

"Kırmızı takım elbiseli bir adam için günah işlemek ister misin?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Herhangi bir erkek değil." Kırmızı bluzunun önündeki düğmeleri çözmeye başladı. "Sadece sen. Çıplak. O şapkayı takıyorsun."

Kırmızı tişörtümü parçalayıp göğsümü ve karın kaslarımı ortaya çıkarırken muzipçe sırıtıyor. "Bu fikir seni ıslattı mı, küçük fare?"

"Herhangi bir şey içeren sen yapar Ben ıslak," o kabul eder Kolayca, ve bununla ilgili bir şey beni ilkel hissettiriyor.

Sanki balkonda durmak ve bu kadınla ilgili iddiamı tüm ülkenin duyması için göğsümü dövmek istiyorum.

"Gerçekten mi?" Onu yatağımın ucuna g ö t ü r ü p dizlerimin üzerine çökmeden önce sırıtıyorum. "Bir bakalım o zaman."

Ona sırıtıyorum, o mavi gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış, sanki olan biteni daha yeni a n l ı y o r m u ş gibi.

Öne doğru uzanarak parmaklarımı kalçalarının arasındaki tepe noktasına bastırıyorum, parmaklarımı merkezinin üzerinde kaydırırken dantelli kumaş zaten nemli.

"Haklısın. Zaten sırılsıklam olmuşsun."

İnliyor ve başını sallıyor, dudaklarını yalayıp alt dudağını dişlerinin arasına alırken elleriyle arkasındaki yatağı destekliyor.

"Ne zamandır böylesin?" "Sen etrafımdayken
bunun sonu yok."

"Siktir," diye homurdanıyorum, bunu söylemesine ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmeden, bu yüzden başımı bacaklarının arasına itiyorum, o duruşunu genişletirken dilimi nemli kumaşın üzerinde kaydırıyorum.

Parmaklarımla onu kızdırıyorum, dar deliğine bastırıyorum, kumaşın sadece izin verdiği kadar içeri girmesine izin veriyorum, onu kenara çekiyorum, yüzüme sürtünmeye başladığında miyavlayan çığlıklarından zevk alıyorum.

Klitorisi şişmiş, kumaşın altında bulmak kolay, bu yüzden onu da kızdırıyorum, o engeli orada tutuyorum, zevkinin o kadar yoğun bir şekilde artmasına izin veriyorum ki, daha fazla alamadığında onu hayal kırıklığına uğratıyor.

"Aferin kızıma, Jax," diye törpüledim tümseğini. "Yüzümü sik."

Sözlerim onu çılgına çeviriyor, ama yine de oraya ulaşamıyor, bunun farkındayım ve hiç beklemediği bir anda kumaşı hızla kenara çekip çıplak klitorisine yapışıyorum.

Doruk noktasını kovalarken çığlıkları yükseliyor ve üç kalın parmağımı içine soktuğum anda, asla unutmak istemediğim bir nabız, püskürtme ve çığlık patlamasıyla parmakların etrafına kenetleniyor.

Yatağa geri yığıldığında parmaklarımı serbest bırakıyorum, ayağa kalkıp dudaklarına bastırıyorum.

"Aç."

Öyle yapıyor, parmaklarımdan suyunu emerken göz kapakları da açılıyor.

"Bak bana ne yaptın küçük fare," diyorum bakışlarının kaymasını izleyerek Parmaklarımı onun dolgun, tatlı dudaklarından kurtarırken benimkinden çeneme ve göğsüme doğru.

"Oh... uh... Bir havlu getireyim."

"Hayır." Yatağımın ucundan itmeye çalışırken kıkırdıyorum ve onu yerinde tutuyorum. "Buna katlanmak zorunda kalacaksın."

Yine dudağını ısırıyor, öne doğru atılıp beni öpmeden önce gözleri dudaklarıma kilitleniyor.

Aç, sanki üzerimde kendi tadına hasret kalmış gibi, dili sadece ağzımı değil, etrafını da keşfediyor, dölünün tadına bakıyor.

Ellerim neredeyse çıplak teninde geziniyor ve öpüşmeyi keserek sütyenini hızlıca çıkarıyorum, bir memesini avuçlarken diğerini ağzımın sıcaklığına emiyorum, sanki onu tamamen yutmamı istiyormuş gibi geriye doğru eğildiğini hissediyorum. Onu yutmak.

Sonra külotunu çıkarıyorum, öpücüklerim ayaklarına kadar iniyor, sonra ona bakıyorum, tamamen çıplak ve bana karşı çıplak.

"Sen şimdiye kadar açtığım en güzel hediyesin."

Yanakları kızarıyor, tıpkı sık sık olduğu gibi, ve beni yukarı çekiyor, beni geriye doğru itmeden önce sırtım yatağa gelecek şekilde bizi döndürüyor.

"Bu da ne...?" Ani rol değişimine gülüyorum, ancak onu kucağıma tırmanırken buluyorum, bana sarılıyor.

"Sen üzerine oturduğum en ateşli Noel Baba'sın." Kulaktan kulağa sırıtıyor, sözleri beni kıkırdatıyor.

"Öyle mi? Normalde Noel Baba'nın kucağına tamamen çıplak mı otursun?"

Başını sallıyor, sert şaftımı ortasına bastırdığımda nefesi kesiliyor.

"Hayır." Kalçalarını kumaş kaplı sikimin üzerinde yuvarlamadan önce nefes alıyor.

Kahretsin, pantolonu atmalıydım, ama bana binmeye başlama şekli sikimi ağlatıyor, sürtünme ve onun beni kuru bir şekilde becermeye başlama görüntüsü gerçekten tahrik ediyor.

"Normalde Noel Baba'ya kuru seks yapar mısın?"

Başını sallıyor, beni yukarıdan izlerken kalçalarını tekrar döndürüyor.

"Şu anda gerçekten kötü davranıyorsun. Günahkâr. Noel Baba'nın yaramazlar listesinde olmak istediğine emin misin?"

"Evet." Pantolonunu indiriyor, sözlerim onu teşvik ediyor ve amını şaftımın üzerinde yukarı ve aşağı öğütüyor.

Kızın gözleri monte edildiği yere düştüğünde, benimkiler de kırmızı kumaşın altında aletimin dış hatlarını, ucunda prekumumdan kaynaklanan bir parça ıslaklığı ve beni zevki için kullanırken kıvrımlarından geride kalan kaygan bir izi görmek için onu takip ediyor.

"Siktir, Jax. Böyle yapmaya devam edersen pantolonuma boşalacağım," diye itiraf ediyorum ve gözleri bundan hoşlanmış gibi parlıyor, ben de ekliyorum. "Senin içine boşalmayı tercih ederim."

Elleri bel kemerime doğru acele ederken bir sızlanma duyuyor, sanki şu anda sikimi serbest bırakmazsa ölecekmiş gibi kordonla uğraşıyor.

Tam yanındayım, o yüzden yardım ediyorum ve bir an sonra şortum serbest kalarak ağır bir şekilde karın kaslarıma çarpıyor.

"İstiyorum," diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine konuşuyormuş gibi, ama kendini kaldırırken onu durdurmuyorum, sikim elinde ve ucumu girişine yerleştiriyor.

Ve sonra aşağı inip kendini kazığa oturtuyor.

"Fuuuck." İnliyorum, bu kısmı seviyorum. İlk kez içine girdiğimde, sıcaklığın beni sardığını hissediyorum. Duvarlarının beni sıktığını hissediyorum.

Bunun gibisi yok. "Dev," diye

ağlıyor. "Bu... Ben..."

"Konuşmaya çalışma, aşkım. Sadece becer beni. İhtiyacın olanı al."

Kontrolünü kaybetmeye başlamadan önce tekrar tekrar yükselip alçalarak ikimizi de kızdırırken dolgun dudaklarından bir inilti daha çıkıyor.

Bana binerken parmaklarım kalçalarına gömülüyor ve onun bu halinin güzelliğini içime çekiyorum.

Çok

özgürsün.

Çok

egzotik.

Sarı saçları yükselip alçalırken altın bir hale gibi, elleri vücudunun üzerinde kayarak göğüslerinin ağır kabarıklığını buluyor ve meme uçlarını çimdiklemeden önce onları kavrıyor.

Bunu tekrar ve tekrar yaparken, her seferinde daha hızlı gelen itişlerini bir ıslaklık dalgası izler.

Çok yakında boşalacağım. Bunu biliyorum. Ama yapamam. Bunun sürmesine ihtiyacım var.

Siktir! İğrenç bir şey düşün.

Deniyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor çünkü görebildiğim, hissedebildiğim, duyabildiğim, koklayabildiğim, tadabildiğim tek şey o.

Her şeyi sikip atıyor.

"Boşalacağım," diye bağırıyorum, hayalarımın gerildiğini hissediyorum ve bu onu teşvik ediyor, bir eli tümseğine gidiyor, parmakları klitorisinin üzerinde çalışıyor.

Tutamıyorum... Kahretsin, tutamıyorum.

Tüm vücudum coşkuyla dalgalanırken benden boğuk bir kükreme geliyor, Jaxcen şimdi beni terk edilmiş bir şekilde beceriyor, ağzı geniş, çığlıkları havayı dolduruyor, horozumu becerirken gözleri kafasında geri dönüyor, klitorisini eziyor ve meme ucunu sıkıştırıyor.

Tekrar doruğa ulaştığında, duvarları horozumun etrafında nabız atıyor, beni sağıyor ve orgazmımı o kadar uzatıyor ki hiç bitmeyeceğini düşünüyorum.

Ve lanet olsun. İstemiyorum.

Yine de öyle, temelde doruğa ulaştığı an, sıkıştırıcı duvarları gevşiyor ve ikimiz de yatağımda kemiksiz, karışık bir yığın olana kadar horozuma bir erteleme veriyor.

Sikeyim. Onu tutmak istiyorum. Onu elimde tutmayı çok istiyorum. Buradan ayrılmasına asla izin vermemeyi, böylece onu güvende tutmayı ve günlerimin geri kalanını onun içinde kaybolmuş olarak geçirmeyi.

Ve bir anlığına, bunu yapabileceğime inanmak için kendime izin veriyorum. Bu gece, Noel arifesinde, o benimmiş gibi davranacağım, şimdi ve her zaman için.

Saatler gibi görünen bir süre boyunca birbirimize dolanıyoruz.

Aletim büzüşüyor ve kış uykusuna yatıyor ve o berbat durumda olsa da, ikimiz de berbat durumdayız, çarşaflardan kıpırdamıyoruz.

O da hissediyor mu?

Sonu mu?

Böyle düşünmemem gerektiğini biliyorum, ama bir kez daha bebeğimin onun içinde büyümekte o l d u ğ u n u ummaktan kendimi alamıyorum.

Azgın bir gençken seks eğitimi dersinde bir kadını hamile bırakmanın tam olarak nasıl işlediğini bilmek için o kadar dikkat etmedim, amcığa horoz dışında, ama lanet olsun, bir Marx varisi taşımazsa şaşırırım.

Hay sikeyim. Bir Marx varisi.

Bu ses neden bu kadar hoşuma gidiyor? "Dev," diye

mırıldanıyor Jaxcen, kollarımda uyurken.

"Evet, aşkım."

"Uyumak istemiyorum," diye fısıldıyor boynuma. "Neden?"

"Çünkü bu gecenin bitmesini istemiyorum."

Onun bu itirafı, sanki bir yumruk göğsümün duvarını yırtıyor ve kalbimi lanet bir mengeneyle kavrıyormuş gibi hissettiriyor.

"Her zaman yarın vardır, küçük fare," diyorum ona sessizce, o da mırıldanarak onaylıyor ve bir saniye sonra uykuya teslim olurken nefesinin kesildiğini hissediyorum.

Bok gibi hissediyorum.

Ona söylemediğim şey, yarının sahip olduğumuz tek şey olduğu. Bu sözleri yüksek sesle söylemeye dayanamıyorum, çünkü o zaman gerçek olurlardı.

Yedinci BölümIrty-Seven

Jaxcen

Ne istersen onu giy, küçük fare.
Bugün Noel.
Beni ökseotunun altında bul.
x D

Hnotu beni gülümsetiyor, içimi heyecan kaplıyor ve Noel olduğu için mi yoksa onu göreceğim için mi emin olamıyorum... altında
ökseotu.

Duş alıp çabucak giyiniyorum, vücudum ağrıyor, ama dün gece yaptığımız harika seksi hatırlatan iyi türden bir ağrı.

Hiç bu kadar şehvetli hissetmemiştim. Beni ona binerken izlediği o andan daha güzel.

Kendimi mükemmel hissettim.

Saray'ın alt katında insanlar gülüşüyor ve koşuşturuyor; pencerelerden kadınların sokağın ortasındaki uzun bir masayı süsleyerek öğle yemeği için hazırlanmalarını izliyorum.

Bardan geçip Devon'ın ofisinin açık kapısından içeri girdiğimde onu sandalyesinde oturmuş, bacaklarını masaya dayamış, önündeki bilgisayar ekranına bakarken görüyorum.

Tahtında bir kral.

"O tatlı kıçını buraya getir." Gözleri ekrandan ayrılmamış olsa da derin sesi gürlüyor.

Sırıtarak ona doğru ilerliyorum ve yanına vardığım anda beni kucağına çekiyor, ani hareketten dolayı bir çığlık atıyorum.

"Mutlu Noeller, küçük fare." Dudaklarıma yapışmadan hemen önce bana göz kırpıyor.

Ağzının içine doğru inliyorum, onun içinde erirken bileklerimi boynunun arkasında birleştiriyorum.

Tanrım, sonsuza kadar onun kucağında kalabilirim ve başka bir şeye ihtiyacım olmaz.

"Ah, patron." Kapı aralığından Ronnie'nin sesi geliyor ve Devon ona bakmak için geri çekilmeden önce dudaklarıma sırıtıyor. "Öğle yemeği otuz dakika içinde servise hazır olacak, ayrıca kuzenin de şimdi geliyor."

"Sağ ol dostum," diyor Devon, dudaklarıma bir öpücük daha kondurduktan sonra sandalyesini döndürüyor ve ayağa kalkarken onu indirmeme yardım ediyor. "Noel zamanı geldi."

Kalbim çırpınıyor.

Daha önce hiç Noel'i başka bir yerde geçirmemiştim ve Presley'i çok özleyeceğimi bilsem de ailemi göremeyeceğim için hiç üzgün değilim.

Aslında, sanırım onları bir daha görmeyeceğim için mutlu olacağım.

Devon elimi tutarak bizi sokağa çıkarıyor, ılık yaz güneşi gökyüzünde parlamaya başlamış ve arka planda etrafa dağılmış birkaç hoparlörden Noel şarkıları çalıyor.

Masanın sonuna doğru siyah bir araba yanaşıyor ve bir dakika sonra Devon'ın kuzeni Liam arabadan iniyor, gülümseyerek arabanın üstünden bize el sallıyor.

"Hey şeytan."

Gözlerini devirdiğini görmek için tam zamanında Devon'a bakıyorum. "Hey, bok kafa. Paketleri sen mi aldın?"

"Elbette." Ön yolcu kapısına gidip açmadan önce arabasının tavanını tokatlıyor.

Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükselip Liam'ın arkasından kim olduğunu görmeye çalışıyorum ama kafasında siyah bir torba olan bir adam dışarı çıkana kadar hiçbir şey göremiyorum. Adam duyamadığım bir şeyler homurdanıyor ve bir an sonra Liam siyah poşeti kafasından çekip çıkarıyor ve Devon'a benzediği açıkça belli olan koyu renk saçları ve koyu renk gözleri ortaya çıkıyor.

"Başlık gerçekten gerekli miydi?" Warrick havlıyor, gözleri parlak güneşe alışmaya çalışırken hızla gözlerini kırpıştırıyor.

"Belki. Belki de değil." Devon deadpans. "Karınızın çılgın işkence yetenekleri var. Marilda ve Damon'ın nerede olduğunu senden işkenceyle öğrenmesi işten bile değil."

"Siktir git. Onlardan asla vazgeçmem."

Birbirlerine söyledikleri sözler sert olsa da gülümsemekten kendimi alamıyorum ve Liam arabanın kapısını kapatır kapatmaz öne atılıp kollarımı Devon'ın kardeşine doluyorum.

"Hayatımı kurtarmaya yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Devon'ınkine çok benzeyen gözleri görmek için geri çekilmeden önce sırtıma tereddütlü, garip bir okşama iniyor.

"Sanırım sen bomba
kızsın?" Ben kıkırdıyorum
ve Devon hırlıyor.

"Ona öyle demeyin. Onun adı Jaxcen."

Warrick, ağabeyini terslemeden hemen önce kraliyet ailesini selamlar gibi beni selamlıyor. "Şimdi nerede benim lanet çocuğum?"

"O burada," Marilda'nın sesi Warrick'i irkiltiyor, bakışlarımız onun durduğu yola kayıyor, oğlu Damon bebek arabasında oturmuş, bir oyuncakla oynuyor. "Ama oğlumuzun önünde bir daha kötü söz söylersen, Warrick, Tanrı şahidim olsun, dilini ağzından alırım."

Warrick'in gözleri bir anda yumuşuyor, mizacı değişiyor ve az önce takındığı sert bakışlar kayboluyor.

Onlara doğru adım atıyor ve sanırım oğluna merhaba diyecek, ama bebek arabasının etrafını sarıyor, Marilda'yı gafil avlıyor, onu ayaklarından kaldırıyor ve dudaklarını onunkilere şapırdatıyor.

Artık çoktan unutulmuş olan bebek arabası oluklara doğru yuvarlanmaya başlar, ancak Devon aceleyle ileri atılarak yeğenini kurtarır, Marilda bacaklarını Warrick'in beline sarar ve öpüşürken inler.

"Allegra!" Devon omzunun üzerinden sesleniyor ve Allegra bir şeyler yapıyormuş gibi göründüğü masadan koşarak geliyor, ama aslında sadece önümüzde oynanan sahneye aval aval bakıyordu.

"Evet?" diye soruyor yaklaşırken.

Devon, "Lütfen Damon'ı yürüyüşe çıkar da bu ikisi *başka bir yere* gitsin," dedi, "biraz yalnız kalsınlar."

"Elbette." Allegra bebek arabasını almak için acele ediyor ve onu sokağın yukarısına, şu anda gözlerimizin önünde yaşanan neredeyse zinadan uzağa doğru itiyor.

"Kahretsin. Patlamış mısır getirmeliydim," diye mırıldanıyor Liam yanımızdan ve ben ona gülümseyince göz kırpıyor.

Liam'ı severim. Eğlenceli biri.

"Dev, Damon'ı yürüyüşe çıkarabilirdim," diyorum sessizce ve o da gözlerini kardeşinden bana çeviriyor.

"Hayır. Sana burada ihtiyacım var. Hediyen için."

Kaşlarımı çatarak Devon'ın Liam'a başıyla selam vermesini ve onun da arabanın arka kapısını açıp bir kadının inmesine yardım etmesini izliyorum.

Daha kafasındaki siyah poşeti almadan onun kız kardeşim olduğunu anladım. Onun narin bedenini nerede olsa tanırım.

Gözlerini kırpıştırıyor, gün ışığına alışmaya çalışıyor, ben kendimi ona atarken bile, hıçkırmaya başlarken kollarımı boynuna doluyorum.

"Hey, abla," diyor Presley saçlarıma doğru, kollarını bana dolayarak ve ellerini yatıştırıcı bir şekilde sırtımda aşağı yukarı gezdirerek. "Şşşt. Sorun yok. Ben buradayım."

Devon ve Liam'ın arkamda bir yerlerde sessizce sohbet ettiklerini duyabiliyorum ama kız kardeşimi bırakamıyorum. Bırakamıyorum işte.

"Hey, Jax. Her şey yolunda." Geri çekilip gözlerimin içine baktı, mavi gözleri benimkilerle eşleşiyordu. "Olanlar için çok üzgünüm. Kendini onlara teslim etmeni istemedim."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı siliyorum. "Sana zarar vermelerine asla izin vermem Pres. Hayatta olmaz."

"Hadi ama siz ikiniz. Noel Günü'nde gözyaşı dökmek yok." Liam sırıtarak yanımıza geliyor ve kız kardeşim ona doğru hançer fırlatıyor.

"Kimse senden tavsiye istemedi," diye tersleyince kaşlarım havaya kalktı.

"Oh hadi ama. Neden hala bana bu kadar huysuzsun? Seni kız kardeşine götüreceğimi söylemiştim ve tam da bunu yaptım."

Alay ediyor. "Beni kaçırdın. Yaptığın şey buydu."

Presley, Noel temalı pençeye benzeyen tırnağını ona doğru uzatırken elini kalçasına attığında ağzım bir karış açık kalıyor.

"Onu sen mi kaçırdın?" Ben soruyorum, o

omuz silkiyor. "Bu bir Marx olayı."

Devon kıkırdarken gözlerimi deviriyorum ama bakışlarımı ona çevirdiğim anda susuyor.

"Liam'ı tanımıyor, küçük fare. Ona güvenmeyi bırak, onunla gitmez bile. Bu hediyeyi sana başka nasıl verebilirdim ki?"

Yüz ifadem gibi omuzlarım da düşüyor.

"Gerçekten, kaçırma dışında pek çok yol var," diye kestirip atıyorum ve o beni görmezden geliyor.

"Kasabama hoş geldin Presley. Umarım sen ve Jaxcen Noel'i bizimle geçirmekten keyif alırsınız." Sonra elimi tuttu. "Hadi küçük fare, öğle yemeği yiyelim."

Presley'nin kaşları havaya kalkıyor ve sırıtmadan önce bana 'küçük fare' diyor, ben de kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

Sokak kasabanın yerlileriyle dolup taşıyor, sarhoşlar bile öğle yemeği için bardan çıkıyor, Burlington'lar da öyle, hala tipik hastalıklı yüz ifadelerini takınıyorlar, ama böyle güneşin altında bir parça daha az sefil görünüyorlar.

Acılarını. Kayıpları. Bu onları asla terk etmeyecek. Bunu görebiliyorum, ki bu gerçekten üzücü.

Onlara ne olduğunu sormadım ama kendimi kaybedip insanları bıçakla tehdit etmeye başladığımda söyledikleri sözleri hatırlıyorum.

Onlar için çok değerli olan insanları kaybettiler.

Devon baş koltuğa otururken bana masanın ucuna oturmamı işaret ediyor ve Presley yanıma oturuyor, Liam ise onun karşısına oturuyor ve ona göz kırpıyor.

Sırıtıyorum.

Eğer neşelenirse, Presley'nin Liam'la gerçekten iyi anlaşacağını hissediyorum. O eğlenceli biri, kız kardeşimin de kendini güvende hissettiğinde öyle olduğunu biliyorum.

Devon, "Gelebileceğinden emin değildim," diye kıs kıs gülüyor ve Finn'in karşımdaki sandalyeyi çekip, gözleri morarmış bir şekilde içine çöktüğünü görmek için başımı kaldırıyorum.

"Ben de başarabileceğimden emin değildim," diyor
suratsızca. "Frankie... iyi mi?" diye soruyorum, o
da başını sallıyor.

"Bugün çok enerji dolu."

"Öğle yemeğine geliyor mu?" Merak ediyorum ve o da başını sallıyor.

"Hayır. Noel ve Paskalya'ya gitmediğini söyledi. Sadece Sevgililer Günü ve Cadılar Bayramı."

Sırıtıyorum. Sanırım Frankie ve ben iyi arkadaş olabiliriz.

Etrafımızdaki insanları Presley ile tanıştırıyorum ve yemek yerken masanın etrafındaki şakalaşmalar eğlenceli geçiyor, bir saat sonra Marilda ve Warrick nihayet bize katıldığında alkışlar da yükseliyor.

Damon'ı bebek arabasından alıyor ve yemek yerken kucağına oturtuyor, başka kimsenin onu almasına izin vermiyor.

Bu beni gülümsetiyor.

Açıkçası durumları pek iyi değil ve çok fazla öfke olduğunu tahmin edebiliyorum ama Marilda ve Damon'ı sevdiği açık. Yakında onları tekrar terk etmek zorunda kalacağını düşünmek üzücü.

Çok fazla yedikten sonra Presley'i kasabada bir tura çıkarıyorum ve sonunda Timber Vadisi'ne bakan park banklarından birine oturuyoruz.

"Eddie'den haber aldın mı..." *Dr. Xavier'in beni aldığı günden beri bunu* söylemek istemediğim için sözümü kesiyorum ama Presley başını sallıyor.

"Lütfen bana onunla evlenmeyeceğini söyle."

"Oh, kesinlikle değilim. Gözlerim artık tamamen açık."

Başını sallıyor, beni içine çekerken bana doğru eğiliyor.

"Farklı görünüyorsun. Daha... gerçek."

Kaşlarım havaya kalktı. "Aksine mi?"

"Cansız. Bir robot. Bir evet insanı."

İç çekerek, duyması ne kadar zor olursa olsun bu gerçeğe kızamıyorum bile.

"Kendimi tedavilere kaptırdım... Hâlâ oradaydım," diye başımın yan tarafına vuruyorum, "ama korkmuştum. Dehşete düşmüştüm. Küçük bir fare."

"Devon sana bu yüzden mi küçük fare diyor?" Presley, onu bulup yeni bir tane koparmaya hazırmış gibi b a k a r a k tersliyor.

"Hayır. Zayıf olduğumu düşündüğü için y a p t ı ğ ı n ı sanıyordum ama güçlü olduğumu düşündüğünü söyledi."

Kaşlarını çatıyor. "Yani, evcil hayvan ismi gibi bir şey mi?"

"Sanırım." Omuz silkiyorum, hala bunun arkasındaki nedeni tam olarak bilmiyorum. "İkinizin hikayesi nedir?" Presley soruyor. "Sana öyle bir bakıyor ki
seni yemek istiyor."

Omuz silkiyorum. "Çünkü öyle."

Presley'nin ağzı bir karış açık kalıyor ve kahkahayı basıyor. "Seni küçük orospu." Omzuma bir tokat attı. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Ben de gülüyorum ve lanet olsun, iyi hissettiriyor. Hafif. Hafif ve... özgür hissediyorum.

Kahkahalarımız dindiğinde, aşağıdaki vadiye bakıyorum ve aşağıdaki evlerde kaç kişinin iyi bir Noel geçirdiğini, kaçının korktuğunu, yalnız olduğunu ya da kendi uçurumlarının kenarında olduğunu merak ediyorum.

"Onlardan nefret ediyorum," diyorum sessizce, sonra kız kardeşime dönüp bakıyorum. "Annem ve babam. Onlardan nefret e d i y o r u m Pres. Bana inanmadıkları için onları asla affetmeyeceğim. Affedeceğim.

Seni o alçak adamla aynı odaya koydukları için onları asla affetmeyeceğim."

Presley'nin gözleri yaşlarla dolar. "Biliyorum, Jax. Ben de onlardan nefret ediyorum. O zamanlar daha fazlasını yapmalıydım ve geçen gün..." Hayal kırıklığı içinde başını sallayarak konuşmasını sonlandırıyor.

"Ne yapabilirdin ki? Her iki durumda da yaralanabilirdin."

"Ama sen benim için kendini feda ettin. İki kez. Ben ablayım. Bunu senin için yapmalıyım." Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve ben de kollarımı ona dolayarak sarılıyorum.

"Ailelerimizin yaptığı şeyler için kendini hırpalamayı bırak," diyorum saçlarına. "Şimdi söyle bana. Babam parmaklarını kaybettiği için ne kadar acınası durumda?" Presley kahkahayı basıyor ve arkasına yaslanıp bana bakıyor. "O çok zavallı. Bu şimdiye kadar başıma gelen en iyi şey."

İkimiz de kahkaha krizlerine girdik, kıkırdamalarımız Woodall Ridge kayalıklarının üzerinden süzülerek aşağıdaki Fox Pines kasabasının üzerine düştü.

Gün harikaydı. Hatırladığım en iyi Noel'di ve Ana Cadde'deki kutlamalara yeniden katıldığımızda, Devon Saray'dan çıkıyordu, muhtemelen ofisinden ya da süitinden geliyordu.

Oturup birkaç kadeh içki içiyoruz ve sonunda Presley Liam'a dik dik bakmayı bırakıp onunla gülmeye başlıyor ve Devon gözüme takılıp ona gitmem için başıyla işaret ettiği anda ayağa kalkıp kutlamaları terk ediyorum ve kasabanın kralıyla birlikte gezintiye çıkıyorum.

Bloğun etrafında bir yürüyüş yapıyoruz ve ben ona Presley ile büyürken geçirdiğim Noeller hakkında hikayeler anlatarak sohbet ediyorum ve sonra beni barın arka girişinden geçirip merdivenlerden yukarı çıkarıyor.

Beni muhtemelen bir saat boyunca ortadan kaybolacağımız süitine götüreceğini sanıyorum ama sonra beni tavan arası kapısına götürüyor ve bir kat daha yukarı çıkarıyor.

"Burada ne işimiz var?" Buraya en son ne zaman geldiğimizi hatırlayarak soruyorum.

Buraya gizlice gelip saklanmış, adamlarıyla beni ararken onun sokakta çıldırmasını izlemiştim.

Beni öldüreceğine inandırdığı zamanlardı. Ya da en azından, uslu durmazsam beni öldürebileceğine.

"Manzara buradan güzel." Sırıtıyor, bana doğru yürürken bana dikkatle bakıyor, ben geri çekiliyorum ve gözlerimi devirdiğimi gördüğünden emin olarak sırıtıyorum. "O gün seni burada dua ederken bulduğumda neden ağladın?"

Vay canına, o gün çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor ama sadece birkaç gün önceydi. Çarşamba günü.

"Sana söylediğimi hatırla, dua ettim çünkü şeytan benim için geliyordu." Ona hatırlatıyorum. "Beni öldüreceğini düşünmüştüm ama sonra her zaman benim için geleceğini söyledin ve ben bundan korkmadım. Sen şeytandın ve ben korkmuyordum, ama komik olan şu ki, Tanrı beni her zaman korkuttu. Utanç verici. Yeterince iyi değildim."

Devon başını sallar. "Hatırlıyorum. Sana gerçekten benden kurtulmak isteyip istemediğini de sormuştum." O zaman beni geriye doğru itiyor, tıpkı o gün yaptığı gibi kutu koltuğa. Üzerime eğilerek, ben de geçen seferki gibi arkama yaslanmak zorunda kalıyorum. "Ve sonra dedim ki, yakında bir gün seni tam burada, bu pencerenin önünde becereceğim. Bütün kasabanın, amının sikimi ne kadar arzuladığını görmesine izin vereceğim."

Onun sözlerini hatırlayınca yanaklarım alev alev yanıyor ve bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor.

"Bunu yapmayacaksın." Meydan okuyorum ve tek bir kaşını kaldırıyor.

"Yapmayacak mıyım?"

Beni zorlamasına gerek yok, dudaklarımız çarpışırken ben de onunla birlikteyim, ellerim saçlarına dolanıyor ve o da kıçımı kavrayıp sıkıyor.

Birkaç saniye içinde beni külotumdan kurtarıyor, karnımın üstüne çeviriyor ve elbisemi bağlıyor.

"Bu amcığı cezalandıracağım, Jaxcen," diye geveliyor, beni dört ayak üzerine kaldırmak için kaldırırken bile iki parmağını içime sokuyor.

"Evet. Lütfen." Ahlaksız bir fahişe gibi yalvarıyorum, onun için çaresizim. Vücuduma yapmak istediği her küçük şey için çaresizim.

Parmakları içimde hareket ederken kemerinin tokasını ve ardından fermuarını duyabiliyorum, onları çıkarıp kaybını sikinin kalın çevresiyle değiştirmeden önce.

İçime girerken gözlerim kocaman, haykırıyorum, bakışlarım aşağıdaki caddede, adamlarında ve kadınlarda ve herhangi birinin buraya bakıp bizi görebileceği gerçeği erotik deneyimi daha da artırıyor.

"Kahretsin, senin dar amcığını seviyorum, Jax. Benim sikim için yaratılmış," diye homurdanıyor, ben dik durmaya çalışırken sikini içime pompalıyor. "Kıçın çok güzel görünüyor. Eğer döllerimi boşa harcamak umurumda olmasaydı onu da becerirdim."

"Sadece yap," diye nefes alıyorum, bunu istediğimden tam olarak emin değilim, çünkü bunu kaldırıp kaldıramayacağıma dair hiçbir fikrim yok, ama sözlerim onun inlemesine neden oluyor, sanki beni hamile bırakmaya ve sikmeye çalışma fikrinden vazgeçmeyi düşünüyormuş gibi

ama sonra parmakları sikinin etrafında kayıyor, sanki onları ıslatıyormuş gibi ve sonra birini arka girişime bastırıyor.

İçimden bir heyecan geçiyor. Geçen sefer bana bunu yaptığında gerçekten çok hoşuma gitmişti. Dayanabileceğimden emin değildim, ama bu tamamen başka bir şeydi, bu yüzden yardım edemiyorum ama ona karşı geri itiyorum, parmağını derinlere götürüyorum.

"Awww, kahretsin yesss. Keşke kıçının benim için nasıl açıldığını görebilseydin.

Çok açgözlüsün."

Sözleri de en az aleti ve parmakları kadar sihrini konuştururken içimden bir inilti kaçıyor.

"Bir parmağımı daha sokuyorum," diyor arka pasajıma bir parmak daha bastırırken. "Benim için rahatla, güzelim. Bırak gireyim."

Rahatlarken inliyorum, parmağından daha fazlasını istiyorum.

Beni mümkün olan her şekilde doldurmasını istiyorum ve bunu bile anlamıyorum, yine de inkar edemediğim bir özlem.

"Siktir, evet. O pis deliği benim için daha da aç."

Dirseklerimin üzerine düşüyorum, bu da yardımcı oluyor gibi görünüyor, geçişimi ona açıyorum ve o zaman üçüncü bir parmak eklediğini hissediyorum.

"Atta kızım, beni çok iyi anlıyorsun."

Yüksek sesle inliyorum, doruk noktamın hızla bana doğru koştuğunu hissediyorum ve Devon bunu anlamış olmalı, çünkü daha hızlı itmeye başlıyor. Aleti. Parmakları. Beni stratosfere gönderiyor.

"Fuuuck. Parmaklarımla sikimi hissedebiliyorum," diye inliyor, sesi hiç duymadığım kadar yüksek perdeden çıkıyor ve sert bir şekilde boşalırken gırtlaktan gelen kükremesi de öyle.

İnsanların izliyor olabileceği gerçeğini tamamen unuttum. Umurumda bile değil. Bırak görsünler. Herkes Devon'ın beni nasıl sevdiğini görsün.

Bu düşünce gözlerimi açtı.

Bu düşünce de nereden çıktı? Devon beni

sevmiyor.

Yani, aleti beni seviyor. Ama o, acımasız şeytan. O beni sevmiyor. "Siktir,

Jax. Sana asla doyamayacağım."

Sözleri fısıltı gibi. Sanki onları duymamı istemiyormuş gibi ve bu beni gülümsetiyor.

O da hissediyor mu? Aramızdaki bu şeyi?

Seksten daha fazlası mı? Birbirimizi sadece birkaç gündür tanıdıktan sonra bu mümkün mü?

Şehvet güçlü bir şeydir. Tahminimce, bu kadar destansı olduğunda şehvet ve aşkı karıştırmak kolaydır.

Salı gecesi St Catherine Kilisesi'ne gittiğim için çok mutluyum. Eğer gitmemiş olsaydım, korkarım ki bu kadar değer verildiğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecektim. Bu kadar canlı hissetmenin.

Beni uyandırdı. Hem bedensel hem de ruhsal olarak ve hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını biliyorum.

Serbest kaldığında beni sırtüstü çeviriyor ve bacaklarımı duvara yaslayacak şekilde yeniden konumlandırıyor.

Eğer biri kafasını kaldırıp bakarsa, bacaklarımı ve ayaklarımı tuhaf bir şekilde görecek, bu düşünce beni gülümsetiyor.

"Gerçekten hâlâ beni hamile bırakmaya mı çalışıyorsun?" Başını salladığında kıkırdayarak soruyorum, yüzünde zerre kadar utanç ifadesi yok.

"Evet."

"Biliyorsun, muhtemelen çoktan olmuştur," diyorum ve o da omuz silkiyor.

"Emin olmaktan zarar gelmez."

"Sen delisin." Kıkırdıyorum ve onun mizahla parlayan kara gözleri

benimkilerle buluşuyor. "Kesinlikle."

Bir süre daha tavan arasında kalıyoruz. Devon yanıma uzanıyor ve bacaklarını da duvara dayıyor, bana bakarken benim pozisyonumu taklit ediyor.

Bir şey söylemek istediğini hissediyorum ama onu zorlamak istemiyorum. Şu anda olmaktan, şimdiye kadar hissettiğim en mutlu anı hissetmekten ve bunu onunla paylaşmaktan memnunum.

Sonunda temizlenip sokağa geri dönüyoruz, gece çökmeye başlamış, kasaba halkı artık son derece neşeli.

Liam onu arabasına götürürken, kız kardeşimle sokakta karşılaşıyorum ve gitme vaktinin geldiğini fark ediyorum.

"Hemen döneceğim," diye fısıldıyor Devon başıma bir öpücük kondurmadan önce ve Presley kaşlarını sallayarak sırıtıyor.

"Kahretsin, kızım. Aşık olmuş."

Ben de karşılık veriyorum ve Liam'a bakıyorum, o da hemen gözlerini kaçırıp Presley için arka yolcu kapısını açıyor.

"Gitme zamanı."

Presley ona gözlerini deviriyor ve bana sarılmak için eğiliyor ama duraksıyor, gözleri omzumun üzerinden geçiyor.

Gözüne çarpan şeyin ne olduğuna bakmak için döndüğümde, Devon'un elinde bir bavulla Saray'ın merdivenlerinden indiğini görüyorum.

Bavulum.

Devon benimle göz teması kurmayıp çantamı arabasının bagajına koyan Liam'a uzatırken birkaç kez göz kırpıyorum, kelimeler beynimden dudaklarıma doğru yol bulamıyor.

"Ne-" Liam'dan Devon'a bakıyorum, o da sonunda benimle göz göze geliyor ve gözleri pişmanlık dolu. "Neler oluyor?"

Uzun süre hiçbir şey söylemiyor, ama ona bir adım daha yaklaştığım anda bir adım geri atıyor ve sonunda konuşuyor.

"Gitme vaktin geldi."

Bölüm Thı rty-E ghtı

Devon

Ikendimi hiç bu kadar büyük bir pislik gibi hissetmemiştim. Jaxcen'in gözlerinde parlayan acı ve ihanet neredeyse beni mahvediyordu. Neredeyse beni

Mağara. Teslim ol ve ondan kalmasını iste.

Ama bu çok saçma. Bu kadını beş gündür tanıyorum. Beş lanet gün, ondan kalmasını istemem için yeterli bir süre değil. Hayatına geri dönmemesini ve ne için sadece benim olmasını istemek için? Sonsuza kadar mı?

Benim neyim var böyle? Hayır.

Gitmek zorunda.

Onun ve benim için en iyisi bu.

Kahretsin, artık tünel görüşünden at gözlükleri sıyrıldığı için yaşayacak o kadar çok hayatı var ki. O cinsel bir varlık ve daha yeni uyandı. Bunu keşfetmesi gerekiyor. Her şeyi kendi başına keşfetmeli, ailesinin ve onların çarpık dini inançlarının ağır elinin altından çıkmalı.

"Neden?" diye fısıldıyor, güzel mavi gözlerinden yaşlar süzülürken ellerini birbirine kenetlemiş bana bakıyor.

"En iyisi bu. Bay V öldü, küçük fare. Tekrar güvendesin. Hayatına geri dönebilirsin."

"Ama... Eski hayatımı istemiyorum," diye itiraz ediyor, bir adım daha yaklaşıyor ve ben bir korkak gibi bir adım daha geri çekiliyorum.

Yapmak zorundayım. Eğer çok yaklaşırsa, bana dokunursa, pes ederim.

"O zaman hayatını değiştir." Onu teşvik ediyorum. "Artık senin kontrolünde. Başkasının değil."

Acı dolu ifadesi öfkeye dönüşüyor ve konuşurken omuzları geriye kayıyor.

"İyi, o zaman gitmiyorum. Bu benim kararım."

Hay sikeyim. Bunu kolaylaştırmayacak.

"Evet, öylesin, küçük fare. Arabaya bin."

"Hayır, değilim." Ayağını yere vuruyor ve bu onu gördüğüm en sevimli şey değilse ne olayım.

Gülümsemek istiyorum ama bu sadece fikrimi değiştireceğimi düşünmesi için kafasını karıştıracak, bu yüzden onun yerine gerçeği söylemeyi tercih ediyorum.

"Jaxcen, benimle güvende değilsin."

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatıyor ve bakışları tekrar yerel kadınların toplandığı masaya doğru kayıyor. "Bu kadınlar seninle güvende."

"Bu farklı. Onlar sakin. Onlar değil..." Bunu nasıl ifade edeceğimi bilemediğimden, konuşmadan önce kelimelerimi gözden geçiriyorum. "Onlar benim değil. Vincent'a ne olduğunu gördün. Bana karşı kullanıldın ve eğer sen benimsen o sonuncu olmayacak. Çok fazla düşmanım var, Jax. Ailem güçlü olabilir ama bunun bir bedeli var ve sen beni canımın yandığı yerden vurmak için bir araç olarak kullanılacaksın. Burada kalamazsın. Gitmek zorundasın."

"Bunun benim kararım olması gerekmez mi? Yaşamak istediğim hayatın bu olup olmadığına karar verecek kişi ben olmamalı mıyım?" diye tersliyor ve ben başımı sallıyorum, bir an yardım için Liam'a bakıyorum ama o sadece başka tarafa bakıyor.

"Benim ailemde işler böyle yürümez. Bunun etrafında dönüp durmanın bir anlamı yok, Jaxcen. Gitmek zorundasın. Hepsi bu kadar."

Uzun bir süre bana bakıyor, bir gözünden iri bir damla yaş fırlıyor ve yanağından aşağı yuvarlanıyor.

"Hamile olabilirim." Bana hatırlatıyor ve bu düşünce kalbimin aptalca bir takla atmasına neden oluyor.

"Bekle... Ne?" Presley arabanın yanındaki yerinden ciyaklıyor ama ikimiz de onu duymazdan geliyoruz, bakışlarımız birbirimize kilitlenmiş durumda.

"Evet, olabilirsin. Öyle umuyorum," diye itiraf ediyorum ve kaşları çatılıyor, öfkesi kabarıyor.

"Hiç mantıklı değilsin. Neden sadece beni göndermek için hamile bırakmak istiyorsun?"

"Çünkü o zaman ikiniz de güvende olursunuz."

Alay ediyor. "Unutuyorsun, sen hayatıma girmeden önce güvende değildim Devon. Hiçbir zaman güvende olmadım."

Onun böyle küfrettiğini duymak alışılmadık ama haklı. Çünkü o haklı. Hayatı bir dizi manipülasyon, güvensizlik ve istismardan başka bir şey değildi.

"Şu andan itibaren güvende olacağın konusunda seni temin edebilirim, küçük fare. Çocuğumuza bir Marx varisi gibi maddi olarak bakılacak, ancak bizden başka kimse onun soyunu bilmeyecek ve küçük tacker senin tarafından sevilecek ve büyütülecek. Bence harika bir anne olacaksın."

Daha fazla gözyaşı dökülürken ağzı açık kalıyor ve onları bir baş belasından başka bir şey değilmiş gibi savuşturuyor.

"Bekar bir anne olmamı mı bekliyorsun?"

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum ve gözlerinde öfke alevleniyor. "Çekilmez birisin," diye tersliyor ve ben omuz silkiyorum.

"Biliyorum."

"Senden nefret ediyorum," diye feryat ediyor ama ben başımı sallıyorum. "Hayır, etmiyorsun, ama belki de etmelisin."

Önce yüksek sesle bir hıçkırık kopuyor, sonra bir tane daha, sonra kız kardeşine bakıyor, o da ona sempatik bir bakış atıyor ve Jaxcen'in ona katılması için elini uzatıyor.

Jaxcen bana dönerek bir adım daha yaklaşıyor, bana doğru eğiliyor ve bu sefer hareket etmiyorum.

"Bunu bana neden yaptın? Sadece birkaç gün olduğunu biliyorum ama ben gerçekten... mutlu olduğumuzu sanıyordum."

"Jax. Mutlu olmak için bana ihtiyacın yok. Tek yapman gereken dünyaya gerçekte kim olduğunu göstermek ve bundan bir an bile utanmamak."

Sözlerim onu rahatlatmıyor, yanaklarından daha fazla gözyaşı dökülürken bakışları ürperiyor.

"Arabaya bin," diye emrediyorum, ses tonum affedici değil, ama kımıldamıyor. "Lütfen, Bayan Summers. Gitmenizi ve bir daha asla geri dönmemenizi istiyorum."

Tokat yemiş gibi irkiliyor, soğuk ses tonum ve sözlerim o kadar kesin ki, bunun o olduğunu anladığını biliyorum.

Yavaşça başını eğiyor, omuzları çökerken o mavi gözler gözümün önünden kayboluyor ve arkasını dönüyor. Liam kafasına siyah bir torba geçirmeye çalıştığında, Liam onun elini tokatlayarak uzaklaştırıyor ve ona hırlıyor.

"Buranın nerede olduğunu zaten biliyorum, sik kafalı. Ve sanki bunu kimseye söyleyecekmişim gibi. Buradaki kadınların ve çocukların güvenliğini asla tehlikeye atmam."

Lanet olsun, sesindeki ateş bana iyi olacağını söylüyor. Bundan sonra kendini savunacak.

"Pekala. Pekâlâ." Liam ellerini kaldırır ve Presley'e bakar. "Peki ya sen? Sorun çıkaracak mısın?" Presley başını sallar, Jaxcen'a uzanır ve arka koltuğa geçip ona katılmasına yardım eder.

"Hâlâ buz kraliçesi olduğunu görmek güzel." Warrick'in sinir bozucu sesi yan taraftan geliyor ve lamba direğine yaslanışından tüm bu olanları izlediğini anlayabiliyorum.

"Bin şu lanet arabaya, War."

Kardeşim gözlerini deviriyor. "Biliyorsun, Jen ve Elise ona bayılırdı. Hatta belki Lily bile onunla tanışmak için saklandığı yerden çıkar."

"Siktir git artık," diye çıkışıyorum kardeşime, kız kardeşlerimizi bu işe karıştırdığı için sinirleniyorum.

Jaxcen'in bizim boktan ailemizle hiçbir ilgisi yok ve onun bu aileye uyum sağlayacağını ima etmesi hoşuma gitmiyor.

"Her neyse. Bir dahaki sefere kardeşim." Warrick omzuma bir tokat atıyor ve arabaya yaklaşırken Liam'a başıyla selam veriyor. "Çantaya ihtiyacım olacak. Karımın işkence becerileri var, altında çatlayacağımı bildiğimi söyleyecek kadar erkeğim."

Liam, Warrick'le alay eder ama yine de başını torbaya sokar ve onu ön koltuğa itip kapatır.

"Ne yaptığını bildiğini varsayıyorum." Liam'ın kaşları soru sorarcasına kalkıyor ve ben de elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum.

"Hiç de bile."

Liam kıkırdar. "Bu durumda, bu romantik komedi henüz bitmediği için patlamış mısırın hazır olduğundan emin olacağım."

"Bu lanet olası bir romantik komedi değil," diye kaşlarını sallayan kuzenime çıkışıyorum.

"Öyle değil mi? Durduğum yerden oldukça komik görünüyor." "Neden?" Ben homurdanıyorum, o tek omzunu silkiyor.

"Çünkü ona karşı bir şeyler hissetmediğini düşünüyorsun. Bu senden başka herkes için çok açık ve dostum, umarım çok geç olmadan aklın başına gelir."

Liam tıslamama gülüyor, arabanın etrafından dolanıyor ve motoru çalıştırmadan önce içeri kayıyor.

Kendimi hasta hissediyorum. Sanki içimde bir organ ölüyormuş gibi. Hangisi olduğunu ya da bunun olmasını nasıl engelleyeceğimi bilmiyorum ama Liam arabasını Ana Cadde'ye geri çekip içinde küçük faremle uzaklaşırken olduğum yerde sabit kalıyorum.

Sikeyim.

Warrick'in karısının işkencesi bundan daha az acı verici olurdu.

"İyi misin dostum?" Finn'in sesi, araba virajı dönüp ön kapılara doğru gözden kaybolurken bakışlarımı solmakta olan arka lambalardan çekip alıyor.

"Neden bir hata yapıyormuşum gibi hissediyorum?" Sessizce soruyorum, hata yapmadığımı söylemesini bekliyorum. En iyisinin bu olduğuna dair bana güvence vermesini bekliyorum.

"Belki de öyle olduğun içindir."

Bakışlarımı ona doğru çeviriyorum, yaptıklarımı savunurken sesim boğuk çıkıyor. "O benimle birlikte olamaz. Bunu biliyorsun."

"Tek duyduğum bahaneler. Denemedin bile." Finn tek bir kaşını kaldırdı ve ben kıpkırmızı oldum.

Ben daha ne olduğunu anlamadan yumruğum yüzüne çarpıyor ve en iyi arkadaşım sokağın ortasındaki masadan bize doğru süzülen şaşkın soluklarla sendeleyerek geri çekiliyor.

"Güzel," diye tersliyor Finn, parmağıyla dudağındaki kanı sildikten sonra bana doğru hamle yapıyor, yumruğu bir anda ortaya çıkıyor, parmak eklemlerinin göz çukuruma çarpması gürültülü oluyor.

"Ben de fikrimi sorduğunda gerçekten gerçeği öğrenmek istediğini sanıyordum. Senin değerli duygularını yatıştırmamı değil." Finn suratıma doğru hırlıyor, ben ona karşılık verirken o da aynısını yapıyor ve neredeyse ona bir yumruk daha atmam için beni cesaretlendiriyor.

Yapmıyorum. Onun yerine bir adım geri çekiliyorum, kontrolümü kaybetmemek için savaşırken nefesim kesiliyor.

Finn, ayaklarının dibindeki yola bir tomar kan tükürmeden önce, "Birkaç gün izin alırsam anlarsın," diye tersliyor. "Bu saçmalık için bana yeterince ödeme yapmıyorsunuz."

Finn beni orada aptal gibi bırakıp gitti. Belki de öyleyimdir.

Belki de var olan en büyük aptal benimdir.

Her şeyi mahvediyorum. Bunu, güneşin yarın yeniden doğacağını bildiğim kadar hissedebiliyorum.

Ama siktir et, onu da siktir et. Hayatımda bu saçmalığa ihtiyacım yok. İşte bu yüzden organize suçlarda ilişkiler yürümez. Duygular işin içine girer ve insanlar hata yapmaya başlar.

Birçok kişinin gözleri hâlâ üzerimdeyken dönüp Saray'a doğru ilerliyorum, bardan geçip ofisime giriyorum ve kapıyı kilitleyip viski şişemi açıyorum.

Sahip olabileceğim tek rahatlık bu.

Bölüm ThI rty-NI ne

Jaxcen

E Çocukken yaşadığım onca travmaya rağmen hayatımda hiç bu kadar ağladığımı hatırlamıyorum. Kendimi acınası hissediyorum. Tuhaf. Sadece o adamı tanıyordum.

Beş gün boyunca. Gerçekten ne olacağını sanıyordum ki?

Sonsuza kadar o kasabada kalacağımızı ve ben onun çocuğunu doğurana kadar her gün seks yapacağımızı ve sonra her şeyi yeniden yapacağımızı mı?

Lanet olsun.

Belki de gerçekten öyle
düşünmüşümdür. Neden bu kadar
safım? Bu kadar saf? Çok
gerçekçiydi.

Seksten daha fazlası gibiydi.

Ama neyle karşılaştırmam gerekiyor?

Eddie ile olan ilişkim mi? Arzularım olduğu için beni utandırdığı cinsiyetsiz ilişki. İşimi, nerede yaşadığımı, nasıl yaşadığımı, ne alıp almadığımı, ne yediğimi ve nerede dua ettiğimi dikte ettiği ilişki.

Yaşam becerilerim köreldi. Bunu artık biliyorum. Ama bu kurallar olmadan gerçek dünyada nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Doğru ile yanlış arasındaki farkı ortaya koyan o katı kurallar olmadan.

Ama bu sadece din, değil mi? Kanun değil.

Oburluğa karşı bir yasa yok. Gurur, açgözlülük, şehvet ya da kıskançlığa karşı bir yasa yoktur. Dedikodu yapmak, tembellik etmek, hatta zina etmek bile yasa dışı değildir ve yalan söylemek sadece mahkemede ya da polisle konuşurken yasa dışıdır. Öfke bile yasa dışı değildir. Birinden nefret edebilirim ve şiddete başvurmadığım sürece bunda bir sorun yok, değil mi?

Yani gerçekten, dinde ya da benim yetiştirildiğim dinde, beni ilgilendirmesi gereken tek günah hırsızlık ve cinayettir. Bu ikisi yasadışıdır.

Peki neden tüm bunlar olmadan önce bunu göremedim? Şeytan beni kaçırmadan ve beni içinde bulunduğum büyüden uyandırmadan önce?

Şartlandırılmıştım. Tıpkı Holly River Malikanesi'ndeki gibi. Tıpkı Eddie ile olduğu gibi.

Belli davranışlara uymaya ve belli şeylere inanmaya şartlandırılmıştım.

Artık onlara inanmıyorum ama dünyayı hiç bu kadar gözlerim açık gezmemiştim ve korkuyorum. Çok korkuyorum.

Şehre dönüş yolculuğu işkence gibiydi. Liam sürekli şakalar yapıp ortamı yumuşatmaya çalışıyor, şehir sınırlarına varana kadar kafasına siyah bir torba geçiren Warrick de Devon'la küçükken yaptıkları aptalca şeylerle ilgili hikâyeler anlatıp duruyordu.

Devon Marx hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark etmemi sağladı. İki saatlik yolculukta kardeşinden, onun küçük faresi olarak geçirdiğim beş günden daha fazla şey öğrendim.

Presley onun evine gitmemde ısrar etti, o zamandan beri orada kalıyorum.

İlk üç gün yataktan çıkmadım, ama dördüncü gün, zavallı kıçımı sürükleyerek dışarı çıkardı ve evime gidip temizlememiz için ısrar etti.

Böylece iki gün boyunca benim birkaç eşyamı ve ayakkabı koleksiyonumu onun dairesine taşıdık.

Eşyaları toplamaya başladığımızda kameraları buldum. Birinin Vincent'tan, diğerinin de Devon'un adamlarından geldiğini tahmin ettiğim iki farklı tür vardı.

Hepsini yaktım.

Ayrıca en yakın rehin dükkanına gittim ve nişan yüzüğümü rehin verdim. Tezgâhtarın bana bunun gerçek bir elmas bile olmadığını söylemesini bekliyordum ama gerçekti ve karşılığında 600 dolar aldım, bu parayla kendime yeni ayakkabılar aldım.

Perakende terapisi beş dakika kadar işe yaradı.

Bu küçük gezi kısa bir süreliğine kendimi daha iyi hissetmemi sağladı, ta ki takip edildiğime dair garip bir hisse kapılana kadar ve bir korkak gibi aceleyle Presley'lere geri döndüm ve günün geri kalanında kendimi içeriye kilitledim.

Bugün yılbaşı gecesi. Eddie onaylamadığı için hiç yılbaşı partisine gitmedim ve gitmeyi çok isterdim ama Presley bana Liam'ın bizi davet ettiği Marx partisine gideceğini hatırlatınca reddettim.

Ya oradaysa? Şu anda Devon'ı görmeye dayanamıyorum. Kendimi toparlayabileceğimi sanmıyorum.

Pres ve ben öğle yemeği için şehre doğru yola çıktık, hava ılıktı, şehir kutlamaların başlamasıyla hareketlenmişti.

Melbourne'de her yıl Yarra Nehri boyunca muhteşem bir havai fişek gösterisi düzenlenir. Şimdiye kadar sadece televizyondan izledim ama sanırım Presley'in dairesinden bir kısmını görebilirim çünkü nehirden sadece bir blok ötede.

"Bu gece benimle gelmeyeceğine emin misin? Liam'a Devon'un orada olup olmayacağını sorabilirim. Eğer o yoksa, gerçekten eğlenebilirsin."

Kız kardeşimin son iki saat içinde fikrimi değiştirmem için yaptığı üçüncü girişime sıcak bir şekilde gülümsüyorum ama başımı sallıyorum ve omurgamda bir ürperti oluşurken bir kızartma ısırığı daha alıyorum.

Yine oluyor. İzlenme hissi.

Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sezgi diyelim. Ya da belki sadece deliyim. Kim bilir.

Ama yine birinin beni takip ettiği hissinden kurtulamıyorum. Tıpkı dün olduğu gibi.

"Ben almayayım," diyorum tekrar kız kardeşime, takip edilme endişelerimi bir kenara itmeye çalışarak. "Ayakkabılarımı düzenlemek istiyorum."

Presley gülüyor. "Neden bu kadar çok ayakkabın olduğunu bilmiyordum? Hem de pahalı olanlardan?"

Omuz silkiyorum. "Eddie onları sevmezdi." Ona hatırlatıyorum, sonra Eddie'nin sesiyle alay ederek sesimin tonunu değiştiriyorum. *"Böyle ayakkabılar bir ihtiyaç değildir, Jaxcen. Bu açgözlülükten başka bir şey değil ve açgözlülük günahtır. Senden daha iyisini beklerdim."*

Gözlerimi deviriyorum ve Presley kıkırdıyor. "Onu çok iyi taklit ediyorsun."

Başımı salladım. "Kendi sesini duymayı severdi. Derslerini birçok kez dinledim."

Presley iç geçirir. "Bunu bilmiyordum, Jax." Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tuttu. "Bilmediğim için özür dilerim."

"Bu senin hatan değil. Normal olduğunu sanıyordum." Omuz silkiyorum ve bunun tek yaptığı Presley'nin bana daha da endişeyle bakmasına neden oluyor ve kendimi acınası hissediyorum.

"Biliyor musun, artık çok farklı görünüyorsun," diyor Pres, tabağımdaki patates kızartmalarından birini kaparak.

"Nasıl yani?" Bizi izleyen biri var mı diye etrafıma bakarak soruyorum.

"Çok daha canlı görünüyorsun."

Bakışlarım onunkilere kayıyor ve kızartma yediğini ama beni izlediğini görüyorum. "Canlı mı?" Devon'ın yanında böyle hissettiğimi hatırlayarak soruyorum.

Noel günü Woodall Ridge'deki kayalıklarda bu konu hakkında konuşmuştuk ve o zaman kendimi canlı hissetmiştim. Şimdi ise içimde bir ölü hissediyorum.

"Evet. Gözlerinde daha önce olmayan bir ışık var. Sanki dünyayı ilk kez görüyorsun. Ayaklarının altındaki tüm olasılıkları ve fırsatları görüyorsun. Keşfedebileceğin harikalarla dolu bir dünya var ve bence sonunda bunu görüyorsun."

Elbette haklı. Gözlerim tamamen açıkken, sadece ailemin, Dr. Xavier'in ve Eddie'nin yaptıklarının iğrenç derecede yanlış olduğunu görmekle kalmıyor, aynı zamanda kabul edilebilir ve doğru olan her şeyi de görüyorum.

İki masa ötedeki kadın gibi, etkilemek için giyinmiş, cildi taze bir bronzlukla parlıyor, tırnakları pençe gibi ve yüzükleri ışıl ışıl. Ayakkabıları Jimmy Choo, çantası ise Prada gibi görünüyor. Şık görünüyor. Mutlu görünüyor. Tarzı bana uymasa da ona imreniyorum.

Bir de köşedeki iki adam var. Mutlular. Gülüyorlar, bir tabak yemeği paylaşıyorlar ve birbirlerini besliyorlar. Duygularını herkesin içinde göstermeyi umursamıyorlar. Kilise aynı cinsiyetten çiftleri hoş karşılamıyor ama bu yasadışı değil ve bu iki adamın da umurunda değil. Birbirlerine aşık oldukları çok açık. Ve etraflarındaki masalarda oturan kalabalığı taramak onların da umurunda olmadığını gösteriyor.

"Artık çok şey görüyorum," diye mırıldanıyorum sessizce, etrafımdaki herkesi kıskanarak. "Sizce ailelerimiz neden böyle?"

Presley'nin kaşları sorum üzerine havaya kalkıyor ve cevap vermeden önce şarabından bir yudum alıyor.

"Geçen yıl annemin günlüğünü okudum," diye itiraf ediyor ve bu sefer kaşlarım havaya kalkıyor.

"Yaptın mı? Ne yazıyordu?"

"Bizi yetiştirdikleri bu saçma inançların onun gerçekten inandığı şeyler olması dışında çok şaşırtıcı bir şey yok. Anladığım kadarıyla o ve babam da bu şekilde yetiştirilmiş."

Başımı salladım, o kadar da şaşırmadım. Annemle babam çocukken aynı kiliseye gitmişlerdi, yani annemin deyimiyle kur yapmaları evlenmeden önce anlaşılabilir bir şeydi.

Benim ailem de kendi ailelerinin çarpık inançlarının piyonlarından başka bir şey değil miydi?

Muhtemelen.

"Artık onları değiştirmenin bir yolu yok," diye itiraf ediyorum, babamın parmakları olmadan yaşamayı nasıl sevdiğini merak ediyorum.

Keşke şeytanla karşılaştığında orada olsaydım.

Presley çantasını masanın üzerinden alarak, "Gitsek iyi olacak," diyor. "Dönüş yolunda bir şişe baloncuk almam gerekiyor."

Kıs kıs gülüyorum. "Bir Marx partisine bir şişe şarap götürmene gerek olmadığına eminim. İçki tedarik etmek için bolca paraları var."

"Oh, hayır. Parti için değil. Partiden önce ben hazırlanırken." Presley kıkırdıyor, ben de gülümsüyorum ve nehir kenarındaki kafeden çıkarken onunla birlikte duruyorum.

Kol kola Presley'nin en sevdiği şişe-o'ya doğru birkaç blok yürürken sohbet ediyoruz ve o içeri girerken ben dışarıda kalıyorum, güneşin ve şehrin bugünkü heyecanlı atmosferinin tadını çıkarıyorum.

Şişe-o'nun vitrininde, güvenlik ızgaralarının arkasında duran pahalı viskilerden oluşan bir seçki var ve beş bin dolarlık ağır fiyat etiketi karşısında gözlerim açılıyor.

Hay Allah. Umarım Presley'in şarabı pahalı değildir.

Yukarı baktığımda, caddenin karşısındaki bir figür pencerenin yansımasında gözüme çarpıyor.

Uzun boylu. Kumral saçlı ama

şapka takıyor. Kaskatı kesildim.

Kahretsin.

Presley yanıma gelerek, "Benim fav'ımı çoktan sattıklarına inanamıyorum," diye homurdanıyor ama benim gözlerim sokağın üzerindeki figürde kalıyor. "Dün almalıydım ama erkenden içip sonra da kalmayacağından korktum ve şimdi de kalmadı. Bu ucuz şeyle idare etmek zorundayım."

"Şuna bir bak," diyorum, kız kardeşimin elindeki şişeyi görmezden gelerek pencereye yaklaşıyor ve viski şişelerini gösteriyorum.

"Bekle... şimdi de viski mi içiyorsun?" Presley şaşkınlıkla sorar.

"Pres, viskiye bakıyormuş gibi yapmaya devam et, ama onun yerine yansımaya bak ve caddenin karşısında bizi izleyen birini görüp görmediğini söyle."

Dudaklarından boğuk bir tamam sesi dökülüyor ve sonra

soluğunu duyuyorum. "Eddie mi o?"

"Evet. Dünden beri birinin beni takip ettiğine dair altıncı hissim var. Bu o. Güvende değiliz."

"Ben hallederim." Presley pencereden doğruldu ve telefonunu çıkarıp kulağına götürmeden önce ekrana dokundu. Bana "Rahat davran" diyor, ben de pencereye bakmayı bırakıp ne yaptığını merak ederek ona bakıyorum.

"Merhaba, evet benim," diyor Presley telefonda. "Hani tehlikede olduğumuzu hissettiğimizde arayabileceğimi söylemiştin ya. İşte ben arıyorum."

Hattın diğer ucundan derin bir ses duyabiliyorum ama kim olduğunu çıkaramıyorum.

"Evet, şu taraftan yürümeye başlayabiliriz. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra dirseğini benimkine doluyor ve birkaç dakika önce geldiğimiz yoldan geri yürümeye başlıyoruz.

"Kimdi o ve nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum ve ablam bana gülümsüyor.

"Arayan Liam'dı ve hemen köşeyi dönünce bizi eve bırakacak."

Bir Marx erkeğiyle hiçbir şey yapmak istemediğim için inliyorum, ama sanırım şu anda onlarla en güvende olan biziz, bu yüzden kız kardeşimin beni cadde boyunca çekmesine ve bir sonraki köşeyi dönmesine izin veriyorum.

Belli etmeden omzumuzun üzerinden bakamayız, bu yüzden başımızı öne eğiyoruz ve ileride siyah arabasına yaslanmış Liam'ı görüyorum.

Bizi fark ettiğinde gülümseyerek arabadan iniyor ve biz yaklaştıkça gözlerinin omuzlarımızda gezindiğini fark ediyorum.

"Sarı saçlı, şapka takan?" diye soruyor bana sarılmak için eğilerek aradaki mesafeyi kapatırken ve ben başımı sallıyorum o geri çekilip Presley'e sarılırken. "Pekâlâ hanımlar. Arabanız sizi bekliyor."

Liam'ın tipik oyunculuğuna gülümsemekten kendimi alamıyorum ve Presley'e baktığımda onun da Liam'a karşı bir şeyler hissettiğini anlıyorum.

Harika. Marx cazibesi onun üzerinde de işe yarıyor.

Devon çekici biri değildi. En azından ilk başta, ama sessiz anlarda, asla unutamayacağım şefkatli bir yanı vardı. Sonsuza dek onun bu yönünü hayal edeceğimi söyleyebilirim.

Liam'ın arabasının arka koltuğuna kayarken onu düşünmek kalbimi acıtıyor ve Eddie'nin bir oyuğa girdiğini görmek için tam zamanında geri dönüyorum.

Presley emniyet kemerini takarken ön koltuktan, "Seni takip ettiğine inanamıyorum," diyor.

"Ben de yapamam," diye mırıldanıyorum, artık Liam'ın arabasında olduğumuz için kendimi daha güvende hissediyorum.

"Onu ortadan kaldırmamı ister misin?" Liam arabayı çalıştırıp bize katılırken soruyor.

Presley bu yoruma kıkırdıyor ve sanırım önerisinin ne kadar doğru olduğunun farkında değil. O bir Marx. İsteseler herkesi yok edebilirler. Vincent gibi, ama cesedine ne yapıldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Sormak istemedim.

"Hayır," diye iç geçirdim. "Eninde sonunda duracaktır." Sözlerime inanmakta güçlük çekiyorum, çünkü açıkçası beni takip etmesi hiç aklıma gelmemişti.

Benden elini eteğini çekip başka saf bir kadın bulmak için yoluna devam edeceğini düşündüm.

"Tamamdır," diyor Liam, arabayı kaldırımdan çekerken. "Bu gece bizimle partiye geliyor musun?"

Dikiz aynasında gözleriyle karşılaştığımda başımı sallıyorum.

"Oh, hadi ama. Eğlenceli olacak."

"Fikrini değiştirmek için çok uğraştım," diyor Presley, ikisi yılbaşı gecesinin en sevdikleri kısmı üzerine bir tartışmaya girmeden önce.

Sanırım en sevdiğim kısmı, unutmak istediğim boktan bir yılın sonu olması olacak.

Liam bizi Presley'in dairesine bıraktıktan sonra, sanırım artık orası benim de dairem, kız kardeşim içki içip dans ederek ve hazırlanarak etrafta dolanırken, ben de banyoya girip bacaklarımı ve her yerimi tıraş ediyorum.

Presley saat altıda Liam tarafından alınıyor ve ben yatağımın ucuna oturuyorum, saçım yapılmış, makyajım yapılmış ve yanımda bir maske yatıyor.

Bunu yapmalı mıyım diye emin olamadan bakıyorum. Cloud 9'a gitmenin doğru bir şey olup olmadığından emin değilim.

Artık oraya utanmadan gidebilirim. Bunu biliyorum. Ama beni geri tutan şey bu değil.

Dev.

Neden beni bu k a d a r etkiliyor? Neden o olmadan diğer insanları izleme düşüncesi midemi bulandırıyor?

Kahretsin. Belki de hamileyim.

Muhtemelen kendimi test etmeliyim, ancak bunu bilmek için çok erken olduğunu düşünüyorum. Ama sanırım aybaşım gelmezse yakında öğreneceğim. O zaman Devon'ın dölünü içimde tutmak için yaptığı saplantılı girişimlerin işe yarayıp yaramadığını anlayacağım.

Yatağımın ucundan kalkarak aynadaki yansımama bakıyorum.

Altın sarısı saçları uzun dalgalar halinde. Sadece maskenin arkasından görülebilecek mavi gözler. Herkesin göreceği kırmızı dudaklar.

normalden daha dolgun görünüyorum. Boynumdaki morluklar soluyor, onları makyajla kapatma çabalarım nafile, ama en azından sertliği aldı.

Göğüslerim c-cup siyah dantelli sütyene tam oturuyor, pembe meme ucum da aradan görünüyor. Karnım düz, Woodall Ridge'den ayrıldığımdan beri fazla yemek yiyemediğim için muhtemelen biraz fazla düz. Siyah dantelli külotumun önü bikini kesimi, arkası ise g-string ve bacaklarım kırmızı Louboutin ayakkabılarıma kadar ipeksi bir pürüzsüzlükte.

Cloud 9'da beyazdan başka bir renk giymedim. Nedenini bilmiyorum.

Masumiyeti mi hedefliyordum?

Artık kendimi masum hissetmiyorum. Bundan hoşlanmadığımdan değil. Yaramaz olabileceğim fikri hoşuma gidiyor. Biraz ahlaksız.

Kırmızı giymeyi düşündüm. Erkekler kırmızıyı sever, bu yüzden kırmızı topuklu ayakkabı giydim. Ancak ruh halim geri kalanıma bir renk giymek için çok karanlık, bu yüzden siyahı seçtim.

Yataktan siyah maskeyi alıp takıyorum ve resmin tamamını inceliyorum.

Özgür bir kadın olarak ilk yılbaşı gecemde yapmak istediğim şey bu mu?

Evde kalıp balkondan havai fişekleri izleyebilirdim ama yalnız kalma fikri neredeyse boğucu geliyor.

Belki de Presley ile gitmeliydim.

"Hadi ama Jaxcen. Aklını başına topla," diye kendime çıkışıyorum ve gardırobuma doğru ilerlemeden önce maskeyi yırtıp atıyorum.

Siktir et. Cloud 9 atmosferi beni korkumdan kurtarmazsa her zaman gidebilirim.

İç çamaşırlarımın üzerine bir elbise giyerek bir uber çağırıyorum ve elimde maskemle evden çıkıyorum.

Kenardan izlemeyi bırakıp nihayet katılmaya hazır olup olmadığımı görmenin zamanı geldi.

Kırkıncı Bölüm

Devon

Cloud 9'un giriş kapısına bakarak duran Jaxcen, havada asılı duruyor. Tartışıyor. İçeri girmesi gerekip gerekmediğini merak ediyor. Merak ettiği şey bu mu?

istiyor.

Sadece bir adım öne çık, küçük fare. Yapabilirsin.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi hareket ediyor, kapıyı açıyor ve içeri süzülüyor.

Sırıtıyorum.

Aferin kızıma.

Sokağın karşısındaki gölgelerin arasından iç çekerek, aslında takip ettiğim kişi olan Eddie'yi kapıya doğru aceleyle ilerlerken izliyorum. Telefonunu çıkarmadan önce kapının üzerindeki isim ve işletme bilgilerini inceliyor.

Cloud 9'da bir arama yaptığını hayal edebiliyorum ve kaskatı kesilirken, bunun ne tür bir kuruluş olduğunu yeni fark ettiğini anlıyorum.

Yine sırıtıyorum.

"İçeri gir, Eddie. Sana meydan okuyorum."

Başındaki kasketi çıkararak, kasketi pantolonunun arka cebine sokup içeri girmeden önce parmaklarını saçlarında gezdiriyor.

İşlek caddeyi geçmeye çalışmadan önce yaklaşık otuz saniye bekliyorum ve Lenny'nin kılık değiştirmiş bir şekilde durduğu uzak köşeye başımı sallıyorum.

O da başıyla onaylıyor ve ben de seks kulübünün kapısını açıp karanlık mekâna giriyorum.

"Cloud 9'a hoş geldiniz." Hayal gücüne çok az yer bırakan altın rengi örgü bir elbise giyen uzun boylu sarışın bir kadın tezgahın arkasından bana gülümsüyor. "Burada yeni misiniz yoksa geri dönen bir misafir misiniz?"

"İşi biliyor." Yan taraftan derin bir ses geliyor ve kulüp sahibi ve eski bir dost olan Marco'yu görmek için dönüyorum. "Bu tek ve biricik şeytan değil mi?" "Kapa çeneni." Bana doğru yaklaştığında kıs kıs gülüyorum ve birbirimizi tokatlayarak kucaklaşıyoruz.

diğerlerinin arkasından.

"Varlığınla bizi şereflendirmeyeli uzun zaman oldu." Başımı salladım. "Öyle. İşler hâlâ iyi mi?"

"Her zamankinden daha iyi." Göz kırpıyor. "İş için mi yoksa zevk için mi buradasınız?" "Maalesef iş için."

"Birkaç dakika önce içeri giren sarışınla bir ilgisi var mı?

Buraya gelirse size haber vermemizi istediğiniz kişi oydu, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet o, ama daha çok onun peşinden gelen adamla ilgili."

Marco'nun kara kaşları havaya kalktı. "Acemi mi? Çok mu gerginsin?"

"Evet. Bu o. Sana ne isim verdi?"

Marco tezgâhın arkasındaki sarışına gülümseyerek elini uzatıyor, sarışın da kayıt defterini Marco'nun eline tutuşturuyor ve Marco defteri tarıyor.

"Edward Y." Okuyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Bu o. Eddie York. Benim kıza karşı biraz sağlıksız bir hayranlığı var."

Marco sırıtıyor. "Senin kız, hey? Madem senin kızın, o zaman neden burada?" "Ben modern bir adamım, dostum." Onu omzundan alkışlıyorum, ona ateş ediyorum

kendini beğenmiş bir sırıtış. "Eğer cinsel iştahını keşfetmek istiyorsa, arkama yaslanıp izlemekten mutluluk duyarım."

Marco sırıtıyor ama gözleri kısılıyor. "İşler karışmak üzere mi?"

"Sadece sapık Eddie kızıma dokunursa."

Marco başını sallayarak sarışına döner. "Melody'ye söyle, yeni çaylakla ilgilenmesi için yere fazladan güvenlik koysun."

Sarışın başını sallar. "Şimdi yapacağım, efendim." "Teşekkür ederim, Winnie."

Marco'nun gözleri Winnie'nin kıçında biraz fazla oyalanıyor, o da dönüp tezgahın arkasındaki kapıya yöneliyor, ben de omzumla onu dürtüyorum.

"Biliyorsun Melody şu anda kameralar karşısında seni izliyor olacak."

Bana bakarak sırıtıyor. "Biliyorum. Ve onun öfkeli seksi ne kadar harika olacak."

Kıkırdıyorum. Bu adam benim dilimi konuşuyor.

"Aceminin teçhizatı var mıydı? Kurallardan haberdar edildi mi?" Bizi tüm aksiyonun yaşandığı ana kulüpten ayıran soyunma odalarına doğru bakarak soruyorum.

"İkisine de evet. Maske olayını hiç bilmiyordum. Hatta onu yeni boxer almaya zorladık, çünkü üzerinde dede çorabı vardı."

Gülüyorum. "O dindar bir adam."

"Siktir. Ben de bu konuda endişeliydim."

"Benim için bir masken var mı?" Ben soruyorum, o sırıtıyor. "Neye ihtiyacın varsa al ve bu gece beni kapattırmamaya çalış."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu yapar mıydım?"

"Evet," diye mırıldanıyor ve ben de onu arkamda bırakarak soyunma odalarına kadar gülüyorum.

İçeride siyah bir maske seçiyorum ve tişörtümü çıkarıp kot pantolonumu ve ayakkabılarımı giyiyorum, çünkü bu gece sikimi çıkarmaya niyetim yok ve sonra ana kata giriyorum.

Müzik iyi bir atmosfer yaratacak kadar yüksek, ancak duyulmak için bağırmak zorunda kalacağınız kadar yüksek değil. Ambiyansın bir parçası da inlemeleri ve tokatları duymaktır.

En üst kattayım ve alt kattaki ana kata bakan, etrafı saran bir balkona açılıyorum ve hemen Eddie'yi fark ediyorum, etrafını incelerken gergin bir şekilde ayaklarının üzerinde kayıyor.

Ne düşünüyorsun, Eddie? Bu senin için evet mi hayır mı?

Eddie'nin sertleştiğini, korkulukları kavradığını ve ödülüne odaklandığını görene kadar içimden geçen düşüncelere kıs kıs gülüyorum.

Bakışlarını takip ederek, orada, aşağıdaki katta, kenarda durup ortada gerçekleşen seks partisini izleyen küçük faremi görüyorum.

Onu siyah iç çamaşırlarıyla görünce sikim günlerdir ilk kez uyanmaya başladı.

Ve lanet olsun, dudakları parlak kırmızı, bu da onları olduklarından daha dolgun gösteriyor.

Hay sikeyim. Belki de bu işi yapması için Finn'i göndermeliydim. Ondan nasıl uzak duracağım?

Odanın ortasındaki dörtlüye neredeyse hiç dikkat etmiyorum, odağım Eddie ve Jaxcen'da kalıyor, en azından Eddie'yi görebildiğimden emin oluyorum

her zaman.

Üçümüz bir süre yerimizde kaldık. Ben Eddie'nin Jaxcen'ı izlemesini izliyordum. Jaxcen canlı porno şovunu izliyor. Ben onun canlı porno şovunu izlemesini izliyorum.

Sikeyim. Onunla birlikte olmak istiyorum. Arkasından yaklaşıp kulağına fısıldamak istiyorum.

Sadece yap, küçük fare. İhtiyacın olanı al.

Herhangi bir erkeğin ona dokunması fikrinden hoşlandığımdan değil, ama lanet olsun, onun çözülmesini izlemeyi seviyorum ve şimdi onu esir tutan o görünmez ipleri çözmesine yardım ettiğim için gelişmesini istiyorum.

Jaxcen ortadaki aksiyona bir adım daha yaklaştığı anda, o seksi kırmızı topuklu ayakkabılarının parmakları neredeyse izleyenlerle katılmak isteyenleri ayıran çizgiye değecek, korkulukların üzerinden atlayıp onu durdurmaya hazırım.

Buna gerek kalmıyor çünkü omuzları çöküyor ve bir adım geri atıyor. Sonra bir adım daha. Ve bir adım daha.

Onun adına içimden hayal kırıklığı geçiyor. Bir şey arıyor ve ya onu almaktan çok korkuyor ya da ona ulaşamıyor ve bundan onun adına nefret ediyorum.

Dikkatim dağıldığı için Eddie'yi göremiyorum ve bakışlarım balkondaki her izleyicinin üzerinde gezinerek onu görmeye çalışırken kaskatı kesiliyorum.

Kahretsin.

O burada değil.

İşte o zaman onu görüyorum, Jaxcen'in arkasında, benim olmam gereken yerde, gölgelerin içinde duruyor.

Bakışları kızın üzerinde, yumrukları sıkılı, öfkesi belli, ben de hareket etmeye başladım.

Balkondan merdivenlere doğru aceleyle ilerlerken, onun yanına yaklaşmasını izliyorum ve daha hızlı hareket ediyorum.

Gözlerim yavaş yavaş yaklaşan güvenlik ekibiyle buluşuyor. Bir şey olmadıkça teknik olarak bir şey yapamazlar ama Marco'nun adamlarının işlerinin başında olduğunu ve küçük faremin başkaları tarafından kollandığını bilmek içimi rahatlatıyor.

"Hadi sevişelim." Arkalarından yaklaşırken Eddie'nin söylediğini duyuyorum, Jaxcen'in beni kesinlikle gerekli olmadıkça görmesini istemiyorum.

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldanıyor Jaxcen, sesi tuhaf. Düz. Neredeyse yenilmiş.

Yanında duran Eddie'ye bakmıyor. Onun sesini bile tanımıyor. Sadece ayakta duruyor, bakıyor, neye bakıyor, bilmiyorum.

Yana doğru eğildiğimde, salonun ucundan sarkan bir erkek kemeri görüyorum ve Jaxcen'in baktığı şeyin bu olduğunu fark ediyorum.

Kemerimi hatırlıyor mu? O gece kilisede onun üzerinde kullandığım kemeri. Başının arkasına nasıl bağladığımı ve ağzını sikerken onu nasıl kontrol ettiğimi? Onu bir kelepçe olarak nasıl kullandığımı hatırlıyor mu, ayak bileğini günah çıkarma kabinine sabitlemek için, böylece dölümün içinde kalmasını sağlamak için kalçalarını yüksekte tutabilirdim?

Hay sikeyim. Eminim bunu hatırlıyordur.

Elini tutup onu merkeze götürmek ve ona arzuladığı şeyi vermek benim için ne kadar kolay olurdu.

"Haydi. Katılalım ve sevişelim. Bu yüzden buradasın, değil mi?"

Başını sallıyor, o tekrar konuşana kadar bakarken hâlâ sesini algılayamıyor.

"Neden olmasın? Sen bir fahişesin, değil mi?"

Sözleri karşısında dudağım kıvrılıyor ve Jaxcen nihayet transa geçip başını ona doğru salladığında bu piçi yere sermeye hazırım.

"Eddie?" Sesinde bir titreme var ve bir adım geri çekilip bana yaklaşıyor.

"Hep istediğin bu değil miydi? Beni becermek? İşte buradayım, seni aptal fahişe. Hadi bunu sisteminden çıkaralım da evlenelim."

Nefes nefese kaldı. Bu sefer yana doğru bir adım atıyor ve yüzünü daha iyi görüyorum, maskenin arkasındaki mavi gözleri kocaman.

"Lütfen beni yalnız bırak. Seninle evlenmeyeceğim."

Dudakları kıvrılıyor. "Cehennem gibi, değilsin." Öne doğru hamle yapıyor, bileğini sıkıca kavrıyor ve onu çizginin üzerinden ortaya doğru sürüklemeye başlıyor, ben de tam herifin üzerine atlayıp şeytanımı serbest bırakmak üzereyken arkamdan güçlü bir kol beni sarıyor.

"Sadece bekle," diye mırıldanıyor Marco ve ben de Jaxcen'in kolunu kurtarmaya çalışırken attığı çığlığı duyarak mücadele ediyorum.

Tam o sırada altı güvenlik görevlisi peşlerine düşer; üçü Eddie'yi yere serer, ikisi Jaxcen'ı hızla güvenli bir yere götürürken biri de kimsenin müdahale etmediğinden emin olmak için etrafı kolaçan eder.

"Siktir." Marco'nun kıkırdamasını duyunca rahatlayarak nefes veriyorum. "Gördün mü? Kan dökmeye gerek yok."

Onu üstümden ittim ve yüzümü şerefsize döndüm. "Katılmıyorum. Her zaman kan dökülmeli."

"İyi, ama burada değil."

Arkadaşıma gözlerimi deviriyorum. "Her neyse. Eve gittiğinden emin ol, tamam mı?" "Sormana bile gerek yok. Melody bunu bizzat halledecektir."

Başımı salladım. "Peki ya o? Onu biraz tut ama hırpalama. Belki ona birkaç içki verir ve bir saat içinde taksiyle evine gönderirsiniz."

"Yapacağım." Marco gülümser.

Güvenliğin Eddie'yi yan kapıdan hızla odadan çıkarışını izliyorum ve gecemin bir sonraki bölümüne hazır olmak için dönüp çıkıyorum.

Telefonumu çıkarıp Theodore Perelli'ye bir mesaj gönderiyorum, yolda olduğumu bildiriyorum ve o da beni yakında göreceğini söylüyor.

Bu işte, alçak ve yüksek yerlerde arkadaşlara sahip olmak işe yarıyor. Tıpkı Cloud 9'da olduğu gibi, dostum Marco ve eşi Melody kulübün sahipleriydi ve küçük faremi korumak için ihtiyacım olan erişimi bana sağladılar. Ve şimdi, Theo ile sahibi olduğu binalardan birinin dışında buluşuyorum, ki bu bina Jaxcen'in kız kardeşiyle birlikte yaşadığı yerin tam karşısında yer alıyor.

Bu bina aynı zamanda Bay Edward York'un bu hafta Summers kardeşlerin oturma ve yatak odalarını doğrudan gören on beşinci katta bir daire kiraladığı bina.

Küstah herif gerçekten de kız arkadaşımı takip edip sonra da onu herkesin önünde seks yapmaya zorlayarak paçayı kurtarabileceğini sanıyor.

Ne pislik ama.

Theo beni fuayede karşılıyor ve Eddie'nin dairesinin giriş anahtarını veriyor.

"Ödemeyi aldın mı?" Theo soruyor, kısa boylu adam beklentiyle bana bakıyor.

"Elbette." Siyah çantayı ona uzattım. "Beş yüz büyük boy. Saymak ister misin?"

Theo kıkırdar, çantayı kabul eder. "Hayır. Sana güveniyorum."

"Polislerin daha sonra burada olmasına hazırlıklı olun." Ona hatırlatıyorum.

"Evet, biliyorum. Bölgedeki tüm güvenlik kameraları kapalı, yani gidebilirsiniz."

El sıkışıyoruz ve ben başımı sallıyorum, şu anda üzerimizde dijital bir göz olmadığını zaten biliyorum. Bu konuda Dom'dan başka kimseye güvenmiyorum.

Asansöre binerek Eddie'nin dairesine dikkatle giriyorum, parmak izi kalmasın diye ellerim eldivenli.

Beklendiği gibi, pencereler ve küçük balkon Presley'e bakıyor, cam sürgülü kapının önünde ona doğru açılı bir teleskop bulunuyor

Daire.

Hiçbir şeye dokunmuyorum ama dürbüne hızlıca baktığımda Jaxcen'in mutfak tezgahında oturduğunu ve çatalıyla salatayı karıştırdığını görüyorum.

Güzel yüzündeki her çizgiyi
görebiliyorum. Üzgün görünüyor.

Sikeyim.

Üzgün olmasından nefret ediyorum.

Ona gitmek istiyorum ama yapamam. Bu çok riskli ve o daha iyisini hak ediyor.

Telefonum cebimde titriyor ve Lenny'den Eddie'nin taksisinin şu anda apartmanın önünde durduğunu söyleyen bir mesaj görmek için telefonumu çıkarıyorum.

Güzel.

Bu işi bitirmenin zamanı geldi.

Bir adım öne çıkıp cam sürgülü kapının kilidini açıyorum ve teleskobu karanlık balkona kaydırıp Presley'nin dairesinin içini tekrar görebilmek için dürbünü yeniden hizalamadan önce açılabildiği kadar açıyorum.

Yerine oturduğunda, içeri girip uzak köşeye geçiyorum ve karanlıkta bekliyorum.

Sadece birkaç dakika geçtikten sonra dairenin kapısı açılır ve ağır adımlarla, nefesinin altında bir şeyler mırıldanan bir adam içeri girer.

Ana yaşam alanına adım attığında karanlık silueti ortaya çıkıyor, açık balkon kapısından içeri süzülen gürültülü şehir sesleri ayaklarını durduruyor.

"Ne oluyor be?"

Aceleyle ilerliyor, açık kapıda duruyor ve başını kaşıyor, sonra dönüp tekrar içeri bakıyor, gözleri kısa bir an için doğrudan bana bakıyor.

Beni göremiyor. Gölgelerle örtülüyüm ve o arkasını dönüp omuz silkerken, aptalın belki de dairesini bu şekilde bıraktığını düşündüğünü anlıyorum. Ya öyle ya da hiçbir şey hakkında çok fazla düşünmüyor, ki bu da bir olasılık.

Balkonunun ötesindeki şehre dönerek teleskopun yanına gider ve merceğe bakar.

"Seni lanet fahişe. Seni yakalayacağım. Ve bunu yaptığımda, o lanet yere hiç gitmemiş olmayı dileyeceksin."

Kafasının arkasına dik dik bakıp benim olanı seyretmesini izlerken görüşümü kırmızıya boyuyor.

Sadece öğrenilebilecek bir gizlilik seviyesiyle köşeden Eddie'ye doğru ilerliyorum, silahımı kaldırmış ve arkasını dönmesi ihtimaline karşı hazır tutuyorum.

Yapmıyor. Tam arkasına geçtim ve Glock'umun namlusunu kafasının arkasına dayadım.

"Masum kadınları gözetlemeyi seviyor musun?" Soruyorum ve Eddie sözlerimi ve silahı hatırlayınca kaskatı kesiliyor.

"Kim..."

"Kim olduğum senin için önemli değil," diye hırlıyorum, sesimi derin ve sessiz tutarak. "Ama *ne yaptığım* çok açık, sence de öyle değil mi?"

"Ben... Para mı? Fazla param yok. Cebimde birkaç yüzlük var." Hıçkırmaya başladı ve ben gözlerimi deviriyorum.

Siktiğimin korkağı. Karşı koyacak cesareti bile yok. Namlumu kafasına sertçe dayadım ve haykırdı.

"Lütfen beni öldürme."

"Bana teleskoptan izlediğiniz kadından bahsedin," diyorum.

"Adı J-Jaxcen. O benim nişanlım."

"Yanlış," diye tıslıyorum, namluyu ona doğru daha sert bastırarak inlemesini sağlıyorum. "O senin nişanlın değil, Eddie. Seninle asla evlenmeyecek."

"Aman Tanrım. Sen osun, değil mi? Telefondaki adam... onunla birlikte."

"Ben şeytanım, Eddie. Ve sen de oksijen israfından başka bir şey değilsin." "Lütfen. Onu rahat bırakacağım. Yemin ederim."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. "Hayır, yapmayacaksın. Ama sorun değil. Artık onu taciz etmek için etrafında olmayacaksın."

"Ama ben..."

"Kapa şu lanet çeneni!" Biraz fazla yüksek sesle bağırdım. "Tekrar teleskopa bak, Eddie. Asla sahip olamayacağın kadına son bir kez bak."

"Hayır, lütfen."

"Yap yoksa tetiği çekerim."

"İyi." Teleskopa yaklaşarak hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Tetikle uğraşmıyorum. Bu çok fazla dikkat çekecek ve açıkçası hayatının son saniyelerinde daha da dehşete düşmesini istiyorum.

Eldivenli elimle gömleğinin arkasını yumruklayıp onu ve teleskopu balkon korkuluklarından aşağı itiyorum.

Aşağı inerken çığlık atıyor, çünkü bundan geri dönüş olmadığını biliyor.

Çığlığı kesildiği anda, kaldırıma çarptığını anlıyorum, bu yüzden içeri girip dairesinden çıkıyorum, asansöre binip aşağı iniyorum.

polis sirenleri şehrin sokaklarını doldururken bile gecenin içinde kayboluyor.

Eddie artık sorun olmayacak.

Bölüm Kırk Bir

Jaxcen

Her şey farklı hissettiriyor. Hava. Kokular. İştahım. Dürtülerim. Aralık ayında olduğum saf kadından çok farklı bir insan gibi hissediyorum. Ama artık Dr. Xavier'in olmadığı bir dünyada yaşıyorum. Hayır. Holly River Malikanesi ya da ahlaksız erkek hemşireler olmayacak. Ve artık Eddie yok.

Sokağın karşısından beni gözetlemiş olması beni tamamen şoke etmişti. Poliste benim çektiği fotoğraflar vardı ve görünüşe göre, yılın son gecesi düşüp öldüğünde, yine bir teleskopla beni gözetliyordu.

Sokağın karşısındaki kargaşa patlak verdiğinde, polis ve ambulanslar yolu kapattığında, neler olup bittiğini görmek için Presley'in balkonuna çıkmıştım, ancak gecenin karanlığı ve kaldırımı kaplayan hızlıca kurulmuş bir olay yeri çadırı nedeniyle göremiyordum.

Ama Eddie olduğu ortaya çıktı. Teleskopun merceğinden beni takip etmekle meşgulken düşüp ölmüş.

Cloud 9'da ödümü koparmıştı ama ölenin o olduğunu öğrendiğim anda tek hissettiğim rahatlamak oldu.

O da artık bana zarar veremez.

Ailem hâlâ hayatta olsa da o zamandan beri ne benimle ne de Presley ile konuştular. Onlarla bir daha hiç konuşmazsam mutlu olacağım ama Pres'in nasıl davranacağından emin değilim. Ailemizle tamamen farklı bir ilişkisi vardı, bu yüzden muhtemelen eninde sonunda pes edip onları ziyaret edecektir.

Ve bu sorun değil. Güvende olduğu sürece.

Eski işimden istifamı verdikten sonra Ocak ayını farklı işler deneyerek geçirdim.

Sadece bir gün garsonluk, üç gün de perakendecilik yaptım. Kadınları sevmedim. Çok sinsi ve satış hedefine odaklanmışlardı ve ben saldırgan bir satış elemanı değilim.

Yolun aşağısındaki fırında o zamandan beri çalışıyorum. Deneyimim olmamasına rağmen bana bir şans vermeye karar verdiler ve şimdi haftanın beş günü çalışıyorum, yakında bir gün tekrar kendi kiramı almak için depozito biriktirmeye başlamaya yetecek kadar para kazanıyorum.

Dianne ve Pete harika patronlar ve diğer çalışanlarla birkaç arkadaş edindim ki bu daha önce hiç uğraşmadığım bir şeydi. Kahve arabasındaki adam, postacı ve düzenli bir müşteri tarafından çıkma teklifi bile aldım.

Hepsine hayır dedim. Nedenini bilmiyorum. Hepsi yakışıklı ve iyi çocuklardı ama o değillerdi.

Son zamanlarda Cloud 9'a daha sık dönme isteği duyuyorum ama henüz cesaretimi toplayamadım.

En son yılbaşı gecesi gittiğimde Eddie beni oraya kadar takip etmişti. Beni merkeze sürüklemeye çalıştı ama neyse ki güvenlik görevlileri iş başındaydı ve çile oldukça hızlı bir şekilde sona erdi.

Eğer onların iyi güvenliği olmasaydı, kulübe geri dönmeyi hiç düşünmezdim.

Ama Eddie sözümü kesmeden önce gitmeye karar vermiş olmama rağmen gidiyorum. Oradaki hiçbir şey ilgimi çekmiyordu. Tek düşünebildiğim Devon'dı ve bu düşündüğümden daha çok canımı yakıyordu.

Beni kasabasından kovduğundan beri şeytanı görmedim. Bazen karanlık gözlerini üzerimde hissettiğimi düşünüyorum ama bu, umudun kafamı karıştırmasından başka bir şey değil.

Woodall Ridge'e asla dönmeyeceğimi söyledi ve ben de ona inanmaya başladım.

Bugün Sevgililer Günü ve Presley geçen hafta sonu barda tanıştığı yeni bir çocukla randevuya çıktı. Liam'la bir şeyler yaşamaya başladıklarını düşünmüştüm ama yılbaşından beri Liam'dan hiç bahsetmedi, sanırım yanılmışım.

Cloud 9'dan özel bir davetiye aldım ve tesislerinde Eddie'ye olanlar için özür dileyerek beni Sevgililer Gecesi'ne ücretsiz giriş hakkı vererek davet ettiler.

Bana ücretsiz giriş hakkı vermelerine gerek yok ama tekliflerini kabul etmeye ve bu kez kırmızı iç çamaşırlarımı giymeye karar verdim.

Daha cesur hissediyorum.

Biraz kötü hissediyorum.

Belki de bu gece çizgiyi aşacağım gecedir.

Vardığımda kulüp tıklım tıklımdı, orada bulunduğum her zamankinden daha fazla insan vardı. Bu beni hem endişelendiriyor hem de heyecanlandırıyor. Belki kalabalıktan biriyle çizgiyi aşabilirim. Nazik bir okşama. Şehvetli bir dokunuş. Sadece... bir şey.

Kıyafetlerimi dolabıma yerleştirdikten ve maskemi taktıktan sonra, balkondan izlemek için zaman ayırarak en üst kata giriyorum.

Aşağıda bir çift var. Adam kadının içine bir vibratör sokarken kadın onun için açılıyor.

O inleyip şezlongdan indiğinde, bacaklarımın arasındaki hazzın başlangıcını hissediyorum.

Kadının saçları sarı, adamın saçları koyu renk ve bir an için şeytanla benim olduğumu hayal ediyorum.

Belki de tek yapmam gereken budur. Rastgele bir adam yerine beni tatmin edenin Devon olduğunu düşün.

Bu düşünceyle, kalabalığın daha yoğun olduğu ve baktığım her yönde birçok çiftin birlikte olduğunu gördüğüm alt kata doğru ilerliyorum.

Oh.

Vay

canına

.

Damarlarımda sıcaklık dolaşıyor ve gördüğüm her erkeği o sanıyorum. Onlar şeytanmış gibi davranıyorum.

Azgın olduğumu söylemek hafif kalır. Bu gece burada başka birine dokunmamaya karar versem bile, gördüklerim karşısında kendime dokunmakta bir sorun görmüyorum.

Dalgın bir şekilde, kıvranan çiftlerin arasından geçerken göğsümü avuçluyorum, ışıkların parlak olduğu ve kelimenin tam anlamıyla her şeyi görebildiğiniz merkezdeki gösteriye daha yakından bakmak istiyorum.

Çizgiye yaklaşırken parlak ışıkların sıcaklığını hissedebiliyorum, çok yaklaşmıyorum, gözlerim çifti izliyor.

Şimdi adam aletini kayganlaştırıcıyla köpürtürken, kadın vibratörü kendi üzerinde kullanıyor ve aç gözlerle onu izliyor. Birbirlerini tanıyorlar ve ya parmaklarındaki alyanslar birbirleri için ya da şu anda izleyen ya da izlemeyen başkalarıyla evliler.

Her iki durumda da, birbirlerini tanımaları ve bu kadar tahrik olmaları kalbimi acıtıyor.

Bunu istiyorum.

Bir dakikalığına vardı. Sonra kayboldu.

Adamın sırtını kaplayan dövmeler karmaşık ve bana Devon'ınkileri hatırlatıyor ve bir an için oradakinin o olup olmadığını merak ediyorum.

Ama hayır. Devon daha uzun. Ve sol kalçasında bir yara izi var, bu adamda yok.

Adam aletini kadının arka geçişine bastırıyor ve kadın kollarını dizlerinin altına bağlayıp kaldırıyor, vibratör hala amcığının içindeyken bile içine girerken kendini adama daha fazla açıyor.

Ohhhh. Çok dolu hissediyor olmalı.

Nefes alışım hızlanırken dudaklarım aralanıyor, gördüğüm manzara karşısında bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor.

Yanaklarımın beni her zaman ele veren aptal kızarmalarımdan biriyle ısındığını hissedebiliyorum ve bir an için Devon'ın burada beni izlediğini hissediyorum, bu tanıdık his kalabalığı taramama neden oluyor.

Donup kaldım.

Podyumun diğer tarafında karanlık, uğursuz bir sırıtış gözüme çarpınca omurgam sertleşiyor ve ciğerlerim tamamen duracak gibi oluyor.

Hayır... Olamaz.

Eminim onu yine hayal ediyorumdur. Gerçekten burada değil.

Ortadaki çiftin arkasını görebilmek için yana doğru bir adım atıyorum ve parlak ışıklar diğer tarafta oturan adamı net bir şekilde aydınlatıyor.

Bu o.

Bu şeytan.

Sıcaklık tüm vücuduma yayılıyor ve bir an için ağlamak istiyorum. Gözlerim yaşarıyor ama onları geri itiyorum. Burada bu kadar acınası olamam. Burası duygularla ilgili değil. Burası seks ve keşifle ilgili.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Kalmalı mıyım? Gitsem mi? Hiçbir şey yapmasam mı?

Yine de gözleri benim üzerimde. Bu kadarından eminim ve sonra ağzından "merhaba küçük fare" çıktı.

Dönüyorum, sırtımı ona veriyorum, uzaklaşmaya hazırım ama ayaklarım hareket etmiyor.

Kaçmama izin vermiyorlar.

Onlar hain, işte bu!

Omzumun üzerinden geriye baktığımda, gözleri hâlâ benim üzerimde, ama şimdi önünde bir kadın duruyor ve görüşümü kısmen engelliyor.

Ne yaptığını görmek için geri dönüp bir yan adım daha atıyorum, o sırada yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldıyor ve omzunun üzerinden podyumu işaret ediyor.

Bekle... Onu oraya mı davet ediyor?

Başını sallayıp sırıttığı anda içimde bir öfke patlaması hissediyorum.

Olamaz.

Bölüm Kırk İki

Devon

"I Beş yüz dolardan fazlasını istemem gerektiğini düşünmeye başladım," diyor Quinlan kulağımdan doğrulmadan önce.

Sırıtışımı sabit tutarak kuzenime bakıyorum. "Sen daha Bana dokunmak zorunda değilsin. Sadece flört ediyormuş gibi görün. Benden hoşlandığını ve paranı alacağını söyle."

Gözlerini deviriyor ve dudaklarını dudaklarımın önünde gezdirerek yaklaşıyor. "Güzel. Umarım sana o kadar kızar ki aletini keser ve içinde bir küvet asit eritir."

"Siktir, Cous. Çok acımasızsın. Bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını iyi biliyorsun." Sırıtıyorum ve o tekrar doğruluyor, gözlerim onun arkasına kayıyor ve kızgın küçük faremin bize dik dik baktığını görüyorum.

"Dostum, sen benim kuzenimsin. Şu an resmen tüylerim diken diken oldu. Kardeşim ve karısının podyumda olmasından bahsetmiyorum bile. Bunu görmezden gelemem, Devon."

Quinlan'ın tepkisine kıkırdıyorum, en azından bana yardım etmeyi kabul ettiği için minnettarım, çünkü dışarıdan birilerinin bu işe karışmasını istemiyordum.

"Neredeyse bitti," diye mırıldanıyorum, gözlerim Jaxcen kalabalığın içinde ilerlerken onu takip ediyor. "Seni sikmek için çoktan bu tarafa geliyor."

Quinlan, eli kalçasına indiğinde kalçasını kaldırarak, "Çok boktan birisin," diye tersliyor.

"Biliyorum. Bu yüzden senin en sevdiğin kuzeninim." "Ben o kadar ileri gitmezdim," diye alay ediyor.

"Geliyor." Jaxcen yanımıza ulaşıp bakışlarıyla Quinlan'ın kafasının yan tarafını kavururken sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

"Geri çekil esmer barbie."

Quinlan gözlerini açarak Jaxcen'e bakıyor ve sonra umursamazca omuz silkiyor.

"Her neyse."

Jaxcen dönüp yanımızdan ayrılırken kuzenime kaşlarını çatıyor ve sert bakışlarını bana çeviriyor.

"Neden buradasın?"

"Bugün Sevgililer Günü," diyorum, sanki bu bariz bir sebepmiş gibi.

"Gitmen gerek," diye tersliyor, narin ellerini iki yanında kavuşturmuş ve lanet olsun, onları benim üzerimde kullansa mutlu olurdum. Bir yumruk. Bir tokat. İkimiz söz konusu olduğunda her şey ön sevişmeden ibaret.

"Neden gitmem gerekiyor, küçük fare?"

Duygularını kontrol altında tutmak için mücadele ederken burun delikleri genişliyor, göğsü hızla inip kalkıyor.

Doğrusu, ben de kendimi keyifsiz hissediyorum, uzaktan izlemek yerine nihayet onunla konuşmak hem iyi hissettiriyor hem de çizdiğimi bildiğim bir çizgiyi aşıyormuşum gibi geliyor.

Finn geçen hafta bana bir tavsiye verdi ve uzun uzun düşündükten sonra bu tavsiyeyi uygulamaya karar verdim.

> *"Belli ki onu önemsiyorsun. Kendini, onu ve etrafımızdaki herkesi bu ıstıraptan kurtar ve ona sahip çık. Yirmi dört yedi güvenlik görevliniz var zaten. Erkek gibi davran."*

Daha yakına eğilen Jaxcen, doğruları söylerken sert bir tonda konuşuyor.

"Gitmeni istiyorum çünkü bir sürü başka kadınla sikişmeni izlemek istemiyorum."

Hmmm. Onun bu halini seviyorum. Mücadeleci kadın. Sinmeyen kadın.

"Belki de buraya bir sürü kadın sikmeye gelmedim. Belki de sadece bir tanesini sikmek için buradayımdır."

Etrafına bakınıyor, kuzenim Quinlan'ı ararken gözleri yakındaki diğer esmer kadınlara takılıyor.

Onu bulamayacak. Quinny çoktan gitmiştir, özellikle de kardeşi Griffin podyumda karısı Aggie ile anal seks yaparken. Griffin'in karısının biraz teşhircilikten hoşlandığını unutmuşum ve onları bu gece burada görünce bir an şaşırdım. Sikini çıkardığında bunu çok çabuk atlatmak zorunda kaldım.

"Oh doğru." Jaxcen hırlıyor, "Buraya sadece sürtük barbie'yi sikmeye geldin." "Esmer barbie olduğunu sanıyordum?" Ben karşı çıkıyorum, o da dudağını kıvırıyor. "Kapa çeneni."

Kıkırdamam bana ters ters bakmasına neden oluyor ve ben onu geri kazanmadan önce beni gerçekten öldürmeye çalışmamasını umarak teslim olmak için ellerimi kaldırıyorum.

"Bu gece izlemeyi düşünüyor musun, küçük fare?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye alay ederek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Hmmm," diyorum düşünceli bir şekilde, gözlerini benden nasıl alamadığını izliyorum, mavi yakıcı bakışları çıplak göğsümün üzerinde ve karın kaslarımdan aşağı, siyah boxer'ıma doğru ilerliyor.

"İzlemekten daha iyi ne var biliyor musun?" diye soruyorum ve ben aniden ayağa kalkıp onun alanını işgal etmeden önce gözlerini kısıyor. "Herkesin izlediği kişi olmak."

Ani yakınlığım karşısında dudakları şokla aralanırken, boğazını kavrıyor ve burnumu onunkine bastırıyorum.

"Herkesin görebileceği şekilde size dokunmama izin verir misiniz, Bayan Summers?"

Dudakları aralanıyor ama ben onu geriye, odanın ortasına doğru yürütmeye başladığımda ağzından hiçbir şey çıkmıyor.

"Buradaki herkese vücutlarımızın birbirimiz için nasıl yaratıldığını göstermeme izin verir misin?" Parlak kırmızı çizginin üzerinde durup yanımızdaki zemine bakarak soruyorum.

Elim boğazındayken Jaxcen'ı da aynı şeyi yapması için yönlendiriyorum, mavi bakışları kırmızı topuklarının üzerinde durduğu çizgiye doğru kayıyor.

"Ne diyorsun, küçük fare? Çizgiyi aşıyor muyuz?"

İkimiz de doğrulurken dudaklarından bir nefes çıkıyor, ardından bir inilti geliyor, o mavi gözler benimkilerle birleşiyor, çaresizlikle dolu.

"Cevap ver bana küçük fare," diye bağırıyorum ve o da başını sallamaya çalışıyor. "Evet."

Bu kelime dudaklarından dökülür dökülmez onu geriye doğru yürütüp çizginin üzerinden spot ışıklarının altına itiyorum.

İkinci bir çiftin podyuma çıktığını gören kalabalıktan heyecanlı mırıltılar yükselirken, Jaxcen'in boynunu bırakıp bacaklarını kaldırıyorum ve minderli yüzeye doğru iki adım atarken onları etrafıma sarıyorum.

Artık kendimi tutamayarak dudaklarına yapışıyorum ve dilimle onu ne kadar özlediğimi gösteriyorum.

İçime bir şey doğuyor ve keşke yalnız olsaydık diyorum çünkü söylemem gereken çok şey var ama bu senaryoyu seçtim çünkü bundan kaçmayacağını biliyordum.

Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordu ama bir şeyler eksik olduğu için yapamadığını fark etmemişti.

Ben.

Onu yüzeye indiriyorum ve vücudumu onunkine bastırıyorum, bacaklarının arasında sürtünmeye başlarken ağırlığımı hissetmesine izin veriyorum.

Sikim her zamankinden daha sert, taş gibi, onun içinde cenneti bulmak için can atıyor ama şimdilik odak noktam o. Ona değerli olduğunu hissettirmek istiyorum. Ona birlikte ne kadar patlayıcı olabileceğimizi hatırlatmak istiyorum, çünkü bundan sonra onu bir daha asla göndermeyeceğim.

Öpüşmemizi kesip kulağına doğru ilerliyorum, sesim derinden geliyor, "Seni soyacağım küçük fare, herkes görsün diye, ama sana sadece ben dokunabilirim. Benimle güvendesin."

Dudaklarıma başını sallıyor, ben de boynundan aşağı öpücükler yolluyorum, ellerim sutyeninin dantel askılarını kollarından aşağı sıyırıyor, kuplarını da beraberinde getirerek diri göğüslerini ortaya çıkarıyor.

Meme uçları sertleşmişti ve onları ağzıma alıyorum, aşağı inmeden önce her birini dudaklarımın arasında emiyorum ve külotunu hızlıca çıkarıyorum.

Maskenin ardındaki o fırtınalı mavi gözlerin benden izleyicilere nasıl kaydığını izliyorum. İçlerinde korku yok, sadece heyecan var ve bacaklarını açtığımda, birçok kişinin kızımın kızarmış pembe amını iyi görebileceğini bilerek, iki parmağımı kıvrımlarından geçirip onu sırılsıklam buluyorum.

"Kahretsin, küçük fare. Sırılsıklam olmuşsun."

İki parmağımı içine soktuğum an, o mavi gözleri geri yuvarlanıyor ve göğüslerini avuçlayarak podyumda yükseliyor.

Kalabalığın içinde daha fazla heyecan dolaşıyor. İnlemeler. Gevezelik. Sikişmeler. Hepsi atmosfere ve Jaxcen'ın vücuduna neler olduğuna katkıda bulunuyor. Ona vermek istediğim her şeyi almaya ne kadar hazır olduğunu.

Tadına hasret, aşağıya dalıyorum, klitorisine yapışıp emiyorum, dilimi oynatıyorum ve küçük tomurcuğun benim için ne kadar şiştiğinin keyfini çıkarıyorum.

Bunun için ne kadar şişmiş.

Parmaklarımı içinde kıvırarak klitorisini okşuyorum, gözlerim yüzüne kilitleniyor, pantolonunu indirirken ayrılmış dolgun dudakları, neredeyse patlamak üzere olan irislerinin etrafındaki parlak bakışları.

Kendisine nasıl tepki verdiklerini görmek için kalabalığı izliyor olabilir ama gözlerini benden alamıyor. Ona yaptığım şeyden, zevk o kadar artıyor ki gözleri kapanmadan önce geriye doğru yuvarlanıyor ve kendini bırakıyor.

Elleri saçlarımı avuçladığı ve yüzüme sürtünmeye başladığı anda neredeyse boşalıyordum ama bir mucize eseri kendimi tutabiliyordum, boşalmak istediğim tek yerin onun derinlikleri olduğunu biliyordum.

Üçüncü parmağımı onun ateşine soktuğum an, o fırlıyor, zevk çığlıkları tüm odayı kışkırtıyor ve yemin ederim ki insanların çoğu, alanı süpüren inilti ve çığlık dalgası göz önüne alındığında, kendileri doruğa ulaşıyor.

Beni tokatlayarak uzaklaştırmaya çalışana kadar ona saldırmayı bırakmıyorum ve sonra ona sırıtıyorum, dudaklarım ve çenemi kaplayan kirli sakallarım onun sularıyla ıslanıyor.

"Aferin kızıma," diyorum ve biliyorum ki maskesini çıkaracak olsam yanaklarındaki o güzel elmaların kızardığını göreceğim.

Vücudunun üst kısmına doğru öpücüklerimi yolluyorum, dudaklarının üzerine geliyorum, nefesini tutmaya çalışarak büyük nefesler almaya devam ederken gözlerimiz bir kez daha kilitleniyor.

"Hâlâ benimle misin, Jax?" Soruyorum, güvenceye ihtiyacım var. "Şimdi sikim için hazır mısın?"

Dudağını ısırarak başını sallıyor ve sesini kendine

saklıyor. Neden acaba?

Belki de sesinin, başını sallamasının tam tersini söylemesinden korkuyordur.

Bu düşünce, bir araya geldiğimizde neler olduğunu ona hatırlatmak konusunda beni daha da kararlı hale getiriyor.

Üzerinden inerek ayağa kalkmasına yardım ediyorum, bacaklarının ne kadar titrediğini fark ediyorum.

Griffin'in yukarıdan sarkan kayışlardan birini kullandığını görünce, bunun harika bir fikir olduğuna karar veriyorum ve Jaxcen'in kafasının üzerinde asılı olana uzanıyorum.

"Senkronize sikiş mi yapıyoruz?" Griffin birkaç metre öteden, Aggie'nin kayışları takmasına yardım ettiği yerden kıkırdıyor.

Omuz silktim ve kuzenime sırıttım, "Görünüşe göre."

"Kim o?" Jaxcen omzunun üzerinden daha önce hiç tanımadığı çifte bakarak fısıldıyor.

"Bu Griff. Kuzenim."

Koşum takımını takmaya başladığımda dudakları şaşkınlıkla aralanıyor ve ona ne yaptığıma hiç dikkat etmediğini fark ediyorum.

"Bir kuzen daha mı? Kaç tane var?" Bunu sorarken bile, sanki yabancıların göğüslerini görmesi sorun değilmiş de kuzenimin görmesi sorunmuş gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"O ailede on sekiz kişi var. Evlat edindikleri kızı da sayarsak on dokuz."

"Ne?" diye ciyaklar, Griff Aggie'yi yukarı kaldırırken ona bakar, çıplak bedeni herkesin görebileceği şekilde açılmış ve ortaya çıkmıştır.

"Griff, Liam'ın kardeşlerinden biri. Ama merak etmeyin, üç farklı anneleri var. Amcam tüm bu acıları tek bir kadına çektirmedi."

Kayışları sabitlemeyi bitirdiğimde bana bakıyor ve onu yukarı kaldırmaya başladığımda ve ayakları yerden kesildiğinde şaşkınlıkla ciyaklıyor.

"Bekle... neler oluyor?"

"Bana güveniyor musun, küçük fare?" Koşum takımını yan taraftaki kirişe kilitlerken soruyorum ve başını sallamasına rağmen kendine ve ne kadar açıkta olduğuna baktığını görebiliyorum.

Ben... Ben sadece orada durdum ve bir anlığına ona hayran

kaldım. Benim yemem için dizilmiş, büyüleyici bir kız.

Yüzünün tamamını görebilseydim çok daha hoşuma giderdi ama burada olduğumuz için insanların bunu görememesinden memnunum. Maskesinin altında neye benzediğini sadece ben biliyorum.

Koşum takımının takılma şekli, sırtı destekleniyor, kolları serbest, ama bacakları bükülmüş, ayakları çıplak kıçına yaklaştırılmış ve dizleri tamamen açık, bana ihtiyacım olan tüm erişimi sağlıyor.

Odanın diğer tarafına bakarak Marco'yla göz göze geliyorum ve o bize doğru ilerleyip küçük farem için hazırladığım hediyeyi uzatmadan önce başımla onu selamlıyorum.

Kutuyu alırken "Teşekkürler dostum," diyorum ve o da sırıtıyor.

"Size teşekkür etmeliyim. Bu uzun zamandır yaptığımız en iyi gösteri."

Kıkırdıyorum, Jaxcen'e geri dönüyorum ve kutuyu tutuyorum.

"O da ne?" diye soruyor sessizce, rüzgârda sallanan bir saksı gibi asılı dururken vücudu yavaşça bir o yana bir bu yana dönüyor.

"Sevgilim için bir hediye." Sırıtıyorum, parlak nesneyi ortaya çıkarmak için kutunun kapağını kaldırıyorum.

Dudakları aralanıyor, başını daha iyi görebilmek için yaklaştırıyor ve mavi gözlerini benimkilere dikiyor.

"Bu... Bir fiş mi?" diye fısıldıyor son kısmı ve ben ışınlanıyorum.

"Evet. Ben seni becerirken bunu takacaksın. Kendini güzel ve dolu hissedeceksin." "Oh." Dudakları ayrılıyor ve nefes alış verişi hızlanıyor, ben de daha fazla uzatmamaya karar veriyorum.

Bu dışarı.

Bunu istiyor. Beni istiyor. Şu anda, en azından, yani artık geri durmanın bir anlamı yok.

Kıç tıkacını kutudan çıkarıyorum, yeni olmasına rağmen temiz olduğundan emin olmak için antibakteriyel mendilleri kullanıyorum ve sonra kayganlaştırıcıya batırıyorum, tüm bu süre boyunca küçük faremi izliyorum, yaptığım her şeyi izliyor, orada benim için hazır bekliyor.

Parmaklarıma da bir miktar kayganlaştırıcı sürdükten sonra ödülüme yaklaşıyorum ve dudaklarımı kulağına bastırırken sırtı bana dönük olacak şekilde onu döndürüyorum.

"Şunlara bak, Jax. Senin için salyalarını akıtıyorlar. Erkeklere bak, siklerini sallıyorlar, başka biriyle sikişiyorlar ama seni izliyorlar. Kadınlar bile senden bir parça istiyor. Senin tatlı nektarını tatmak istiyorlar." Parmaklarımı arka geçişine bastırıyorum ve iki parmağımı içeri sokarken kulağını ısırıyorum. "Seni yutmak istiyorlar."

İnliyor ve bu yeni izlenme deneyimi karşısında büzülmüş küçük deliğinin bu kadar rahat olmasına şaşırıyorum. Ama belki de bu yardımcı oluyordur. Belki de üzerindeki tüm gözler onu sarhoş edici bir şehvet sersemliğine hapsetmiştir.

Umarım öyledir.

Kalçalarıma doğru alçalarak parmaklarımı kıçından çekiyorum ve tıkacı bastırıyorum, açgözlülükle içine almasını izliyorum, iniltisi yüksek.

İçine girdikten sonra ayağa kalkıp kıçına bir tokat atıyorum ve onu yüzüme döndürüp boksörlerimi çekip kenara atarken sikimi serbest bırakmamı izlemesine izin veriyorum.

"Bunu istiyor musun, küçük fare?" Ona soruyorum, sikimi yumrukluyorum ve pompalıyorum, açgözlü küçük gözlerinin her şeyi içine çekmesini izliyorum.

"Evet." Çabucak başını sallıyor.

"Lütfen." Ahhh, yalvarmasına bayılıyorum.

Genişçe ayrılmış bacaklarının arasına adım atarak, girişine bastıran sikimi izlerken onu izliyorum ve orada bırakıyorum. Bekliyorum. Açlığını ortaya çıkarmaktan başka bir sebep olmadan tereddüt ediyorum.

"Lütfen. Sok şunu." Ağlıyor ve lanet olsun, ikimizi de daha fazla inkar edemem.

Sıkı, sıcak amcığının içine sertçe giriyorum, başını geriye atarken yüksek sesle çığlık atıyor ve bacaklarını kavrıyorum, koşumun tüm işi yapmasına izin veriyorum ve onu sert horozumun üzerine ileri geri itip çekiyorum.

"Fuuuck, Jax. Kukun beni çok iyi alıyor," diye törpülüyorum, o da başını hızla sallayarak onaylıyor. "Özlemişim amına koyayım," diye itiraf ediyorum, düşündüğümden çok daha duygusal hissediyorum.

Tekrar başını sallıyor, gözleri benimkilere geliyor, ben onu şiddetle becerirken gözleri cam gibi parlıyor.

Bir sonraki sözlerimi hatasız duyması için onu daha da yaklaştırırken elim önünden geçip boynuna dayanıyor.

"Seni çok özledim."

Dudaklarından bir inilti geçiyor ve o mavi gözleri sulanmaya başlıyor, ben de dudaklarına yapışıyorum, ikimiz böyle bir araya geldiğimizde başka hiçbir şeyin önemli olmadığını ona tekrar hatırlatmak istiyorum.

Öpüşmeye ara verdiğimde ellerim kıçına doğru hareket ediyor, kalçalarım ona vururken itiyor, arka geçişindeki tıkaç onu doldurmak ve tüm hassas yerlerine baskı uygulamak için iyi çalışıyor.

"Sen benimsin." Kontrolümü kaybetmeye başladığımda homurdanıyorum. "Hepiniz benimsiniz."

İnliyor ve tekrar uçurumun kenarına yuvarlanırken sikimin etrafında sıkılaştığını hissediyorum, o kadar hızlı pistonlarken başka bir orgazm onu parçalıyor ki neredeyse lanet olası yıldızları görüyorum.

Onun içinde patlıyorum, amını tohumlarımla doldururken sikim sertçe sarsılıyor ve bana bunu ne kadar özlediğimi hatırlatıyor. Onu özledim.

Zevk dalgaları dindiğinde, kollarımı ona sarılmış, başımı boynuna sokmuş ve sikimi yarı sert ama henüz geri çekilmeye hazır değil buluyorum.

Duymadan önce hissediyorum. Vücudu titriyor. Bir hıçkırık dudaklarını boynumun kıvrımına geçiriyor.

Yüzünü kavrayacak kadar geri çekiliyorum, o mavi gözyaşlarıyla dolu gözlere bakıyorum ve bu manzara canımı acıtıyor.

Onun gözyaşlarını görmekten nefret ediyorum. Acısını. Her şeyi alıp götürmek istiyorum ki sıcaklık, sevgi ve mutluluktan başka bir şey hissetmesin.

"Jax?"

"Lütfen beni aşağı indir."

"Ama-"

"Lütfen, Devon. Beni buradan indir." Hay sikeyim.

Başımı sallıyorum, fişi çıkarmak için hızla hareket ediyorum, onu aşağı indirmeden önce kutuya atıyorum ve ayakları yere değene kadar koşumun çözülmesine izin veriyorum. Ayağa kalkabildiği anda, sütyenini ve külotunu hızla alıp göğsüne tutmadan önce koşumun geri kalanını çıkarmamda bana yardım ediyor.

"Hey." Bana arkasını döndüğünde kolunu tutuyorum ve o mavi, acılı gözler benimkilere kilitleniyor.

"Beni rahat bırak, Devon." Kolunu kurtarmadan ve kalabalığın arasından koşarak uzaklaşmadan önce ses tonunu kaplayan büyük bir acıyla hırlıyor.

Bölüm Kırk Üç

Jaxcen

Cloud 9'da olanlardan dolayı tamamen sarsılmış bir halde giyinip yürüyerek kaçıyorum ve beş şehir bloğunu koşarak Presley'in dairesine geri dönüyorum. Gözyaşlarımı elimden geldiğince uzak tutmaya çalışıyorum. Arada bir bazıları kaçıyor ama onları kontrol altına alıyorum, Devon'u görünce kafam tamamen karışıyor

Tekrar.

Neden oraya gitti? Bunu

neden yaptı?

Çok iyi gidiyordum ya da öyle sanıyordum ama kendimi kandırıyordum. Hem de çok.

İyi değilim ve Devon beni kasabasından kovduğundan beri de iyi değilim.

Kendimi dairenin içine kapattığım an, kırılmak istiyorum ama duş alma ihtiyacı duyarak her şeyi içimde tutuyorum. Sahip olduğum küçük kontrolü tamamen kaybetmeden önce onun kokusunu tenimden uzaklaştırmalıyım.

"Noel'in yeterli olmadığına karar verdim."

Derinden gelen ses beni irkiltiyor ve çığlık atıyorum, arkamı döndüğümde Devon'ın siyah pantolon ve siyah gömlekle salon takımında oturduğunu ve yıkıcı derecede yakışıklı göründüğünü görüyorum. Öne doğru eğilmiş, bacaklarını erkeklerin oturduğu gibi açmış, dirseklerini dizlerinin üzerine koymuş.

"Burada ne yapıyorsun?" Gıcırdıyorum. "İçeri nasıl girdin?"

"Bu bina Marx ailesine ait olduğuna ve ben de bir Marx olduğuma göre, içeri girmek o kadar da zor değil." Ayağa kalkar, boyu ve çerçevesi Presley'nin dairesini küçük hissettirir. Yaklaştıkça çok küçük. "Ve ben senin için buradayım."

"Ben... Ben anlamıyorum. Ne demek Noel yeterli değil?" Bir adım geri çekilerek yüksek sesle fısıldıyorum.

Sadece Devon Marx'ın yapabileceği şekilde hınzırca sırıtıyor. "Her Noel senin için geleceğimi söylediğimi unuttun mu? Her yıl seni kaçıracağımı?"

Kaşlarımı çattım. Neden bahsediyor bu?

"Bir ara bu konuda saçmaladığını hatırlıyorum ama sonra beni gitmeye zorladın Devon. Oyun zamanının bittiğini düşündüm."

Sözlerim üzerine gözleri kararıyor ve bir adım daha yaklaşarak geri çekilmemi yatak odalarına giden koridorun yanındaki duvara yaslanmamla sonlandırıyor.

"Saçmalamak mı?" Kara kaşlarını kaldırarak sırıtıyor. "Sözlerime abuk sabuk mu diyorsun?"

"Onlara diyebileceğim pek çok şey var Devon, ama hiçbir zaman onları bir söz olarak görmedim."

Keskin bir nefes çekerek beni içine hapsediyor, eğilirken bir eli başımın iki yanında.

"Seni tutmaya karar verdim."

Ona kaşlarımı çatmadan önce kaşlarım
havaya kalktı. "Ben bir mülk değilim."

"Değil mi?" Başını yana eğiyor, bakışları göğüs dekolteme düşüyor.

"Senin seks kölen olmak istemiyorum, Devon."

O karanlık gözler tekrar benimkilere bakıyor. "Değil mi? Neden olmasın? Bundan çok hoşlanıyorsun."

Haksız olmamasına rağmen yaptığı ima karşısında burun deliklerim alevleniyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var." Gerçeği itiraf etmeye cesaret ediyorum ve bir dirseğine yaslanmak için kayıyor, diğer eli uzanıyor, parmakları alev alev yanan yanağımı okşuyor.

"Ne gibi, küçük fare?"

"Randevular. Akşam yemekleri. Çiftler arası şeyler," diye itiraf ediyorum, Devon Marx'ın o tür bir erkek olmadığını bildiğimden. "Bana verebileceğin türden bir seksi arzuluyor olabilirim ama aynı zamanda bir yoldaşı da arzuluyorum. Beni ben olduğum için gören birini."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekiliyor, eli düşüyor ve lanet olsun, bunu özlüyorum.

Kahretsin.

"Seni görmediğimi mi düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi biraz incinmiş gibi çıkıyor. "İtiraflarımız sırasında hiçbir şey sana bunu göstermedi mi?"

"O bir oyundu," diye alay ediyorum, onu geri itmek için ellerimi göğsüne bastırıyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

Bunun yerine ellerimi göğsünden ayırıyor ve orada tutuyor, büyük avuç içleri benimkileri sarıyor.

"Elbette, boyun eğme kısmı rol icabıydı, ama itirafların kendisi, onlara olan ilgim gerçekti. Eğer bu kısım sadece bir rol yapma olsaydı, o zaman itiraflar oynadığımız sahne uğruna uydurulmuş olurdu. Gerçek gerçekler değil, küçük fare." Dudaklarını ellerimin arkasına bastırıyor, önce birini, sonra diğerini öpüyor. "Benim için sapkınlıktan daha fazlasıydı."

İtirafı gerçek. Bunu ses tonundan anlayabiliyorum. Gözlerinde görebiliyorum. Kaybolacaklarından endişeleniyormuş gibi ellerimi tutarken yakıcı dokunuşunda hissedebiliyorum.

Lanet olsun. O haklı. Onunla yaptığım itiraflar hayatımda yaşadığım en gerçek şeydi.

Daha önce de maruz kaldım ve savunmasızdım. O kadar yalnız hissettirildim ki önemsediğim hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Ama Devon, paylaştığımız o anlar acımasızca dürüsttü ve benim gerçeğimi istiyordu, bana karşı kullanmak için değil, birinin beni duymasına ihtiyacım olduğu için. Sadece bir kez.

Bana neler hissettirdiğini hatırladıkça gözlerim doluyor.
Beni korkutucu çizgiyi aşmaya zorladığında bile kendimi ne kadar güvende hissediyordum.

Ama bu yeterli değil. Elbette benimle seks yapmayı ve onun damarına basmamı özlemiştir. Bu yönümü sevdiğini söyleyebilirim. Ama günah itiraflarından ve kendimden geçmeme izin verecek kadar yoğun seksten çok daha fazlasına ihtiyacım var.

"Bu yeterli değil," diye fısıldıyorum, onun huzurunda paramparça olmamak için mücadele ederken dudağım titriyor.

"Daha ne istiyorsun?" diye soruyor, ellerimi bırakıp yüzümün her iki yanını kavrıyor, başımı geriye yatırıyor, böylece ondan başka bakacak yerim kalmıyor.

"Aşk," diye itiraf ediyorum ve o da kaşlarını çatıyor.

"Seni sevmediğimi mi sanıyorsun?" diye homurdanıyor, başımı sallamaya çalışıyorum ama eli çok sıkı ve bir milim bile kıpırdatamıyorum.

"Hayır. Sanırım bana sahip olmak istiyorsun. Beni kontrol etmek. Bana sahip ol," diye itiraf ediyorum, s ö y l e d i ğ i m her kelimeyle kaşlarının daha da çatıldığını görüyorum. "Belli ki yapamıyorsun

Cloud 9'a gitme fikrimi kabul etseydin bu gece oraya gitmezdin. Bunu yapıyor olmazdın. Bu aşk değil."

"Katılmıyorum," diye homurdanıyor, alnını alnıma bastırarak. "Bence sana sahip olmak var olan en gerçek aşk. Sana karşı hissettiklerimi inkâr etmiyorum. Kötü bir adam olabilirim, ama lanet olası kadın, sen bende iyi olma isteği uyandırıyorsun."

Sonra beni öpüyor, dudakları sıcak, yumuşak ve sarhoş edici. Onu reddedecek gücüm yok, bu yüzden dudaklarımı isteyerek ayırıyorum, dillerimiz beni sahiplenmeye çalışıyormuş gibi hissettiren bir öpücükle çarpışıyor.

Sonra geri çekiliyor, bakışları benimkilerle kilitlenmeden önce bir an dudaklarımda kalıyor. "Cloud 9'a gelince, oraya senin *için* gittim, sonunda o çizgiyi aşabilesin diye. Böylece herkesin ateşli gözleri ve kıvranan belleriyle sana tapmasının nasıl bir şey olduğunu hissedebilecektin. Bunu hiç yapamamış olmanın nedeni bana sahip olmamış olman."

Alay etmek istiyorum ama boğazıma kriket topu büyüklüğünde bir yumru oturuyor, çünkü aslında haklı olduğunu düşünüyorum. Cloud 9'a pek çok kez gittim ve kendimi çizgiyi aşmaya zorlayamadım.

Eskiden bunun Eddie ve sahip olduğumuz çarpık inançlar yüzünden olduğunu düşünürdüm, ama şimdi, bunda bir rol oynasa da, gerçekten kimseye bana dokunacak kadar güvenmediğimi düşünüyorum. Hoşuma gittiğinden emin olmak için. Güvende olduğumdan emin olmak için.

Gözyaşlarım sel olup akıyor ve sonunda konuşabilmek için yumruğumu bastırıyorum.

"Beni sen gönderdin."

"Evet." Başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor.

"Ve şimdi beni geri mi istiyorsun?"

"Evet," diye kolayca itiraf ediyor, gözlerimin içine bakıyor, dudakları benimkilere o kadar yakın ki aynı havayı paylaşıyoruz.

"Neden? Bunun çok tehlikeli olduğunu söylediğini
sanıyordum," diye fısıldıyorum. "Ben bir hata yaptım.
Benimle olursan seni daha güvende tutabilirim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Devon Marx, şeytan. Bir hata mı yaptın?"

"Evet." Alaycı ses tonumu duymazdan gelerek başını sallıyor.

Bunu neden şimdi yapıyor?

Ne yapacağımı
bilmiyorum.

Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum.

O bu kadar yakınken düzgün düşünemiyorum.

Dizlerimi gevşeterek elinden k u r t u l u y o r u m ve yüzündeki şaşkınlığı kaçırmıyorum.

Pes etmek üzere olduğumu sandı.

Düşünmesi bile acı veriyor. Hiç tanımadığım bir adama bu kadar aşık olmaktan nefret ediyorum. Beni etkilemesinin bu kadar kolay olmasından nefret ediyorum. Ve tek yapmak istediğimin onun kollarına koşmak ve beni gönderdiğinden beri her gün her dakika hissettiğim yalnızlığı unutmak olmasından nefret ediyorum.

Ama yapamam.

Kalbimden daha fazlası tehlikede.

"Lütfen git. Zamana ihtiyacım var."

Kaşlarını çatıyor ama ben geri çekilip yatak odama giden koridora adım atarken beni takip etmiyor.

"Jax," diye mırıldanıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Lütfen çıkarken kapının kilitli olduğundan emin olun." Ve böylece dönüp aceleyle yatak odama giriyorum ve kendimi içeri kapatıyorum.

Sırtım kapıya dönük, nefesimi tutmuş bir şekilde duruyorum ve onun gittiğini duyana kadar gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

Bekliyorum. Ve beklerim. Bekliyorum.

Sonunda daire kapımın açılıp kapanma sesi koridordan aşağı süzülüyor ve ilk hıçkırık benden kaçarken omuzlarım çöküyor.

Yatağıma doğru beş adım atıyorum ve yüzüstü düşüyorum, acı bir sonraki nefesimde kalbimi parçalayacakmış gibi hissettirirken nefesimi tutuyorum ve ağlamaya başlıyorum.

Yatak odamın kapısının açılma sesi beni hareketsiz bırakıyor ve arkamı döndüğümde Devon'un hışımla içeri girdiğini görüyorum.

"Hayır cevabını kabul etmiyorum," diye tersliyor, ben soluk soluğa kalırken gözleri benimkilere kilitleniyor. "Benim lanet yatağımda, benim lanet şehrimde, ait olduğun yerde istediğin kadar zaman geçirebilirsin." Devam etmeden önce elini saçlarında gezdiriyor, gözleri yatak odamı hızlıca tarıyor.

Olamaz.

"Yapabilirsin... yapabilirsin..." Kaşlarını çatıyor, gözleri beni bırakıp uzaktaki komodine bakıyor ve ben tam olarak neye baktığını biliyorum. "Bu..." İşaret ederken bakışları tekrar bana yöneliyor. "Düşündüğüm şey bu mu?"

Başımı sallıyorum, gözlerim kocaman, gözyaşlarım hala yanaklarımı yakıyor ve bunu nasıl açıklayacağıma dair panikle sarsılıyorum.

Ya da daha iyisi, onu dışarı çıkar ki ben de zorunda kalmayayım.

Yatağımın etrafında dönmeye başlarken "Öyle amına koyayım," diye bağırıyor ve ben de ondan önce komodine ulaşmak için yatağımın üzerinden sürünerek geçmeye çalışıyorum.

Elim onu kavrıyor ve tam koparmak üzereyken Devon tutuyor, gücü benimkinden çok daha fazla ve onu elimden çekip alıyor.

"Devon!" Bağırıyorum, şiltenin üzerinde dizlerimin üzerine çökerek resmi geri almaya çalışıyorum ama o geri çekiliyor, gözleri resmi incelerken çerçeveyi iki eliyle kavrıyor.

Kahre

tsin.

KAH

RETS

IN.

"Devon," diye bağırıyorum ve sonunda bakışları çerçeveli resimden kalkıp bana bakıyor.

"Sen... Orada..." Kocaman gözleri karnıma düşüyor ve kalbim kızarmış ekmeğin üzerindeki tereyağı gibi eriyor.

Şu anda çok sevimli görünüyor. Normalde çok sert olan o büyük gözler geniş ve yuvarlak, onu daha genç gösteriyor. Onu çok umutlu gösteriyor.

Bekle

.

Hayı

r.

Dur.

Devon hakkında böyle düşünme.

Umursamama izin veremem.

Ama sonra dudakları aralanıyor, dişleri ışıldıyor, daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir gülümseme ve Tanrım, bu başka bir şey. Mucizevi bir şey.

Tekrar görmek istediğim bir şey. Ve tekrar. Ve tekrar.

"Başardım," diye fısıldıyor, hâlâ kulaktan kulağa sırıtıyor, bakışları elindeki resme geri dönüyor. "Bebeğimi doğuruyorsun."

Lanet olsun. Böyle olmaması gerekiyordu. Beni yalnız bırakması gerekiyordu. Bunu daha yeni kabullenmeye başlamıştım. Bekar bir anne olma fikrini daha yeni benimsemiştim ve şimdi o gelip bunu yapıyor.

Kafam çok karışık ve sinirliyim ve sadece... sadece gitmesini istiyorum. "Hayır, Devon. Bebeğimi doğuracağım."

Yine de beni duymuyor ya da duysa bile bunu kabul etmiyor, dolabıma doğru ilerliyor ve kapıyı açıyor.

"Eşyalarını toplamamız gerek."

"Ne? Hayır!"

"Evet," diye omzunun üzerinden hırlıyor, ben de yatağımdan fırlıyorum ve kıyafetlerimi askılardan indirmeye başlarken onu durdurmaya çalışıyorum.

"Hayır, Devon. Dur. Onları yerine koy."

"Oh, vay canına. Bir an için aklını tamamen yitirdiğini ve kendi kendine konuştuğunu sandım."

Presley'nin sesi ikimizin de donup kalmasına neden oluyor ve omuzlarımızın üzerinden bakınca onun kapı aralığından sırıttığını görüyoruz.

"Hey, Presley," diyor Devon v e ben kaşlarımı çatarak ona dönüp koluna vuruyorum.

"Kız kardeşimle konuşma."

Ona tokat attığım yere kaşlarını çattı ama sonra aklı bebeğe geri döndüğü için bunu tamamen unuttu.

"Bir çanta bul, Jaxcen. Zaman kaybetmeyi bırak."

"Hayır dedim!" Presley kapı aralığından kıkırdarken ben ayağımı yere vuruyor ve yumruklarımı sıkıyorum.

"Sanırım Kayısı'*dan* haberi var, öyle mi?" diye soruyor ve Devon durup kız kardeşime *bakarken* ben de ona '*hiç yardımcı olmuyorsun*' der gibi bir *bakış atıyorum*.

"Kayısı mı?"

"Evet. Jax on haftalık hamile olduğu için bu haftanın adı bu. Bebek bir kayısı büyüklüğünde," diye açıklıyor Presley, kocaman şapşal bir gülümsemeyle yatağımda otururken.

"Gerçekten mi?" Devon açıkça şaşırmış bir halde soruyor. "Bir kayısı büyüklüğünde mi?"

"Evet." Presley başını sallıyor, Devon önümde diz çökmeden önce P harfini patlatıyor, iri elleri kalçalarımı kavrarken karnıma bakıyor.

"Selam, Kayısı." Oh

lanet olsun.

Zaten hamile olmasaydım, tam şu anda gebe kalırdım.

Bu hayranlık neden bu kadar sevimli?

Presley'e dönüp bakıyorum ve onun çok mutlu göründüğünü görüyorum. Neden bu kadar mutlu görünüyor? Bunun olamayacağını biliyor.

"Dur." Geri adım atmaya çalışıyorum ama Devon beni yerimde tutuyor.

"Bebek ne zaman doğacak?" diye soruyor, karanlık bakışları benimkilere yöneliyor ve kahretsin, bakışlarında daha önce hiç bu kadar umut görmemiştim.

Presley benim üzerimden konuşurken sessizce, "Seni ilgilendirmez," diyorum. "Eylül."

"Eylül." Devon karnıma bakmadan önce bana gülümsüyor, her ne kadar tek görebildiği yeşil elbisem olsa da. "Bir bahar bebeği. Mükemmel." Öne doğru eğilip dudaklarını kumaşla kaplı karnıma bastırmadan önce başını sallıyor.

Presley'nin yatağımda oturduğu yerden iç çektiğini duyuyorum ve ona ters ters bakıyorum ama o bana ve Devon'a hülyalı bir şekilde bakmakla meşgul.

Harika. Şimdi o da aklını kaçırdı.

"Çantanı topla," diyor Devon yüzüncü kez, ayağa kalkıp dolabıma doğru ilerlemek için geri dönüyor ve daha fazla kıyafet çıkarıyor.

"Hayır," diye iç geçiriyorum,
omuzlarım düşüyor. Bu tartışma çok
yorucu.

"Peki." Başını sallıyor, her şeyden çok kendi kendine, gözleri benimkilere geliyor. "Eşyalarını almaları için adamlarımı göndereceğim."

Onunla bir kez daha tartışmak üzereydim ki bana doğru sinsice yaklaşmaya başladı ve ben de kaçmaya çalıştım.

"Dur, Devon. Seninle gelmiyorum." Ellerimi uzatıyorum, geriye düşerken topuklarım yatağıma çarpıyor ama Devon iç çekip omuz silkerek kovalamayı bırakıyor.

"Tamam. Ben burada kalacağım. Finn'e kıyafetlerimi getirmesini söylerim."

"Ne!" Presley nihayet konuşuyor, kendini yataktan aşağı atarken sesi tizleşiyor. "Uh-uh. Jax, onunla gitmen gerek."

"Ne! Kimin tarafındasın sen?" İtiraz ediyorum, kız kardeşime bakmak için yataktan fırlıyorum.

"Ben kendi tarafımdayım. Öncelikle, evimde bir erkek istemiyorum. Erkekler domuzdur." Bana ters ters baktı. "İkincisi, gittiğinden beri onun için yanıp tutuşuyorsun. İnatçılığı bırak ve mutlu olmaya karar ver."

"Beni mi özlüyordun?" Devon soruyor ve ben
tersliyorum. "Hayır!"

"Evet, öyle." O bok yiyen sırıtışını ortaya çıkarıyor ve bende mantıksızca şiddet uygulama isteği uyandırıyor.

"Çık dışarı!" Kapıyı işaret ediyorum ama başını sallıyor, yanıma geliyor ve elimi tutuyor.

"Hadi aşkım. Benimle mutlu olmaya karar ver."

"Dur," diye fısıldıyorum ve o yine başını sallıyor.

"Hayır, senin için savaşmaktan asla
vazgeçmeyeceğim."

"Aman Tanrım!" Presley'nin sesi dikkatimizi çekiyor ve bize eliyle işaret ettiğini görüyoruz. "Senin gibi bir kardeşin var mı? Ben bekârım ve her şeye hazırım."

"Presley!" Ben ciyaklıyorum, o da omuz silkiyor.

"Ne? En azından dürüst davranıyorum, ki bu senin şu anda olduğundan daha fazla."

Haklı olduğu bir nokta var, ama yine de neden şu anda benim tarafımda
değil?

"Haydi, küçük fare. Benimle gel. Sana kasabamın seni ne kadar sevdiğini hatırlatayım."

"Ama... Sen benim kalbimi kırdın," diye fısıldıyorum ve ilk kez uzanıp yanağımı okşarken yüzündeki pişmanlığı görüyorum.

"Eğer teselli olacaksa, ben de kendi kalbimi kırdım."

Onun gibi bir adamın kalbinin kırılabileceğine inanmak zor, o kadar sert biri olmasına rağmen, ama bunu görebiliyorum. Gerçek gözlerinde. Çektiği acı.

"Ağladın mı?" Gerçeği öğrenmek için soruyorum.

"Neredeyse," diye itiraf ediyor ve kahretsin, neredeyse ağlayacak kadar üzgün olduğu düşüncesinden nefret ediyorum.

Bu acıyı çok iyi bilirim.

"Bugün içip kafayı mı buldun?" Ben soruyorum, o da hızla başını sallıyor. "Birçok kez, küçük fare. Birçok, birçok kez."

"Beni aramayı düşündün mü?"

O zaman bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. Cevap verirken gözlerine ulaşmayan bir gülümseme. "Seni yolladığımdan beri her lanet gün numarana baktım. Hatta senin için o boktan eski nişanlından bile kurtuldum."

Presley kıkırdarken benim ağzım açık kalıyor.

"Bana elli dolar borçlusun, kardeşim. Sana kaza olmadığını söylemiştim."

"Ciddi misin sen?" Fısıldıyorum ve Devon yine başını sallıyor, alnını benimkine bastırdığı o şeyi tekrar yapıyor.

"Evet. Seni takip ediyordu. Seni takip ediyordu. Sokağın karşısından seni gözetliyordu. Hatta seni Cloud 9'da yakaladı. Gitmesi gerekiyordu. Güvende olabilmen için bunu yapmam gerekiyordu."

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

Aslında eski nişanlımı öldürdü.

Peki ben neden buna kızmıyorum? Neyim var benim böyle?

Sen rezil bir günahkarsın, Jaxcen. Bununla savaşmayı bırak.

"Eddie'nin Cloud 9'a geldiğini biliyor musun?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Benimle eve dön." Yüzümün diğer tarafını avuçluyor. "Boktan kararımı sana açıklamama izin ver. Söz veriyorum pişman olmayacaksın."

Onu gerçekten affetmeli miyim?

Yapmak istiyorum ama bu doğru bir şey mi? Ya değilse?

Ama ya öyleyse?

Ya Devon'la gitmek, ona bu şansı vermek benim sonsuza dek mutlu olmamsa?

Ya hak ettiğimi düşündüğümden daha iyi sonuçlanırsa?

Ya en iyi babaysa, sevecen ve koruyucuysa, çocuğumuza benim yaşadığım korkuların hiçbiri olmadan bir hayat veriyorsa?

Yanıt vermemi sabırla beklerken uzun süre derin, karanlık gözlerine bakıyorum.

Tepeden tırnağa sıcak bir huzur kaplıyor içimi ve biliyorum... Ne yapmam gerektiğini zaten biliyorum. Ne yapmak istediğimi.

Dudaklarımı yalıyorum ve derin bir nefes alarak geriye doğru bir adım atıyorum, aramıza biraz mesafe koyuyorum.

"Eğer seninle gelmemi istiyorsan. Beni zorlaman gerekecek."

Sadece Devon Marx'ın yapabileceği o hınzır sırıtış dudaklarında beliriyor ve gömleğinin kollarını yavaşça sıvamaya başlıyor.

Kahretsin, neden bu kadar ateşli?

"Bunu yapacağım, küçük fare. Bana ait olduğun gerçeğini kabullenene kadar seni tekrar tekrar kaçıracağım. Yatağımda. Yanımda."

Presley'nin heyecanlı kıkırdamalarını ve alkışlarını duymazdan gelerek yatak odamın kapısına yaklaşıp geriye doğru yürümeye devam ederken omzumu umursamaz bir şekilde silkiyorum.

"Beni yakalayabilirsen, elinde tutabilirsin."

Sözlerim hayvani bir hırıltıya yol açıyor ve bir ciyaklamayla dönerek odamdan çıkıp koridorda ön kapıya doğru koşuyorum.

O ağır ayaklar ve uzun adımlar beni kovalamaya başlamadan önce hınzır kahkahasını duyabiliyorum ve apartman kapısının kolunu kavrayıp açarak koridora fırladığımda kalbim neredeyse boğazımdan fırlayacak gibi oluyor.

Asansörlerin yanından hızla geçerken düğmeye basıyorum ama zamanında gelmeyeceğini bildiğim için koşmaya devam ediyorum.

Gözlerim çıkış tabelasında, aceleyle ilerliyorum, merdiven boşluğunun kapısını iterek açtığımda ağır ayaklarının yaklaştığını duyuyorum, merdivenlerden aşağı inmeye hazırım.

Devon'ın güçlü kolu belime dolanıyor, ben çığlık atarken eli ağzımı kapatıyor, kalbim sanki bensiz dörtnala gitmeye ve bedenimin kabuğunu geride bırakmaya hazırmış gibi çılgınca çarpıyor.

"Artık benimsin, küçük fare." Devon kulağıma doğru hırlıyor, beni ayaklarımın üzerine düşürüyor ve bacaklarımın etrafına dolanması için beni kaldırmadan önce döndürüyor.

"Neden bana küçük fare diyorsun?" Sonunda bana söyleyeceğini umarak soruyorum ve o da sırıtıyor, yanağımı kavrarken kara gözleri delip geçiyor.

"Çünkü ben avcıyım, sen de benim avımsın. Ben büyük korkunç bir kediyim, sen ise küçük tatlı bir faresin."

Dudakları dudaklarıma yapışmadan önce tepki vermek için bir saniyem bile olmuyor, pantolonunu karıştırırken ağırlığı beni yangın merdiveninin soğuk beton duvarına bastırıyor.

İnliyorum, o kendini serbest bırakırken bulabildiğim her sürtünmeye sürtünüyorum ve sonra yetenekli parmaklarıyla külotumu kenara kaydırıyor ve sertçe içime giriyor.

İkimiz de haykırıyoruz, inlemelerimiz yirmi altıncı kata kadar yankılanıyor ve o içime girerken aşağıya kadar iniyor ve tek yapabildiğim tutunmak, kendimi dudaklarında, dilinde ve teninden benimkine dans eden elektrik kıvılcımlarında kaybetmek.

Ekstra bir uyarıcıya gerek yok. Burada şehvetten daha fazlası var. Cinsel arzudan daha fazlası.

Birbirimize uyuyoruz. Bana hiçbir anlam ifade etmiyor, ama aynı zamanda dünyadaki tüm anlamları da ifade ediyor ve beni yeni zirvelere gönderirken öpüşmemizi kesiyor, geri çekiliyor, beni tamamen sahiplenmek için elini boğazıma dolayarak beni duvara sabitliyor. Zihin. Bedenimi. Ve ruhumu.

"Artık benimsin, küçük fare. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Bölüm Kırk Dört

Epilog 1 - 6 Ay Sonra

Devon - Part 1

SO ışıldıyor. Parlıyor. Saçları daha gür ve parlak. Göğüsleri oldukça büyümüş. Ve karnı yuvarlak ve benim
içindeki çocuk. Hiç bu kadar çarpıcı görünmemişti.

Jaxcen'in sokakta, kasabamda artık onun arkadaşı olmuş insanlar tarafından hediye yağmuruna tutulmasını izlerken Finn yanımdan, "Sürüngen gibi görünüyorsun," diye mırıldanıyor. Onun ailesi.

"Umurumda değil. Ona asla doyamayacağım."

"Evet, bunu anladım." Finn kıkırdıyor. "Yine de bitkin görünüyorsun."

Bu kez bakışlarımı bebek partisi kutlamalarından uzaklaştırıp en yakın arkadaşıma çeviriyorum.

"Her zaman çok azgın. Uykuda seks yapıyoruz, hem de çok." Finn'in
kaşları havaya kalktı. "Uykuda seks de ne demek?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sadece böyle adlandırıyorum. Bir an ikimiz de uyuyoruz. Ertesi dakika vücutlarımız birbirine çekiliyor ve ikimiz de birbirimizi okşamaya başlamış olarak uyanıyoruz."

"Siktir. Gerçekten mi?" Finn soruyor. "Bu kulağa... seksi geliyor."

Başımı salladım. "Aynen öyle. Özellikle de sonunda uyandığımızda ne kadar ileri gitmiş olduğunu görünce. Sanki içine şeytan girmiş gibi. Tek yapmam gereken bunun olmasına izin vermek."

"Kahretsin. Hamilelik hormonları mı?" Finn soruyor ve ben omuz silkiyorum.

"Olabilir. Umarım sadece bu değildir. Böyle uyanmaya devam etmek istiyorum."

İkimiz de kıkırdıyoruz, sonra bakışlarımı tekrar sokağa çevirip Jaxcen'in kız kardeşi Presley'nin onun üzerine titremesini izliyorum.

"Dün gece beni uyandırdığında çoktan uyanıktı. Sikim elindeydi, dudakları ucuma yapışırken beni okşuyordu." Kahretsin, hatırladıkça sikim seğiriyor. "Bana uyumaya devam etmemi, yakında işinin biteceğini söyledi ve sonra üzerime çıktı ve sikimin üzerine oturdu."

"Lanet olsun. Bana bunu söylemeyi bırakmalısın. Sertleşiyorum ki bu senin dudaklarından dökülen kelimelerle olmasını istediğim bir şey değil."

Finn rahatsız bir şekilde kıpırdandığında ona gülüyorum ve yine de devam ediyorum.

"Dostum, sikime binebilmek için beni sertleştiriyordu ve benim tekrar uykuya dalacağımı düşündü. Sanki. Sonra üç saat boyunca seviştik."

Finn gülüyor. "Bu yüzden mi son zamanlarda bu kadar yorgun görünüyorsun? Genç bebek annene ayak uyduramayacak kadar yaşlı mısın?"

"Hayır, onun için asla çok yaşlı olmayacağım. O beni genç tutuyor."

Ve bu gerçek. En azından şimdilik. Ben kırklı yaşlarımın başında, Jaxcen ise yirmili yaşlarının ortasında olabilir ama birlikteliğimizde beni hiç hissetmediğim kadar canlı hissettiren bir şey var.

"Nasıl hâlâ ayaktasın dostum?" Finn merakla soruyor, ben de omuz silkiyorum. "Neden her sabah kendimi ofisime kilitlediğimi sanıyorsun? çalışmak için fırına mı gidiyor? O boktan eski kanepede uykumu alıyorum."

Finn başını arkaya atarak gülüyor ve beni sırtımdan alkışlıyor.

"Neden odanızda yatmadığınızı soracaktım ama tahminimce sırf ona ayak uydurmak için yaşlı bir adam uykusu çekerken yakalanma riskini almak istemiyorsunuz."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum, dudaklarım kalkarken bile. "Ee, hazır mı?"

"Evet, işte anahtarlar." Finn anahtarları aramızda salladı, ben de kabul ettim ve dönüp Saray'dan çıkmadan önce cebime yerleştirdim.

"Hadi yapalım şunu."

Jaxcen - Part 2

Bu kadar çok gülümsemekten yanaklarım acıyor ama elimde değil. Hayat, sevgi ve mutlulukla dolu hissediyorum. Marilda ve kız kardeşim Presley, umabileceğim en harika bebek partisini ve cinsiyet açıklamasını planladılar ve kendimi hayal ettiğimden çok daha özel hissetmemi sağladılar.

Güzel bir gündü, Ana Cadde kasaba kutlamaları için sık sık yapıldığı gibi kapatıldı, bebeklerle ilgili her şeyle süslendi.

Çok fazla hediye var. Kıyafetler, battaniyeler, sevimli oyuncaklar, hepsi de beni içten içe tekmeleyen bu yumru için. Tüm hediyeleri Devon'ın odasına nasıl sığdıracağımızı bilmiyorum.

Bugün alışılmadık derecede güneşli bir Ağustos günü, baharı işaret ediyor, kışı kaldırıma atmaya hazır. Bahar, bebeğimin doğacağı mevsim.

Bir aydan kısa sürede.

Geleceğin küçük futbolcusu ya da karate uzmanıyla tanışmaya hazırım, ne kadar iyi tekme attığına bakılırsa. Ne zaman rahatlamak için otursam, küçük şeytan beni boks torbası olarak kullanmaya başlıyor.

"Hazır mısın?" Marilda oğlu Damon'u kalçasına yaslarken bana gülümseyerek soruyor. "Bugünkü olayların bir sonraki bölümü uçurumda gerçekleşiyor."

Presley diğerlerine devam etmeleri için ısrar ederken Marilda'ya bakıyorum ve heyecanlı bir bekleyiş içime doluyor.

Ortaya çıktı.

Yakında açıklayacağız ve sonunda bu bebeğin kız mı erkek mi olduğunu öğreneceğim.

"Devon nerede?" Onu aramak için omzumun üzerinden bakarak soruyorum ama hiçbir yerde göremiyorum.

"Sanırım zaten orada." Presley ışınlar saçarak bana kolunu uzatıyor, ben de kendimi sandalyeden kaldırıyorum, boştaki elim karnımın sekiz aylık şişliğini okşuyor.

"Gidip buradakinin kim olduğunu öğrenelim."

Presley ve Marilda benimle birlikte yavaşça kayalıklara açılan çimenli kasaba meydanına doğru yürüyorlar.

Yürürken sohbet ediyoruz, bugün bana yağdırılan tüm hediyelerden bahsediyoruz ve ayağımın altındaki yemyeşil çimlerin gül yapraklarıyla kaplanmaya başladığını fark etmem bir anımı alıyor.

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdığımda, her iki yanında kasabadan arkadaşlarımızın sıralandığı gül yapraklı bir patikanın dibinde olduğumuzu ve ileride, uçurumun kenarında tek başına duran Devon'u görüyorum.

"Bu cinsiyet açıklaması neden koridorda yürüyecekmişim gibi hissettiriyor?" Kız kardeşime ve arkadaşıma fısıldıyorum, ikisi de kıkırdıyor ama Presley'nin "Erkeğine git" demesi dışında bana cevap vermiyorlar.

Tüm gözler üzerimdeyken kendimi oldukça açıkta hissederek gül yapraklarının üzerinde yürümeye başlıyorum ve herkesi çabucak unutuyorum, çünkü önümde Devon var ve yaklaştıkça gözlerinin bana, attığım her adıma kilitlendiğini görüyorum ve bir mıknatıs gibi ona çekiliyorum.

Arkasında, Marilda ve Finn'in bu sabah cinsiyet açıklaması için hazırladıklarını fark ettiğim bir tür kutu var, ama dikkatim Devon'un bana bakışına geri dönüyor ve bunun daha fazlası olduğunu hissettiriyor.

"Neler oluyor?" Yanına yaklaştığımda fısıldıyorum ve Devon elimi tutup beni kendine çekiyor, sonra da bir dizinin üzerine çöküyor.

Devon - Part 3

Çok gerginim. Neden bilmiyorum, ama lanet olsun, bunu doğru yapmak istiyorum.

Bana doğru yürürken çarpıcı görünüyor, karnı şişmiş, cildi parlıyor.

O güneş gibi.

Sıcak. Parlak. Ve benim için yanıyor.

"Neler oluyor?" diye fısıldıyor yaklaşırken.

Sadece gülümsüyorum, elimi ona uzatıyorum ve mesafeyi kapatmak için sabırsızlanarak onu daha yakına çekiyorum.

Sonra, bir dizime kadar iniyorum.

Gözleri cam gibi olurken titreyen serbest eli göğsüne geliyor.

"Dev?"

"Seni sevdiğimi biliyorsun, küçük fare. Senin gibi ruhumu çalacak başka biri olmadığını biliyorsun. Seni korumak ve her zaman kollarımda ve güvende tutmak için tüm dünyayı yakıp kül edebileceğimi biliyorsun. Ve biliyorsun ki ben güçlü bir adamım ama bu dünyada senden başka beni dize getirebilecek kimse yok."

Gömleğimin cebine uzanan parmaklarım yüzüğü kavrıyor ve onun akmayan gözyaşlarıyla camlaşan geniş mavi bakışlarına bakarken yüzüğü çıkarıyorum.

Kutu yok, sadece on iki karat pembe oval kesim pırlanta, ince pembe altın pırlanta kaplı bir bandın üzerinde duruyor ve o iri mavi gözler, onu içine çekerken daha da genişliyor.

"Bir aydan kısa bir süre içinde, küçük ailemiz başlayacak." Bakışlarını tuttuğum taştan gözlerime çekerek devam ediyorum. "Beni hiç düşünmediğim kadar mutlu ettin, bana yepyeni bir amaç verdin ve yaşlanıp torunlarımız ve torunlarımızın torunları olana kadar seninle paylaşmak için sabırsızlanıyorum."

Yaşım itibariyle belki de büyük torunlarımı göremeden öleceğimi söylemiyorum, çünkü bu saçmalık bu konuşmaya ait değil.

Sonunda gözyaşları Jaxcen'in yanaklarından süzülüp akıyor, ancak bana bakarken gülümsemesi geniş, sözlerimi anlıyor.

"Ve şimdi senden bir şey daha istiyorum, benim tatlı Jaxcen'im."

Bakışlarımı tekrar ince parmaklarına çevirip yüzüğü tırnağının ucuna yerleştirdikten sonra tekrar okyanus mavisi gözlerine bakıyorum.

Boğazımı temizlemem gerekiyor. Orada bir yumru var, yapışkan ve inatçı, kendi duygularım göğsümün içinde kasıp kavruluyor.

Ve sonra, aylardır dilimin ucunda olan kelimeleri söylüyorum.

"Evlen benimle."

Jaxcen - Part 4

Aslında bu bir soru değil, ama olması da gerekmiyor. O yüzüğü parmağıma geçirirken ben çoktan başımı sallıyorum, dudaklarımdan bir dizi evet cümlesi dökülüyor.

Mükemmel uyuyor ve taşa bakmayı bile umursamıyorum. Eski bir metal parçası da olsa umurumda değil, çünkü buradaki adamdan ve şu anda paylaştığımız andan başka hiçbir şeyin önemi yok, tüm kasaba izliyor olsa da kendi küçük baloncuğumuzda.

Koyu renk gözleri parmağımdan yüzüme doğru kayıyor ve ona doğru sıçrıyorum, öpmek için ona ulaşmaya çalışırken karnım araya giriyor.

Devon kıkırdayarak beni kaldırdığı dizinin üzerine yatırıyor ve öpüşürken dudaklarıma iyice yapışıyor, dillerimiz açlık ve heyecanla dans ediyor.

Kasabanın izlediği her yerden alkış sesleri yükseliyor ve biz öpüşürken, izleyen herkes tarafından söylenen bir geri sayım başlıyor.

"Beş, dört, üç, iki..."

Devon ve ben "bir" deyince büyük bir patlama sesi duyuyoruz ve ardından havaya fırlayan sıcak pembe tozdan oluşan dev bir kemer Timber Vadisi'nin manzarasını kapatırken dudaklarımdan utanç verici bir hıçkırık dökülüyor.

"Siktir, aşkım. Bu bir kız." Devon'ın sesi daha yüksek bir tona büründü ve ben başımı sallıyorum, hüngür hüngür ağlıyorum, konuşmaya çalışıyorum ama o beni kendine doğru tutarken konuşamıyorum, gözlerimiz buharlaşan pembe toza odaklanmış durumda.

Çok fazla tezahürat var ve giderek yaklaşıyor ve küçük baloncuğumuzun işgal edilmek üzere olduğunu biliyorum ama umurumda değil çünkü bu insanların her biri benim için bir şey ifade ediyor. Devon'un beni tekrar 'kaçırıp' kendi katına almasından bu yana geçen aylar içinde kasaba halkı bile yakın arkadaş oldu.

Bakışlarımı Timber Vadisi'ni yeniden gözler önüne seren açık havadan ayırarak Devon'la birbirimize bakıyoruz ve onun sık sık yapmayı sevdiği gibi alnımızı birbirine bastırarak yüzünü avuçluyorum.

"Seninle yaşlanıp grileşmek için sabırsızlanıyorum."

Bu kadar yakından bile, tüm yüzünü aydınlatan kocaman gülümsemeyi görebiliyorum.

"Seni seviyorum, Jax."

"Ben de seni seviyorum,

Dev."

Devon - Part 5

Jaxcen'in dizimden kalkmasına yardım ettikten sonra, hem nişanımız hem de Jaxcen'in içinde büyüyen küçük bebeğimizin kız olduğu haberi için herkesin tebriklerini kabul ettik.

Kutlama sona erip güneş batmaya başladığında ve beraberinde kışın hala burada olduğunu hatırlatan serin bir esinti getirdiğinde, nişanlımın elini tutup onu şapele doğru götürüyorum.

"Bu gece gerçekten günah mı çıkaracağız?" Jaxcen kıkırdıyor ve ben de ona sırıtıyorum.

"Bu gece olmaz. Çocuğumun annesi için farklı bir hediyem var."

Son altı aydır adamlarım kilisenin yanında bir ev inşa ediyor. Dört odalı, iki katlı bir ev ve tüm bu süre boyunca Jaxcen, kasabadaki evler neredeyse tamamen dolu olduğu için yeni gelenleri barındıracağını düşündü.

Bu doğru olsa da ve adamlarım dağın daha yukarısındaki bazı küçük kulübelerde çalışmaya başlamış olsalar da, burası bizim yeni evimiz. Beş ya da gerekirse daha fazla kişilik bir aile için uygun. Karnına bir bebek koymaktan yorulacağımı hiç sanmıyorum, bu yüzden bir gün burayı genişletmemiz gerekebilir.

Kafası karışan Jaxcen'in kaşları çatılıyor ve ben onu yeni evin yoluna yönlendirdikçe kaşları daha da çatılıyor.

Şaşkın bakışlarını bana çevirdiğinde, anahtarları aramızda sallandırıyorum. "Yeni evimiz, küçük fare."

"Ne? Ama ben..."

Kahretsin, çok sevimli. Buruşuk kaşları. O dolgun dudaklarını ısırıyor, iki ile ikiyi bir araya getirmeye çalışıyor.

"Bunun yeni kurtarılanlar için olduğunu sanıyordun, evet biliyorum."

Sırıtıyorum. "Yalan söyledim." Bana bakakalıyor ve sonra omzuma bir tokat atıyor.

"Artık yalan yok, yoksa ben...

Ben..." "Ne yapacaksın?"

Sırıtıyorum.

"Amımı kapattırmak için ameliyat olacağım, böylece beni bir daha hamile bırakamayacaksın."

Sikeyim. Zor bir oyun oynuyor çünkü şimdi ağzı açık kalan benim.

"Buna cesaret edemezsin."

"Yapmaz mıydım?" diye meydan okuyor ve lanet olsun, bu kabul etmek istediğim bir meydan okuma değil.

Sırıtışı tamamen şeytani, ne de olsa ustasından öğrenmiş.

"Tamam. Artık yalan yok. Şimdi o seksi kıçını yeni evimize sok. Bu gece her odayı vaftiz etmek istiyorum."

Gülümserken bile dudaklarını ısırıyor, anahtarları benden kapıp ön kapıyı açmak için aceleyle yola çıkarken hormonlar benim lehime çalışıyor.

Arkamdan gelirken sikim çoktan sertleşmişti, pregofilim bir kez daha devreye girmişti.

Bu kadar çok fetişe sahip olduğumu hiç fark etmemiştim, ama olay şu ki, Jaxcen ile başlıyor ve bitiyor. *O* benim fetişimdi. Bağımlılığım. Nefes alma sebebim.

Ama lanet olsun, beni suçlayabilir misin?

O bu dünyaya sadece benim için geldi, bundan eminim. Ve şimdi, vücudu değişirken, büyük bir hipopotam gibi hissetmesine rağmen - onun sözleri, benim değil - onu bana göründüğü kadar seksi hissettirmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Ön kapıyı kapattığım anda üzerime atlıyor ama onu merdivenlere yönlendirmeyi, merdivenlerden yukarı çıkarmayı ve yatak odamıza sokmayı başarıyorum çünkü sekiz aylık hamile bir kadın için en güvenli yerin yatak olduğunu biliyorum.

Beni soymak için güreşirken onu saniyeler içinde soydum ve onu yatağın ucuna yerleştirdiğimde, bacakları omuzlarımın üzerinde ve aletim içinde kaybolduğunda, kendi meme uçlarını cımbızlarken nişan yüzüğünün parıltısını görüyorum ve göğsümü lanet bir mağara adamı gibi dövmek istiyorum, tüm toprakların görmesi için bir kadın üzerindeki sahipliğini ilan ediyorum.

O her yönüyle benim ve ona sahip olmaktan asla yorulmayacağım.

Bölüm Kırk Fl ve

Epilog 2 - Dört Yıl Sonra

Jaxcen - Part 1

Elimi kalbimin üzerine koyarak, balkonda açık gri takım elbisesi içinde şık bir şekilde duran Devon'u izleyen güvenlik monitörünü inceliyorum oturma alanımızın hemen dışında.

Bekliyor ve hoparlörden en sevimli küçük seslerin aktığını duyduğumda kalbim heyecanla çarpıyor.

"Hadi Harry. Baban bizi görmek için bekliyor."

Izzy'nin tatlı sesi, yanımda beni izleyen nedimelerim Presley, Marilda ve Allegra'nın hayranlık dolu iç çekişlerine yol açıyor.

"İçeri girin." Çocuklarımın iki küçük kafası görünmeden önce Devon'un kız kardeşi Jen'in ekrandan seslendiğini duyuyorum, Izzy'nin saçları uzun koyu bukleler halinde, Harry'nin daha kısa sarı bukleleri ise Devon'un kız kardeşleri ürünle sihirlerini yaptıkları ve Harry'ye büyümesine yardımcı olacak sihirli losyon olduğunu söyledikleri için bugün biraz daha evcilleşmiş durumda, böylece tıpkı babası gibi olabilir.

"Baba!" Harry, Devon'ın korkulukların yanında durduğunu görünce sesleniyor ve Devon düğünümüze hazırlanan iki çocuğuna ilk kez bakmak için döndüğünde, onun biraz sendelediğini görüyorum ve onun da bunu hissettiğini biliyorum.

Şaşırdım.

Bu hayat. Bu çocuklar. Ne kadar şanslıyız?

Çok şanslıyız.

Tek ihtiyacımız olan birbirimiz. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Dostum, şu haline bak." Harry'nin üç yaşındaki küçük bacakları babasının kollarına atlamadan önce hızla hareket ederken Devon bir dizinin üzerine çökerek mırıldanıyor ve Devon oğlunu kucaklıyor.

"Aman Tanrım. Sanırım az önce hamile kaldım," diyor Presley ve Marilda ile Allegra kıkırdıyor.

"Takım elbisenin içinde şık görünmüyor musun?" Devon bunu söyler ve Harry başını sallar. "Tıpkı senin gibi, baba."

Devon ışınlanıyor. "Küçük adam, benden daha iyi görünüyorsun."

Bu gerçekle gurur duyan Harry, aşağı inmek için kıvranır ve ayakları güverteye değer değmez, Devon'dan derin bir kahkaha gümbürtüsü çıkaran en gülünç dansı yapar.

"Kızım, bu gece kesinlikle hamile kalacaksın." Allegra kıkırdıyor ve kaşlarının sallandığını görmek için hızla ona bakıyorum. "Şu anda müstakbel kocanı gözlerinle becerme şeklin yasadışı olmalı."

Ben de kıkırdayarak karşılık veriyorum, Devon'la bugünden sonra üçüncü çocuğunu taşıdığımdan emin olana kadar bir daha görüşmeyeceğimizi inkar etme zahmetine bile girmiyorum.

Bir süredir bir tane daha istiyordu, ancak Isabelle ve Harry'nin tadını biraz çıkarabilmek ve tabii ki hayalimdeki gelinliği giyebilmek için forma girebilmek için ona ertelemesi için yalvardım.

Devon kabul etti ama bu gece yatağa girdiğimiz anda her şeyin biteceğini biliyorum. Bir kez daha onun boşaltıcısı olacağım ve bu konuda en ufak bir kızgınlığım bile yok.

"Baba, elbisemi beğendin mi?" Izzy'nin sesi gözlerimi tekrar ekrana çeviriyor ve Izzy'nin ona doğru yürüdüğünü görüyorum; soluk pembe elbisesi tam da istediği gibi, küçük bir Külkedisi elbisesi gibi.

Devon sessizleşirken durur ve balkonun ortasında bir dönüş yapar.

Yüzünü dört yaşındaki kızımızdan başka bir yöne çevirmeden önce hızla başını sallıyor ve yüzünün yan tarafını ve bir gözyaşını nasıl fırçaladığını görebiliyorum.

"Aman Tanrım, işte bu. Artık ikizlere hamileyim." Presley inledi ve hepimiz güldük.

Harry kendi küçük dünyasında dans etmeye devam ederken, Devon kızına dönerek elini uzatır.

Öne doğru koşan Izzy onun elini tutuyor ve tekrar dizlerinin üzerine çökerken ona gülümsüyor.

"Benim güzel Isabelle'im. Tüm diyarların en güzel prensesine benziyorsun."

Işıldıyor.

"Teşekkür ederim baba, ama yanılıyorsun."

"Öyle mi?" Devon başını sallarken sorar.

"Annem tüm diyarların en güzel prensesi." Gözlerim cam gibi olurken nedimelerim "Nawwww," diye mırıldanıyor.

Ağlama. Daha koridorda yürümeden makyajını mahvetme, Jaxcen.

"Eminim öyledir," diye katılıyor Devon. "Ama annem kraliçe olmak üzere, bu da senin prenseslerin prensesi olduğun anlamına geliyor."

Izzy bu sorumluluğu gururla kabul ediyormuş gibi başını sallıyor. "Küçük bir kız kardeşim olana kadar, o zaman ülkenin en güzel prensesleri olmayı paylaşacağız."

Devon onun küçük yanağını okşar. "Sende annenin kalbi var. Çok büyük. Çok tatlı."

"Ağlayacak mısın baba?" diye soruyor ve lanet olsun, gözümden bir damla yaş akıyor.

Yanımda koklama sesi duyuyorum ve Marilda gözlerini ovuşturuyor. "Kahretsin." Gülümsüyorum ve ekranı izlemeye devam ederken ona sarılıyorum.

"Bugün olabilir prenses." Devon duygularını gösteremeyecek kadar erkeksi olmadığını itiraf ediyor.

"Sorun değil baba. Mendilim var. Elbisemin cepleri var."

Gülerek onu kucaklamak için kendine çekiyor ve o da tıpkı Izzy'ye sarılmam gerektiğini düşündüğünde bana yaptığı gibi küçük kollarını onun boynuna doluyor. O sırada Devon'ın kız kardeşi Jen ekrana geliyor, çocuklarımı dışarı çıkarıyor ve Devon'a kıçını kaldırıp mihraba gitmesini emrediyor, ben de bakışlarımı kız kardeşimle yüzleşmek için.

"Makyajımı mı mahvettim?"

"Hayır. Hâlâ mükemmel." Gülümsüyor.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışmam işe yaramış olmalı.

"Ailemizin burada olmamasının senin için sorun olmadığına emin misin?" Presley soruyor, bana bakarken gözleri nazik.

Başımı salladım. "Onlar benim ailem değil, Pres. Bunu biliyorsun. Bizi yetiştirme biçimleriyle ilgili hiçbir şey bana göre ebeveynlikle bağdaşmıyor. Tek ihtiyacım olan sensin."

Bu sözler dilimde acı bir tat bırakıyor, çünkü bir yanım onları kastediyor olsa da, bir yanım hala her şeyin farklı olmasını diliyor. Keşke bugün burada olup bizimle kutlama yapsalardı. Seçtiğim hayatı kabul etmelerini ve gurur duymalarını.

Ama onlar oldukları kişiler ve onları değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Presley yalanıma inanarak gülümsüyor ve Marilda dikkatimizi çekmek için ellerini çırpmadan önce Allegra trenimle uğraşırken sarılıyoruz.

"Yerlerinize hanımlar. Hadi seni evlendirelim, Jax."

Kalbim çarpıyor ve yaşadığım çocukluktan sonra bu kadar sevgi ve mutluluk hissetmek neredeyse çok bunaltıcı. Bazen kendimi diğer ayakkabının düşmesini beklerken buluyorum. Sanki bir gün uyandığımda beni mutlu eden her şeyin yok olduğunu görecekmişim gibi. Sanki hepsi sadece bir rüyaymış gibi.

Ama o gün henüz gelmedi, bu yüzden ailemle geçirdiğim her saniyeyi kucaklamaya devam edeceğim ve umarım bir gün kendimi, her şeyin ne zaman yok olacağını en son ne zaman merak ettiğimi düşünürken bulurum. Evimden çıkıp kasaba meydanına ve dört yıl önce nişanlandığım uçurumun önüne doğru yürüyoruz, varlığımız çimlerin üzerinde beyaz şeffaf kumaş ve pırıltılı ışıklarla kaplı uzun bölmelerle gizleniyor ışıklar, bu yüzden misafirler henüz bizi göremiyor.

"Herkes oturdu ve hazır." Allegra bölmenin etrafına göz gezdirdikten sonra ışınlanır. "Siz hazır mısınız?"

Öyle miyim?

Evet. Nedimelerim olarak seçtiğim üç kadına ve iki güzel çocuğumla bize yaklaşan Devon'un kız kardeşi Jenaveve'ye gülümseyerek kolayca başımı sallıyorum.

"Burada annelerini evlendirmek için çok hevesli iki çocuğum var."

Çocuklarımın yüzünde iki kocaman gülümseme beliriyor ve ben de ellerimi uzatıyorum.

"O zaman evlenelim." Izzy heyecanla zıplarken kıkırdıyorum ve Harry aceleyle yanıma gelip elimi tutuyor.

Bir buket çiçek tutmaktan vazgeçmeye karar verdim. Koridorda babalarına doğru yürürken iki çocuğumun küçük ellerini tutma ihtiyacıyla karşılaştırıldığında önemsiz görünüyorlar.

Bir piyano çalmaya başladı, Devon'ın koridorda yürümem için seçtiği melodi. Ne olduğundan emin değildim. Sürpriz olmasını istemişti ama melodi kulaklarıma çarptıkça ne olduğunu anladım.

Nedimelerim teker teker etkinlik için serilen kırmızı halıda yürümeye başladılar.

Önce Allegra, sonra Marilda gidiyor, Presley ise sırasını bekliyor, bana son bir kez bakarken gözleri dolmaya başladı bile.

"Seni seviyorum kardeşim," diye fısıldıyor ve o yürümeye başlamadan önce havayı öpüyorum. Uzun ve derin nefesler alarak gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışıyorum. Devon'a doğru yürürken hıçkıra hıçkıra ağlamak istemiyorum. Her şeyi görmek istiyorum.

Herkes.

Özellikle de yaklaştığımda müstakbel kocamın yüzünü görmek ve bu anıyı tüm günüm boyunca saklamak istiyorum.

Taylor ve Alice mırıldanmaya başladıkları anda zamanın geldiğini anlıyorum ve kırmızı halıya doğru ilerliyorum, sırtı bana dönük olan Devon'a doğru bakıyorum.

"Gözlerimiz her buluştuğunda," Taylor Amazed'in açılış şarkısını söylemeye başlıyor ve Devon dönerken ben de yürümeye başlıyorum.

O sert bir adam. Korkunç bir adam. Çoğu kişinin korktuğu bir şeytan. Ama şu anda, çocuklarıyla birlikte ona doğru yürürken gözleri bana iliştiği anda, güçlü cephesi kırılıyor.

Kısa bir süreliğine gökyüzüne bakıyor, Finn bir elini sırtına koyarak onu rahatlatıyor ve biz yaklaşırken karanlık bakışları bize dönüyor.

Kendi anıma ihtiyacım var, ondan uzaklaşıp güzel çocuklarımıza bakıyorum, gözlerim Harry'nin yaramaz sırıtışlarıyla buluşuyor, tıpkı babasınınki gibi, Izzy'ninkilere geçmeden önce, gözleri sıcak ve sessizce benim için burada olduğunu söylüyormuş gibi elimi biraz sıkıyor.

Tanrım, dört yaşındaki bir çocuk nasıl benim küçük kayam olabilir?

Şimdi Dev'den birkaç metre uzakta, gözlerimi onunkilere çevirdiğimde gülümsemesinin genişlediğini ve bakışlarının cam gibi olduğunu görüyorum, yüz ifadesinin her yerinde gurur yazılı.

Nasıl hissettiğini biliyorum. Birlikte kurduğumuz bu hayat her şeyimiz.

İşte o an Harry benden kopuyor, aradaki mesafeyi kapatıp babasına koşuyor, babası da onu hemen kucağına alıp yanağına bir öpücük konduruyor, ikisi de biz onlara ulaşırken beni ve Izzy'yi izliyor.

"Selam güzelim," diyor Devon usulca, önünde durup gülümseyerek karşılık verirken.

"Hey."

Devon - Part 2

Müzik kesiliyor ve Izzy elimi tutup Jaxcen'ın eline koyarken içimde bir heyecan dalgası daha patlıyor.

Dört yaşındaki bir çocuk nasıl olup bitenden bu kadar haberdar olabilir?

Bu çocuk düşündüğümden daha zeki. Hiçbir şeyi kaçırmıyor ve bugün de bir istisna değil.

"İşte anne ve baba. Evlenme vaktiniz geldi."

Jaxcen'in gülümsemesi sıcacık, eğilip Izzy'nin yanağına bir öpücük konduruyor, Izzy de gülümseyerek Harry'nin eline uzanıyor ve ben de onu yere indiriyorum.

Jen ve Elise yakındalar, yeğenlerine ellerini uzatıyorlar, onlar da mutlulukla yanlarına gidiyorlar ve sonunda Jax ve benim birbirimize bakmamıza ve birbirimizi tamamen içimize çekmemize izin veriyorlar.

Çocuklarımı giyinmiş olarak görmenin en zayıf anım olacağını düşünmüştüm, ancak hiçbir şey beni müstakbel eşimin, çocuklarımızın eşliğinde koridorda yürürken tepesinde parlayan güneşin saçlarındaki altınları aydınlattığı, karmaşık boncuklu fildişi bir elbise giydiğini görmeye hazırlayamadı.

"Hayatımda gördüğüm en güzel manzarasın," diyorum, kimin duyduğunu umursamadan.

Kulağıma ulaşmak için parmak uçlarında dururken öne doğru eğilerek elini göğsüme bastırıyor.

"Şeytan hiç bu kadar yakışıklı görünmemişti."

O yerine geçerken ve kutlama töreni başlarken sessizce kıkırdıyorum.

Dürüst olacağım. Çoğunu dinlemiyorum. Önümdeki manzara beni çok etkiliyor. Yaklaşık beş yıl önce fırtınalı bir Aralık gecesi bir kilisede hayatıma giren kadın tarafından ve onu hayatından çalmış olsam da beni çalan o oldu. Kalbimi çaldı.

Daha geleneksel olanları seçerek, konuklarımızın muhtemelen bugün hala yaptığımız günah çıkarma ritüellerimiz sırasında paylaşacaklarımızı takdir edeceklerini düşünmeden yeminlerimizi söylüyoruz.

'Evet' dedik ve sonunda onu öpebildim, formları imzalama formalitesini tamamlamadan önce.

Tören kısa bir süre sonra bir partiye dönüşüyor, bu benim küçük kasabamın çok iyi yaptığı bir şey ve başta Marx ailesinin üyeleri olmak üzere çok sayıda ekstra ziyaretçimiz olduğu için parti ertesi sabaha kadar devam ediyor.

Ancak ben ailemi ve arkadaşlarımı yalnız bırakıp Jaxcen'i Saray'a götürüyorum ve Izzy dünyaya gelmeden önce paylaştığımız süitin önünden geçiyorum.

Bu günlerde genellikle misafirler için saklıyoruz, ancak Jen ve Elise'in evimizde kalması sayesinde çocuklardan uzak bir geceye ihtiyacımız olduğundan, Jaxcen'e düğün hediyesini vermek üzereyim.

"Süite gideceğimizi sanıyordum." Onu dik merdivenlerden çatı katına çıkarırken Jaxcen kıkırdıyor.

"Oraya sonra gideceğiz. Önce sana bir sürprizim var."

Tepeye ulaşmadan önce omzunun üzerinden bana hınzırca sırıtıyor ve dönüştürülmüş tavan arası boşluğuna bakınca gözleri açılıyor.

"Bu düşündüğüm şey mi?"

O mavi heyecanlı gözler bana döndüğünde başımı

sallıyorum. "Öyle, küçük fare."

"Tavan arasını seks zindanına mı çevirdin?"

"Seks zindanı değil," diye kıkırdıyorum. "Seks

tavan arası."

"Aynı şey." Gülümsemesine rağmen, gözleri hayranlıkla açılmış bir şekilde karşı çıkıyor.

"Şapeli kullanmak biraz..." Izzy'nin geçen ay kötü bir rüya gördüğünde bizi aramaya nasıl geldiğini hatırlayarak sözümü kesiyorum. Sabahın biriydi. Uyanmasını beklemiyorduk ve şapelde vakit geçirdiğimizi biliyordu ama neyse ki bize orada ne yaptığımızı hiç sormadı. Kapılar kilitli olduğu için şanslıydık.

"Şapel tehlikeli," diye katılıyor Jaxcen. "O zaman düzenli bebek bakıcıları?" diye soruyor, parmağını odanın ortasındaki Aziz Andrew Haçı'nın üzerinde gezdirirken omzunun üzerinden bana sırıtıyor.

"Kesinlikle," diye kabul ediyorum ve o da dönüp bana bakıyor.

"Bay Marx. Beni kaçırdınız, sahip oldunuz, seks köleniz haline getirdiniz, iki kez hamile bıraktınız, evlendiniz ve şimdi de seks tavan aranıza çektiniz. Şimdi benimle ne yapacaksınız?"

Gömleğimi yavaşça çıkararak alet ve edevatların bulunduğu duvara doğru ilerliyorum ve küçük farem üzerinde kullanabileceğim kırbaç, kamçı, kelepçe, ip ve diğer çeşitli aletleri inceliyorum.

Gömleğimi çıkarıp örgülü deri bir kamçı seçiyorum ve avucuma vururken Jaxcen'e dönüyorum.

"Sanırım o güzel kıçını güzel ve kırmızı yapmakla başlayacağız."

Başını sallıyor, bugünlerde çok istekli bir katılımcı, dizlerinin üzerinde bana itiraf etmesini sağladığım ilk geceden bu yana sapkınlık oyunlarımız oldukça gelişti. Yıllar içinde birlikte seanslarımızın yoğunluğunu artırdık, bu yüzden gördükleri karşısında hiç şaşırmıyor.

Gelinliğini çabucak çıkarıyor, bir sandalyenin üzerine örtüyor ve önümde tamamen çıplak duruyor, herhangi bir kumaş bariyerle uğraşmıyor ve bu şekilde benim için çoktan hazır olduğunu anlıyorum.

"Bana bir seviye ver?" Soruyorum ve bunu düşünürken yanakları kızarıyor.

Normalde ne tür bir seans yapacağımızı seçme konusunda daha hızlıdır. Ne kadar şiddetli istediğine karar vermeyi ona bırakıyorum. Hamileyken, hafif BDSM dışında bir şey yapmayı reddediyorum, ancak bunun dışında çoğunlukla orta dereceyi seçiyor, sadece bazen içeri giren, suçluluk ve utanç hissetmesine neden olan şeytanlarla mücadele ederken birkaç kez şiddetli seçiyor.

"Jax?" Israr ediyorum ve bakışları yere düştüğü anda ne söyleyeceğini zaten biliyorum.

"Şiddetli."

Daha önce ona gerçek cezalar vermeme olan ihtiyacını hiç sorgulamamıştım ama şu anda kafam çok karışık çünkü bugün bizim düğün günümüz. Mutlu olması gerekirdi. Kutlama yapmalı. Utanç içinde değil.

"Ama-"

Benim bilmediğim bir fırtınayla kaynayan gözleri bana dik dik bakıyor. "Şiddetli." Tekrarlıyor ve tek yapabildiğim bir an için ona bakmak oluyor.

"Lütfen," diyor sessizce ve kafam karışmış olsa da bu seansta onu düğün gecesinde cezalandırılmak isteyecek kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu öğreneceğimi biliyorum.

"Bankın üzerine eğil." Üzerinde bağlama bağlantıları olan yastıklı bankı gösteriyorum. Onu şimdi kullanmayacağım ama eninde sonunda buradaki her şeyi kapsamlı bir şekilde test etmek için sabırsızlanıyorum.

Jaxcen dediğimi yaparak bankın yanına gidiyor, A iskeletinin üzerine eğilerek kıçını havaya kaldırıyor, ben de arkasına geçip ayaklarımı ayak bileklerinin iç kısımlarına vuruyorum.

"Daha geniş."

Duruşunu daha da genişletiyor, aşağı sarkan saçlarının yanındaki bir çubuğa tutunuyor ve ben de yakındaki kayganlaştırıcıyı alıp güzel, büyük bir tıkaç bulup onu da köpürtmeden önce göt deliğini parlatıyorum.

Yanaklarını ayırıp tıkacı büzülmüş gülüne bastırdığımda rahatlıyor, dar deliğini bana açıyor ve tıkacı içeri kaydırıyorum.

"Oh," diye inliyor ve ben kıkırdıyorum.

"Evet, ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

Bankın üzerinde biraz kıpırdanıyor, sanki kıçını sikmem fikri onu tahrik ediyor.

Sikimin o bölgesinde olmasına alıştı, özellikle de son birkaç yıldır yumurtlama döneminde olduğu aylarda, çünkü evlenene kadar daha fazla çocuk sahibi olmayı ertelemek istiyordu ve onu her gün sikmem gerektiğinden, o günlerde büzülmüş gülü tamamen benim.

"Ne olacağını biliyorum," diye itiraf ediyor. "Ama bütün döllerini saklamak istersin diye düşünmüştüm... bilirsin işte."

Kıkırdıyorum. Biliyorum.

"Kıçına boşalacağımı hiç söylemedim, küçük fare. Sadece siktir et."

Sözlerim onu kıvrandırıyor ve sabırsızlanıyor.

"Oh, hadi ama. Bütün gün sana bakmak bile beni tahrik ediyor" diye inliyor, ben de ona istediğini veriyorum ve kırbacı vuruyorum.

"Şimdiden yalvarıyor musun?" Ben bağırıyorum, o da gıcırdıyor ve kıçını biraz daha kıvırıyor.

"Evet, öyle. Senin için yanıp

tutuşuyorum." Tokat.

Bir gıcırtı daha.

"Başla" diyorum, o da başlıyor.

"Benim şeytanım. Sana en karanlık günahlarımı bahşediyorum ve sefahatimle yıkanmanı istiyorum."

Sözleri aceleye geldi, çaresizliği zaten mevcut, ama bu gece, bunu aceleye getirmesine izin vermeyeceğim. Yakında zevkini alacak, yeter ki bu cezanın neden ağır olmasını istediğini öğreneyim.

"Günahlarını açıkla, küçük fare. Bana yaptığın her kötülüğü anlat."

Şapeldeki o geceden beri birçok kez tekrarladığım sözleri tekrarlıyorum, küçük ritüelimiz şimdiden sikimi sertleştiriyor.

"Şehvet," diye başlıyor, her seferinde yaptığı gibi yedi ölümcül günahı kullanarak, sanki kafasına kazınmış dini kurallara karşı gelmekten zevk alıyormuş gibi. "Bugün aşırı cinsel düşüncelerim vardı. Şeytan için çok azdım. Beni dölleriyle doldurması için yanıp tutuşuyorum. Bana verebileceği her son damlayı istiyorum, her deliğime, binlerce kez. Onun dölünde boğulmak istiyorum."

"Siktir," diye bağırıyorum, çıplak kıçını tekrar kırbaçlıyorum ve bu sefer inliyor.

Şimdilik ona yumuşak davrandığım için, beni kızdırmak için sözlerini kullanıyor, onu becermek için beni kızdırmak için ona spermimi verme takıntımı kullanıyor.

"Oburluk," diye pantolonunu indirdi. "Bugünkü düğün yemeğinde üçte bir yedim. Fazladan ekmek aldım," diye nefes alıyor ve beni tekrar itmeye çalışmadan önce bir an duruyor. "Ve çikolata kaplı çilekleri bu gece benden yiyebilmen için içime sokmayı düşündüm."

Tokat.

Bir inilti daha.

"Devam et." Havlıyorum, sikim artık taş gibi sert.

"Açgözlülük," diye inliyor, şimdiden daha fazlası için kıvranıyor. "Dün gece, ihtiyacım olmadığını söylemene rağmen sana internette gösterdiğim Double Dipper'ı sipariş ettim. Çünkü ihtiyacım olmasa da onu içimde hissetmek istiyorum."

TOKAT!

Bir çığlık.

Aletim ağlıyor ve kırbaçlamanın ona, ona almamasını söylediğim seks oyuncağını aldığını itiraf ederek bana vermeye çalıştığı acıyı verdiğini biliyorum.

"Geldiğinde söylesen iyi olur," diye tıslıyorum, onu azdırmak için almayı düşündüğümü söyledikten sonra denemek istediği iki uçlu aleti hatırlayarak. Şimdi bana karşı gelip yine de aldığına pişman olacak.

"Evet, şeytan. Gelir gelmez sana söyleyeceğim," diye pantolonunu indiriyor, biraz sürtünmeye açmış gibi kıçını daha yukarı kaldırıyor.

"Devam et." Ona hatırlatıyorum, o da devam ediyor.

"Tembellik," diye fısıldıyor ve şu anda ne kadar uyarılmış olduğuyla savaştığını söyleyebilirim, çünkü göğsünden çıkarmak istediği bir şey var, ama açıkça bu seansın dışında yapamadı. "Bu gece uyuyormuşum gibi davrandım.

Sabah çocukların kahvaltısını yapmak için sen kalkmak zorunda kaldın, ben de kalkmak zorunda kalmadım ve sen meşgulken doğum kontrol hapımı attım."

Homurdanıyorum, onu istediğimden daha sert bir şekilde kırbaçlıyorum, çünkü onu daha fazla bebekle doldurma arzumun son on sekiz aydır sabit olduğunu çok iyi biliyorum.

Sikeyim. Acı için yanıp tutuşuyor.

Çığlığı yüksek ve uzun, bacaklarını ayaklarımla daha geniş açmaya zorlarken elimi kıçındaki kırmızı kabarık deriye sürüyorum.

Nefes nefese ve muhtemelen güvenli kelimesini kullanıp kullanmayacağını merak ediyor, çünkü onu daha önce hiç bu kadar sert kırbaçlamamıştım, bu da doğal olarak beni bok gibi hissettiriyor, istediği şey bu olsa bile.

"Gazap!" diye bağırıyor, sesi şimdi gerçekten kızgın geliyor ve ben onun konuşmasını beklerken pantolonumu çözüp içinden çıkıyorum.

Onun için hazır olmak istiyorum, çünkü her şey daha iyiye gitmeden önce onun için daha da kötüleşecek ve o da bunu biliyor.

"O kırbacı alıp suratını tokatlamak istiyorum," diye tersliyor ve ben de sırıtarak bu sefer diğer kıç yanağını hedef alarak onu sertçe kırbaçlıyorum.

"Ah, sik beni, Devon. Bir gün bir şeye bağlı olarak uyanacaksın ve ben de bundan ne kadar hoşlandığını göreceğim."

Kaşlarımı çatarak bankın diğer tarafına geçip kalçalarıma doğru eğildim ve ağlamaklı gözlerini görmek için saçlarını geriye doğru taradım.

"Küçük fare, söyle şu kelimeyi."

"Hayır."

"Neden?"

"Bunun bitmesini

istemiyorum." İtirafı

karşısında kaşlarımı çattım.

"Burası mı yoksa tamamı mı? Çünkü ara verip başka bir şeye geçebileceğimizi biliyorsun."

"İtirafımı bitirmek istiyorum," diye fısıldıyor.

"Kırbacı kaldıracağım. Başka bir şey kullanabilirim."

"Hayır," ben ayağa kalkmaya çalışırken bileğimi tutuyor ve beni kamburumun üzerinde tutuyor. "Ben alabilirim. Ona ihtiyacım var. Lütfen."

Ona inanamayarak bakıyorum. Bunu kaldırabileceğini biliyorum ama anlamadığım şey neden bunu istediği.

"Neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Lütfen bitirin. Bitirmem gerek."

"Siktir," diye tıslıyorum, elimi saçlarına sokuyorum ve hâlâ baş aşağı garip bir pozisyonda olmasına rağmen başını bana doğru eğiyorum. "Seni seviyorum Jax."

"Ben de seni seviyorum, Dev." Bana gülümsüyor. "Lütfen bunu bitirelim ve sonra tüm döllerini istiyorum. Bana adımı unutturmanı istiyorum."

İç çekerek başımı salladım ve isteksizce ayağa kalktım.

Bunu bitirmemi istemesinin bir nedeni var ve onu çok iyi tanıdığım için, son itirafında bunun ne olduğunu öğreneceğimi biliyorum, bu yüzden erken bitiremem.

Jaxcen - Part 3

Kırbaç kıçıma tekrar sertçe iniyor ve kıskançlığım yüzünden cezalandırılırken gözlerime sıcak yaşlar doluyor. Ağlıyorum, acıyı hissetmeme izin veriyorum, çünkü buna ihtiyacım var.

Başlangıçta günahları farklı şekilde kutlardık, ancak buradaki hayata alıştıktan bir süre sonra, yetiştirilme tarzımla ilgili hala çözülmemiş o kadar çok sorunum vardı ki, Devon'dan bunun yerine zaman zaman günahlarım için beni cezalandırmasını istedim ve bir seviye sistemi oluşturduk.

İlk başta buna karşı çıktı, ama ona bu acıyı hissetmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu, bunun benim için bir rahatlama yolu olduğunu söyledim. Devon'ın cezalandırmayı sevdiğinden bahsetmiyorum bile, yani benim gözümde bu bir kazançtı.

Ancak bugün, düğün günümüz, oğlumuz ve kızımızla paylaşmak çok güzel ve harika olsa da, bir şeyler eksikti ve Devon'a onu kıskandığımı itiraf ettim, çünkü koridorun kendi tarafında oturan birden fazla aile üyesi vardı.

"Jaxcen," diye bağırıyor, açıkça kızgın, ve anlaşmazlıklarımızı hayatımızın bu kısmına taşımamaya özen gösterdiğimiz için onu dizginlemeye çalıştığını biliyorum. "Onlar senin kanından olmayabilir ama benim ailem senin ailen. Bunu biliyorsun."

"Evet, şeytan," diye inliyorum, ona bir sahnede olduğumuzu hatırlatmaya çalışıyorum.

Şu anda ikimiz için de duygular çok yüksek, ama onun bu konuda daha fazla bir şey söylemesine izin vermek yerine devam ediyorum.

"Gurur."

Sesim yüksek çıkıyor, bağırmıyorum ama bağırmaya yakın, böylece bugün beni bu kadar rahatsız eden şeyi nihayet itiraf edebiliyorum.

"Bana bu sabah, dün gece, geçen hafta ve geçen ay sordunuz ve hatta kız kardeşim bugün düğünden önce bana ailemin burada olmamasını gerçekten sorun edip etmediğimi sordu."

Devon avucunu kıçıma sürtüyor, tam vuracağını bildiğim yere, muhtemelen öncekinden daha sert, ama buna ihtiyacım var. Gerçekten ihtiyacım var.

"İyi olduğumu söyledim. Benim için ebeveyn olmadıklarını söyledim. Önemli değilmiş gibi davrandım, çünkü gururum onları gerçekten burada istediğimi kabul etmeme izin vermedi ve bana yaptıkları onca şeyden sonra bile hala kabul edilmelerini istiyorum."

Kendimi tutuyorum, zaten ağlıyorum, bekliyorum, bekliyorum, bekliyorum.

"Yap şunu!" Çığlık atıyorum ve kırbaç etimi keserken kıçımı yakıyor, içimden delici bir çığlık kopuyor.

Daha ses dudaklarımdan çıkmadan Devon beni banktan kaldırıp göğsüne bastırıyor ve benimle birlikte pencerenin yanındaki salona oturuyor.

"Siktir, Jax," diye fısıldıyor saçlarıma, ben ağlarken öpücükler konduruyor. Onu buraya getirdiğim için nefret ediyorum. Ailem bu odaya ait değil ama evlendikten sonra herkesin yüzüne baktığımız anda onların yüzlerini görmek istediğimi fark ettim. Gururlarını ve kabullenişlerini görmek istedim ama gerçek şu ki, bu asla gerçekleşmeyecekti. Dr. Xavier'in beni Presley'in dairesinden aldığı günden beri benimle konuşmadılar. Sadece Presley onları ararsa konuşuyorlar ve bunun benim hatam olduğunu hissediyorum.

Her zaman onların hayaletleriyle uğraşacağımı çoktan kabul ettim. Ben de iyiydim, ancak evlenmek, her şey ters gitmeden önce küçük kız Jaxcen'in, anne ve babasının ona sevgiyle baktığı düğün gününü hayal edip oynadığı anıları canlandırdı.

Bugün bir noktada, o küçük kız bilinçaltımda ortaya çıktı ve bir türlü gitmedi.

Şimdiye kadar.

"Özür dilerim," diye Devon'ın boynuna doğru nefes alıyorum. "Bunu yeniden yapabilir miyiz? Her şeyi berbat etmişim gibi hissediyorum."

Bu yanımın mutlu günümüzün önüne geçmesine izin verdiğim için nefret ediyorum. Devon'ın ailesi de burada değildi ama onun bu yüzden kendini cezalandırdığını görmüyorsunuz. İkimizin de berbat ebeveynleri var. Aralarındaki fark, Devon'ınkiler cezalandırmak için yumruklarını kullanırken, benimkiler başkalarını kullanıyordu. Benim cezalarımı onlar çekmek zorunda kalmasın diye.

Saçıma hafifçe vurarak başımı geriye iten Devon gözlerimin içine bakıyor.

"Hayır. Tekrar yok ve bunu yapıyoruz çünkü buna ihtiyacın var ve belli ki bugün zordu. Fark etmediğim için özür dilerim."

Başımı sallıyorum. "Dev. Şimdiye kadar kimsenin görmesine izin vermedim." "Her zaman arkandayım, küçük fare."

"Biliyorum. Bu yüzden bunu şimdi seninle yapabilirim. Sadece seninle."

"Bu şekilde cezalandırılmak istemenden nefret ediyorum." İtiraf ediyor. "Seni incittiğim için özür dilerim."

Kucağında kayarak ona sarılıyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Bana zarar vermedin Dev. Bana yardım ettin. Artık o yükten kurtulduğumu hissediyorum." Bir an beni inceliyor ve sonra başını sallıyor.

"Haçın üzerine çık. Senin için o kadar çok boşaldım ki, patlamak üzereyim."

Ona gülümsüyorum, muhtemelen şaka yapmadığını bildiğim için kocamın dediğini yapıyorum.

Kırkıncı Bölüm-S□x

Epilog 3 - Noel (birkaç hafta sonra)

Devon - Part 1

Küçük faremin Noel Baba fetişi olduğu çok açık. İlkinden beri her Noel arifesinde, sevişirken Noel Baba şapkası takmam için ısrar ediyor ve şimdi de tüm Noel Baba kıyafetini

seks tavan arası.

St Andrew Haçı'na bağlı olduğu yerde ona vururken "Evet," diye haykırıyor.

Serinin en iyisi, çaprazın alt kısmı nihai yayılmayı elde etmek için ayarlanabilir ve şu anda Jaxcen'in bacaklarını geniş tutuyorum, kilitli oldukları yerden hareket edemiyorlar, tamamen merhametime kalmış durumdalar.

Kıçı dolu, içinden bir yapay penis çıkıyor, sikim girip çıktıkça sıkışık bir his veriyor.

"Boşalacak mısın, küçük fare?" Parmaklarımı kalçalarına geçirerek törpülüyorum ve o da başını sallıyor, dolgun dudakları pantolonunu indirirken aralanıyor.

Haçı daha da geriye yatırırken alt karnına bastırdığım an, sikimin etrafında patlıyor.

İçine pistonumu sokuyorum, kendi salıverilmemi kovalıyorum ve bir an sonra, içimde bir coşku dalgası dalgalanırken, sperm ipleri onun içine fırlıyor.

Daha önce aldığım küçük mavi bir hap sayesinde, aletimin yakın zamanda inmeyeceğini biliyorum, içinde bebeğimin tekrar büyüdüğünü öğrenene kadar önemli olduğuna karar verdiğim bir şey.

Seanslarımız sırasında mümkün olduğunca çok kez sikişebilmem gerekiyor, çünkü birlikte kesintisiz zaman geçirmek için bakıcı ayarlamamız gerekiyor, bu yüzden bundan en iyi şekilde yararlanıyorum ve mavi hap işe yaramayı bırakana kadar onu becermeyi bırakmayacağım.

Serbest bırakarak Haç'ı kırk beş derecelik bir açıyla baş aşağı eğiyorum, döllerimin dışarı sızamayacağından emin oluyorum ve sonra küçük seks kölem sikimi emmek için doğru yüksekliğe gelene kadar Haç'ı daha yükseğe kaldırmak için düğmeye basıyorum.

"Nasılsın?" Soruyorum, çünkü ondan gelen tek ses ağlamaları ve pantolonuydu.

"Tüm yapabildiğin bu mu Noel Baba?" Sırıtıyor, baş aşağı durup beni gaza getiriyor.

"O güzel dudaklarını aç," diyorum ve açıyor, sikimi sıcak küçük ağzına sokuyor.

"Siktir, bu iyi hissettiriyor," diyorum ona, tıkanana kadar derine itiyorum. "Kendi tadına bakabiliyor musun, küçük fare?"

Sikimin etrafında bir evet mırıldanıyor ve lanet olsun, bu mavi hap beni hamileyken olduğu kadar azdırıyor.

"Nefes alamıyorsan bacağımı çimdikle, tamam mı? Benim üzerimde bayılmak yok."

Bileklerinden birini serbest bıraktığımda, bana itaatsizlik etme ihtimali yüzde elli olmasına rağmen, sikimin etrafında başını sallamaya çalışıyor.

Bunu bazen yapıyor, kendini neredeyse boğulmaya bırakıyor. Bu yılda en az bir kez oluyor ve sonuncusu sadece birkaç ay önce olduğu için, bu gece bana itaatsizlik etmeyeceğinden oldukça eminim.

Elini bacağımda hissettiğimde, kalçalarının arkasındaki Haç'ın kerestesini destekliyorum ve klitorisine yapışarak daha da yaklaşıyorum.

Ve sonra, ağzını sikmenin gerçek anlamını veriyorum.

Vahşi bir şekilde acımasız ve beni en az üç kez hava almak için çimdikliyor, ama kahretsin, yıllar içinde bunu nasıl kaldıracağını çok iyi öğrendi, öğürme refleksi gittikçe daha duyarsızlaşıyor, ancak hamile olduğunda bunun tam tersi bir etkisi oluyor.

Bunu ilk hamileliğinde öğrendik ve kusma korkusu gerçeğe dönüştü, bu yüzden hamile kaldığında bu kadar aşırıya kaçmıyorum.

Neyse ki henüz çocuğu olmadığı için klitorisini sertçe emerken sınırlarını zorlayabiliyorum.

İki kez boşalıyor, kendi kıvrımları onu çizginin üzerine çıkarmaya yardımcı oluyor çünkü ağzını bu şekilde becerdiğimde kocaman bir kadın ereksiyonu oluyor, ben de oral, altmış dokuz tarzı, onu tekrar tekrar patlatıyorum.

Taşaklarımın indiğini hissettiğimde, serbest bırakıyorum ve hızla onu doğru yöne çeviriyorum, bekleyen amına çarpıyorum, bacakları hala onu daha fazla cum ile doldurduğum Çapraz üzerinde ayrı yayılıyor.

Eğer henüz hamile değilse, bu geceden sonra olacaktır.

Jaxcen - Part 2

Bu Cross şimdiye kadarki en sevdiğim şey olmalı. Sadece Devon'un bacaklarımı istediği açıya getirmesi için ayarlamakla kalmıyor, aynı zamanda bacak uzantıları da farklı açılarda yukarı ve arkaya doğru eğiliyor, bu yüzden şimdi bacaklarım yayılıyor ve yukarı kalkıyor, kocaman horozunu içeri sokarken ona iyi erişim sağlamak için kıçımı açığa çıkarıyor.

"Kahretsin, küçük fare. Bu delik daha da mı daraldı?"

"Amımda bir Girthmonster yapay penis var." Pantolonun içinden ona hatırlatıyorum. "Muhtemelen bununla çok ilgisi var."

Çok uzak. Dildo bir yumruk gibi, yapmak isteyeceğimi hiç düşünmediğim bir şey, ama bana o şeyi gösterdiğinde ve kayganlaştırıcıyla köpürttüğünde, bunun için çaresizdim.

Bu dildoyu seçti çünkü dölünü hala içeride tutacağı konusunda kararlıydı ve sanırım haklıydı.

Bazıları gibi uzun bir dildo değil. Amacı esnemek, dolu hissetmek ve şu anda kendimi çok dolu hissediyorum.

"Sen pis küçük bir faresin," diye geveliyor, pis sözlerinin beni ne hale getirdiğini biliyor.

"Evet." Kabul ediyorum, çünkü şu anda, şimdiye kadar olduğum en iğrenç kişi olmak istiyorum.

Bu adamın bana yaptığı şeyler tamamen bağımlılık

yapıyor. Bağımlı oldum.

"Siktir, Jax. Kameraya gülümse bebeğim."

Gözlerim başımın üzerindeki kamerayı buluyor, iki gece önce kurduğu bir eklenti, daha sonra izlerken birbirimizi becerirken görsel olarak kullandığımız kendi küçük filmimizi yapıyor.

"Kim izliyor?" diye soruyor, kıçıma sabit bir ritim pompalıyor ve ne sorduğunu bilerek sırıtıyorum.

"Adamlarınız," diyorum, öyle olmasalar bile. Biri bizi izliyormuş gibi davranmak bile beni azdırıyor.

Cloud 9'a geri dönmedik. Oraya ihtiyacım olmadığını, sadece Devon'a ihtiyacım olduğunu fark ettim, ama kulağıma adamlarının bizi sürekli izlediğine dair bir şeyler fısıldamayı seviyor ve bunu asla kabul etmeyeceğimden oldukça emin olmama rağmen, her zaman bir olasılık var ve bu beni çılgına çevirmek için yeterli.

"Hepsinin sikleri senin için ellerinde," diye geveliyor, daha hızlı hareket ediyor, parmakları klitorisime bastırıyor ve daire çiziyor. "Çıplak vücudunun her yerine boşalmak istiyorlar." Serbest elini kullanarak dildoyu biraz daha derine iterken klitorisime daha fazla sürtünme uyguluyor.

"Evet. Neredeyse..." Nefesimi tutuyorum, orgazmımı kovalarken gözlerimi sıkıyorum.

"Kahretsin evet, işte bu," diye pantolonunu indiriyor, daha önceki diğer dildoyu kıçıma geri kaydırmadan önce gevşiyor. Her ikisinin de hafif titreşim yetenekleri var ve bu sefer Devon bunu kullanıyor ve beni gergin tutuyor.

Devon yanıma geçip parmaklarını klitorisime geri getirirken göz kapaklarım açılıyor, iki dildo benden dışarı çıkıyor.

"Kameraya bak, Jaxcen. Seni izleyen adamları izle."

Gözlerim objektife kayıyor ve onları hayal ediyorum. Hepsi yüzsüz adamlar, etrafımda hayal ettiğim sadece ellerindeki penisleri.

"Ağzını aç, bebeğim. Üzerine boşalmalarına hazır ol."

Ağzımı açıyorum, doruk noktam bana hızla yaklaşıyor ve Devon'un ilk sıcak sperm jeti bana çarpmadan önce homurdandığını duyuyorum ve patlıyorum.

"Fuuuck, Jax. Ağzına boşalıyorlar."

Sözleri boğazımda düğümleniyor ve beni çifte orgazma sürüklüyor, ilki durmadan bir diğeri içime saplanıyor.

Dalgalar sonsuza dek içimde akıyormuş gibi hissediyorum ve nihayet gözlerimi açtığımda, Noel Baba şeytanının tepemde dikildiğini görüyorum, aleti elinde, sert uzunluğundan ağzıma boşaldığı her son damlayı sıkıyor.

"Yut," diyor ve ben de onu memnun etmek için çaresizce yutuyorum.

"Dev," diye soluyorum, bana gülümserken. "Sen... sen benim ağzıma boşaldın." Başını salladı. "Öyle yaptım, küçük fare."

"Ama, düşündüm ki..." Bitirmeden önce nefesimi tutmam gerekiyor. "Her şeyi..." için sakladığını sanıyordum. Hâlâ tıka basa dolu olan amımı gösteriyorum, o da omuz silkiyor.

"Bu sahne seni hamile bırakmamı engellemek için fazla iyiydi. Ayrıca, seni hamile bırakmaya çalışmak hoşuma gidiyor. Acelem yok." Bacaklarımın arasına geçmeden önce göz kırptı. "Benim için rahatla."

Dediğini yapıyorum ve dildoyu kıçımdan çıkarıyor, gözleri heyecandan kocaman açılmış bir şekilde açık kanalıma bakıyor.

"Bunun ne kadar ateşli olduğunu görebilmeniz için bunu kameraya çekmemi ister misiniz?"

Başımı sallıyorum, kıçımdan ne kadar etkilendiğini bildiğim için doğal olarak merak ediyorum.

"Çok kötüsün." Sırıtıyorum.

"Ve çok pissin." Haçı daha da geriye çekerek açık kıçımın tepedeki kameradan net bir şekilde görünmesini sağlarken gururla parlıyor. "Siktir, bebeğim. Günah kadar pis."

Kameranın beni açma şeklini kaydettiğinden emin olduğunda, beni ve Haç'ı yatay olarak eğiyor.

"Senin için her zaman pis olacağım, Devon ve içindeki şeytan." Gülümsüyorum ve o da bana doğru eğiliyor, hâlâ Aziz Andrew Haçı'na bağlı, onun merhametine kalmış durumdayım.

"Benim için hep günah işleyecek misin, küçük fare?" diye soruyor, dudaklarımın üzerinde gezinerek.

"Noel Baba'm için her zaman günah işleyeceğim." Gülümsüyorum ve sonra öpüşüyoruz, dudaklarımız birbirini yeniden sahipleniyor.

The End

Daha fazla yaramaz karanlık Noel pisliği ister misiniz?
SANTA'YA YEDEK OLMAK'a göz atın.
Bu, Devon'un kuzeni Griffin Marx'ın ve oynadığı yaramaz Noel oyununun hikayesidir!
Sapık hisler ve ciddi sapkınlıklar içeren karanlık bir mafya Noel romantizmi!
https://geni.us/subbingforsanta

NOEL BABA'NIN YARDIMCILIĞINI OKUDUN MU?
Sarah JD'nin diğer karanlık hikâyelerine göz atmak için okumaya devam edin.

Sarah JDs Books

OKUMA DÜZENİ

NOVELLA

GÜNAHKAR ARZULAR

-FOX PINES SAGA PREQUEL-
BAHARATLI BİR GİZLİ KİMLİK İŞYERİ AŞK ROMANI

TROPES: MF - Arkadaştan Sevgiliye - İşyeri Romantizmi - Dini Travma - Gizli Kimlik - Femme Dom - Kinks - Açık - İÇERİK UYARISI!

GÜNAHKÂR ARZULAR:
https://geni.us/sinfuldesires

BİRİNCİ SERİ

AĞIR KALPLER SERİSİ

KARANLIK BIR YENI YETIŞKIN ROMANTIZMI

TROPES: MF - İşkence Görmüş Ruhlar - Kaçırma - Travma - Şiddet ve Zorbalık (FMC ve MMC arasında değil) - Şantaj - Bulundu Aile - CİDDİ İÇERİK UYARISI!

AĞIR (Kitap 1):
https://geni.us/heavyhearts1
DERİN (Kitap 2):
https://geni.us/heavyhearts2
BURIED (Kitap 3):
https://geni.us/heavyhearts3

İKİNCİ SERİ

DOYUMSUZ SERİ

KARANLIK BIR TERS HAREM YENI YETIŞKIN ROMANTIZMI

TROPES: RH - Bazı MM - Yaş Aralığı - Yasak - İşkence Görmüş Ruhlar - Kaçırma - Geçmiş Travma - Şiddet (FMC ve MMC'ler arasında değil) - Şantaj - Aile Bulma - CİDDİ İÇERİK UYARI!

SABIRSIZ KEDİ (Kitap 1):
https://geni.us/Insatiablekitten
TAINTED KITTEN (Kitap 2):
https://geni.us/Taintedkitten
VICIOUS KITTEN (Kitap 3):
https://geni.us/Viciouskitten

ÜÇÜNCÜ SERİ

SESSIZLIĞI BOZMAK

KARANLIK BIR YENI YETIŞKIN ROMANTIZMI

TROPES: MF - İşkence Görmüş Ruhlar - Gizli Kimlik - Organize Suç - Suikastçı - Adam Kaçırma - Şiddet ve Kan (FMC ve MMC arasında değil) - Şantaj ve Zorlama - Non-con - Bulunan Aile - CİDDİ İÇERİK UYARISI!

SESSİZ SUSUŞ (Kitap 1):
https://geni.us/silenthush1
SAVAŞ ÇIĞLIĞI (Kitap 2):
https://geni.us/savagescream2

NOEL STANDALONE'LARI

NOEL BABA'NIN YERINE

SAPIK HISLERI OLAN KARANLIK BIR NOEL ROMANTIZMI

TROPES: MF - Takipçi - Gizli Kimlik - Mafya/Organize Suç - Şiddet (FMC & MMC arasında değil) - Bulunmuş Aile - CİDDİ İÇERİK UYARISI!

NOEL BABA'NIN YERINE:
https://geni.us/subbingforsanta

NOEL BABA İÇİN GÜNAH İŞLEMEK

BAHARATLI, KARANLIK BİR MAFYA YILBAŞI ROMANTİZMİ

MECAZLAR / ÖZELLIKLER: MF - Yaş Aralığı - Adam Kaçırma - Mafya/Organize Suç - Şiddet - Aile Bulma - Dom & Sub - Deneyimsiz FMC - Ukala ve Acımasız MMC - Zorla Yakınlık - Karışıklıklar/fetişler - CİDDİ İÇERİK UYARISI!

NOEL BABA IÇIN GÜNAH IŞLEMEK:
https://geni.us/sinningforsanta

DÖRDÜNCÜ SERİ

CRUZ KRALLARI MC SERİSİ

KARANLIK BIR DÜŞMANDAN AŞIĞA MC ROMANTIZMI
Yazar: B. Lybaek & Sarah JD

TROPES: MF - Motosiklet Kulübü - İşkence Görmüş Ruhlar - Organize Suç - Adam Kaçırma - Şiddet - Şantaj ve Zorlama - Dub-con - Non-con - SOMNOPHILIA - Aile Bulma - Bahisler - CİDDİ İÇERİK UYARISI!

KRAL YAPMAK
https://books2read.com/MTK1 TEMPTED BY A KING (Kitap 1):
https://geni.us/cruzkings1
kral tarafından arananlar (2. kitap):
https://geni.us/cruzkings2
BİR KRAL TARAFINDAN KUTLANDI (3. Kitap):
https://geni.us/cruzkings3

SARAH JD'NİN TÜM KİTAPLARINA BURADAN GÖZ ATIN:
https://sarahjdauthor.com/books

SCAN
ME
Sarah JD's Books

Stay Connected

Tüm Çayı herkesten önce öğrenmek ister misiniz?
Sarah'nın kitapları, karakterleri ve özel duyuruları hakkında daha fazla bilgi almak için VIP okuyucu listeme katılın.

BURAYA KAYDOLUN

En sevdiğiniz karakterler hakkındaki sohbete katılmak ister misiniz?
Facebook Okur Grubuma Katılın
SARAH'IN HIRÇIN KEDİLERİ

BURAYA KATILIN!
https://www.facebook.com/groups/ sarahjaneduncanreadersgroup

Kitaplar ve imza günleri hakkında daha fazla bilgi için lütfen ziyaret edin:
https://sarahjdauthor.com

SARAH'YI TAKIP ET:

Sarah JD

Sarah Jane Duncan olarak da bilinen Sarah JD, lisede kendisini piyasadan çalan Bay Duncan'la birlikte Avustralya'da yaşayan karanlık bir aşk romanı yazarıdır.

Sarah'yı yazı odasında, neden bu kadar çok sevdiğinizi sorgulamanızı gerektirecek kadar karanlık, şiddet ve temalarla dolu bir sonraki müstehcen romantizmini planlarken bulabilirsiniz.

Sarah, güçlerini, seslerini ve gerçeklerini bulmak için zorluklara karşı savaşmak zorunda kalan güçlü kadınlar hakkında yazıyor. Onun Kadın kahramanlar sadece hayatta kalmanın verdiği güce sahipler ve yaşadıkları travmalar, savaşlar ve mücadeleler sayesinde yeniden güvenmeyi ve aşkı bulmayı öğreniyorlar.

Onların hikayelerinde kolay olan hiçbir şey yok. Zor, cesur ve zaman zaman acı verici bir şekilde yürek parçalayıcılar. Ama bizi öldürmeyen şey güçlendirir, değil mi? Bir de işin içine bayılacağınız bir adam ya da tokatlamak isteyeceğiniz ama aynı zamanda dizlerinizin üzerine çöküp itaat edeceğiniz bir alfahole sahipseniz, işte size bir rollercoaster yolculuğu tarifi.

O yüzden kemerlerinizi bağlayın. Uyarıları okuyun. Ve Sarah'nın yarattığı karanlık hikayelerde kaybolun.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.